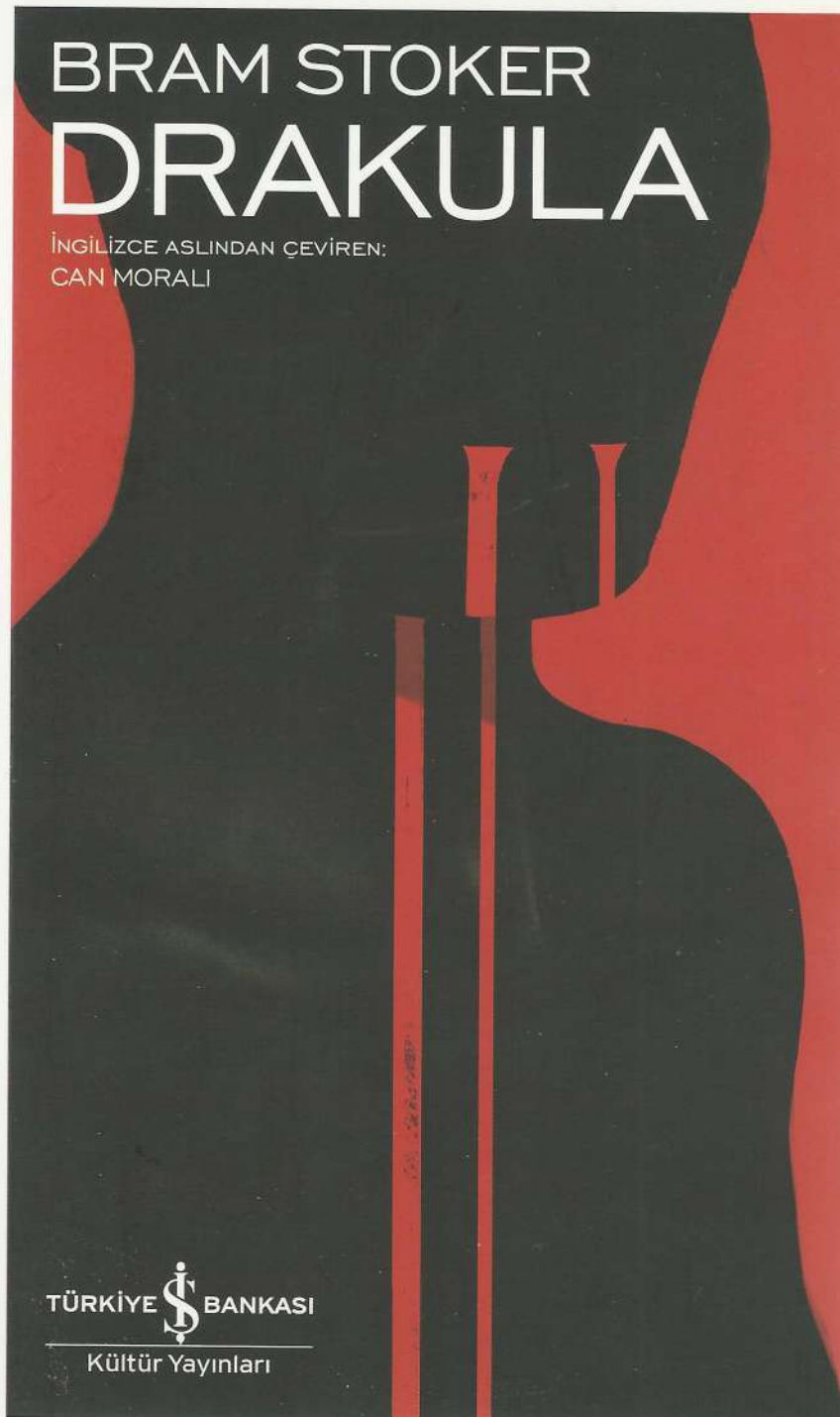
MODERN KLASİKLER DİZİSİ -217

BRAM STOKER
DRAKULA

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
CAN MORALI

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Genel Yayın: 5898

BRAM STOKER
DRAKULA

ÖZGÜN ADI
DRACULA

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2015
Sertifika No: 40077

EDİTÖR
GAMZE VARIM

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
AHMET BATMAZ

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM AĞUSTOS 2023, İSTANBUL

ISBN 978-625-429-529-4

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı İstanbul
Tel. (0212) 612 58 60
Sertifika No: 44865

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
e-posta: info@iskultur.com.tr
www.iskultur.com.tr

ÇEVİREN: CAN MORALI
1958'de İstanbul'da doğdu.1983 yılında Mimar Sinan Üniversitesi'nden resim dalında mezun oldu. Anthony Burgess'ın *Doktor Hastalandı*, William Golding'in *Görünür Karanlık*, Carson McCullers'ın *Kadransız Saat* ve George Orwell'in *Hayvan Çiftliği* adlı yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2019'da yaşama veda etti.

Modern
Klasikler
Dizisi - 217

Bram Stoker

Drakula

İngilizce aslından
çeviren: Can Moralı

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İçindekiler

I. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 1

II. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 19

III. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 35

IV. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 51

V. BÖLÜM: *Miss Mina Murray'den Miss Lucy Westenra'ya Mektup* 67

VI. BÖLÜM: *Mina Murray'nin Günlüğü* 79

VII. BÖLÜM: *The Dailygraph'tan Kupür, 8 Ağustos* 95

VIII. BÖLÜM: *Mina Murray'nin Günlüğü* 113

IX. BÖLÜM: *Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya Mektup* 131

X. BÖLÜM: *Dr. Seward'dan Hon. Arthur Holmwood'a Mektup* 149

XI. BÖLÜM: *Lucy Westenra'nın Günlüğü* 167

XII. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 183

XIII. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 205

XIV. BÖLÜM: *Mina Harker'ın Günlüğü* 225

XV. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 245

XVI. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 263

XVII. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 277

XVIII. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 295

XIX. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 315
XX. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 331
XXI. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 349
XXII. BÖLÜM: *Jonathan Harker'ın Günlüğü* 367
XXIII. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 383
XXIV. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Van Helsing Tarafından Okunan Fonograf Günlüğü* 401
XXV. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 419
XXVI. BÖLÜM: *Dr. Seward'ın Günlüğü* 439
XXVII. BÖLÜM: *Mina Harker'ın Günlüğü* 461

Sevgili dostum Hommy-Beg'e.*

* Bram Stoker *Drakula*'yı en yakın arkadaşlarından biri olan İngiliz romancı Thomas Henry Hall Caine'e adamıştır. Caine'in lakabı Hommy-Beg, "Küçük Tommy" anlamındadır. (e.n.)

Bu kâğıtların nasıl sıraya konduğu okunurken ortaya çıkacaktır. Son zamanların muhtemel inançlarıyla neredeyse uyumsuz olan hikâye yalın gerçek olarak ortaya konulabilsin diye bütün gereksiz meseleler dışarıda bırakılmıştır. Hikâye boyunca geçmiş şeylere dair belleğin yanılgıya düşebileceği hiçbir sav ileri sürülmemiştir; zira seçilen bütün kayıtlar bugüne aittir ve onları oluşturanların bilgilerinin kapsamı çerçevesinde ve onların bakış açılarından verilmiştir.

I. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü
(Stenoyla tutulmuş)

3 Mayıs. Bistrita. – 1 Mayıs akşamı saat 8.35'te Münih'ten ayrılıp ertesi sabah erkenden Viyana'ya vardım; 6.46'da varmam gerekirdi ama tren bir saat gecikmişti. Trenden ve sokaklarda yapabildiğim kısa yürüyüşten gördüğüm kadarıyla Budapeşte harika bir yere benziyor. Geç vardığımız ve tarifeye mümkün olduğunca uygun bir zamanda yola çıkacağımız için istasyondan fazla uzaklaşmaktan çekindim. Batı'yı terk edip Doğu'ya girdiğimiz yönünde bir izlenim edindim; Tuna Nehri üzerinde Batı'ya özgü tarzı en çok andıran köprüler, burada heybetli genişlik ve derinlikleriyle bizi Türk yönetiminin gelenekleriyle tanıştırdı.

Neredeyse tam vaktinde yola çıktık ve hava kararıktan sonra Kaloşvar'a vardık. Burada gece Royal Otel'de konakladım. Akşam yemeğinde, ya da daha ziyade gece yemeğinde, kırmızıbiberli tavuk yedim, çok lezzetliydi ama susattı. (*Not*. Mina için tarifini al.) Garsona sordum, yemeğin adının "paprika hendl" olduğunu ve ulusal bir yemek olduğu için Karpatlar'da hemen her yerde bulabileceğimi söyledi. Çat pat Almanca bilmem burada gerçekten çok işime yaradı, yoksa nasıl idare ederdim, bilmiyorum.

Londra'da hazırlıklarım sırasında vakit ayırıp British Museum'ı ziyaret etmiş, kütüphanede Transilvanya ile ilgili kitap ve haritalara bakarak araştırma yapmıştım; bir ülke hakkında önceden bilgi edinmenin, o ülkenin bir asilzadesiyle iş yaparken kuşkusuz önemli olacağını düşünmüştüm. İsmini verdiği bölgenin ülkenin en doğusunda, üç eyaletin; Transilvanya, Boğdan ve Bukovina'nın sınırlarında, Karpat Dağları'nın ortasında olduğunu öğrendim; Avrupa'nın en yabanıl ve en az bilinen yörelerinden biri. Bu ülkenin henüz bizim kendi Ordnance Survey Haritalarımızla karşılaştırılabilecek bir haritası olmadığı için herhangi bir harita veya çalışmada Drakula Şatosu'nun yerini tam olarak gösteren bir işaret bulamadım; ama Kont Drakula'nın merkez postanenin bulunduğu şehir olarak atıfta bulunduğu Bistrita'nın oldukça iyi bilinen bir yer olduğunu keşfettim. Mina'ya seyahatlerimden söz ederken hafızamı tazelemesi için buraya notlar alacağım.

Transilvanya'nın nüfusu dört farklı ulustan oluşuyor: Güneyde Saksonlar ve onlarla karışmış Daçyalıların soyundan gelen Valahlar; batıda Macarlar, doğuda ve kuzeyde Sekeller. Attila ve Hunların soyundan geldiklerini iddia eden bu son grubun arasına gidiyordum. Bu mümkün çünkü Macarlar on birinci yüzyılda ülkeyi istila ettiklerinde Hunları burada yerleşik bulmuşlardı. Dünyada bilinen bütün batıl inançların, bir nevi hayali girdabın merkeziymiş gibi at nalı şeklindeki Karpatlar'da toplandığını okudum; eğer öyleyse burada geçireceğim süre çok ilginç olabilir. (Not, Kont'a bütün bunları sormalıyım.)

Yatağım oldukça rahat olsa da, türlü türlü tuhaf rüya gördüğüm için iyi uyuyamadım. Penceremin altında bütün gece uluyan köpek yüzünden olabilir; ya da kırmızıbiberden, çünkü sürahimdeki bütün suyu içmek zorunda kaldım ve yine de susuzluğumu gideremedim. Sabaha karşı uyumuşum ve ısrarla kapıma vurulmasıyla uyandım, o

sırada derin uykudaydım sanırım. Kahvaltıda biraz daha kırmızıbiber, adına "mamalika" dedikleri mısır ununda yapılmış bir çeşit lapa ve mükemmel bir yemek olan ve adına "impletata" dedikleri kıymayla doldurulmuş patlıcan yedim. (*Not.* Bunun da tarifini al.) Kahvaltımı alelacele ettim, çünkü tren saat sekize doğru kalkacaktı, daha doğrusu kalkması gerekirdi, 7.30'da aceleyle istasyona gittim ama trenin hareket etmesinden önce bir saatten fazla vagonda oturmak zorunda kaldım. Bana öyle geliyor ki doğuya doğru gittikçe trenlerin dakikliği giderek azalıyor. Çin'de nasıl oluyor acaba?

Bütün gün türlü güzellikle dolu kırsal bölgede aylaklık ettik. Bazen eski dua kitaplarındaki gibi küçük kasabalar ve dik tepeler üzerinde kaleler gördük; bazen her iki yandaki geniş taşlı kenarlarından büyük sellere hedef oldukları anlaşılan nehir ve derelerin yanından geçtik. Bir nehrin dış kenarlarını silip süpürmek, hızla akan çok miktarda su gerektirir. Bütün istasyonlarda çeşitli kıyafetler içinde insan grupları, bazılarında ise kalabalıklar vardı. Bazıları kendi memleketimde veya Fransa ve Almanya'dan geçerken gördüğüm köylüler gibi kısa ceketler, yuvarlak şapkalar, evde dikilmiş pantolonlar giymişlerdi ama diğerleri bir tablodan çıkmış gibiydi. Kadınlar çok yaklaşmadığınız sürece güzel görünüyorlardı ama bel bölgeleri zarafetten çok uzaktı. Hepsinin giyisilerinin kolları tamamen beyazdı, çoğu büyük kemerler takmıştı ve kemerlerden bale kostümlerindeki gibi çok sayıda titreşen şerit çıkıyordu ama tabii ki altlarında iç eteklik vardı. Gördüğümüz en tuhaf tipler diğerlerinden daha barbar olan Slovaklar; büyük kovboy şapkaları, kirli-beyaz çuval gibi pantolonlar, beyaz keten gömlekler giymiş, neredeyse otuz santim genişliğinde her yeri pirinç kabaralarla süslenmiş ağır deri kemerler takmışlar. Pantolonlarını içine soktukları yüksek konçlu çizmeler giymişlerdi; uzun siyah saçları ve gür siyah bıyıkları vardı.

Adeta bir tablodan çıkmışlar ama alımlı değiller. Bir sahnede hep birlikte Doğu'ya has eski bir haydut çetesi gibi oturtulabilirlerdi. Yine de bana çok zararsız oldukları ve doğal özgüvenden yoksun oldukları söylendi.

Çok ilginç eski bir yer olan Bistrita'ya vardığımızda alacakaranlık karanlığa dönüşmekteydi. Hemen hemen sınırda olması nedeniyle –Borgo Geçidi buradan Bukovina'ya devam ediyordu– çok fırtınalar görüp geçirmişti ve kesinlikle bunun izlerini taşıyordu. Elli yıl önce bir dizi büyük yangın çıkmış, beş ayrı yangın çok büyük tahribata neden olmuştu. On yedinci yüzyılın en başında üç hafta süren bir kuşatma altına girmiş ve 13.000 kişi ölmüş, kıtlık ve hastalık savaş kayıplarını daha da artırmıştı.

Kont Drakula beni Golden Krone Oteli'ne yönlendirmişti ve tabii ki ülkenin âdetlerine dair her şeyi öğrenmek istediğimden otelin eni konu demode olduğunu görmek bana büyük keyif verdi. Belli ki beni bekliyorlardı, zira kapıya yaklaştığımda yaşlıca neşeli bir kadınla burun buruna geldim, üzerinde alışıldık köylü kıyafetleri vardı – uzun çift önlüklü beyaz iç giysisi, önü ve arkası renkli, bedenine iffetli olamayacak kadar sıkı oturan bir elbise. Yaklaştığımda beni başıyla selamlayarak "Herr İngiliz?" dedi. "Evet," dedim, "Jonathan Harker." Gülümsedi ve onu kapıya kadar takip eden, gömlek kolları beyaz yaşlıca adama bir işaret yaptı. Adam gitti ama elinde bir mektupla hemen geri geldi.

"Dostum. – Karpatlara hoş geldiniz. Sizi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece iyi uyuyun. Yarın saat üçte posta arabası Bukovina'ya doğru yola çıkacak; arabada sizin için bir yer ayrıldı. Atlı arabam Borgo Geçidi'nde bekleyecek ve sizi bana getirecek. Umarım Londra'dan buraya seyahatiniz güzel geçmiştir ve güzel ülkemi ziyaretinizden memnun kalırsınız.

Dostunuz Drakula."

4 Mayıs. - Otel sahibinin, Kont'tan kendisine posta arabasında benim için en iyi yeri muhafaza etmesi konusunda talimat verdiği bir mektup aldığını anladım; ama detayları soruşturduğumda adam Almancamı anlamıyormuş gibi yaparak biraz ketum davrandı sanki. Bu doğru olamazdı çünkü o zamana kadar söylediklerimi gayet iyi anlamıştı; en azından anlamış gibi sorularıma tam olarak cevap vermişti. O ve karısı, beni karşılayan yaşlı hanım, korkmuş gibi birbirlerine baktılar. Adam mırıldanarak paranın bir mektup içerisinde gönderildiğini ve başka bir şey bilmediğini söyledi. Ona Kont Drakula'yı tanıyıp tanımadığını ve şatosu hakkında anlatabileceği bir şeyler olup olmadığını sorduğumda ikisi birden haç çıkardılar ve hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek daha fazla konuşmayı reddettiler. Yola çıkmama az bir zaman kaldığı için başkalarına sormaya vaktim olmadı, zira her şey çok gizemliydi ve hiç de rahatlatıcı değildi.

Otelden ayrılmadan hemen önce yaşlı hanım odama geldi ve histerik bir halde şöyle dedi:

"Gitmek zorunda mısınız? Ah! Genç Herr, gitmek zorunda mısınız?" O kadar heyecanlıydı ki az buçuk bildiği Almancaya olan hâkimiyetini kaybetmiş, benim hiç bilmediğim başka bir lisanı da katarak karmakarışık konuşuyordu. Onu ancak soru yağmuruna tutarak takip edebiliyordum. Hemen gitmem gerektiğini, önemli bir iş taahhüdüm olduğunu söylediğimde tekrar sordu:

"Bugünün ne günü olduğunu biliyor musunuz?" Mayısın dördü olduğunu söyledim. Başını salladı ve yeniden sordu:

"Ah, evet! Onu biliyorum! Onu biliyorum ama bugünün ne günü olduğunu biliyor musunuz?"

Anlamadığımı söylemem üzerine devam etti:

"Aziz Yorgi Günü'nün gecesi. Biliyor musunuz ki bu gece, saat gece yarısını vurduğunda dünyadaki bütün kötü

şeyler hüküm sürecek? Nereye gittiğinizi ve neye gittiğinizi biliyor musunuz?" O kadar bariz bir endişe içindeydi ki onu yatıştırmaya çalıştım ama bir etkisi olmadı. Sonunda dizlerinin üzerine çöküp gitmememe, en azından yola çıkmadan bir iki gün beklemem için yalvardı. Bütün bunlar çok saçmaydı ama kendimi rahat hissetmiyordum. Ne var ki, yapılması gereken bir iş vardı ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremezdim. Onu ayağa kaldırmaya çalıştım, elimden geldiğince ciddi bir tavırla ona müteşekkir olduğumu ama işimin zorunlu olduğunu ve gitmem gerektiğini söyledim. Sonra ayağa kalktı, gözlerini kuruladı, boynundan bir haç çıkartarak bana uzattı. Ne yapacağımı bilemedim çünkü bir İngiliz Kilisesi mensubu olarak bana böyle şeyleri bir ölçüye kadar putperestlik olarak görmek öğretilmişti, yine de bu kadar iyi niyetli, böyle bir haletiruhiye içerisindeki yaşlı bir hanımı reddetmek kabalık olurdu. Sanırım yüzümdeki kuşkuyu gördü ve tespihi boynuma geçirerek, "Annenizin hatırı için," dedi ve odadan çıktı. Günlüğün bu bölümünü tabii ki geç kalan posta arabasını beklerken yazıyorum ve haç halen boynumda asılı duruyor. Belki yaşlı hanımın korkusundan veya buranın manevi geleneklerinden veya haçın kendisinden, bilmiyorum ama aklımın her zamanki kadar salim olmadığını hissediyorum. Bu defter Mina'ya benden önce ulaşırsa vedamı da birlikte götürsün. İşte posta arabası geliyor!

5 Mayıs. Şato. – Sabahın boz bulanıklığı geçti ve güneş uzakta ufkun üzerinde tepede; ağaçlardan mı, tepelerden mi bilmiyorum ama ufuk pürüzlü görünüyor, çünkü o kadar uzakta ki büyük şeylerle küçük şeyler birbirine karışıyor. Uykum yok ve kendim uyanana kadar uyandırılmayacağım, doğal olarak uykum gelene kadar yazabilirim. Yazılacak pek çok tuhaf şey var, dolayısıyla bunları okuyan, Bistrita'dan ayrılmadan önce akşam yemeğini fazla kaçırdığımı zannetmesin diye tam olarak yedikleri-

mi yazayım. Akşam yemeğim "robber steak" dedikleri bir yemekti; kırmızıbiberle tatlandırılmış, çöplere dizilip ateşte kızartılmış domuz pastırması parçaları, soğan ve dana, Londra'daki kedi mamasının basit bir şekli. Şarap dilde tuhaf bir batma hissi uyandıran, yine de içilebilen Golden Mediasch'tı. Bundan birkaç kadeh içtim, hepsi o kadar.

Posta arabasına bindiğimde sürücü yerini almamıştı; onun otel sahibesiyle konuştuğunu gördüm. Benden bahsettikleri belliydi çünkü arada bir bana bakıyorlardı ve kapının dışındaki bankta oturanların bazıları gelip dinlediler, sonra da çoğu acıyarak, bana baktılar. Birçok kelimenin, kalabalıkta birçok ulustan insanlar olduğu için garip kelimelerin tekrarlandığını duyabiliyordum, böylece çantamdan çokdilli sözlüğümü çıkarıp anlamlarına baktım. Beni pek neşelendirmediklerini söylemeliyim, çünkü aralarında "Ordog" – Şeytan, "Pokol" – cehennem, "stregoica" – cadı, "vrolok" ve "vlkoslak" – birisi Slovakça ve diğeri Sırpça olmak üzere ikisi de aynı anlama, ya kurt adam ya da vampir anlamına gelen kelimeler vardı. (*Not.* Kont'a bu batıl inançları sormalıyım.)

Yola çıktığımızda, han kapısında toplanan ve o ana kadar hayli büyümüş olan kalabalıktaki herkes haç çıkarıp iki parmağını bana doğrulttu. Biraz güçlükle de olsa arabadaki bir başka yolcunun ne demek istediklerini bana söylemesini sağladım. Başta cevap vermedi ama İngiliz olduğumu öğrenince bunun kem gözlere karşı bir nazarlık veya muska olduğunu söyledi. Tanımadığım bir adamla buluşmak üzere bilinmeyen bir yere gitmek üzere henüz yola çıkmış benim gibi biri için çok hoş bir şey değildi bu. Ama herkes o kadar iyi yürekli, o kadar kederliydi ve o kadar duygudaşlık gösteriyordu ki etkilenmemek elde değildi. Hanın avlusuna ve arka planında avlunun ortasında toplanmış yeşil saksılardaki zakkumların ve portakal ağaçlarının zengin yeşilliğinin görüldüğü kemerli girişte

durmuş haç çıkaran pitoresk figürlerden oluşan kalabalığına son bakışımı hiç unutmayacağım. Sonra, geniş keten iç pantolonu oturma sandığının –bunlara "gotza" diyorlar– önünü bütünüyle kaplayan sürücümüz, büyük kamçısını yan yana koşan dört küçük atının sırtında şaklattı ve yolculuğumuza başladık.

Yolumuzda ilerlerken manzaranın güzelliği karşısında, tekinsiz korkuların görüntü ve hatıralarını kısa sürede unuttum, yolcu dostlarımın konuştukları lisanı, daha doğrusu lisanları bilseydim, kendimi bu korkulardan o kadar kolay kurtaramayabilirdim. Önümüzde ormanlar ve koruluklarla dolu eğimli, yeşil bir arazi uzanıyordu; yer yer ağaç kümeleri ve yan duvarları yola bitişik çiftlik evleriyle taçlanmış dik tepeler vardı. Her yerde şaşırtıcı yığınlar halinde olgunlaşmış meyveler vardı – elma, erik, armut, kiraz. Yolda ilerledikçe ağaçların altında düşen çiçek yapraklarıyla pullanmış yeşil çimenleri görebiliyordum. Yol burada "Mittel Land" dedikleri bu yerde yeşil tepeler arasında dolanıyordu, çimenli kıvrımlardan dönerek kayboluyor ya da çam ormanlarının sağa sola saparak son bulmalarıyla kesiliyor ve zaman zaman alev dilleri gibi tepelerden aşağı iniyordu. Yol düzensizdi ama yine de üzerinden hummalı bir aceleyle uçuyorduk adeta. Acelenin ne anlama geldiğini o zaman anlayamamıştım, ama sürücünün Borgo Prund'a varmak için hiç vakit kaybetmemeye kararlı olduğu belliydi. Bana bu yolun yaz dönemlerinde mükemmel olduğu, ama kışın yağan karlardan sonra henüz düzeltilmediği söylendi. Bu açıdan genelde Karpatlar'daki yollarda yapılan yolculuklardan farklıydı, çünkü yolların çok düzgün bir biçimde tutulmamaları eski bir gelenekti. Eski zamanlarda Hospodarlar yolları tamir etmezlerdi, çünkü bunu yaparlarsa Türkler onların yabancı birlikler getirmeye hazırlandıklarını düşünür ve bu da zaten hep bıçak sırtında gezinen savaşı hızlandırırdı.

Mittel Land'ın yükselen yeşil tepelerinin ardında büyük eğimli ormanlar Karpat Dağları'nın azametli tepelerine doğru yükseliyordu. Sağımızda ve solumuzda kale gibi büyük yükseklikleri ulaşıyorlar, üzerlerine düşen öğle sonrası güneşi muhteşem bir renk yelpazesini ortaya çıkarıyordu; dorukların gölgelerinde koyu mavi ve mor, ot ve kayaların iç içe geçtiği yerlerde yeşil ve kahverengi, pürüzlü kayaların ve sivri uçurumların sonsuz derinliği; bunlar karlı zirvelerin haşmetle yükseldiği uzaklarda gözden kayboluyordu. Dağlarda yer yer muazzam yarıklar vardı, zaman zaman aralarından güneş batmaya başlayınca akan suyun beyaz parıltısını görüyorduk. Bir tepenin eteğinin etrafından dolaşırken yoldaşlarımdan biri koluma dokundu ve yılankavi yolumuzda dolanırken bir dağın karla kaplı azametli zirvesinin tam önümüzdeymiş gibi durduğunu gösterdi.

"Bakın! Isten szek!" – "Tanrı'nın koltuğu!" – ve saygılı bir tavırla haç çıkardı. Sonsuz yolumuzda döne döne ilerlerken, güneş arkamızda giderek alçalıyordu, akşamın gölgeleri etrafımızı sarmaya başlamıştı. Bu, karlı dağ zirvesine günbatımının ışığının hâlâ ulaşmasıyla ve yumuşak donuk bir pembe renkle adeta parlamasıyla vurgulanıyordu. Sağda solda hepsi bir tablodan çıkmış gibi kıyafetler giymiş Çeklerin ve Slovakların yanından geçiyorduk ama guatrı hastalığının ne yazık ki yaygın olduğunu fark ettim. Yol kenarında birçok haç vardı ve biz yanlarından geçerken yoldaşlarımın hepsi haç çıkarıyordu. Yer yer bir mabetin önünde diz çökmüş erkek ve kadın köylüler vardı, yaklaştığımızda dönüp bakmıyorlardı bile, kendilerini dua etmeye o kadar adamışlardı ki gözleri ve kulakları dış dünyaya kapalıydı. Benim için birçok şey yeniydi. Mesela ağaçlarda ot yığınları, yer yer güzelim huş ağacı kümeleri, yaprakların narin yeşili arasından gümüş gibi parlayan beyaz gövdeler. Zaman zaman yolun engebelerine uygun

olarak tasarlanmış uzun, yılankavi omurgalarıyla yük arabalarının –sıradan köylülerin arabalarının– yanından geçtik. Tabii ki bunlara epeyce kalabalık gruplar halinde evlerine dönen köylüler binmişti; Çekler beyaz, Slovaklar renkli koyun derileri giymişlerdi; Slovaklar ucunda baltalar olan uzun değneklerini mızrak gibi taşıyorlardı. Akşam çöktükçe hava çok soğumaya başladı ve basan alacakaranlık ağaçların; meşe, kayın ve çamların kasvetini tek bir karanlık sise dönüştürmüştü sanki, buna rağmen biz geçide tırmanırken, tepelerin sırtları arasında uzanan derin vadilerde, sağda solda, henüz erimemiş karın fon oluşturduğu kara köknarlar göze çarpıyordu. Yol bazen karanlıkta üzerimize kapanıyor gibi gelen çam ormanları arasında kesildiğinde, batan güneş Karpat Dağları arasında sanki hiç durmadan vadilerin içinde kıvrıla kıvrıla dolanan hayaletimsi bulutlara dikkat çekerken, büyük gri kütleler yer yer ağaçları kaplıyor, akşamın daha erken saatlerinde oluşan düşünce ve tatsız tahayyülleri sürdüren olağanüstü garip ve huşu uyandıran bir etki yaratıyordu. Bazı tepeler o kadar dikti ki, sürücümüzün acelesine rağmen atlar ancak yavaş bir şekilde ilerleyebiliyordu. Arabadan inip, evde yaptığımız gibi, onlara yaklaşmak istedim ama sürücü bunu duymak dahi istemedi. "Hayır, hayır," dedi. "Burada yürümemelisiniz. Köpekler çok vahşi." Ve sonra, açıkça tatsız bir şaka yapmak niyetiyle ekledi –çünkü geri kalanların onaylayan gülümsemelerini görmek için arkaya bakmıştı– "Ve uyumadan önce bunun gibi konulardan usanabilirsiniz." Verdiği tek mola sadece fenerlerini yakmak üzere bir anlığına durması oldu.

Karanlığın basması yolcular arasında heyecan yarattı ve birbiri ardına ona bir şeyler söylüyorlardı, daha hızlı gitmesi için ikna etmeye çalışıyor gibiydiler. Uzun kamçısıyla atları acımasızca kırbaçladı ve hiddetli haykırışlarla daha gayretli olmaları için teşvik etmeye çalıştı. Sonra ileride, karanlığın

içinden bir çeşit gri ışık gördüm; tepelerde bir yarık vardı sanki. Yolcular daha da heyecanlandı. Araba büyük deri yaylarının üzerinde çılgınca sarsıldı ve fırtınalı denizde çalkalanan bir tekne gibi sallandı. Tutunmak zorunda kaldım. Eğimi azalan yol boyunca uçuyorduk adeta. Sonra dağlar, yukarıdan bize kaşlarını çatarmışçasına her iki yanımızdan yaklaşmıştı. Borgo Geçidi'ne giriyorduk. Yolcuların bazıları bana birer birer hediyeler verdiler, geri çevirmenin mümkün olmadığı bir içtenlikle ısrar ettiler. Bunlar kuşkusuz sıra dışı ve değişik türden şeylerdi ama her biri iyi niyetle, nazik sözlerle, hayır duasıyla ve Bistrita'daki otelin önünde gördüğüm korku ifade eden tuhaf hareketlerin karışımıyla verilmişti – haç işareti ve kem gözlere karşı muska. Sonra, yolumuzda hızla ilerlerken, sürücü öne eğildi ve her iki yandaki yolcular arabanın kenarından başlarını uzatarak merakla ve dikkatle karanlığın içine baktılar. Açıkça belliydi ki çok heyecan verici bir şey olmakta ya da beklenmekteydi ama bütün yolculara sorduğum halde hiç kimse en ufak bir açıklama yapmadı. Bu heyecanlı hal bir müddet devam etti. Ve sonunda geçidin önümüzde doğu tarafında açıldığını gördük. Başımızın üstünde dönen kara bulutlar ve havada ağır, bunaltıcı gök gürültüsü hissi vardı. Dağ sıraları iki atmosferi ayırmış ve biz şimdi gök gürültülü olana girmişiz gibi görünüyordu. Şimdi beni Kont'a götürecek olan vasıtayı arıyordum. Her an siyahlığın içinde lamba pırıltıları görmeyi bekliyordum ama her yer karanlıktı. Tek ışık kendi fenerlerimizin titrek huzmeleriydi, bu ışıkta zora koşulan atlarımızın buharı beyaz bir bulut gibi yükseliyordu. Şimdi kumlu beyaz yolun önümüzde uzandığını görebiliyorduk, ama üzerinde bir aracın varlığına dair bir işaret yoktu. Yolcular benim hayal kırıklığımla alay eder gibi bir memnuniyet iç çekişiyle geri çekildiler. Ben ne yapsam diye düşünürken, sürücü saatine bakıp diğerlerine zar zor duyabildiğim bir şey söyledi, o kadar usulca ve o kadar alçak sesle söylenmişti ki, "Bir saat er-

ken" dediğini düşündüm. Sonra bana dönerek benimkinden daha kötü bir Almancayla konuştu.

"Burada araba yok. Herr zaten beklenmiyormuş. Şimdi Bukovina'ya gelecek ve yarın veya öbür gün, daha iyisi öbür gün geri gelecek." O konuştuğu sırada atlar kişnemeye, burunlarından solumaya, vahşice koşmaya başladılar, bu yüzden sürücü onları zapt etmek zorunda kaldı. Sonra, köylülerin bir ağızdan attıkları çığlıklar ve haç çıkarmalar arasında arkamızdan dört atlı, tenteli bir kaleska geldi, bize yetişti ve arabanın yanında durdu. Fenerlerimizin ışığında ve üzerlerine düşen huzmelerden atların kömür karası ve mükemmel hayvanlar olduklarını görebiliyordum. Uzun kahverengi sakalı ve kocaman siyah şapkası yüzünü bizden gizliyormuş gibi duran uzun boylu bir adam tarafından sürülüyorlardı. Bize doğru döndüğünde sadece fener ışığında kırmızı gibi duran çok parlak iki gözün ışıltısını görebildim.

Sürücüye, "Bu akşam erken geldiniz, dostum," dedi.

Adam cevap verirken kekeledi: "İngiliz Herr'in acelesi vardı."

Yabancı bana şu cevabı verdi:

"Onun için Bukovina'ya gitmesini istediniz, sanırım. Beni aldatamazsınız dostum. Bu işleri bilirim ve atlarım hızlıdır."

Konuşurken gülümsüyordu ve fenerin ışığı dudakları çok kırmızı, keskin dişleri fildişi kadar beyaz olan sert görünüşlü bir ağzın üzerine düşüyordu. Yoldaşlarımdan biri bir diğerine Burger'ın "Lenore"sinden bir dize fısıldadı:

"*Denn die Todten reiten Schnell.*" (For the dead travel fast.)*

* Alman şair Gottfried August Bürger'in 1774 tarihli şiirinden bir alıntı. Stoker'ın verdiği İngilizce çeviride "Çünkü ölüler hızlı seyahat eder" dense de, Bürger "at binmek" anlamına gelen "reiten" fiilini kullanıyor. (e.n.)

Tuhaf sürücü belli ki bu sözleri duymuştu çünkü pırıltılı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Yolcu başka yöne bakarken, bir yandan da iki parmağıyla haç çıkardı. "Herr'in bagajını bana verin," dedi sürücü, müthiş bir çeviklikle valizlerim uzatıldı ve kaleskaya konuldu. Kaleska yakınımızdayken arabanın yan tarafından indim; sürücü kolumu çelik gibi bir kavramayla yakalayarak bana yardım etti. Gücü olağanüstü olmalıydı. Tek söz etmeden dizginlerini salladı, atlar döndü ve geçidin karanlığına doğru hızla ilerledi. Arkaya dönüp baktığımda fenerlerin ışığında arabanın atlarından çıkan buharı ve onun önünde eski yoldaşlarımın haç çıkardıklarını gördüm. Sonra sürücü kamçısını şaklatıp atlarına seslendi ve hızla Bukovina'ya doğru yola koyuldu.

Onlar karanlığın içinde kaybolurken tuhaf bir ürperti hissettim ve üzerime bir yalnızlık duygusu çöktü. Ama omuzlarımda bir pelerin, dizlerimde bir kilim vardı ve sürücü mükemmel bir Almancayla dedi ki:

"Gece serin, mein Herr ve efendim Kont size iyi bakmamı emretti. İhtiyacınız olursa koltuğun altında bir matara slivovitz (ülkenin erik konyağı) var." İçmedim ama ne olursa olsun orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Biraz tuhaf hissettim ve hiç korku duymadım. Başka bir seçeneğim olsaydı, zannederim o meçhul gece yolculuğu yerine onu seçmem gerekirdi. Araba ağır bir tempoda dümdüz gidiyordu, sonra tamamen dönüp başka bir düz yola girdik. Bana tekrar tekrar aynı yerlerden geçiyormuşuz gibi geldi, bu yüzden dikkatimi belirgin bir noktada topladım ve bunun hakikaten öyle olduğunu anladım. Sürücüye bunun ne anlama geldiğini sormak isterdim ama aslında sormaya korktum çünkü düşündüm ki bulunduğum konumda, eğer gecikmek gibi bir niyet varsa, herhangi bir itirazın etkisi olmayacaktı. Her halükârda vaktin nasıl geçtiğini anlamak istedim, bir kibrit yaktım ve alevinde saatime

baktım. Gece yarısına birkaç dakika vardı. Bu beni biraz sarstı çünkü sanırım gece yarısıyla ilgili yaygın batıl inanç son zamanlardaki tecrübelerimle artmıştı. Kötü bir belirsizlik duygusuyla bekledim.

Derken yolun aşağısında, uzaklarda bir çiftlik evinde bir köpek ulumaya başladı, korkudan acı çekiyormuş gibi uzun bir inilti. Sesin yerini başka bir köpeğin uluması aldı ve sonra bir tane daha ve bir tane daha ve bu, hayal gücünün, gecenin kasvetinde kavrayabildiği kadarıyla ülkenin her bir köşesinden geliyormuş gibi, geçitte yumuşak bir şekilde iç çeken rüzgârın taşıdığı vahşi bir uluma başlayana kadar sürdü. İlk ulumada atlar gerilip şahlandı ama sürücü onlarla yatıştırıcı bir sesle konuştu ve sakinleştiler ama ani bir korkudan kaçış sonrasındaki gibi titreyip terlediler. Sonra uzaklarda bir yerlerde iki yanımızdaki dağlardan kurtların, atları ve beni aynı şekilde etkileyen daha yüksek ve daha keskin ulumaları başladı. Şahlanıp çılgınca ileri atıldıkları esnada kaleskadan atlayıp koşmaya niyetlendim, bu yüzden sürücü fırlamalarını önlemek için bütün o olağanüstü gücünü kullanmak zorunda kalmıştı. Ancak birkaç dakika içinde kulaklarım sese alıştı, atlar da bu arada sakinleşmişti ve sürücü inip önlerinde durabildi. Onları okşayıp sakinleştirdi ve at terbiyecilerinin yaptığını duyduğum gibi kulaklarına bir şey fısıldadı ve okşamalarının olağanüstü etkisiyle, hâlâ titriyor olmalarına rağmen yeniden oldukça idare edilebilir bir hale geldiler. Sürücü tekrar koltuğuna oturdu ve dizginlerini sallayarak büyük bir hızla yola koyuldu. Bu sefer geçidin uzak tarafına gittikten sonra birdenbire keskin bir virajla sağa kıvrılan dar bir yoldan aşağıya döndü.

Az sonra ağaçlar etrafımızı sardı, yer yer sanki bir tünelden geçiyormuşuz gibi yolun üstünü kaplıyorlardı. Ve yine ürkütücü koca kayalar her iki yanımızda bizi cesurca koruyordu. Etrafımız kapalı olduğu halde şiddetlenen rüzgârı

duyabiliyorduk, zira kayaların arasında inleyip ıslık çalıyordu ve ağaçların dalları biz aralarından geçerken birbirine çarpıyordu. Hava giderek daha da soğuyordu ve inceden, toz gibi kar yağmaya başladı, böylece biz ve etrafımız kısa sürede beyaz bir battaniyeyle kaplandık. Şiddetli rüzgâr, biz yolumuzda ilerledikçe hafiflemesine rağmen hâlâ köpeklerin ulumalarını taşıyordu. Kurtların ulumaları sanki her yönden etrafımızı sarıyorlarmış gibi gittikçe daha yakından gelmeye başlamıştı. Dehşetli bir korkuya kapıldım, atlar da bu korkumu paylaşıyordu. Halbuki sürücü hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. Başını sürekli sağa sola çeviriyordu ama ben karanlığın içinde hiçbir şey göremiyordum.

Birdenbire solumuzda, uzakta soluk, titrek, mavi bir alev gördüm. Bunu sürücü de aynı anda gördü. Derhal atları gemledi ve yere atlayarak karanlığın içinde kayboldu. Ne yapacağımı bilemiyordum, hele kurtların uluması yaklaştıkça, hiç. Bunu düşünürken sürücü birdenbire yeniden ortaya çıktı, tek söz etmeden yerini aldı ve yolumuza devam ettik. Sanırım uyuyakalmış ve tekrar tekrar rüyamda bu olayı görmüş olmalıyım çünkü durmadan tekrarlanıyordu sanki ve şimdi geriye dönüp baktığımda feci bir kâbus gibi geliyor. Bir sefer yola çok yakın bir alev belirdi, etrafımızdaki karanlığa rağmen sürücünün hareketlerini izleyebiliyordum. Hızlıca mavi alevin yükseldiği yere gitti, alev çok hafif olmalıydı çünkü etrafını hiçbir şekilde aydınlatmıyordu, sürücü birkaç taş toplayarak onlarla bir çeşit alet yaptı. Bir seferinde tuhaf bir görsel etki oldu. Benimle alev arasında durduğunda önümü kapatmadı çünkü yine de hayalet gibi titreyişini görebiliyordum. Bu beni ürküttü ama etki sadece anlık olduğu için karanlıkta gözlerimin aldandığını düşündüm. Sonra bir müddet mavi alev gözükmedi ve etrafımızda kurtların ulumalarıyla karanlığın içinde hızla yolumuza devam ettik, bizi hareketli bir halka halinde takip ediyormuş gibiydiler.

Sonunda bir zaman geldi, sürücü daha önce gitmediği kadar uzağa gitti ve onun yokluğunda atlar öncekinden daha çok titremeye ve korkuyla soluyup bağırmaya başladılar. Bunun için bir neden göremiyordum çünkü kurtların uluması tamamen durmuştu. Ama tam o sırada kara bulutlar arasında dolanan ay çam ağaçlarıyla kaplı, çıkıntı yapan bir kayanın pürüzlü tepesinin ardında belirdi ve onun ışığında beyaz dişler, dışarı çıkmış kırmızı dilleriyle, uzun adaleli bacakları ve kabarık kıllarıyla kurtların bir çember halinde etrafımızı sardığını gördüm. Korkunç sessizlikleriyle, uludukları zamankinden yüz kat daha dehşet vericiydiler. Korkudan sanki felç olmuş gibi hissettim. İnsan ancak böyle korkularla karşı karşıya kaldığını hissettiğinde onların gerçek etkisini anlayabilir.

Sanki ay ışığının üzerlerinde özel bir etkisi varmış gibi, kurtların hepsi birden ulumaya başladı. Atlar sıçrayıp şahlandı ve izlerken acı çektiğim yuvarlanan gözlerle çaresizce etrafa bakındılar. Canlı dehşet çemberi onları her yandan sarmış ve ister istemez çemberin içinde kalmışlardı. Arabacıya seslenip çağırdım, çünkü bana öyle geldi ki tek şansımız çemberi yarmaya çalışmak olacaktı ve yaklaşmasına yardım etmek amacıyla, koşumlara ulaşması için bir şans vermek üzere, gürültünün kurtları yanımızdan uzaklaştıracağını umarak bağırdım ve kaleskanın kenarına vurdum. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama sesinin otoriter bir buyurganlık tonlamasıyla yükseldiğini duydum ve sesin geldiği yöne doğru baktığımda yolun ortasında durmakta olduğunu gördüm. Uzun kollarını sanki elle tutulur bir engeli süpürüyormuş gibi sallamasıyla kurtlar geriledikçe gerilediler. Tam o sırada yoğun bir bulut ayın önünden geçiyordu, böylece yine karanlıkta kaldık.

Yeniden görebildiğimde sürücü kaleskaya tırmanıyordu ve kurtlar kaybolmuşlardı. Bütün bunlar o kadar garip ve esrarengizdi ki üzerime dehşetli bir korku çökmüştü,

konuşmaya ya da hareket etmeye ürküyordum. Dönen bulutlar ayı örttüğü için şimdi neredeyse tamamen karanlıkta hızla yolumuza devam ederken, zaman sonsuz gibi geliyordu. Yükselmeye devam ediyorduk, arada sırada kısa süreli aşağıya insek de esas olarak hep tırmanıyorduk. Birdenbire sürücünün, atları muazzam büyüklükte, yıkık bir şatonun avlusuna çekmekte olduğunun farkına vardım, şatonun yüksek siyah pencerelerinden hiçbir ışık huzmesi yansımıyordu ve kırık mazgallı siperleri göğe karşı pürüzlü bir hat çiziyordu.

II. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü Devam Ediyor

5 Mayıs. – Uyuyakalmış olmalıyım çünkü tamamen uyanık olsaydım, böyle kayda değer bir yere yaklaştığımızı kesinlikle fark ederdim. Loşlukta avlu oldukça geniş, belki de büyük yuvarlak kemerler altından birkaç karanlık yola açıldığı için olduğundan daha büyük görünüyordu. Burayı henüz gündüz gözüyle görme şansım olmadı.

Kaleska durduğunda sürücü aşağıya atladı ve inmeme yardım etmek için elini uzattı. Yine olağanüstü gücünü fark etmeden edemedim. Eli gerçekten çelik bir mengene gibiydi, istese benim elimi ezebilirdi. Sonra eşyalarımı aldı ve ben eski, büyük demir çivilerle süslenmiş ve masif taştan çıkıntılı bir menfeze yerleştirilmiş muazzam kapının önünde dururken, onları yanıma yere bıraktı. Menfezin masif taştan yontulduğunu ama zaman ve hava şartlarıyla fazlaca yıpranmış olduğunu loş ışıkta bile görebiliyordum. Ben beklerken sürücü yeniden koltuğuna atladı ve dizginleri salladı. Atlar yola koyuldu ve koşumlar ve her şey karanlık yollardan birinde kayboldu.

Ne yapmam gerektiğini bilemediğim için olduğum yerde sessizce durdum. Zil veya kapı tokmağına dair bir işaret yoktu. Sesim, bu endişe verici duvarlardan ve karanlık pen-

cere açıklıklarından içeriye işleyecek gibi değildi. Beklediğim süre sonsuz gibi geldi, zihnime şüphe ve korkuların üşüştüğünü hissediyordum. Ne tür bir yere ve nasıl insanların arasına gelmiştim? Nasıl kasvetli bir maceraya kalkışmıştım? Bir yabancıya Londra'daki bir mülkün alımını izah etmek için gönderilmek, bir dava vekili kâtibinin hayatında alışılagelmiş bir olay mıydı? Dava vekili kâtibi! Mina bundan hoşlanmazdı. Dava vekili, çünkü Londra'dan ayrılmadan hemen önce imtihanımı başarıyla verdiğim ve gerçek bir dava vekili olduğum söylendi! Uyanık olduğumu anlamak için gözlerimi ovuşturup kendimi çimdiklemeye başladım. Her şey bana korkunç bir kâbus gibi geliyordu ve birdenbire uyansam, kendimi sabah güneşinin pencerelerden içeriye sızmaya çabaladığı evimde bulsam diye umuyordum, zaman zaman fazla çalıştığım günlerin sabahında böyle hissettiğim olmuştur. Ama tenim çimdikleme testini geçti ve gözlerim aldatılacak gibi değildi. Sahiden uyanıktım ve Karpat Dağları'nın arasındaydım. Şimdi tek yapabileceğim sabırlı olmak ve yaklaşmakta olan sabahı beklemekti.

Bu karara vardığım anda muazzam kapının arkasında ağır adımların yaklaştığını duydum ve yarıklardan gelen ışığın pırıltısını gördüm. Sonra zincir şakırtıları ve çekilen iri sürgülerin takırtıları duyuldu. Bir anahtar, uzun süre kullanılmadığı için yüksek bir gıcırtıyla döndürüldü ve muazzam kapı ardına kadar açıldı.

İçeride uzun beyaz bıyıkları dışında titizlikle tıraş olmuş, herhangi bir yerinde zerre kadar renk olmaksızın baştan aşağıya kadar siyahlara bürünmüş, uzun boylu, yaşlı bir adam duruyordu. Elinde gümüş, antika bir fener vardı, içinde alev bir baca veya abajur türünden herhangi bir şey olmaksızın, açık kapının cereyanında titreşirken uzun titrek gölgeler yaratarak yanıyordu. Yaşlı adam mükemmel bir İngilizceyle ama tuhaf bir aksanla konuşarak, saygılı bir hareketle, sağ eliyle beni yönlendirdi.

"Evime hoş geldiniz! İstediğiniz gibi ve kendi iradenizle giriniz!" Beni karşılamak için bir adım atmadı, heykel gibi duruyordu, sanki hoş geldin hareketi onu taşa çevirmişti. Lakin eşikten adımımı attığım anda birdenbire öne doğru hamle yaparak elini uzatıp benimkini kavradı, gücü irkilmeme neden oldu; yaşayan birinden çok, ölü bir adamınkine benzeyen bu buz gibi soğuk elin dokunuşu da bu etkiyi azaltmadı. Yeniden dedi ki:

"Evime hoş geldiniz! Serbestçe girin. Selametle gelin ve getirdiğiniz mutluluğun birazını bırakın!" El sıkışının gücü, yüzünü görmediğim sürücüde fark ettiğime o kadar yakındı ki bir an için konuşmakta olduğumla aynı kişi olduğundan şüphelendim. Emin olmak için sordum:

"Kont Drakula?" Zarafetle eğilerek cevapladı:

"Ben Drakula ve Mr. Harker, evime hoş geldiniz diyorum. İçeri gelin, gece havası serindir ve yemek yiyip dinlenmeye ihtiyaç duyuyorsunuzdur herhalde." Konuşurken feneri duvardaki bir rafa bıraktı, dışarı çıkarak bavullarımı aldı. Ben davranana kadar onları içeriye taşımıştı bile. Karşı çıktım ama o ısrar etti.

"Hayır, efendim, siz benim misafirimsiniz. Geç oldu ve çalışanlarım müsait değiller. Rahatınızı ben kendim sağlayacağım." Eşyalarımı koridor, sonra dönen büyük bir merdiven ve taş zemininde adımlarımızın çınladığı başka bir büyük koridor boyunca taşımakta ısrar etti. Sonunda ağır bir kapıyı açtı ve ben içeride iyi aydınlatılmış salonda akşam yemeği için donatılmış bir masa ve kocaman şöminesinde yeni doldurulmuş, yakılıp alevlenmiş kütüklerin büyük ateşini görünce neşelendim.

Kont durakladı, çantalarımı yere bırakarak kapıyı kapattı, odanın diğer tarafına geçerek, tek bir lambayla aydınlatılmış, hiçbir penceresi yokmuş gibi gözüken sekizgen bir odaya açılan başka bir kapıyı açtı. Bu odayı da baştan sona kat ederek, başka bir kapıyı daha açtı ve

bana girmem için işaret etti. Hoş bir manzaraydı. Burası büyük bir yatak odasıydı, iyi aydınlatılmış ve başka bir kütük ateşiyle ısıtılmıştı, ateşe henüz kütük takviyesi yapılmıştı, zira üstteki kütükler daha yeniydi ve geniş bacadan yukarı boşlukta gürüldüyorlardı. Kont kendisi bavullarımı içeriye bırakıp çekildi, kapıyı kapatmadan önce dedi ki:

"Seyahatinizden sonra elinizi, yüzünüzü yıkayıp hazırlanmak istersiniz. Umarım ihtiyacınız olan her şeyi bulursunuz. Hazır olduğunuzda akşam yemeğinizi hazır bulacağınız diğer odaya gelin."

Işık ve sıcaklık ve Kont'un nazik karşılaması bütün kuşkularımı ve korkularımı gidermişti. Normal halime dönünce açlıktan neredeyse ölmek üzere olduğumu fark ettim. Çabucak hazırlanıp diğer odaya geçtim.

Akşam yemeğinin şimdiden hazırlanmış olduğunu gördüm. Büyük şöminenin bir yanında durmuş, taş oymaya doğru eğilmiş olan ev sahibim zarif bir el hareketiyle masayı işaret ederek şöyle dedi:

"Lütfen, oturun ve dilediğiniz gibi yiyin. Umarım size katılmadığım için beni mazur görürsünüz, ama yemek yedim ve şimdi yemeyeceğim."

Ona Mr. Hawkins'in bana emanet ettiği mühürlü mektubu verdim. Açtı ve ciddiyetle okudu. Sonra cana yakın bir gülümsemeyle okumam için bana verdi. En azından bir paragrafı beni keyifle heyecanlandırdı.

"Üzgünüm ki bir gut atağı bir müddet herhangi bir seyahate çıkmamı engelliyor; bu sürekli çektiğim bir hastalık. Ama bana vekâlet edebilecek yeterlilikte, tam anlamıyla güvendiğim birisini gönderebildiğim için memnunum. Nevi şahsına münhasır bir tarzda enerjik, yetenekli ve sadık bir genç adamdır. Ketum ve sessizdir, benim hizmetimde yetişmiştir. Arzu ettiğinizde sizinle ilgilenecek ve her konuda talimatlarınızı yerine getirecektir."

Kont yaklaşıp kendisi bir servis tabağının kapağını kaldırdı ve o anda fırında pişirilmiş mükemmel bir tavuk gözlerimin önüne serildi. Bu, biraz peynir, salata ve iki kadeh içtiğim bir şişe yıllanmış Tokay şarabıyla benim akşam yemeğim oldu. Ben yemeğimi yerken Kont seyahatim hakkında pek çok soru sordu ve yaşadıklarımı yavaş yavaş anlattım.

Bu arada yemeğimi bitirmiş ve ev sahibimin isteğiyle ateşin yanına bir sandalye çekmiş, bana ikram ettiği puroyu içmeye başlamıştım, bir yandan da sigara kullanmadığı için affını istiyordu. Şimdi onu incelemek için bir fırsatım olmuştu ve çok göze çarpan bir çehresi olduğunu fark ettim.

Yüzü, kartal gibi kemerli ince bir burun, alışılmışın dışında kavisli burun delikleri; geniş, bombeli bir alın, şakaklarında seyrek ama diğer yerlerde gür saçlarla güçlü, çok güçlüydü. Kalın kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşmiş ve çalı gibi kıllar kendi gürlüğü içinde kıvrılmış gibi duruyordu. Ağız, kalın bıyıkların altından görebildiğim kadarıyla, acayip bir şekilde sivri, beyaz dişlerle sabit ve oldukça zalim görünüyordu. Dikkate değer kırmızılıkları onun yaşında bir adamda şaşırtıcı bir canlılığa delalet eden dudaklardan fışkırıyordu. Görünüşünün geri kalan kısmına gelince, kulakları soluk ve üst kısımları aşırı derecede sivriydi. Çene geniş ve güçlü, yanaklar ince olmalarına rağmen sıkıydı. Genel etki olağanüstü bir solgunluktu.

O ana kadar ateşin ışığında, dizlerinin üzerinde duran ellerini fark etmiştim, oldukça beyaz ve ince görünüyorlardı. Ama şimdi yakından görünce onların daha çok kısa parmaklı kaba ve geniş olduklarını fark ettim. Ne gariptir ki avcunun içinde kıllar vardı. Tırnaklar uzun ve inceydi ve sivri olacak şekilde kesilmişlerdi. Kont bana doğru eğilip dokunduğunda irkilmekten kendimi alamadım. Nefesi kötü koktuğu için olabilir ama ne yaparsam yapayım gizleyemediğim bir bulantı hissi geldi. Kont, bunu fark

etmiş olacak ki geri çekildi. Ve fırlak dişlerini şimdiye kadar göstermediği kadar gösteren gaddar bir gülümsemeyle ateşin başındaki yerine oturdu. Bir müddet ikimiz de sessiz kaldık ve pencereye doğru baktığımda şafağın ilk sönük ışığını gördüm. Her şeyde tuhaf bir durgunluk vardı. Ama kulak kabarttığımda, birçok kurdun uluduğunu duydum, ses sanki vadinin aşağılarından geliyor gibiydi. Kont'un gözleri parladı ve dedi ki:

"Onları dinleyin, gecenin çocukları. Ne güzel müzik!" Sanırım yüzümde ona tuhaf gelen bir ifade görünce ekledi:

"Ah, bayım, siz şehir sakinleri avcının duygularına nüfuz edemiyorsunuz." Sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"Ama yorgun olmalısınız. Yatak odanız hazır ve yarın geç saatlere kadar uyuyacaksınız. Öğleden sonraya kadar uzakta olmak zorundayım, onun için iyi uyuyun ve güzel rüyalar görün!" Bir reveransla benim için sekizgen odanın kapısını açtı ve ben yatak odama girdim.

Şüpheler denizindeyim. Kuşkulanıyorum. Korkuyorum. Kendi ruhuma itiraf etmeye cüret edemediğim tuhaf şeyler düşünüyorum. Sevdiklerim aşkına Tanrı beni korusun!

7 Mayıs. – Yeniden sabahın erken saatleri, ama dinlendim ve geçirdiğim son yirmi dört saatten keyif aldım. Günün geç bir saatine kadar uyudum ve kendiliğimden uyandım. Giyindiğimde akşam yemeği yediğimiz odaya gittim ve hazırlanmış soğuk bir kahvaltıyla karşılaştım, kahve şöminenin üzerine yerleştirilmiş demlikte sıcak tutulmuştu. Masada bir kart, üzerinde de şöyle bir not vardı:

"Bir müddet burada olamayacağım. Beni beklemeyin. D." Ben de oturup doyurucu bir öğünün keyfini çıkardım. Kahvaltımı ettiğimde hizmetçilere bitirdiğimi haber verebilmek için bir zil aradım ama bulamadım. Etrafımdaki zenginlik belirtilerini göz önüne alınca evde kesinlikle bazı tuhaf eksiklikler olduğu görünüyordu. Yemek takımı al-

tındı ve o kadar güzel işlenmişti ki, muazzam değerli olmalıydı. Perdeler ve sandalyelerle koltukların döşemeleri ve yatağımın örtüleri en pahalı ve en güzel kumaşlardandı ve üretildiklerinde müthiş pahalı olmalıydılar, çünkü mükemmel durumda olmalarına rağmen yüzyıllar önce yapılmışlardı. Hampton Court'ta bunlara benzer bir şey görmüştüm ama eskimiş, yıpranmıştı ve güve yenikleri vardı. Ancak odaların hiçbirinde ayna yok. Masamda bir tuvalet aynası bile yok ve tıraş olmak ya da saçımı taramak için çantamdan küçük tıraş aynasını çıkarmak zorunda kaldım. Henüz hiçbir yerde bir hizmetkâr görmedim ve şatonun yakınlarında kurtların uluması dışında bir ses duymadım. Yemeğimi bitirdikten bir müddet sonra, ona kahvaltı mı, yoksa akşam yemeği mi demek gerekir bilemiyorum, çünkü yediğimde saat beşle altı arasıydı, okumak için bir şeyler aradım çünkü Kont'tan izin almadan şatoda dolaşmak istemedim. Odada kesinlikle hiçbir şey yoktu, ne kitap ve gazete ne de yazı yazmak için kâğıt kalem, bu yüzden odadaki başka bir kapıyı açtım ve bir çeşit kütüphane buldum. Bu kapının karşısındakini yokladım ama kilitli olduğunu gördüm.

Kütüphanede çok sayıda, raflar dolusu İngilizce kitap, ciltlenmiş dergi ve gazeteler bulmak beni memnun etti. Ortadaki masanın üzerine İngilizce dergiler ve gazeteler atılmıştı, gerçi hiçbiri yeni tarihli değildi. Kitaplar çok çeşitli konulardaydı: Tarih, coğrafya, politika, ekonomi politik, botanik, jeoloji, hukuk; hepsi İngiltere ve İngiliz hayat tarzı, gelenek ve görenekleriyle ilgiliydi. Londra rehberi, "Kırmızı" ve "Mavi" kitaplar, Whitaker'ın Almanağı, Ordu ve Donanma Listeleri ve görmenin yüreğimi ferahlattığı Hukukçular Rehberi gibi referans kitaplar bile vardı.

Ben kitaplara bakarken kapı açıldı ve Kont içeriye girdi. Beni samimiyetle selamlayarak gece iyice dinlenmiş olduğumu umduğunu söyledi. Sonra devam etti:

"Burayı bulduğunuza sevindim çünkü eminim burada ilginizi çekecek çok şey var. Bu yoldaşlar," dedi elini kitaplardan bazılarının üzerinde gezdirerek ve devam etti: "... bana iyi arkadaş oldular ve birkaç yıldır, Londra'ya gitmeyi düşünmeye başladığımdan beri, bana çok, çok zevkli saatler yaşattılar. Onlar sayesinde büyük İngiltere'nizi öğrendim ve onu bilmek, onu sevmektir. Büyük Londra'nızın kalabalık sokaklarında dolaşmak, insanoğlunun koşuşma ve telaşının ortasında olmak, hayatını, değişikliklerini, ölümlerini ve onları oldukları şey yapan her şeyi paylaşmak için can atıyorum. Ama heyhat! Lisanınızı henüz sadece kitaplardan öğrendim. Size dostum, konuşabiliyormuş gibi görünüyorum."

"Ama Kont," dedim, "İngilizceyi iyi biliyor ve konuşuyorsunuz!" Ağırbaşlı bir edayla başını eğdi.

"Teşekkür ederim dostum, fazlasıyla onur veren takdiriniz için ama ne yazık ki henüz yolculuğumun başındayım. Doğru, grameri ve kelimeleri biliyorum ama henüz onları nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

"Doğrusu," dedim, "mükemmel bir şekilde konuşuyorsunuz."

"Öyle değil," diye cevapladı. "Demek istediğim, biliyorum ki Londra'nıza taşındığımda ve konuştuğumda, yabancı olduğumu anlamayacak kimse olmayacaktır. Bu benim için yeterli değil. Ben burada bir asilim. Bir Boyar'ım. Sıradan insanlar beni tanır ve ben efendiyim. Ama yabancı bir ülkede bir yabancı nüfuzlu bir kişi değildir. İnsanlar onu tanımaz ve tanımamak umursamamaktır. Diğerleri gibi olmak beni memnun edecektir ki kimse beni gördüğünde durmasın ya da benim sözlerimi duyduğunda konuşmasına ara verip 'Ha, ha! Bir yabancı!' demesin. Çok uzun zaman efendi oldum ve olmaya devam edeceğim ya da en azından başka hiç kimse benim efendim olmasın. Siz bana sadece Exeter'li dostum Peter Hawkins'in temsilcisi olarak Lond-

ra'daki yeni mülküm hakkında bilgi vermek için gelmediniz. İnanıyorum ki burada benimle bir süre kalırsınız, böylece sizinle konuşurken İngiliz tonlamasını öğrenirim. Ve inanıyorum ki konuşurken hata yaptığımda, ufak da olsa bana söylersiniz. Bugün o kadar uzun süre dışarıda olduğum için özür dilerim ama biliyorum ki ilgilenmesi gereken bu kadar çok önemli meselesi olan birini affedersiniz."

Tabii ki istekli olduğuma dair söyleyebileceklerimi söyledim ve istediğim zaman o odaya gelip gelemeyeceğimi sordum. "Evet, elbette," diye cevapladı ve ekledi:

"Şatoda istediğiniz yere gidebilirsiniz, kapısı kilitli olan yerler dışında, oralara da zaten girmek istemezsiniz. Her şeyin olduğu gibi olmasının bir nedeni var, benim gözümle görür, benim bilgimle bilirseniz belki daha iyi anlarsınız." Bundan emin olduğumu söyledim ve sözüne devam etti.

"Biz Transilvanya'dayız ve Transilvanya İngiltere değildir. Bizim âdetlerimiz sizinkilerden farklı ve size tuhaf gelen çok şey olacaktır. Hatta bana anlattığınız deneyimlerinize bakarsak, ne kadar tuhaf şeyler olabileceği hakkında bir fikriniz var."

Bu, uzun bir sohbetin başlangıcı oldu ve sırf konuşma olsun diye konuşmak istediği aşikâr olduğundan, başıma gelen veya dikkatimi çeken şeyler hakkında birçok soru sordum. Bazen konudan saptı ya da anlamazlıktan gelerek sohbetin gidişatını değiştirdi, ama genel olarak sorularımı açık yüreklilikle cevapladı. Zamanla kendimi daha cesur hissetmeye başlayınca, bir gece önceki tuhaf olaylardan bazıları hakkında sorular sordum; mesela arabacının neden mavi alevler gördüğü yerlere gittiğini sordum. Yaygın inanışa göre, yılın belirli bir gecesinde, aslına bakılırsa dün gece, bütün kötü ruhların kontrolsüz bir şekilde hüküm sürdüğünü, hazine saklanan her yerde mavi bir alev görüldüğünü açıkladı. "O hazine büyük ihtimalle," diye devam etti, "dün akşam geçtiğiniz bölgede saklanmıştı.

Çünkü orası Valahların, Saksonların ve Türklerin yüzyıllarca uğruna savaştıkları topraklardı. Eh, ne de olsa bütün bu bölgede insan kanıyla, vatanseverlerin ve istilacıların kanlarıyla sulanmamış bir karış toprak yoktur. Eskiden heyecanlı zamanlar yaşandı, Avusturyalılar ve Macarlar sürüler halinde geldiklerinde vatanseverler onları karşılamaya giderlerdi, erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve hatta çocuklar, onları yarattıkları heyelanlarıyla mahvetmek için geçitlerin tepesindeki kayalıklarda beklerlerdi. İstilacılar zafer kazansalar da, ne varsa dost topraklarda muhafaza edildiği için pek az şey bulabilirlerdi."

"Ama nasıl," dedim, "bu kadar süredir keşfedilmemiş olabilir, insanlar bakma zahmetine katlansalar mutlaka bir izi bulunabilecekken?" Kont gülümsedi ve dudakları dişetlerinin üzerine çekilince uzun, keskin köpekdişleri tuhaf bir şekilde ortaya çıktı. Cevapladı:

"Çünkü köylünüz korkak ve aptal! Bu alevler sadece bir gece ortaya çıkar ve eğer mümkünse o gece bu topraklarda hiçbir insan kapısından dışarı adım atmaz. Ve sevgili beyefendiciğim, atsa bile ne yapacağını bilemez. Nedeni, bana sözünü ettiğiniz ateşin yerini kendisi işaretlemiş olan köylü bile, gündüz gözüyle nereye bakacağını bilemez. Yemin ederim ki siz bile o yerleri yeniden bulamazsınız."

"Bunda haklısınız," dedim. "Nerede aramam gerektiği konusunda bir ölüden farksızım." Sonra başka konulara geçtik.

"Gelin," dedi sonunda, "bana Londra'dan ve benim için temin ettiğiniz evden bahsedin." İhmalkârlığım için özür dileyerek çantamdan kâğıtları almak üzere kendi odama gittim. Onları düzene koyarken yan odada porselenlerin ve gümüşlerin tıkırtısını duydum ve geçerken masanın toplanmış ve hava iyice karardığı için lambanın yakılmış olduğunu fark ettim. Çalışma odası ya da kütüphanede de lambalar yakılmıştı ve Kont'u kanepede uzanmış, baş-

ka okuyacak bir şey kalmamış gibi, Bradshaw'un Seyahat Rehberi'ni okurken buldum. İçeri girdiğimde kitap ve gazeteleri masadan topladı ve ben onunla birlikte planlara, sözleşmelere ve her türlü rakamsal veriye daldım. Her şeyle ilgileniyordu ve bana yer ve çevresi hakkında pek çok soru sordu. Bölge hakkında öğrenebileceği her şeyi önceden çalışmış olduğu belliydi, zira sonuçta benden çok daha fazla şey bildiği açıktı. Bunu belirttiğimde şöyle cevapladı:

"Tamam, ama dostum, bilmem gerekmiyor mu? Oraya gittiğimde tamamen yalnız olacağım ve dostum Harker Jonathan, hayır, affedersiniz. Kendi ülkemdeki soyadını önce söyleme alışkanlığına düşüyorum, dostum Jonathan Harker beni düzeltmek ve bana yardımcı olmak için yanımda olmayacak. Exeter'de olacak, kilometrelerce uzakta, muhtemelen diğer arkadaşım Peter Hawkins'le birlikte hukuki evrak üstünde çalışacak. Bu yüzden!"

Purfleet'teki mülkün satın alınması işini etraflıca gözden geçirdik. Ona durumu anlatıp gerekli evrakı imzalattığımda ve bir mektup yazıp diğer evrakla birlikte Mr. Hawkins'e yollanmak üzere hazırladığımda nasıl böyle uygun bir yere rastladığımı sordu. Ona, o zaman aldığım notları okudum ve onları buraya da yazıyorum.

"Purfleet'te bir yan yolda, tam da talep edilen yere benzeyen bir mülke rastladım ve buranın satılık olduğuna dair harap bir ilan vardı. Etrafı yüksek bir duvarla çevrili, iri taşlarla inşa edilmiş ve uzun yıllar boyunca tamir görmemiş eski bir binaydı. Kapalı duran bahçe kapıları ağır eski meşe ve demirden yapılmış ve paslanmıştı.

Malikâneye Carfax deniyor, şüphesiz eski Quatre Face'in bozulmuş hali olarak çünkü evin dört tarafı pusulanın anayönlerine uygun olarak yapılmıştı. Seksen dönümlük bir araziyi kaplıyor, tümüyle yukarıda bahsi geçen sağlam taş duvarla çevrili. İçinde, yer yer araziyi kasvetli kılan çok sayıda ağaç ve derin, karanlık görünüşlü bir

havuz ya da küçük bir göl var, bu belli ki bir kaynakla besleniyor çünkü su berrak ve orta büyüklükte bir dere halinde dışarı akıyor. Ev çok geniş ve çok eski çağlara dayanıyor, ortaçağa demek daha doğru olur, çünkü bir tarafı son derece kalın taştan yapılmış ve duvarın sadece üst kısmında demir parmaklıklı birkaç penceresi var. Bir kulenin parçası gibi duruyor ve eski bir şapel veya kiliseye yakın. Evden oraya açılan kapının anahtarı bende olmadığı için içine giremedim ama Kodak makinemle değişik açılardan fotoğraflarını çektim. Eve ilaveler yapılmıştı ama dağınık olarak, kapladığı arazinin büyüklüğü hakkında ancak tahmin yürütebilirim ama çok büyük olmalı. Yakınlarında sadece birkaç ev var, bir tanesi çok büyük, son zamanlarda genişletilmiş ve özel bir akıl hastanesine dönüştürülmüş. Bununla birlikte arsadan gözükmüyor."

Bitirdiğimde şöyle dedi:

"Eski ve büyük olduğuna memnunum. Ben kendim de eski bir aileden geliyorum ve yeni bir evde yaşamak beni öldürürdü. Bir ev bir günde yaşanabilir hale getirilemez ve zaten bir asır kaç günden oluşur ki. Eski zamanlardan kalma bir şapel olduğu için de çok sevindim. Biz Transilvanyalı asiller kemiklerimizin sıradan ölüler arasında yatmayacağını düşünmek isteriz. Neşe ve sevinç aramam, genç ve neşeli olanları memnun eden güçlü gün ışığının ve kaynak sularının parlak şehvetini de. Artık genç değilim ve kalbim ölülerin arkasından yas tutarak geçen bezdirici yıllar boyunca sevince uyum sağladı. Dahası, şatomun duvarları yıkıldı. Çok fazla gölge var ve rüzgâr kırık mazgallar ve kanatlı pencerelerden soğuk esiyor. Karaltı ve gölgeyi severim ve fırsat bulduğumda düşüncelerimle baş başa kalırım."

Sözleri ve görünüşü her nedense uyuşmuyordu veya yüzü gülümsemesinin kötücül ve somurtkan görünmesine neden oluyordu.

Az sonra bir mazeret belirtip kâğıtlarımı toparlamamı rica ederek yanımdan ayrıldı. Kısa bir süre orada olmayacaktı; ben de etrafımdaki bazı kitaplara bakmaya başladım. Bir tanesi atlastı ve elbette çok kullanılmaktan İngiltere sayfası açıldı. Baktığımda bazı yerlerin daire içine alınmış olduğunu gördüm, bunları inceleyince birinin bariz bir şekilde yeni mülkünün olduğu yerde, Londra'ya yakın, doğu tarafında olduğunu fark ettim. Diğer ikisi Exeter ve Yorkshire kıyısındaki Whitby'ydi.

Kont geri geldiğinde yarım saatten fazla bir zaman geçmişti. "Hah!" dedi. "Hâlâ kitaplara mı bakıyorsunuz? Güzel! Ama sürekli çalışmamalısınız. Gelin! Akşam yemeğinizin hazır olduğu haber verildi." Koluma girdi ve yan odaya geçtik, masada mükemmel bir akşam yemeği hazırlanmıştı. Kont yine evden çıktığında dışarıda yemiş olduğunu söyleyerek özür diledi. Yine de bir gece önceki gibi, ben yemek yerken oturup benimle sohbet etti. Yemekten sonra dün gece olduğu gibi, ben puro içtim ve Kont benimle kaldı, saatler boyunca sohbet edip akla gelebilecek her konu hakkında sorular sordu. Çok geç olduğunu fark ettim ama bir şey söylemedim çünkü kendimi, ev sahibimin her türlü isteğini karşılamaya mecbur hissettim. Dün uzun saatler boyunca uyuyarak güç kazandığımdan uykum yoktu ama şafak vakti yaklaşırken gelen, gelgitin yön değiştirmesi gibi bir his veren o ürpertiyi yeniden deneyimlemekten kendimi alamıyordum. Ölüme yakın olan kişilerin genellikle şafak vakti veya gelgit yön değiştirdiğinde öldüğü söylenir. Yorgun ve deyim yerindeyse görevine sadıkken, atmosferdeki bu değişikliği yaşamış olan herkes buna pekâlâ inanabilir. Birdenbire, berrak sabah havasında horozun olağandışı tiz ötüşünü duyduk.

Kont Drakula ayağa fırlayarak, "Ah! Yine sabah oldu. Ne kadar ihmalkârım, sizi bu kadar geç saatlere kadar tutuyorum. Sevgili yeni ülkem İngiltere hakkında bu kadar

ilgi çekici şeyler anlatmamalısınız ki zamanın bu kadar hızlı aktığını unutmayayım," dedi ve zarif bir baş selamıyla derhal yanımdan ayrıldı.

Odama gidip perdeleri açtım ama görülecek fazla bir şey yoktu. Pencerem avluya bakıyordu ve tek görebildiğim canlanan gökyüzünün sıcak griliğiydi. Bu yüzden perdeleri tekrar çektim ve bugün olanları yazdım.

8 Mayıs. – Bu deftere yazdıklarımın çok tafsilatlı ve dağınık olmasından endişelenmeye başladım. Yine de şimdi başından beri detaylı olarak yazdığıma memnunum çünkü bu mekân ve içindeki her şey öyle bir tuhaflık barındırıyor ki huzursuz olmamak elimde değil. Keşke buradan sağ salim kurtulsam ya da hiç gelmeseydim. Bu tuhaf gece hayatı üzerimde kötü bir etki yaratıyor olabilir ama hepsi bu mu! Konuşabileceğim herhangi biri olsaydı dayanabilirdim ama hiç kimse yok. Konuşabileceğim bir tek Kont var ve o... bu mekândaki tek canlı kişinin ben olduğumdan endişe ediyorum. Olayları olabildiğince yorumsuz yazayım. Cesaretimi korumama yardımcı olur ve hayal gücü kontrolden çıkıp tuhaf fikirlere kapılmama neden olmamalı. Öyle olursa mahvolurum. Nasıl ayakta kaldığımı ya da öyle göründüğümü hemen söyleyeyim.

Yattığım zaman sadece birkaç saat uyudum ve artık uyuyamayacağımı hissederek kalktım. Tıraş aynamı pencerenin yanına asmış ve tıraş olmaya başlamıştım. Birdenbire omzumda bir el hissettim ve Kont'un bana "Günaydın," diyen sesini duydum. Sıçradım, onu görmemiş olmak beni şaşırtmıştı çünkü ayna odanın arkamda kalan kısmını tamamıyla yansıtıyordu. Sıçradığımda yüzümü hafifçe kesmiştim ama o anda bunu fark etmedim. Kont'un selamına mukabele ettikten sonra nasıl yanıldığımı anlamak için tekrar aynaya doğru döndüm. Bu sefer bir yanlışlık olamazdı çünkü adam bana yakındı ve onu omuzumun üzerinden görebiliyordum. Yine de aynada bir yansıması

yoktu! Odanın arkamda kalan kısmı görülüyordu ama aynada benden başka hiç kimseden eser yoktu. Bu ürkütücüydü ve bunca tuhaf şeyin yanı sıra Kont yakınımdayken hep hissettiğim o belli belirsiz huzursuzluk hissi de artmaya başlamıştı. O anda kesiğin biraz kanadığını ve kanın çenemden aktığını gördüm. Usturayı bırakarak yara bandı aramak için hafifçe döndüm. Kont yüzümü görünce gözleri çılgın bir hiddetle alevlendi ve aniden boğazımı kavradı. Geri çekildim ve eli haçın asılı olduğu zincirin boncuklarına değdi. Bu onda ani bir değişikliğe neden oldu, hiddet o kadar çabuk kaybolmuştu ki sanki hiç var olmamıştı.

"Kendinize iyi bakın," dedi, "dikkat edin, kendinizi kesmeyin. Bu ülkede zannettiğinizden daha tehlikelidir." Sonra tıraş aynasını kavrayarak, "Ve zarara neden olan sefil şey bu. İnsan kibrinin iğrenç bir süsü. Atın gitsin!" dedi. Korkunç elinin sert bir hareketiyle pencereyi açtı, aynayı dışarı fırlattı, ayna ta aşağıdaki avlunun taşları üzerinde bin parçaya bölündü. Kont sonra tek kelime etmeden çekildi. Bu çok can sıkıcı çünkü nasıl tıraş olacağımı bilmiyorum, belki saat kılıfımla veya tıraş kabını ters çevirerek, neyse ki metalden yapılmış.

Yemek odasına gittiğimde kahvaltı hazırlanmıştı ama Kont'u hiçbir yerde göremedim. Böylece kahvaltımı yalnız yaptım. Henüz Kont'un bir şeyler yediğini veya içtiğini görmemiş olmam tuhaf. Kendine has bir adam olmalı! Kahvaltıdan sonra şatoda biraz keşfe çıktım. Merdivenlerden yukarı çıktığımda güneye bakan bir oda buldum. Manzara muhteşemdi ve durduğum yer onu görebilmek için çok uygundu. Şato müthiş bir uçurumun en kenarında yer alıyor. Pencereden düşen bir taş hiçbir şeye değmeden üç yüz metre düşebilir! Yeşil ağaç tepelerinden bir deniz göz alabildiğine uzanıyor, yer yer uçurumların oluşturduğu derin yarıklar var. Ormanların arasındaki derin vadilerde nehirler gümüş iplikler gibi dolanıyor.

Güzelliği tarif etmek içimden gelmiyor zira manzarayı gördükten sonra keşfe devam ettim. Kapılar, kapılar, her yerde kapılar, hepsi kilitli ve sürgülü. Şato duvarlarında, pencereler dışında müsait hiçbir çıkış yok.

Şato tam bir mahpushane ve ben bir mahpusum!

III. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü
Devam Ediyor

Mahkûm olduğumu anladığımda üzerime bir nevi yabanıl duygu çöktü. Merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşturarak her kapıyı yoklayıp bulabildiğim her pencereden dışarı baktım ama bir süre sonra çaresiz olduğum inancı tüm diğer hislere baskın çıktı. Birkaç saat sonra geriye baktığımda, o sırada delirmiş olmalıyım diye düşünüyorum, çünkü kapana kısılmış bir fare gibi hareket etmiştim. Yine de çaresiz olduğum inancına kapıldığımda sessizce oturdum, hayatımda hiç olmadığım kadar sessiz, oturup yapılması gereken en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım. Hâlâ düşünmekteyim ve henüz belirli bir sonuca ulaşmış değilim. Emin olduğum bir tek şey var. Düşüncelerimi Kont'a bildirmenin hiçbir faydası yok. Mahkûm olduğumu gayet iyi biliyor, bunu kendisi yaptı ve muhakkak ki kendince sebepleri vardır, söylediklerine tamamen inansaydım beni kandırabilirdi. Görebildiğim kadarıyla yapmam gereken, bildiklerimi ve korkularımı kendime saklayıp gözlerimi açık tutmak olacaktır. Biliyorum ki ya kendi korkularımla bir bebek gibi aldatılıyorum ya da tam olarak çaresiz bir durumdayım ve ikinci durum söz konusuysa, bundan kurtulmak için büyük ölçüde

zekâma ihtiyacım olacak. Bu kanıya daha yeni varmıştım ki aşağıdaki büyük kapının kapandığını duydum ve Kont'un geri geldiğini anladım. Kütüphaneye hemen gelmedi, ben de ihtiyatlı davranarak odama gittim ve onu yatağımı yaparken buldum. Bu garipti ama baştan beri düşündüğüm şeyi doğruluyordu, bu evde hizmetkâr yoktu. Daha sonra kapı menteşelerinin aralığından onun yemek odasında sofrayı hazırladığını gördüğümde bundan emin oldum. Bütün bu ev işlerini kendi yapıyorsa, bu, şatoda başka kimse olmadığının ispatıydı, beni buraya getiren arabanın sürücüsü de Kont'un kendisi olmalıydı. Bu korkunç bir düşünce, çünkü eğer öyleyse, o gün yaptığı gibi kurtları kontrol edebilmesi, susmaları için elini kaldırmasının yeterli olması ne anlama geliyordu? Nasıl olmuştu da Bistrita'daki ve arabadaki herkes benim adıma o kadar feci bir korkuya kapılmıştı? Haçı, sarmısağı, yabangülünü, üvez bitkisini bana vermeleri ne anlama geliyordu? Tanrı boynuma haçı takan o iyi, iyi kalpli kadını kutsasın! Çünkü ona ne zaman dokunsam bana teselli ve güç veriyor. Gariptir ki, itibar etmemem ve putperestlik olarak kabul etmem öğretilmiş bir şey, yalnızlıkla geçen sıkıntılı bir zamanda yardımcı oluyordu. Bizzat bu nesnenin özünde bulunan bir şey mi; yoksa haç şefkat ve teselliye dair hatıraları canlandıran bir araç, elle tutulur bir destek mi? Günün birinde, eğer mümkün olursa, bu meseleyi araştırmalı ve bu konuda kararımı vermeye çalışmalıyım. Bu arada, anlamamı sağlayabileceği için, Kont Drakula hakkında elimden geldiğince çok şey öğrenmeliyim. Bu gece, eğer sohbeti o yöne çevirirsem, kendisinden bahsedebilir. Ne var ki, kuşkulanmaması için çok dikkatli olmalıyım.

Gece yarısı. – Kont'la uzun uzun sohbet ettik. Ona Transilvanya tarihi hakkında birkaç soru sordum ve bu konu onu fazlasıyla heyecanlandırdı. Olayları ve insanları, özellikle de savaşları anlatırken, sanki kendi de bizzat

oradaymış gibi anlattı. Bunu daha sonra, bir Boyar için soyunun ve isminin kendi gururu, onların şanının kendi şanı, onların kaderinin kendi kaderi olduğunu söyleyerek açıkladı. Soyundan hep "biz" diye söz etti, hep çoğul olarak konuştu, bir kral konuşuyormuş gibi. Keşke söylediklerini tam olarak söylediği gibi yazabilseydim çünkü benim için çok etkileyiciydi. Ülkenin bütün tarihini içinde barındırıyordu sanki. Konuşurken heyecanlandı ve kocaman beyaz bıyığını çekiştirerek ve dokunduğu her nesneyi sanki büyük bir kuvvetle ezecekmiş gibi kavrayarak odada dolaşıyordu. Söylediği bir şeyi olabildiğince kendi ifadesine yakın yazacağım, çünkü bir bakıma kendi ırkının hikâyesini anlatıyor:

"Biz Sekellerin gururlu olmaya hakkımız var, çünkü damarlarımızda egemenlik için aslanlar gibi dövüşmüş olan birçok cesur ırkın kanı akmaktadır. Burada, Avrupa ırklarının girdabında, Ugric kabilesi İzlanda'dan Thor ve Odin'in* onlara verdiği, Berserker'lerin** Avrupa sahillerinde ve evet, Asya ve Afrika'da da insafsız amaçlarla teşhir ettikleri savaşçı ruhunu getirdiler, öyle ki, sonunda insanlar kurt adamların geldiğini düşündüler. Buraya geldiklerinde de, savaşçı gazapları dünyayı canlı bir alev gibi silip süpüren, ölen halkların damarlarında İskitya'dan kovulan ve çöldeki iblislerle çiftleşmiş yaşlı cadıların kanlarının dolaştığını düşünmeye başladıkları Hunları buldular. Aptallar! Aptallar! Hangi iblis ya da hangi cadı, bu damarlarda kanı akan Attila kadar yüce olabilir?" Kollarını kaldırdı. "İstilacı bir ırk olmamız, gururlu olmamız; Macarlar, Lombardlar, Avarlar, Bulgarlar veya Türkler

---

* Güçlü İskandinav savaş tanrıları. Odin en güçlü İskandinav tanrısıdır; arkeolojik ve edebi kaynaklar epeyce karmaşık bir Odin portresi sunar. Thor da onun oğlu, aynı zamanda da şimşek ve gece tanrısıdır. (e.n.)

** İskandinav ve Viking savaşçılar. (ç.n.)

binlerle sınırlarımıza yığıldıklarında onları geri püskürtmemiz şaşılacak bir şey midir? Arpad* ve birliklerinin Macar anayurdunda hızla yayılıp sınırımıza dayandıklarında bizi burada bulmuş olmaları ve Honfoglalas'ın** orada tamamlanmış olması tuhaf mıdır? Macar akınları doğuya kaydığında, Sekellerin muzaffer Macarlarla akraba olduğu kabul edildi ve yüzyıllar boyunca Türk ülkesiyle sınırın korunması bize emanet edildi. Evet, daha da fazlası, sonsuz sınır koruma görevi, çünkü Türkler der ki, 'su uyur, düşman uyumaz.' Dört Ulus arasında 'kanlı kılıcı' kim bizden daha istekli kaldırdı ya da onun savaşçı çağrısıyla kim Kralın sancağı altında daha çabuk toplandı? Valahların ve Macarların bayrakları Hilalin altında kaldığında ulusumun büyük utancı, Kosova utancı ne zaman silindi? Voyvoda olarak Tuna'yı geçip Türkleri kendi topraklarında yenen benim soyumdan değildi de kimdi? O bir Drakula'ydı elbette! Değersiz kardeşinin, yenildiğinde halkını Türke satması ve onlara köleliğin utancını yaşatması acıydı! Daha sonraları geç yaşta güçlerini büyük nehrin üzerinden Türk ülkesine tekrar tekrar süren, birliklerinin katledildiği kanlı savaş alanından tek başına dönmek zorunda kalsa bile nihai zaferin kendisine ait olacağını bildiği için, geri püskürtüldüğünde tekrar tekrar saldıran kendi ırkından gelenlere ilham veren de bu Drakula değil miydi! Yalnızca kendini düşündüğünü söylediler. Peh! Lidersiz köylüler neye yarar? Onu yönetecek bir beyin ve yürek olmadan savaş nerede biter? Yine, Mohaç muhaberesinden sonra Macar boyunduruğundan kurtulduğumuzda, biz Drakula kanından olanlar liderleri arasındaydık çünkü ruhlarımız özgür olmamaya dayanamazdı. Ah, genç bayım, Sekeller ve onların yüreklerinin kanı, aklı ve kılıçları

* Hun İmparatoru Attila'nın halefi. (ç.n.)

** Karpat havzasının dokuzuncu yüzyılın sonlarında ve onuncu yüzyılın başlarında Macarlar tarafından fethi. (ç.n.)

olarak Drakula, Habsburglar ve Romanovların ulaşamayacağı, mantar gibi büyüyen bir geçmişle övünebilirler. Savaş günleri artık geçti. Bu onur kırıcı barış günlerinde kan çok kıymetli bir şey ve büyük ırkların şanı, anlatılan masallardan ibaret."

Sabah olmak üzereydi ve yatmaya gittik. (*Not.* Günlüğüm fena halde *Bin Bir Gece Masalları*'nın başına benziyor, çünkü her şey horoz ötüşüyle sonlanmak zorunda ya da Hamlet'in babasının hayaleti gibi.)

12 Mayıs. – Gerçeklerle başlayayım; kitaplar ve rakamlarla doğrulanmış, şüphe götürmez, yalın ve yavan gerçeklerle. Bunları kendi gözlemlerime dayanması gereken deneyimlerimle ya da bu deneyimlere dair hatırladıklarımla karıştırmamalıyım. Dün akşam Kont kendi odasından geldiğinde bana hukuki meseleler ve bazı iş faaliyetleri hakkında sorular sormaya başladı. Kitaplarla meşgul olup yorucu bir gün geçirmiştim ve sırf zihnimi meşgul etmek için Lincoln's Inn'de imtihandan geçirildiğim konulardan bazılarının üzerinden geçmiştim. Kont'un soruşturmalarında belirli bir usul vardı, onun için sırasıyla yazmaya çalışacağım. Bu bilgi bir şekilde veya günün birinde işime yarayabilir.

Önce İngiltere'de birinin iki veya daha fazla dava vekili olabilir mi diye sordu. Ona isterse ondan fazla olabileceğini ama sadece biri iş görebileceği için, bir muamelede bir taneden fazla dava vekilinin görev almasının akıllıca olmayacağını ve değiştirmenin kesinlikle çıkarlarına aykırı olacağını söyledim. İyice anlamış gibiydi ve birinin, diyelim banka işlemleriyle ilgilenmesi, bir başkasının, bankalarla ilgilenen dava vekilinin evinden uzakta bir yerde yardım gereken durumlarda, nakliyeyi idare etmesi uygulamada zorluk çıkarır mı diye sorarak devam etti. Onu yanlış yönlendirme ihtimaline karşı, daha detaylı açıklamasını istedim ve o da şöyle dedi:

"Örnek vereyim. İkimizin arkadaşı, Londra'dan uzakta olan Exeter'de, güzel katedralinizin gölgesindeki Mr. Peter Hawkins, sizin aracılığınızla bana Londra'daki yerimi satın alır. Güzel! Şimdi burada, Londra'da ikamet eden biri yerine Londra'dan bu kadar uzaktaki birini vazifelendirmemin size tuhaf gelmemesi için samimiyetle söyleyeyim, benim isteklerim dışında hiçbir yerel menfaat güdülmemesi gibi bir saikle hareket ediyorum ki Londra'da ikamet eden biri belki de kendisinin veya bir arkadaşının çıkarına hizmet edebilir, bu yüzden vekilimi, çalışmalarının yalnızca benim çıkarlarım doğrultusunda olması için, uzaklarda aradım. Şimdi farz edelim ki çok işleri olan ben, mal sevkiyatı yapmak istiyorum, diyelim ki Newcastle'a veya Durham'a veya Harwich'e veya Dover'a, bu limanlarda çalışan birine işi tevdi etmek kolaylık sağlamaz mı?" Bunun mutlaka en kolayı olacağını ama biz dava vekillerinin karşılıklı temsilcilik sistemimiz olduğunu, böylece herhangi bir dava vekilinin talimatıyla yerel bir işin yerel olarak yapılabildiğini, böylece müşterinin, kendini bir tek adamın ellerine bırakarak, bir sorun yaşamadan, isteklerinin yerine getirildiğini söyledim.

"Ama," dedi, "kendi idare etme özgürlüğüm olurdu. Öyle değil mi?"

"Elbette," diye cevapladım ve ekledim: "İşlerinin tamamının herhangi birisi tarafından bilinmesini istemeyen işadamları tarafından genellikle böyle yapılır."

"Güzel!" dedi ve sonra sevk yolları ve yapılması gereken düzenlemeler, tedbirli davranarak savuşturabileceği, çıkabilecek her türlü zorluk hakkında sorular sormaya devam etti. Bütün bunları elimden geldiğince izah ettim ve bende harika bir dava vekili olabileceği izlenimi bıraktı çünkü düşünmediği ve öngörmediği hiçbir şey yoktu. Ülkede hiç yaşamamış ve görüldüğü gibi pek ticaret yapmamış birisi olarak bilgisi ve sezgileri harikaydı. Bahsettiği bu

konularda ikna olduktan ve ben de bütün bunları elimin altındaki kitaplara başvurarak doğruladıktan sonra birdenbire ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"İlk mektubunuzdan beri arkadaşımız Mr. Peter Hawkins'e veya başka birine yazdınız mı?" Yazmadığımı, henüz herhangi birine mektup yollama imkânı bulamamış olduğumu söylerken yüreğimde bir acı hissettim.

"O zaman şimdi yazın, genç dostum," dedi zarafetten uzak elini omzuma koyarak, "arkadaşınıza ya da başkalarına yazın ve eğer arzu ederseniz bu günden itibaren bir ay daha benimle kalacağınızı söyleyin."

"O kadar uzun bir süre kalmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum çünkü bu fikir yüreğimi dondurmuştu.

"Çok arzu ederim, hatta itiraz kabul etmem. Efendiniz, işvereniniz ya da her kimse, onu temsil etmekle görevlendirildiğinizde, hizmetlerinizden istediğim şekilde yararlanabileceğim düşünülür. Kısıtlamış olmuyorum. Öyle değil mi?"

Razı gelip boyun eğmekten başka ne yapabilirdim? Benim değil, Mr. Hawkins'in menfaatineydi ve kendimi değil, onu düşünmek zorundaydım, ayrıca Kont Drakula konuşurken gözlerinde ve duruşunda bana bir mahkûm olduğumu hatırlatan bir şey vardı ve istesem de başka seçeneğim yoktu. Kont baş eğmemde kendi zaferini ve yüzümdeki sıkıntılı ifadede üstünlüğünü gördü, zira derhal bunları kullanmaya başladı ama kendi yumuşak, karşı konulmaz tarzında.

"İyi kalpli genç dostum, mektuplarınızda iş konusu dışında şeylerden bahsetmemenizi rica ederim. İyi olduğunuzu ve eve dönüp onlara kavuşmaya can attığınızı bilmek kuşkusuz dostlarınızı memnun edecektir. Öyle değil mi?" Konuşurken bana üç dosya kâğıdı ve üç zarf uzattı. Hepsi en ince kâğıttandı ve önce onlara, sonra da kendisine bakıp kırmızı altdudağının üzerindeki sivri köpekdiş-

leriyle sessizce gülümsediğini görünce, yazdıklarıma dikkat etmem gerektiğini, çünkü okuyabileceğini, sanki bana bizzat söylemişçesine iyi anladım. Böylece şimdilik sadece resmi konularda yazmaya ama her şeyi gizlice Mr. Hawkins'e ve Mina'ya yazmaya karar verdim, çünkü Mina'ya stenografiyle yazabilirdim ve görürse bu Kont'un kafasını karıştırırdı. İki mektubumu yazdıktan sonra sessizce oturdum, Kont masadaki bazı kitaplara başvurarak birtakım notlar alırken kitap okudum. Sonra benim iki mektubumu alıp kendi mektuplarıyla birlikte yazı malzemelerinin yanına koydu, kapı arkasından kapanır kapanmaz eğilip mektuplara baktım, önyüzleri aşağıya bakıyordu. Bunu yaparken suçluluk duymadım çünkü bu şartlarda elimden geldiğince kendimi korumam gerektiğini hissediyordum.

Mektuplardan biri Samuel F. Billington, No. 7, The Crescent, Whitby'ye; bir diğeri Herr Leutner, Varna'yaydı. Üçüncüsü Coutts & Co., Londra'ya ve dördüncü bankerler Herren Klopstock & Billreuth, Budapeşte'yeydi. İkinci ve dördüncü zarflar kapatılmamıştı. Tam onlara bakmak üzereyken kapı tokmağının hareket ettiğini gördüm. Yeniden koltuğuma gömüldüm ve Kont elinde bir tane daha mektupla odaya girene kadar kitabımı yeniden elime alacak kadar vaktim oldu. Masadaki mektupları aldı ve dikkatlice pul yapıştırdı ve sonra bana dönerek şöyle dedi:

"Umarım beni affedersiniz ama bu akşam yapmam gereken çok fazla özel işim var. Umarım her şeyi istediğiniz gibi bulursunuz." Kapıya geldiğinde döndü, bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi:

"Size bir nasihatte bulunayım sevgili genç dostum. Hatta bütün ciddiyetimle bir uyarıda bulunayım, eğer bu odalardan ayrılırsanız, sakın ola şatonun başka bir yerinde uyumayın. Şato eskidir ve içinde birçok hatıra barındırır ve akılsızca uyuyanlar kötü rüyalar görür. Tedbiri elden bırakmayın! Eğer uyku bastıracak olursa ya da uykunuz

gelecekmiş gibi hissederseniz kendi odanıza veya bu odalara gelmek için acele edin, çünkü ancak o zaman güvenli bir ortamda dinlenebilirsiniz. Bu konuda dikkatli olmazsanız, o zaman..." Konuşmasını tüyler ürperten bir tarzda bitirdi çünkü ellerini yıkıyormuş gibi bir hareket yaptı. Çok iyi anlamıştım. Merak ettiğim tek şey, bir rüyanın nasıl adeta etrafımı kuşatan bu doğaya aykırı, korkunç kasvet ve gizem ağından daha kötü olabileceğiydi.

Daha sonra. – Bu son yazdıklarımın arkasındayım ama bu sefer kuşkuya yer yok. Onun olmadığı hiçbir yerde uyumaya korkmam. Yatağımın başucuna bir haç yerleştirdim, sanırım böylece uykum rüyalardan özgür olacak ve öyle kalacaktır.

Yanımdan ayrıldığında odama gittim. Bir müddet sonra hiç ses duymayınca dışarı çıktım ve taş merdivenlerden çıkarak güney tarafını görebileceğim yere gittim. Avlunun dar karanlığıyla karşılaştırıldığında engin genişlik, benim için ulaşılmaz olsa bile, bir özgürlük hissi veriyordu. Dışarı baktığımda sahiden hapishanede olduğumu hissettim ve gece havası da olsa içime temiz hava çekmek istiyordum. Geceye özgü bu varoluşun üzerimdeki kötü etkisini hissetmeye başlıyorum. Sinirlerimi harap ediyor. Kendi gölgemden irkiliyorum ve türlü türlü korkunç tahayyülle doluyum. Tanrı biliyor ki bu lanetli yerde hissettiğim dehşetli korku temelsiz değil! Dışarıdaki yumuşak, sarı ay ışığıyla yıkanan hoş enginliğe gün kadar aydınlık gözükene kadar baktım. Yumuşak ışıkta uzak tepeler, vadiler ve kadife siyahlığındaki geçitlerdeki gölgeler de eridi. Salt güzellik beni neşelendirdi. Çektiğim her nefeste huzur ve avuntu vardı. Pencereden eğildiğimde, bir kat aşağıda biraz sol tarafta, odaların sırasını düşününce Kont'un kendi odasının baktığını düşündüğüm yerde gözüme bir şey ilişti. Benim durduğum pencere yüksek ve derin, taş dikmeli ve hava şartlarından yıpranmış da olsa halen bir bütün

halindeydi. Ama kasanın çok uzun zamandır orada olduğu belliydi. Taş oymanın gerisine çekildim ve dikkatlice dışarıya baktım.

Gördüğüm şey Kont'un pencereden dışarı çıkan başıydı. Yüzünü görmedim ama adamı boynundan ve sırtıyla kollarının hareketinden tanıdım. Her halükârda birçok kere inceleme fırsatı bulduğum elleri beni yanıltmazdı. Başta merak etmiş ve birazcık da eğlenmiştim, zira insan mahkûm olunca küçük bir meselenin bile ilgisini çekip onu eğlendirebilmesi harika bir şeydir. Ama adamın bütün bedeninin pencereden yavaşça dışarı çıkıp şatonun duvarlarından aşağı dehşetengiz uçurumun üstünde yüzükoyun, pelerini büyük kanatlar gibi etrafında açılmış bir halde süründüğünü görünce bu duygularım tiksinti ve dehşete dönüştü. Önce gözlerime inanamadım. Ay ışığının bir oyunu, tuhaf bir gölge etkisi zannettim ama bakmaya devam ettim ve yanılmış olamazdım. El ve ayak parmaklarının, yılların yıpratmasıyla harçtan tamamen arınmış taşların köşelerini kavradığını ve böylece her çıkıntı ve pürüzden yararlanarak, bir kertenkelenin duvarda hareket ettiği gibi oldukça hızlı, aşağı indiğini gördüm.

Bu ne biçim bir adam ya da ne biçim bir yaratık, insan görüntüsünde bir yaratık mı? Bu korkunç mekânın dehşetinin beni ezdiğini hissediyorum. Korku, dehşetli korku içindeyim ve benim için kaçış yok. Etrafım düşünmeye cesaret edemediğim korkularla sarıldı.

15 Mayıs. – Kontun bir sefer daha kertenkele gibi dışarı çıktığını gördüm. Otuz metre aşağıya ve epeyce sola doğru yanlamasına hareket ediyordu. Bir delik veya bir pencereden içeriye girip kayboldu. Başı gözden kaybolduğunda daha fazla görebilmek için dışarı eğildim ama faydası olmadı. Mesafe iyi bir görüş açısına olanak vermeyecek kadar uzaktı. Şimdi şatodan ayrıldığını biliyordum ve şimdiye kadar cesaret edebildiğimden daha fazla araştırma

yapmak için bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Odaya döndüm ve bir fener alarak bütün kapıları yokladım. Beklediğim gibi hepsi kilitliydi ve kilitler nispeten yeniydi. Taş merdivenlerden ilk girdiğim hole indim. Büyük zincirleri çıkartmak için sürgüleri kolayca geri çekebileceğimi anladım. Fakat kapı kilitliydi ve anahtar yoktu! Anahtar Kont'un odasında olmalı. Kapısının açık olup olmadığına bakmalıyım ki anahtarı alıp kaçabileyim. Muhtelif merdivenleri ve geçitleri iyice araştırmaya ve buralardaki kapıları yoklamaya devam ettim. Hole yakın birkaç küçük oda açıktı, fakat içlerinde yıllardan beri tozlanmış ve güve delikleri olan eski mobilyalardan başka bir şey yoktu. Yine de sonunda, merdivenlerin tepesinde bir kapı buldum, kilitli gibi durmasına rağmen biraz zorladım. Biraz daha uğraştım ve aslında kilitli olmadığını, direncin menteşelerin biraz aşağı inmesiyle ağır kapının yere oturmuş olmasından kaynaklandığını gördüm. Bu bir daha elde edemeyebileceğim bir fırsattı, bu yüzden içeriye girebilmek için bütün gücümü kullanıp çabalayarak kapıyı ittim. Şimdi bildiğim odalardan bir kat aşağıda ve şatonun daha sağ kanadına doğru bir yerdeydim. Pencerelerden, odaların şatonun güney cephesinde sıralandığını, son odanın pencerelerinin hem batıya hem güneye baktığını görebiliyordum. Güney tarafında, batıda olduğu gibi büyük bir uçurum vardı. Şato büyük bir kayalığın köşesine inşa edilmişti, böylece üç yanından ele geçirilmesi oldukça zordu; sapan, ok ve tüfeklerin ulaşamayacağı bu yerlere büyük pencereler yerleştirilmişti ve dolayısıyla ışık ve rahatlık, korunması gerekli olmayan bir konumda emniyete alınmıştı. Batıda büyük bir vadi vardı ve sonra uzakta arazi yükseliyor, zirveleri birbirinin üzerinde büyük çentikli dağların kuytuları, volkan külü ve kökleri taşın çatlak, yarık ve gediklerine tutunan dikenlerle kaplı dimdik kayalar beliriyordu. Burası belli ki eski zamanlarda, şatonun hanımlar tarafından kullanılan bölümüydü çünkü

mobilyalar gördüklerim arasında en rahat gözükenleriydi. Pencereler perdesizdi ve elmas biçimli pencerelerden içeriye akın eden sarı ay ışığı insanın renkleri bile görmesini sağlıyor, aynı zamanda her şeyin üzerinde bir tabaka oluşturmuş tozu yumuşatıyor, zamanın ve güvelerin tahribatını bir ölçüye kadar gizliyordu. Fenerim parlak ay ışığında etkisiz duruyordu fakat elimde olduğu için memnundum çünkü burada yüreğimi ürperten ve sinirlerimi geren ürkütücü bir yalnızlık vardı. Yine de Kont'un varlığından dolayı nefret ettiğim odalarda tek başıma olmaktan daha iyiydi ve sinirlerimi biraz yatıştırmaya çalıştıktan sonra üzerime hafif bir sükûnet geldi. İşte buradayım, belki de bir zamanlar hoş bir hanımefendinin uzun uzun düşünerek ve yüzü kızararak yanlış hecelenmiş aşk mektubunu yazmak için oturduğu küçük bir meşe masada oturmuş, günlüğüme stenografiyle onu en son kapattığımdan beri olup bitenleri yazmaktayım. Bu, alabildiğine modern on dokuzuncu yüzyıl. Yine de, eğer aklım beni yanıltmıyorsa, eski yüzyılların, salt "modernliğin" yok edemediği kendilerine özgü güçleri vardı ve halen de var.

Daha sonra, 16 Mayıs sabahı. – Tanrı akıl sağlığımı korusun çünkü elimde bir tek bu kaldı. Güvenlik ve güvenliğin teminatı geçmişte kaldı. Ben burada yaşadığım müddetçe umabileceğim tek şey var, delirmemem, tabii eğer henüz delirmediysem. Eğer aklım başımdaysa, bu nefret uyandıran yerde saklı bütün iğrençlikler arasında bana en az ürkütücü gelenin Kont olduğunu düşünmek, sadece amacına hizmet ettiğim sürece olsa bile, emniyet için bir tek ona güvenmek, tabii ki delirtici olur. Yüce Tanrım! Bağışlayıcı Tanrım, sakin olmama yardım et çünkü sükûnetten çıkmanın sonu deliliktir. Aklımı karıştıran bazı şeyler netleşmeye başladı. Şimdiye kadar Shakespeare'in Hamlet'e şöyle dedirttiğinde ne demek istediğini tam olarak bilmiyordum:

"Defterlerim! Çabuk, defterlerim!
Bunu yazmam uygun olur," vs.*

Çünkü şimdi aklımı oynatmışım gibi ya da onun çözülmesiyle sonlanacak olan şok gelmiş gibi hissederken huzur bulmak için günlüğüme döndüm. Hassasiyetle yazma alışkanlığı beni sakinleştirmeye yardım edecektir.

Kont'un esrarlı uyarısı o zaman korkutmuştu. Şimdi düşündüğümde daha çok korkutmuyor, çünkü Kont ileride ürkütücü bir şekilde üzerimde hâkimiyet kuracak. Söyleyeceği herhangi bir şeyden şüphe etmekten korkacağım!

Günlüğüme yazdıktan ve neyse ki kitap ve kalemi cebime koyduktan sonra uykum geldi. Kont'un uyarısı aklıma geldi ama riayet etmemekten keyif aldım. Uyku hissi ve onunla birlikte, uykunun eşlikçisi inatçılık geldi. Yumuşak ay ışığı beni teskin ediyor, dışarıdaki geniş açıklık canlandıran bir özgürlük hissi veriyordu. Bu gece kasvet dolu odalara dönmeyip burada uyumaya karar verdim, eski zamanlarda hanımefendilerin, erkekleri uzakta, amansız savaşların ortasında olduğu için hassas yüreklerinde hüzünle oturup şarkılar söylediği ve tatlı hayatlar yaşadığı yerde. Büyük bir kanepeyi, yatarken doğu ve güneyin harika manzarasına bakabilmek için, durduğu yerden köşeye çektim, tozu düşünmeden ve umursamadan uyumaya hazırlandım.

Uyuyakalmış olmalıyım. Umarım öyledir ama sonra olanlar sarsıcı ve korkutucu biçimde gerçekti, o kadar ki şimdi sabahın pırıl pırıl güneşinde otururken, korkarım bunun hepsinin uykudayken olabileceğine inanmıyorum.

Yalnız değildim. Oda aynıydı, içeriye girdiğimden beri hiç değişmemişti. Parlak ay ışığında, döşemede uzun süredir birikmiş olan toz yığınını bozduğum yerlerde kendi

---

* *Hamlet*'ten (1. Perde, V. Sahne) yanlış bir alıntı. Anlam pek değişmese de, Stoker "My tables-meet it is I set it down" yerine "My tablets! Quick, my tablets! /'tis meet that I put it down" diyor. (e.n.)

adımlarımın izlerini görebiliyordum. Karşımda ay ışığının altında üç genç kadın vardı; elbiseleri ve tavırları hanımefendi olduklarına işaret ediyordu. Yere gölgeleri vurmuyordu, onları gördüğüm zaman rüya görüyor olmalıyım diye düşündüm. Bana yaklaşıp bir süre baktılar ve sonra aralarında fısıldaştılar. İkisi esmerdi ve burunları Kont'unki gibi kemerliydi; koyu renk, iri ve delici gözleri soluk sarı ayla karşılaştırınca kırmızı gibi görünüyordu. Diğeri açık, oldukça açık renkti, altın sarısı saçları gür, gözleri soluk safir rengindeydi. Her nedense yüzünü tanıyor gibiydim, belirsiz bir korkuyla bağlantılı olarak tanıyordum ama nasıl ve nereden olduğunu o anda hatırlayamadım. Üçünün de yakut gibi şehvetli dudakları üzerinde inci gibi beyaz dişleri pırıl pırıldı. Onlarda beni huzursuz eden bir şeyler vardı; biraz özlem, aynı zamanda ölümcül bir korku. Yüreğimde o kırmızı dudaklarla beni öpmeleri için hınzırca, yakıcı bir arzu duydum. Bir gün Mina görürse ona acı vereceği için bunu yazmak iyi olmayacaktır ama gerçek bu. Kendi aralarında fısıldaştılar, sonra üçü birden güldüler, kahkahaları berrak ve müzikaldi ama ses insan dudaklarının yumuşaklığından çıkamayacak kadar sertti. Şeytani bir elin su bardaklarıyla oynayarak çıkardığı tatlı şıngırtı gibi karşı konulmazdı. Sarışın kız işveli bir edayla başını salladı ve diğer ikisi onu teşvik ettiler.

Birisi, "Devam et! İlk sen, biz takip edeceğiz. Başlama hakkı senin," dedi. Diğeri ekledi:

"O genç ve güçlü. Hepimize yetecek kadar öpücük var." Kirpiklerimin altından etrafa bakarak zevkli bekleyişin ıstırabı içinde sessizce yattım. Sarışın kız ilerledi ve nefesini üzerimde hissedebileceğim kadar bana doğru eğildi. Bir bakıma tatlıydı, bal kadar tatlı ve sesi aynı karıncalanma hissini sinirler yoluyla iletti ama tatlılığın altında yatan buruk tonla ve kan kokusundaki gibi buruk bir tiksindiricilikle.

Gözkapaklarımı kaldırmaya korkuyordum ama bakınca kirpiklerin altından gayet iyi gördüm. Kız, dizlerinin üzerine çökmüş, üzerime eğilmiş, şeytanca bir zevkle seyrediyordu. Hem heyecanlandıran hem tiksindiren ölçülü bir şehvet vardı ve boynunu eğerken bir hayvan gibi dudaklarını yaladı, ay ışığında al dudaklar ve keskin beyaz dişleri yalayan kırmızı dilin üzerindeki ıslaklığın parladığını görebiliyordum. Başı gittikçe eğildi, dudaklar ağzımın ve çenemin hizasından daha aşağıya giderek boğazıma kenetlendi. Sonra durakladı; dişleri ve dudaklarını yalayan dilinin sesini duyabiliyor, sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum. Sonra, gıdıklayacak olan el giderek yaklaşırken duyulan his gibi boğazımın derisi karıncalanmaya başladı. Boğazımın aşırı hassas derisinde dudakların yumuşak, ürpertici dokunuşunu, iki sivri dişin sert minesinin değdiğini ve orada durduğunu hissedebiliyordum. Dermansızca büyük bir haz içinde, kalbim çarparak bekledim.

Fakat o anda içimden bir şimşek kadar hızlı başka bir his geçti. Kont'un varlığının, bir öfke fırtınası halinde varlığının farkındaydım. Gözlerim istemsizce açıldığında güçlü elinin sarışın kadının ince boynunu yakalayıp bir devin gücüyle geri çektiğini, mavi gözlerin öfkeyle değiştiğini, beyaz dişlerin hiddetle takırdadığını ve soluk yanakların hırsla kızardığını gördüm. Ama Kont! Böyle bir hiddet ve öfke tahayyül edemezdim, cehennem iblislerinden bile. Gözleri kesinlikle alevlenmişti. İçlerindeki kırmızı ışık sanki arkasında cehennem ateşinin alevleri yanıyormuş gibi parlıyordu. Yüzü ölü kadar soluktu ve yüzündeki çizgiler gergin teller gibi sertti. Burnunun üzerinde birleşen kalın kaşları şimdi akkor halinde kabaran metal bir çubuk gibiydi. Kolunun hiddetli bir hareketiyle kadını savurdu, sonra diğerlerine sanki onları geri püskürtürmüş gibi hareketler yaptı. Kurtlara yaptığını gördüğümle aynı buyurgan hareketti. Alçak ve neredeyse fısıltı gibi oldu-

ğu halde havayı kesip odanın içinde çınlıyor gibi bir sesle dedi ki:

"Siz, ona dokunmaya nasıl cüret edersiniz, herhangi biriniz? Yasaklamış olduğum halde ona nasıl göz dikersiniz? Geri çekilin, size söylüyorum! Bu adam bana ait! Ona bulaşmaya kalkışmayın yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsınız." Sarışın kız yüzsüz cilveli bir kahkahayla cevap vermek için ona doğru döndü:

"Sen hiç sevmedin. Sen hiç sevmezsin!" Buna diğer kadınlar da katıldı ve odanın her köşesinde o kadar neşesiz, katı, ruhsuz bir kahkaha çınladı ki duyduğumda neredeyse bayılacaktım. İblislerin eğlencesi gibiydi. Sonra Kont döndü, dikkatlice yüzüme bakarak yumuşak bir fısıltıyla şöyle dedi:

"Evet, ben de sevebilirim. Siz de geçmişten bunu biliyorsunuz. Öyle değil mi? Neyse, söz veriyorum ki, onunla işim bittiğinde onu istediğiniz kadar öpebilirsiniz. Şimdi gidin! Gidin! Onu uyandırmalıyım, yapacak işlerimiz var."

Kont'un yere attığı, sanki içinde canlı bir şey varmış gibi hareket eden çantayı işaret ederken "Bu gece bir şey almayacak mıyız?" dedi birisi hafifçe gülerek. Kont cevap olarak başını salladı. Kadınlardan biri öne atıldı ve çantayı açtı. Eğer kulaklarım beni yanıltmadıysa yarı yarıya boğulmuş bir çocuğun güçlükle soluması ve hafifçe inlemesi duyuldu. Ben dehşet içinde donakalmışken kadınlar toplaştılar. Fakat baktığımda, dehşet verici çantayla birlikte kayboldular. Yakınlarında bir kapı yoktu ve ben fark etmeden yanımdan geçmiş olamazlardı. Ay ışığının huzmeleri içinde öylece kaybolmuş ve pencereden çıkıp gitmişlerdi sanki, çünkü onlar tamamen kaybolmadan önce dışarıda bir an için müphem, gölgeli biçimler görebilmiştim.

Sonra dehşet beni ele geçirdi ve fenalaşarak bayıldım.

IV. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü
Devam Ediyor

Kendi yatağımda uyandım. Eğer rüya görmediysem, beni buraya Kont taşımış olmalı. Bu konuda ikna olmaya çalıştım ama şüphe götürmez bir sonuca ulaşamadım. Şüphesiz, kıyafetlerimin âdetim olmayan bir şekilde katlanmış ve yerleştirilmiş olduğu gibi bazı küçük deliller vardı. Saatim kurulmamıştı, halbuki kurmak yatmadan önce titizlikle uyduğum bir alışkanlığımdı ve buna benzer detaylar vardı. Fakat bunlar ispat değil, çünkü aklımın her zamanki gibi olmadığının delili olabilirlerdi ve şu veya bu nedenle, sinirlerim kesinlikle bozulmuştu. İspat bulmalıyım. Bir tek şeye memnunum. Beni buraya taşıyan ve soyan Kont idiyse, işini yapmakta acele etmişti çünkü ceplerime dokunulmamıştı. Çünkü günlüğüm onda, dayanamayacağı kadar merak uyandırırdı. Alırdı veya imha ederdi. Bu odaya bakınca, benim için korku dolu bir yer olmasına rağmen, şimdi bir sığınak gibi geliyor çünkü hiçbir şey, kanımı emmek için beklemiş olan ve halen bekleyen o feci kadınlardan daha dehşet verici olamaz.

18 Mayıs. – Gün ışığında görmek için o odaya gittim çünkü gerçeği bilmek zorundayım. Merdivenlerin sonundaki kapısına vardığımda kapalı olduğunu gördüm. Per-

vaza doğru o kadar zorlanmıştı ki ahşabın o kısmı parçalanmıştı. Sürgünün kapatılmamış olduğunu ama kapının içeriden raptedildiğini görebiliyordum. Korkarım bir rüya değildi ve bu varsayıma göre hareket etmem gerekir.

19 Mayıs. – Kesinlikle tuzağa düştüm. Dün gece Kont nazik bir tonda üç mektup yazmamı istedi, birinde burada işimin bitmek üzere olduğunu ve birkaç güne kadar eve dönmek üzere yola çıkacağımı, bir diğerinde mektubu yazdığımın ertesi günü yola çıkacağımı ve üçüncüsünde şatoyu terk ettiğimi ve Bistrita'ya vardığımı yazacaktım. İtiraz etmek isterdim ama hal böyleyken, tamamıyla onun kontrolüne girmişken Kont'la açıkça tartışmanın delilik olacağını hissettim. Reddetmek kuşku duymasını sağlayacak ve öfke uyandıracaktı. Çok fazla şey bildiğimi ve yaşamamam gerektiğini, aksi takdirde onun için tehlike arz edeceğimi biliyor. Tek şansım mevcut durumu sürdürerek fırsatlarımı korumak. Kaçmama fırsat verecek bir olay olabilir. Sarışın kadını savurduğunda ortaya çıkan hiddetin gözlerinde toplandığını gördüm. Posta hizmetlerinin seyrek ve güvenilmez olduğunu ve şimdi yazmamın arkadaşlarımın içinin rahat etmesini sağlayacağını söyleyerek izahatta bulundu. Eğer olur da daha uzun kalırsam, vakti gelene kadar Bistrita'da bekletilecek olan sonraki mektupları iptal edeceğine dair inandırıcı bir tavırla beni temin etti, itiraz etmek yeni kuşkular uyandırırdı. Bu nedenle görüşlerine katılıyormuş gibi davrandım ve mektuplara hangi tarihleri koymam gerektiğini sordum.

Bir dakika düşünüp taşındıktan sonra şöyle dedi: "İlki 12 Haziran olmalı, ikincisi 19 Haziran ve üçüncü de 29 Haziran."

Artık ömrümün süresini biliyorum. Tanrı yardımcım olsun!

28 Mayıs. – Bir kaçma şansı var, en azından eve bir haber yollama fırsatı. Şatoya bir grup Çigan geldi ve avluda

kamp kurdular. Bunlar Çingene. Kitabımda onlar hakkında notlar var. Dünyanın dört bir yanındaki sıradan Çingenelerle akraba olsalar bile onlar bu bölgeye aitler. Macaristan ve Transilvanya'da binlercesi var ve neredeyse bütün kanunların dışında yaşıyorlar. Kural olarak kendilerini büyük bir soyluya veya boyara bağlıyorlar ve onun ismini kullanıyorlar. Korkusuzlar ve batıl inançları saymazsak dinsizler ve Rumencenin kendilerine has bir lehçesini konuşuyorlar.

Eve birkaç mektup yazıp Çingenelerin yollamasını sağlamaya çalışacağım. Onlarla tanışayım diye şimdiden pencereden konuştum. Şapkalarını çıkarıp saygıyla eğildiler ve birçok işaretler yaptılar, ne anlama geldiğini, konuştukları dil kadar bile anlamadım...

Mektupları yazdım. Mina'nınkini stenoyla yazdım ve Mr. Hawkins'ten yalnızca onunla temasa geçmesini istedim. Mina'ya durumumu açıkladım, sadece kuşkulandığım, kesinliklerinden emin olmadığım dehşetlerden söz etmedim. Kalbimden geçenleri anlatsam, onu sarsar ve ölümüne korkuturdu. Eğer mektuplarda yazmazsam Kont da benim sırlarımı ve ne kadarını bildiğimi öğrenemezdi...

Mektupları verdim. Penceremin parmaklıkları arasından altın bir parayla birlikte attım ve onları yollamaları için çeşitli işaretler yaptım. Onları alan adam kalbine bastırıp selam verdi, sonra da mektupları şapkasının içine koydu. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çalışma odasına döndüm ve okumaya başladım. Kont gelmeyince buraya yazdım...

Kont geldi. Yanıma oturdu ve iki mektubu açarken en yumuşak sesiyle şöyle dedi:

"Nereden geldiğini bilmediğim bu mektupları bana Çiganlar verdi, tabii ki ilgileneceğim. Görüyor musunuz?" –Mektuba bakmış olmalıydı.– "Birisi sizden arkadaşım Peter Hawkins'e. Diğeri," –burada zarfı açınca tuhaf şekilleri gördü, yüzünde karanlık bir ifade oluştu ve gözleri

haince parladı–, "Diğeri rezil bir şey, arkadaşlık ve misafirperverliğe hakaret! İmzalanmamış. Neyse! Böylece bizim için bir önemi olamaz." Sakin bir tavırla mektup ve zarfı yanıp kül olana kadar lambanın alevine tuttu. Sonra devam etti:

"Hawkins'e olan mektubu elbette yollayacağım, size ait olduğuna göre. Sizin mektuplarınız benim için kutsaldır. Özür dilerim dostum, istemeden mührünü kırdım. Yeniden mühürlemeyecek misiniz?" Mektubu bana uzattı ve saygıdeğer bir reveransla temiz bir zarf verdi. Tek yapabildiğim yeniden adres yazıp sessizce ona vermek oldu. Odadan çıktığında anahtarın yumuşak bir şekilde döndüğünü duydum. Bir dakika sonra gidip yokladım ve kapı kilitliydi.

Bir iki saat sonra Kont sessizce odaya geldiğinde, gelişi beni uyandırdı, kanepede uyuyakalmışım. Çok kibar ve neşeli bir tavrı vardı ve uyuduğumu görünce şöyle dedi:

"Demek dostum, yorgunsunuz? Yatağa gidin. En iyi dinlenme orada olur. Yapacak çok işim olduğundan, bu gece sohbet keyfinden mahrum kalabilirim, ama siz uyuyun rica ederim." Odama geçip yattım ve söylemesi tuhaf ama rüya görmeden uyudum. Çaresizlik kendi sükûnunu buluyor.

31 Mayıs. – Bu sabah uyandığımda, fırsatım olursa yazarım diye çantamdan kâğıt ve zarf alıp cebime koymayı düşünmüştüm ama yine bir sürpriz, yine bir şok!

En ufak bir kâğıt parçası yoktu ve onlarla birlikte bütün notlarım, demiryolları ve seyahatle ilgili tarifelerim, akreditif mektubum, daha doğrusu şatonun dışına çıktığımda işime yarayacak her şey gitmişti. Oturdum ve bir müddet düşünüp taşındım, sonra aklıma bir fikir geldi ve portmantoyla kıyafetlerimi koyduğum gardırobu aradım.

Seyahatim sırasında kullandığım kıyafetim gitmişti, paltom ve diz örtüm de. Hiçbir yerde izleri bile yoktu. Yeni bir hıyanet planı gibiydi...

17 Haziran. – Bu sabah, yatağımın kenarında oturmuş kafa patlatırken, dışarıda kamçı şaklamaları ve avlunun arkasındaki taşlı yolda at nallarının vurma ve sıyırmalarını duydum. Neşeyle pencereye koştum ve iki büyük yük arabasının bahçeye girdiğini gördüm, her birini sekiz güçlü at çekiyordu, her çiftin başında geniş şapkalı, büyük kabara süslü kemerli, kirli koyun postlu ve yüksek konçlu çizmeleriyle birer Slovak vardı. Uzun değnekleri de ellerindeydi. Ana holün onlara açılmış olabileceğini düşünerek, aşağıya inip onlara katılmak niyetiyle kapıya koştum. Yine bir şok, kapım dışarıdan raptedilmişti.

Sonra pencereye koşup onlara seslendim. Beni işaret edip aptal aptal baktılar, o sırada Çiganların "atamanı" dışarı çıktı ve onların benim pencereme işaret ettiklerini görünce bir şey söyledi ve bunun üzerine gülüştüler.

O andan sonra hiçbir çabam, acınacak bir feryat, üzüntülü bir yakarış bana bakmalarını bile sağlamadı. Tereddütsüz başka tarafa döndüler. Yük arabalarında kalın ipten tutamakları olan iri, kare kutular yüklüydü. Kutuların Slovakların onları kolaylıkla taşımasından ve gelişigüzel hareket ettirildiklerinde çıkan sesten boş oldukları anlaşılıyordu. Hepsi indirilip avlunun bir köşesine büyük bir tepe halinde yığıldıktan sonra Çigan tarafından Slovaklara biraz para verildi ve şans için üzerine tükürüp miskin miskin atlarının başına döndüler. Kısa bir süre sonra kamçılarının sesinin uzaklarda azaldığını duydum.

24 Haziran, sabaha karşı. – Dün gece Kont benden erken ayrıldı ve kendi odasına kapandı. Cesaretimi topladığımda dönen merdivenden yukarı çıktım ve güney penceresinden dışarı baktım. Bir şeyler oluyor sanki, onun için Kont'u gözlemeye karar verdim. Çiganlar şatoda bir yere yerleştirildi ve bir iş yapıyorlar. Biliyorum, çünkü arada bir uzaklardan boğuk kazma kürek sesleri geliyor ve bu her ne ise, gaddarca bir kötülüğün son noktası.

Pencerenin önüne gelişimin üzerinden yarım saat geçmemişti ki, Kont'un penceresinden bir şeyin çıktığını gördüm. Geri çekilip dikkatlice izledim ve adamın tümüyle dışarı çıktığını gördüm. Buraya gelirken yolda giydiğim kıyafeti üzerinde görünce yeniden şok geçirdim. Kadının götürdüğünü gördüğüm feci çantayı da omzuna atmıştı. Niyeti konusunda hiçbir kuşku yoktu, kıyafetlerim konusunda da! O zaman bu yeni bir kötülük planıydı, başkalarının beni görmesini sağlayacak, ya da öyle zannedecekler, böylece hem kasaba ve köylerde kendi mektuplarımı postalarken görülmüş olacağım hem de yapacağı kötülükler yerli halk tarafından bana atfedilmiş olacak.

Bunun devam edebileceğini ve burada gerçek bir mahkûm gibi, bir suçlunun bile hakkı ve tesellisi olan kanun koruması olmadan kapatıldığımı düşünmek beni öfkelendiriyor.

Kont'un dönmesini beklemeye karar verdim ve uzun süre azimle pencerede oturdum. Sonra ay ışığında tuhaf beneklerin uçuştuğunu fark ettim. Ufacık toz tanecikleri gibiydiler, etrafta savruluyor ve bulut gibi kümeleniyorlardı. Yatıştırıcı bir duyguyla onları seyrettim ve üzerime bir çeşit sükûnet çöktü. Havadaki gösterinin iyice keyfini çıkarabilmek için pencere boşluğunda daha rahat bir pozisyonda geriye yaslandım.

Bir şey beni yerimden sıçrattı, vadinin aşağılarında, benim göremediğim bir yerde köpeklerin güçsüz, yürek parçalayıcı ulumaları. Sesler kulağımda daha yüksek çınlıyor gibiydi ve yüzen toz kümeleri sesle birlikte yeni şekillere bürünüp ay ışığında dans ettiler. İçgüdülerimin çağrısıyla uyanmaya çabaladığımı hissettim. Hatta çabalayan, ruhumun kendisiydi ve yarı unuttuğum hassasiyetlerim çağrıyı cevaplamak için mücadele ediyordu. Hipnotize oluyordum! Toz gittikçe daha hızlı dans etmeye başlamıştı. Ayın ışınları yanımdan geçip arkamdaki kasvete doğru

giderken titriyor gibiydi. Karanlık hayalet şekiller alana kadar toplanmaya devam ettiler. Sonra irkildim, tamamen uyanık ve aklım başımda olarak oradan bağırarak kaçtım. Ayın ışınlarından yavaş yavaş cisimleşen hayalet şekilleri, ellerine düştüğüm üç hortlak kadınına dönüştü. Kaçtım ve kendimi ay ışığının olmadığı ve fenerin pırıl pırıl yandığı odamda daha emin hissettim.

Birkaç saat geçtikten sonra Kont'un odasında bir kıpırtı duydum, hızla bastırılan keskin bir çığlık gibi bir ses. Sonra sessizlik oldu, tüylerimi ürperten derin, korkunç bir sessizlik. Kalbim küt küt atarak kapıyı yokladım ama hapishanemde kilitliydim ve hiçbir şey yapamıyordum. Oturdum ve öylece ağladım.

Otururken dışarıda avluda bir ses duydum, bir kadının acı çığlığı. Pencereye koştum ve kaldırarak parmaklıkların arasından dışarıya baktım. Gerçekten orada saçları darmadağın, koşmaktan bitap düşmüş birinin yapacağı gibi elleri yüreğinin üzerinde bir kadın vardı. Giriş kapısının köşesine dayanmıştı. Pencerede yüzümü görünce öne atıldı ve tehditkâr bir ses tonuyla bağırdı:

"Canavar, çocuğumu geri ver!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kaldırarak yüreğimi burkan bir tonda bazı şeyler söyledi. Sonra saçlarını yoldu, göğsünü yumrukladı ve kendini abartılı duyguların şiddetine terk etti. Sonunda öne atıldı, onu göremediğim halde çıplak ellerinin kapıya vurduğunu duyabiliyordum.

Yukarılarda bir yerlerde, büyük ihtimal kulede, Kont'un sert, metalik bir sesle fısıldayan çağrısını duydum. Çağrısı uzaklardan kurt ulumalarıyla cevaplanmış gibiydi. Çok geçmeden bir kurt sürüsü, baraj kapağı açılmış gibi, geniş girişten geçerek avluya üşüştü.

Kadından bir ağlama sesi gelmedi ve kurtların ulumaları kısa sürdü. Çok geçmeden ağızlarını yalayarak birer birer gittiler.

Ona acıyamadım, çocuğuna ne olduğunu artık biliyordum, ölmesi daha iyiydi.

Ne yapacağım? Ne yapabilirim? Gecenin bu dehşetinden, kasvet ve korkusundan kaçmak için ne yapabilirim?

25 Haziran, sabah. – Gecenin ıstırabını çekmemiş hiç kimse sabahın yüreğine ve gözüne ne kadar tatlı ve kıymetli gelebileceğini bilemez. Bu sabah güneş yükselip penceremin karşısındaki büyük giriş kapısının üzerine vurduğunda, dokunduğu yüksek nokta bana Nuh'un gemisindeki güvercin oraya konmuş gibi geldi. Korkum, sanki sıcakta eriyen uçucu bir kıyafetmiş gibi üzerimden gitti. Günün cesareti üzerimdeyken icraata geçmeliyim. Dün gece önceden tarihlenmiş mektuplarımdan birisi postaya verildi, varoluşumun izlerini dünyadan silecek ölümcül mektup serisinin ilki.

Bunu düşünmeyeyim. İcraat!

Tacize uğradığım, tehdit edildiğim veya bir şekilde tehlikede olduğum ve korktuğum zamanlar hep geceydi. Henüz Kont'u gündüz vakti görmedim. Başkaları uykudayken uyanık, onlar uyanıkken uykuda olabilir miydi? Keşke odasına girebilseydim! Ama bu hiç mümkün değil. Kapı her zaman kilitli, girebilmemin bir yolu yok.

Evet, bir yol var, cüret edebilirsem. Onun vücudunun gittiği yere, neden başka bir vücut daha gidemesin ki? Penceresinden sürünerek çıktığını bizzat gördüm. Neden onu taklit edip penceresinden içeriye girmeyeyim ki? İhtimaller umutsuz, ama durumum daha da umutsuz. Göze alacağım. En kötüsü ölüm olabilir ve bir insanın ölümü bir dananın ölümü değildir ve korkulan Ahiret bana açık olabilir. Tanrı görevimde yardım etsin! Başarısız olursam, hoşça kal Mina. Hoşça kal benim vefalı dostum ve ikinci babam. Hoşça kalın herkes ve son olarak Mina!

Aynı gün, daha sonra. – Gayret ettim ve Tanrı'nın yardımıyla güvenle bu odaya döndüm. Her detayı sırasıyla

yazmalıyım. Cesaretim hâlâ yerindeyken doğruca güney taraftaki pencereye gittim ve derhal bu taraftan dışarı çıktım. Taşlar büyük ve kabaca yontulmuş, aralarındaki harç zaman içinde yıpranmış. Çizmelerimi çıkardım ve tehlikeye atıldım. Korkunç derinliğe bir bakışın beni altüst etmeyeceğinden emin olmak için bir sefer aşağıya baktım ama sonra gözlerimi ondan kaçırdım. Kont'un penceresinin yönünü ve uzaklığını gayet iyi biliyorum ve oraya mevcut imkânları hesaba katarsak, gidebildiğim kadar gittim. Başım dönmedi, sanırım çok heyecanlandım ve kendimi pervazda durmuş pencere kanadını kaldırmaya çalışırken bulana kadar geçen zaman tuhaf biçimde kısa gözüktü. Çok gergindim ve eğilip kaydığımda ayaklarım önde pencereden içeriye girdim. Etrafa bakınıp Kont'u aradım ama hayret ve memnuniyetle bir şey keşfettim. Oda boştu! Hiç kullanılmamış gibi duran çok az eşyayla döşenmişti. Mobilya güney tarafındaki odalarla aynı tarzdaydı ve toz içindeydi. Anahtarı aradım ama kilidin üzerinde değildi ve hiçbir yerde bulamadım. Tek bulabildiğim bir köşede duran büyük bir altın yığınıydı, çeşitli altınlar; Roma, Britanya, Avusturya, Macar, Yunan ve Türk paraları sanki uzun süre toprakta beklemiş gibi, bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Fark ettim ki her biri en az üç yüz yıllıktı. Zincirler ve ziynet eşyaları da vardı, bazıları mücevherliydi ama hepsi eski ve lekeliydi.

Odanın köşesinde ağır bir kapı vardı. Yokladım çünkü araştırmamın asıl amacı olan odanın anahtarını da, dış kapının anahtarını da bulamadığıma göre bütün çabam beyhude olacağından daha fazla araştırma yapmalıyım. Kapı kilitli değildi ve dimdik aşağıya inen döner merdivenlere giden taş bir koridora açılıyordu. Merdivenler karanlık olduğu, sadece yığma taş duvarlardaki mazgal deliklerinden ışık aldığı için nereye bastığıma dikkat ederek aşağıya indim. En aşağıda karanlık, tünel gibi bir koridor vardı, buradan deh-

şetengiz, hastalıklı bir koku geliyordu, yeni altüst edilmiş eski toprak gibi bir koku. Ben koridorda ilerledikçe koku yakınlaştı ve ağırlaştı. Nihayetinde aralık duran ağır bir kapıyı çekip açtım ve kendimi harabe halinde eski bir şapelin içinde buldum, belli ki mezarlık olarak kullanılıyordu. Çatı çökmüştü ve iki yerde yeraltı mezarlarına inen merdivenler vardı, ama zemin yakın bir zamanda kazılmış ve toprak büyük ahşap kutulara, besbelli ki Slovakların getirdikleri kutulara yerleştirilmişti. Etrafta kimse yoktu ve herhangi bir ihtimali kaçırmamak için zeminin her santimini inceledim. Her ne kadar ödümü kopartsa da loş ışığın daha da loşlaştığı yeraltı mezarlarına bile indim. Bunlardan ikisine gittim ama eski tabut parçaları ve toprak yığınlarından başka bir şey göremedim. Ancak üçüncüsünde bir şey keşfettim.

Orada, büyük kutulardan birinin içinde, ki bunlardan toplam elli tane vardı, yeni kazılmış toprak yığının üzerinde Kont yatıyordu! Ya ölmüştü ya da uyuyordu. Ayırt edemedim çünkü gözleri açık ve ifadesizdi ama ölümün donukluğundan eser yoktu, yanaklar da bütün solgunluğuna rağmen hayatın sıcaklığını taşıyordu. Dudaklar her zamanki gibi kırmızıydı. Fakat ne bir hareket, ne nabız, ne nefes, ne kalp atışı vardı. Üzerine eğildim ve bir hayat belirtisi bulmaya çalıştım ama faydasızdı. Orada uzun müddettir yatıyor olamazdı, çünkü toprak kokusu birkaç saat içinde geçerdi. Kutunun yanında kapağı duruyordu, çeşitli yerlerinde delikler vardı. Anahtarın üzerinde olabileceğini düşündüm ama aramaya gittiğimde ölü gözleri gördüm, ölü oldukları halde ve benim orada olduğumun bilincinde olmadığı halde, gözlerde öyle bir nefret ifadesi vardı ki oradan kaçtım, pencereden Kont'un odasını terk ederek yine şato duvarından tırmandım. Odama kavuştuğumda nefes nefese kendimi yatağa attım ve düşünmeye çalıştım.

29 Haziran. – Bugün son mektubumun tarihi ve Kont sahici olduğunu ispatlayacak adımları atmıştı, çünkü

onun yine benim kıyafetlerim içinde aynı pencereden çıkıp gittiğini gördüm. Duvardan aşağı kertenkele gibi inerken onu öldürebilmek için bir tabancam veya öldürücü bir silahım olsun istemiştim. Fakat korkarım insan eliyle yapılmış bir silahın onun üzerinde bir etkisi olmayacaktır. Onun dönmesini beklemeye cesaret edemedim çünkü o tuhaf kız kardeşleri görmekten korkuyordum. Kütüphaneye döndüm ve uykum gelene kadar bir şeyler okudum.

Kont tarafından uyandırıldım, bana hiçbir kimsenin bakamayacağı kadar gaddarca bakarak şöyle dedi:

"Yarın, dostum, ayrılmalıyız. Siz güzel İngiltere'nize döneceksiniz ve ben, belki de bir daha buluşmamıza engel olmakla sonuçlanacak bir işle ilgileneceğim. Eve yazdığınız mektup gönderildi. Yarın burada olmayacağım ama seyahatiniz için her şey hazır olacak. Sabah Çiganlar gelecekler, onların burada bazı işleri var, Slovaklar da gelecekler. Onlar gittiklerinde arabam sizi almaya gelecek ve Bukovina'dan Bistrita'ya giden posta arabasıyla buluşmak üzere Borgo Geçidi'ne götürecek. Fakat sizi Drakula Şatosu'nda daha çok görmeyi umuyorum." Ondan kuşkulandım ve samimiyetini ölçmeye karar verdim. Samimiyet! Böyle bir canavarla alakalı olarak yazmak, kelimeye saygısızlık oluyor, dolaysız bir şekilde sordum: "Niye bu gece gitmiyorum?"

"Çünkü sevgili bayım, arabacım ve atlarım bir görev için uzaktalar."

"Fakat zevkle yürürüm. Derhal gitmek istiyorum."

Gülümsedi, o kadar yumuşak, sakin, şeytanca bir gülümsemeydi ki sükûnetinin ardında bir hile olduğunu biliyordum. Dedi ki:

"Ya valizleriniz?"

"Onlar umurumda değil. Başka bir zaman aldırırım."

Kont ayağa kalktı ve o kadar tatlı bir nezaketle konuşuyor, o kadar gerçek görünüyordu ki, gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım:

"Siz İngilizlerin bir deyişiniz vardır, yüreğime yakın hissederim, çünkü bizim boyarlarımıza da aynı ruh hâkimdir: 'Gelen misafiri hoş karşıla, gideni uğurla.' Benimle gelin sevgili genç dostum. İsteğiniz dışında benim evimde bir saat bile beklemeyeceksiniz, gittiğiniz ve birdenbire gitmeyi arzuladığınız için üzgün olsam da. Gelin!" Gösterişli bir ağırbaşlılıkla, elinde fener, önümden merdivenlerden inip holü geçti. Birdenbire durdu.

"Dinleyin!"

Yakınlardan bir yerden çok sayıda kurdun uluması geliyordu. Büyük bir orkestranın şefin batonunun yönlendirmesiyle çalmaya başlaması gibi, ses neredeyse elinin havaya kalkışıyla duyulmuştu. Bir dakika durakladıktan sonra kendi azametli yürüyüşüyle kapıya doğru ilerledi, hantal sürgüleri geri çekti, ağır zincirleri çözdü ve açmaya başladı.

Kilitli olmadığını görünce büyük bir şaşkınlığa uğradım. Kuşkuyla etrafa bakındım ama herhangi bir tür anahtar göremedim.

Kapı açılmaya başladığında dışarıdaki kurtların ulumaları daha gürültülü ve daha öfkeli bir hal aldı. Sıçradıklarında, çiğneyen dişleriyle kırmızı çeneleri, küt pençeli ayakları açık kapıdan içeriye giriyordu. O anda biliyordum ki Kont'la mücadele etmek faydasızdı. Emrinde böyle müttefikler varken hiçbir şey yapamazdım.

Yine de kapı yavaşça açılmaya devam etti ve aralıkta sadece Kont'un gövdesi duruyordu. Birdenbire sonumun geldiğini ve bu durumun felaketime vesile olabileceğini idrak ettim. Kurtlara verilecektim ve bu benim kendi teşvikimle olacaktı. Bu fikrin şeytani kötülüğü Kont'a yakışır nitelikteydi ve son bir fırsat olarak bağırdım:

"Kapıyı kapatın! Sabaha kadar bekleyeceğim." Ve acı hayal kırıklığımın gözyaşlarını gizlemek için ellerimle yüzümü kapattım. Güçlü kolunun bir hareketiyle Kont kapı-

yı kapattı ve iri sürgüler tangırdadı ve yerlerine sürülürken avlunun dört bir yanında yankılandı.

Sessizce kütüphaneye döndük ve birkaç dakika sonra ben kendi odama gittim. Kont Drakula'yı son görüşüm, zaferin gözlerinde parlayan kırmızı ışığı ve cehennemdeki Yahuda'nın gurur duyacağı bir gülümsemeyle bana elini öptürdüğü zamandı.

Odamda yatmak üzereyken kapımda bir fısıltı duyduğumu zannettim. Yavaşça kapıya gidip kulak kabarttım. Kulaklarım beni yanıltmadıysa duyduğum Kont'un sesiydi.

"Geri! Kendi yerinize geri gidin! Daha sizin vaktiniz gelmedi. Bekleyin! Sabırlı olun! Bu gece benim. Yarın gece sizin!" Hafif, tatlı bir kahkaha dalga dalga yayıldı, öfkeyle kapıyı açtım ve dışarıda üç korkunç kadını dudaklarını yalarken gördüm. Ben ortaya çıkınca hep birlikte korkunç bir kahkaha attılar ve kaçtılar.

Odama döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Son bu kadar yakın mıydı? Yarın! Yarın! Tanrım, bana ve yakınlarıma yardım et!

30 Haziran. – Bunlar bu günlüğe yazdığım son sözler olabilir. Şafak vaktinden hemen öncesine kadar uyudum ve uyandığımda dizlerimin üzerine çöktüm, çünkü eğer Ölüm gelirse beni hazır bulması gerektiğine karar vermiştim.

Sonunda havadaki hoş değişikliği hissettim ve sabahın geldiğini anladım. Sonra beklediğim horoz ötüşü duyuldu ve güvende olduğumu hissettim. İçim rahatlamış olarak kapıyı açıp hole koştum. Kapının kilitli olmadığını görmüştüm ve kaçmama az kalmıştı. Titreyen ellerle zincirleri hevesle çözdüm ve kocaman sürgüleri çektim.

Fakat kapı kıpırdamadı. Umutsuzluğa kapıldım. Kapıyı çektim, çektim, çok büyük olduğu için kasanın içinde tangırdayana kadar sarstım. Sürgünün çekildiğini anlamıştım. Ben Kont'tan ayrıldıktan sonra kilitlenmişti.

Sonra her şeye rağmen anahtarı elde etmek için vahşi bir arzuya kapıldım ve o zaman yeniden duvara tırmanıp Kont'un odasına gitmeye karar verdim. Beni öldürebilirdi, ama ölüm şimdi başıma gelebilecek bütün kötü seçenekler arasında en sevindirici olanı gibi geliyordu. Duraksamadan doğu penceresine koştum, duvardan aşağıya doğru sürünerek, daha önceki gibi güçlükle Kont'un odasına ilerledim. Boştu ama zaten öyle olmasını bekliyordum. Hiçbir yerde bir anahtar göremedim ama altın yığını yerinde duruyordu. Köşedeki kapıdan çıktım, döner merdivenden aşağı indim ve karanlık koridordan geçip eski şapele gittim. Aradığım canavarı nerede bulacağımı artık gayet iyi biliyordum.

Büyük kutu aynı yerdeydi, duvara yakındı ama kapak üzerine konmuştu, raptedilmemiş ama çiviler çakılmak üzere yerlerine oturtulmuştu. Anahtarı almak için gövdesine ulaşmam gerektiğini biliyordum, böylece kapağı kaldırıp duvara dayadım. Sonra ruhumu dehşetle dolduran bir şey gördüm. Kont orada yatıyordu ama yarı yarıya gençleşmiş gibiydi. Çünkü beyaz saçlar ve bıyıklar koyu demir grisine dönüşmüştü. Yanaklar daha dolgundu ve beyaz teninin altından yakut kırmızısı çıkmıştı. Ağız her zamankinden daha kırmızıydı çünkü dudaklarında ağzının kenarlarından süzülerek çene ve boyna doğru akan taze kan damlaları vardı. Derin kızgın gözler bile şişmiş etin içine batmış görünüyordu çünkü gözkapakları ve alttaki torbalar kabarmıştı. Feci yaratığın bütün bedeni kanla dolmuş gibiydi. Tokluktan yorgun düşmüş pis bir sülük gibi yatıyordu. Ona dokunmak için üzerine eğildiğimde ürperdim ve temasla bütün duyularım isyan etti ama aramalıydım yoksa mahvolurdum. Ertesi akşam kendi bedenim benzer bir savaşta, o felaket üçlüye ziyafet olabilirdi. Bütün vücudunu elimle yokladım ama anahtara dair bir ize rastlamadım. Sonra durup Kont'a baktım. Şişmiş yü-

zünde beni deli eden alaycı bir gülümseme vardı. Londra'ya naklolmasına yardım ettiğim yaratık buydu, belki de önümüzdeki yüzyıllar boyunca milyonlarca insanın arasında kan ihtirasını tatmin edecek ve savunmasız kişileri sömürerek asalak gibi yaşayan yeni ve sürekli genişleyen bir yarı iblis grubu yaratacaktı. Bu düşünce beni deliye döndürdü. Dünyayı böyle bir canavardan kurtarmak için dehşetli bir arzu duydum. Elimde öldürücü bir silah yoktu ama işçilerin kutuları doldurmakta kullandığı bir kürek buldum, havaya kaldırarak kenarı aşağı gelecek şekilde nefret uyandıran yüze indirdim. Ama ben bunu yaparken baş döndü, gözler bütün ölümcül dehşetinin öfkesiyle bana baktı. Görüntü beni felce uğratmıştı adeta ve kürek elimde dönerek sadece üzerinde derin bir yara açarak yüzü ıskaladı. Kürek elimden kutunun üzerine düştü ve ben çekerken kürek palasının kenarı kapağın kenarına takıldı ve kapak yeniden düşerek korkunç şeyi görüş alanımdan çıkardı. Son gördüğüm şey şişmiş, kan lekeli ve cehennemin dibinde bile bu halini koruyacak olan hain sırıtışın sabitlendiği surattı.

Sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüp durdum ama beynim alev almış gibiydi ve ümitsizlik duygusu üzerime çökerken bekledim. Beklerken, uzaklardan gelen, neşeyle söylenen bir Çingene şarkısının yaklaştığını ve şarkının eşliğinde ağır tekerleklerin ve şaklayan kamçıların sesini duydum. Kont'un bahsettiği Çiganlar ve Slovaklar geliyordu. Etrafa ve iğrenç vücudun olduğu kutuya son bir defa baktıktan sonra, kapı açılır açılmaz dışarı fırlamaya kararlı bir halde, oradan koşarak ayrılıp Kont'un odasına gittim. Pür dikkat kulak kabarttım ve aşağıda anahtarın iri kilidin içinde döndüğünü ve ağır kapının açıldığını duydum. Ya girmek için başka bir yol vardı ya da birisinde kilitli kapılardan birinin anahtarı vardı. Sonra birçok ayak sesi duyuldu ve çınlayan bir yankı yaratarak bir geçitte

uzaklaştılar. Yine, yeni bir giriş bulabileceğim yere, aşağıda yeraltı mezarına doğru koşmak için döndüm ama o anda sert bir rüzgâr esti ve döner merdivenin kapısı pervazlardaki tozu yerinden uçuracak kadar hızla çarparak kapandı. Açmak için koştuğumda çok sıkı kapandığını gördüm. Yine bir mahkûmdum ve kaderin ağları etrafımı daha sıkı sarıyordu.

Ben yazarken aşağıdaki geçitten birçok ayak sesleri ve ağırlıkların yere konarken çıkardıkları çarpma sesleri geliyordu, bu sesler kesinlikle toprak yüklü kutulardan geliyordu. Bir çekiç sesi duyuldu. Kutu çivileniyordu. Şimdi ağır adımların girişte dolaştığını ve bunları arkalarından aylakça takip eden adımları duyabiliyorum.

Kapı kapandı, zincirler şakırdadı. Anahtar kilidin içinde gıcırdadı. Anahtarın çekildiğini duyabiliyorum, sonra başka bir kapı açılıp kapanıyor. Kilit ve sürgünün gıcırtısını duyuyorum.

Dinle! Avluda ve taşlı yoldan aşağı uzaklaşırlarken ağır tekerleklerin dönüşü, kamçıların şaklayışı ve Çiganların korosu.

Şatoda o korkunç kadınlarla yalnızım. İğrenç! Mina da bir kadın ama ortak hiçbir şeyleri yok. Onlar cehennemin iblisleri!

Onlarla yalnız kalmayacağım. Şato duvarlarından daha önce denemediğim kadar aşağıya inmeye çalışacağım. Altınların bir kısmını, ileride ihtiyacım olursa diye yanıma alacağım. Bu dehşet verici yerden çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

Sonra eve! En hızlı ve an yakın trene! Şeytanın ve çocuklarının hâlâ dünya üzerinde yürüdükleri bu lanetli yerden, bu lanetli ülkeden uzağa!

En azından Tanrı'nın merhameti bu canavarlarınkinden iyidir ama uçurum dik ve derin. Dibinde bir insan, bir insan olarak uyuyabilir. Hepiniz Hoşça kalın. Mina!

V. Bölüm

Miss Mina Murray'den Miss Lucy Westenra'ya Mektup

9 Mayıs

"Sevgili Lucy'ciğim,

Yazmakta geciktiğim için bağışla ama işim başımdan aşkındı. Bir öğretmenin hayatı bazen yorucu olabiliyor. Seninle birlikte sahilde, özgürce konuşabileceğimiz ve hayallere dalabileceğimiz yerde olmak için can atıyorum. Son zamanlarda çok çalışıyorum, çünkü Jonathan'ın çalışmalarına yetişmek istiyorum ve harıl harıl steno alıştırmaları yapıyorum. Evlendiğimiz zaman Jonathan'a yardımcı olabileceğim ve stenografla iyi bir şekilde yazabilirsem onun söylemek istediklerini kendi usulüyle not edebilir ve onun için daktiloya çekebilirim, bu arada daktiloda yazmak için de sıkı bir şekilde çalışıyorum. O ve ben bazen stenoyla mektuplar yazarız ve dışarıdaki seyahatlerinde stenoyla bir günlük tutuyor. Ben seninleyken aynı şekilde hatıralarımı yazacağım. Şu haftada iki sayfalık pazarların köşeye sıkıştırıldığı hatıra defterlerinden değil, canım istediği zaman yazabileceğim bir günlük.

Başkaları için bir şey ifade etmeyebilir ama hedefim onlar değil. İçinde kayda değer bir şey olursa günün birinde Jonathan'a gösterebilirim ama aslında bir egzersiz defteri

olacak. Hanım muhabirlerin yaptığını gördüğüm gibi yapmaya, röportaj yapıp tasvirler yazarak konuşmaları hatırlamaya çalışacağım. Bana, biraz alıştırmayla insanın olup bitenleri ve gün içinde duymuş olduklarını hatırlayabileceği söylendi. Her neyse, göreceğiz. Buluştuğumuzda sana küçük planlarımdan bahsedeceğim. Jonathan'ın Transilvanya'dan aceleyle yazdığı birkaç satır mektup aldım. O iyi ve bir hafta içinde dönecek. Bütün haberlerini dinlemek için can atıyorum. Yabancı ülkeleri görmek güzel olmalı. Biz, yani Jonathan ve ben birlikte oraları görebilecek miyiz diye merak ediyorum. Saat on zili çalıyor. Hoşça kal.

Sevgilerimle,
Mina

Yazdığın zaman bana bütün haberleri ver. Uzun zamandır bana bir şey söylemiyorsun. Söylentiler duyuyorum, özellikle uzun boylu, yakışıklı ve kıvırcık saçlı bir adam hakkında???"

Lucy Westenra'dan Mina Murray'ye Mektup

17, Chatham Sokağı
Çarşamba

"Sevgili Mina'cığım,

Yazmadığım için beni suçlamanın hiç de adil olmadığını söylemeliyim. Ayrıldığımızdan beri sana iki defa yazdım ve senin son yazdığın sadece ikinci mektubundu. Ayrıca sana anlatacak bir şeyim yok. Gerçekten ilgini çekecek bir şey yok. Kasaba şu anda çok keyifli, sık sık resim galerilerine gidiyoruz ve parkta yürüyüş yapıp ata biniyoruz. Uzun

boylu, kıvırcık saçlı adama gelince, sanırım son konserde benimle birlikte olan kişi olmalı. Belli ki birileri hikâyeler uydurmuş. O Mr. Holmwood'du. Sık sık bizi görmeye gelir, annemle çok iyi anlaşıyorlar, konuşacak pek çok ortak konuları var. Bir müddet evvel, Jonathan'la nişanlanmış olmasaydın tam sana uygun olabilecek bir adamla tanıştık. Mükemmel biri, yakışıklı, varlıklı ve iyi bir aileden geliyor. Bir doktor ve gerçekten akıllı. Bir düşün! Sadece yirmi dokuz yaşında ve muazzam bir sinir hastalıkları hastanesini yönetiyor. Beni onunla Mr. Holmwood tanıştırdı ve bizi ziyaret etmesi için buraya çağırdı, artık sık sık geliyor. Sanırım tanıdığım en azimli adamlardan biri, yine de en sakini. Kesinlikle son derece ağırbaşlı. Hastaları üzerinde nasıl harika bir etki bıraktığını tahmin edebiliyorum. Düşüncelerini okumak istermiş gibi doğrudan insanın yüzüne bakmak gibi ilginç bir huyu var. Bunu benim üzerimde çok deniyor ama ben çetin ceviz olduğumu düşünerek kendi kendime böbürleniyorum. Bunu aynamdan biliyorum. Sen hiç kendi yüzünü okumaya çalıştın mı? Ben yaparım ve sana söyleyeyim, bu hiç de fena bir uğraş değil ve daha önce denemediysen, tahmin edebileceğinden daha zor bir iş. Ona ilginç bir psikolojik çalışma sağladığını söylüyor ve ben de naçizane, aynı şekilde düşünüyorum. Bildiğin gibi yeni moda elbiselere yeteri kadar ilgi duymuyorum. Elbise baş belası. Yine argo bir ifade ama boş ver. Arthur bunu her gün söylüyor. İşte, her şeyi anlattım Mina, çocukluğumuzdan beri birbirimize bütün sırlarımızı söyledik. Birlikte uyuduk, yedik içtik ve birlikte güldük, ağladık ve şimdi anlattıklarıma ilaveten biraz daha anlatmak istiyorum. Ah Mina, tahmin etmiyor musun? Onu seviyorum. Yazarken yanaklarım kızarıyor, beni sevdiğini düşündüğüm halde bunu kelimelere dökmüş değil. Ama ah Mina, onu seviyorum. Onu seviyorum! İşte, bu bana iyi geliyor. Keşke seninle birlikte olsaydım hayatım, eskiden yaptığımız gibi ateşin yanında

oturmuş soyunurken, sana hislerimi anlatmaya çalışırdım. Bunu sana bile nasıl yazdığıma şaşıyorum. Durmaya korkuyorum, ya da mektubu yırtmam gerekir ve durmak istemiyorum çünkü sana anlatmayı o kadar çok istiyorum ki. Bana derhal cevap yaz ve bu konuda düşündüğün her şeyi anlat. Mina, mutluluğum için dua et.

Lucy

Not: Sana bunun bir sır olduğunu söylemeliyim. Tekrar iyi geceler. L."

Lucy Westenra'dan Mina Murray'ye Mektup

24 Mayıs

"Sevgili Mina'cığım,

Tatlı mektubun için teşekkürler ve teşekkürler ve teşekkürler. Sana söyleyebilmem ve senin duygudaşlık göstermen çok güzel.

Hayatım, burada yağmur yağmıyor, bardaktan boşanıyor. Eski deyimler ne kadar da doğru. İşte, eylülde yirmi yaşında olacak olan ben, bugüne kadar henüz bir evlenme teklifi almadım, ciddi bir teklif almadım ve bugün üç teklif birden aldım. Bir düşün! Bir günde üç teklif! Bu müthiş, değil mi! Zavallıların ikisi için üzgünüm, cidden ve samimiyetle üzgünüm. Ah Mina, o kadar mutluyum ki kendimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ve üç teklif! Ama Tanrı aşkına, kızlardan hiçbirine söyleme, yoksa saçma fikirlere kapılabilirler ve ilk teklif aldıkları gün en az altı teklif almadıkları için incinip kendilerini aşağılanmış hissedebilirler. Bazı kızlar çok kibirli oluyor! Sen ve ben sevgili Mina, nişanlı ve aklı başında yaşlı evli kadınlara dönüşüp yuva kuracak olduğumuz için kibri aşağılayabili-

riz. Neyse, sana üçünden bahsedeyim ama hayatım, bunu herkesten bir sır olarak sakla, tabii ki Jonathan hariç. Ona söyleyeceksin çünkü ben senin yerinde olsaydım kesinlikle Arthur'a söylerdim. Bir kadın kocasına her şeyi söylemeli. Sence de öyle değil mi, hayatım? Ve dürüst olmalıyım. Erkekler kadınların ve özellikle eşlerinin kendileri kadar dürüst olmasından hoşlanırlar. Ve ne yazık ki kadınlar her zaman olmaları gerektiği kadar dürüst değiller.

Neyse hayatım, Bir numara öğle yemeğinden hemen önce geldi. Sana ondan bahsettim, Dr. John Seward; hürmetli çeneli, açık alınlı, akıl hastanesindeki adam. Dış görünüşü çok sakindi ama yine de gergindi. Belli ki kendini her türden önemsiz konuda eğitmişti ve onları hatırlıyordu ama neredeyse ipek şapkasının üzerine oturacaktı, sakin adamlar genellikle böyle yapmaz ve sonra rahat olduğunu göstermek isteyerek bir bisturiyle öyle bir oynamaya başladı ki neredeyse çığlık atacaktım. Benimle açık açık konuştu, Mina. Beni bu kadar az tanıyor olmasına rağmen onun için ne kadar değerli olduğumu ve ona yardım edip neşelendirdiğimde benimle hayatının nasıl olacağını söyledi. Ondan hoşlanmazsam ne kadar mutsuz olacağını söyleyecekti ama ağladığımı görünce çok kaba olduğunu ve derdime dert katmayacağını söyledi. Sonra durdu ve zamanla onu sevebilir miyim diye sordu ve ben başımı iki yana sallayınca elleri titredi, sonra biraz tereddütle hoşlandığım başka biri olup olmadığını sordu. Bunu çok hoş bir şekilde ifade etti, kendime olan güvenimi sarsmak niyetinde olmadığını, sadece bilmek istediği için sorduğunu söyledi, çünkü bir kadının kalbinde kimse yoksa, bir erkek ancak o zaman umutlanabilirdi. Sonra Mina, birisinin olduğunu ona söylemenin bir görev olduğunu hissettim. Ona sadece bu kadarını söyledim; sonra ayağa kalktı, iki elimi kendininkilerin içine alırken güçlü ve ağırbaşlı görünüyordu ve mutlu olmamı umduğunu ve eğer bir arkadaşa ihtiyacım olursa, onu en

iyi arkadaşlarımdan biri olarak kabul etmemi söyledi. Ah Mina hayatım, ağlamamak elimde değil, sen de bu lekeli mektubun kusuruna bakma. Teklif almak ve buna benzer şeyler çok hoş ama seni gerçekten sevdiğini bildiğin zavallı bir adamın kalbi kırık gittiğini, o anda ne söylerse söylesin senin onun hayatından çıktığını görmek zorunda kalmak hiç de eğlenceli bir şey değil. Hayatım, şimdilik burada bitirmem gerekiyor, çok bedbaht ama yine de çok mutluyum."

...Akşam

"Arthur şimdi gitti ve mektubu yarım bıraktığım sırada olduğumdan daha iyi hissediyorum, böylece sana günü anlatmaya devam edebilirim.

Pekâlâ hayatım, İki numara öğleden sonra geldi. Çok tatlı bir adam, Texas'lı bir Amerikalı, o kadar genç ve dinç görünüyor ki, o kadar çok yere gitmiş, o kadar çok macera yaşamış olması inanılır gibi değil. Zavallı Desdemona'ya kulağına öyle dereler akıtıldığı için yakınlık duydum, bunu yapan siyah bir adam olsa bile. Sanırım biz kadınlar çok korkağız, bir adamın bizi korkulardan koruyacağını düşünüyor ve onunla evleniyoruz. Erkek olsaydım ve bir kızın beni sevmesini sağlamak isteseydim, ne yapardım şimdi biliyorum. Hayır, bilmiyorum, çünkü Mr. Morris bize hikâyelerini anlattı ve Arthur hiç anlatmadı, yine de... Hayatım, biraz aceleciyim. Mr. Quincy P. Morris beni yalnız yakaladı. Anlaşılan bir erkek bir kızı hep yalnız yakalıyor. Hayır, yakalamıyor çünkü Arthur iki kere fırsat kolladı, ben de elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım, şimdi bunu söylemeye utanmıyorum. Baştan söylemeliyim ki Mr. Morris her zaman argo konuşmuyor, yani, yabancılarla veya onların önünde hiçbir zaman, çünkü gerçekten çok iyi eğitimli ve görgüsü mükemmel ama Amerikan argosuyla konuşmasının beni eğlendirdiğini anladı ve benim orada olduğum zamanlar ve şaşkınlığa

uğrayacak başka kimse yoksa çok komik şeyler söylüyor. Maalesef hayatım, hepsini uyduruyor, çünkü söyleyeceği başka şeylere o kadar uyuyor ki. Ama argo böyle bir şey. Bilmiyorum hiç argo konuşur muyum. Arthur seviyor mu bilmiyorum, şimdiye kadar hiç kullandığını görmedim. Neyse, Mr. Morris benim yanıma oturdu, olabildiğince mutlu ve neşeli görünüyordu, ama yine de çok gergin olduğunu görebiliyordum. Elimi elline aldı ve çok tatlı bir şekilde dedi ki...

'Miss Lucy, biliyorum küçük ayakkabılarınızın aksesuarlarını ayarlayacak kadar iyi sayılmam ama sanırım iyi yapacak birini bulana kadar beklerseniz, beklemekten vazgeçtiğinizde fenerli yedi genç kadına katılmak zorunda kalabilirsiniz. Çift koşumlu arabada bu uzun yolu birlikte gitmek için benimle başgöz olur musun?'

Neyse, öyle güler yüzlü ve neşeli görünüyordu ki onu reddetmek zavallı Dr. Seward'ı reddetmenin yarısı kadar bile zor olmadı. Onun için, elimden geldiğince neşeli bir tavırla başgöz olmak konusunda hiçbir şey bilmediğimi ve şimdiye kadar hiç koşum kullanmadığımı söyledim. Sonra bana umursamaz bir tavırla konuşmuş olduğunu, kendisi için bu kadar ciddi ve önemli bir olayda böyle davranmakla bir hata yaptıysa onu affetmemi umduğunu söyledi. Bunu söylediğinde sahiden ciddi görünüyordu ve ben onun bir gün içinde İki numara olduğunu düşününce iftihar etmekten kendimi alamadım. Sonra hayatım, ben bir söz söylemeye fırsat bulamadan yüreğini ve ruhunu ayaklarımın önüne sererek muhteşem bir şekilde kur yaptı. Bunları söylerken öyle ciddiydi ki, bir daha bir adamın bazen neşeli olduğu için şakacı olması gerektiğini ama dürüst olmayacağını düşünmeyeceğim. Sanırım yüzümde onu sorgulayan bir ifade gördü çünkü birdenbire durdu ve erkeksi bir coşkuyla, serbest olsaydım onu sevebileceğimi söyledi...

'Lucy, biliyorum ki siz dürüst kalpli bir kızsınız. Ruhunuzun derinliklerinde yiğit biri olduğunuza inanmasaydım, burada şimdi yaptığım gibi sizinle konuşuyor olmazdım. Birinin dostuna söyleyeceği gibi söyleyin bana, ilgi duyduğunuz başka birisi var mı? Eğer varsa sizi bir daha asla rahatsız etmem, ama eğer izin verirseniz sadık bir arkadaşınız olurum.'

Sevgili Mina'cığım, biz kadınlar onlara hiç layık değilken neden onlar bu kadar asil davranıyorlar? Burada neredeyse bu koca yürekli gerçek beyefendiyle alay edecektim. Gözyaşlarına boğuldum, korkarım hayatım, bunun birden fazla açıdan çok sulu bir mektup olduğunu düşüneceksin, kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Niye bir kızın üç adamla ya da bütün talipleriyle evlenmesine izin verip onu bu dertten kurtarmıyorlar? Ama bu sapkınlık ve bundan bahsetmemeliyim. Ağladığım halde Mr. Morris'in cesur gözlerine bakarak doğruyu söylediğime memnunum...

'Evet, sevdiğim biri var, her ne kadar henüz beni sevdiğini söylememiş olsa bile.' Onunla açık yüreklilikle konuşmakla iyi ettim çünkü yüzü aydınlandı ve iki elini uzatıp ellerimi tuttu, sanırım ben ellerimi onun ellerine koydum ve içtenlikle dedi ki:

'İşte benim cesur kızım. Sizi kazanmanın bir fırsatını yakalamak için geç kalmak, dünyada başka bir kızınki için zamanında gitmekten evladır. Ağlamayın hayatım. Benim içinse, ben çetin cevizim ve buna göğüs gerebilirim. Öbür ahbap mutluluğundan haberdar değilse, şey, bir an evvel arasa iyi eder yoksa benimle uğraşması gerekecek. Küçük kız, sizin dürüstlük ve cesaretiniz bana bir arkadaş kazandırdı, bu da bir sevgiliden daha nadirdir, her halükârda daha bencil. Hayatım, burasıyla öbür dünya arasında epey uzun bir yürüyüş yapacağım. Bana bir öpücük verir misiniz? Beni ara sıra karanlıktan koruyacak bir şey olur. İsterseniz bunu yapabilirsiniz biliyor musunuz, çün-

kü diğer arkadaş daha konuşmadığı için onu sevmeyebilirsiniz.' Bu sözlerle benim kalbimi kazandı Mina, çünkü o bir rakibe karşı cesur ve tatlıydı, aynı zamanda soyluydu, değil mi? Öyle üzgündü ki ben eğilip onu öptüm. Ellerim ellerinde ayağa kalktı ve eğilip yüzüme bakarken korkarım çok kızarmıştım, şöyle dedi:

'Küçük kız, elinizi tutuyorum ve siz beni öptünüz; bunlar bizi arkadaş yapmazsa başka hiçbir şey asla yapamaz. Bana karşı tatlı dürüstlüğünüz için teşekkür ederim ve hoşça kalın.' Elimi kuvvetlice sıktı, şapkasını alarak arkasına bakmadan; gözyaşı, titreme ya da duraksama olmadan doğruca odadan dışarı çıktı ve ben bebekler gibi ağlıyorum.

Ah, etrafta onun yürüdüğü toprağa bile tapacak onca kız varken niye onun gibi bir adam mutsuz edilmek zorunda? Biliyorum eğer serbest olsaydım ben ona tapardım. Hayatım, bu beni sahiden altüst ediyor ve şu an mutluluk hakkında yazamayacağımı hissediyorum, sana bahsettikten sonra, her şey mutlulukla sonuçlanana kadar Üç numara hakkında yazmak istemiyorum.

Sevgiler
Lucy

Not: Ah, Üç numara hakkında, sana Üç numaradan bahsetmeme gerek yok, var mı? Ayrıca, her şey çok karışıktı. Odaya gelişiyle iki kolunu birden etrafıma sarması ve beni öpmesi arasında sanki sadece bir an geçmiş gibiydi. Çok çok mutluyum ve bunu hak etmek için ne yaptım bilmem. Gelecekte Tanrı'ya, bana böyle bir sevgili, böyle bir koca ve böyle bir arkadaş gönderme iyiliği için nankörlük etmediğimi göstermeye çalışmam gerekecek. Hoşça kal."

Dr. Seward'ın Günlüğü
(Fonograf Kaydı)

25 Mayıs. – Bugün hiç iştahım yok. Yiyemiyorum, dinlenemiyorum, onun yerine günlük. Dünkü reddedilişimden beri içimde bir boşluk hissi var. Dünyada hiçbir şey yapmaya değecek kadar önemli gözükmüyor. Bu tür bir şeyin tek tedavisinin çalışmak olduğunu bildiğim için hastaların yanına gittim. Bana çok ilginç bir çalışma imkânı sağlayan birini seçtim. Çok garip birisi, bu yüzden elimden geldiğince onu anlamaya kararlıyım. Bugün içinde bulunduğu esrarlı durumun özüne ilk defa bu kadar yaklaştım.

Onu halüsinasyonlarının niteliğine hâkim olarak incelemek için her zamankinden daha detaylı sorguladım. Şimdi görüyorum ki bunu yaparken tavrım acımasızdı. Onu delilik raddesinde tutmaya çalışıyor gibiydim, bunu hastalar üzerinde yapmaktan cehennemin kapısından kaçınacağım gibi kaçınırdım. (*Not.* Hangi şartlar altında cehennem çukurundan kaçınmazdım?) *Omnia Romae velalia sunt.** Cehennemin bedeli vardır! Bu içgüdünün ardında yatan bir şey varsa, daha sonra tam olarak izlemeğe değer, yani böyle yapmaya başlamalıyım, bu yüzden...

R. M. Renfield, yaş 59. İyimser tabiat, güçlü fizik, marazi derecede heyecanlanma, sabit fikirle sonuçlanan hüzünlü dönemler, buna bir anlam veremiyorum. Tahmin ediyorum ki bizzat iyimser tabiat ve rahatsız edici etkiler nihayetinde zihinde tamamlanan bir sonuca erişiyor; muhtemelen tehlikeli bir adam, eğer bencil değilse büyük ihtimalle tehlikeli. Bencil kişilerde temkin, hem düşmanları hem kendileri için güvenli bir zırhtır. Bu noktada düşündüğüm şey, sabit fikir özbenliğin kendisiyse, merkezcil

* (Lat.) Bütün Romalılar satılıktır. (e.n.)

kuvvetin, merkezkaç kuvvetle dengelendiğidir. Sabit fikir bir görev, bir dava vs. haline gelirse, ikinci kuvvet daha büyüktür ve bunu ancak rastlantı ya da bir dizi rastlantılar zinciri dengeleyebilir.

Quincey P. Morris'ten Hon. Arthur Holmwood'a Mektup*

25 Mayıs.

"Sevgili Art,

Kırlarda kamp ateşinde hikâyeler anlattık, Marquesas'a çıkarma denemesinden sonra birbirimizin yaralarını sardık ve Titicaca sahilinde sağlığa kadeh kaldırdık. Anlatacak daha çok hikâye, sarılacak başka yaralar ve kadeh kaldırılacak başka bir sağlık var. Yarın akşam benim kamp ateşimde buluşmaya ne dersin? Sana sormakta tereddüt etmiyorum çünkü biliyorum ki malum bir hanım yarın akşam bir akşam yemeğine davetli ve sen serbestsin. Bir kişi daha olacak, Kore'den eski dostumuz Jack Seward. O da geliyor ve ikimiz de gözyaşlarımızı şarap kadehine karıştırmak ve tüm kalbimizle Tanrı'nın yarattığı en kazanılmaya değer, en asil yüreği kazandığı için dünyadaki en mutlu adama kadeh kaldırmak istiyoruz. Sana içten ve sevgi dolu bir karşılamayla sağ elin kadar sağlam bir sağlık vaat ediyoruz. İkimiz de yemin ederiz ki bir çift göz uğruna içkiyi fazla kaçırırsan seni evinde bırakacağız. Gel!

Her zaman dostun,
Quincey P. Morris"

---

* Unvan olarak kullanıldığında "Honourable" (Saygıdeğer) anlamında. (ç.n.)

Arthur Holmwood'dan Quincey P. Morris'e Telgraf

26 Mayıs

"Her sefer gelirim. Kulaklarınızı çınlatacak haberlerim var. Art"

VI. Bölüm

Mina Murray'nin Günlüğü

24 Temmuz. Whitby. – Lucy beni istasyonda karşıladı, her zamankinden daha tatlı ve güzel görünüyordu ve arabayla Crescent'taki oda kiralayan eve gittik. Burası harika bir yer. Küçük dere Esk derin bir vadinin içinden akıyor, vadi limana yaklaşırken genişliyor. Karşı tarafa uzanan yüksek sütunlu büyük bir viyadük var, sütunların arasından bakınca manzara olduğundan daha uzaktaymış gibi görünüyor. Vadi yemyeşil ve o kadar dik ki her iki tarafta da zirvede durduğunuzda, eğer aşağıyı görecek kadar yakında değilseniz, sadece karşıyı görebiliyorsunuz. Eski şehrin evleri –bizden uzak taraftakiler– Nürnberg resimlerinde gördüğümüz gibi kırmızı damlı ve rasgele birbirinin üzerine yığılmış gibi duruyor. Şehrin hemen yukarısında Danimarkalıların talan ettiği, "Marmion"un*, genç kızın canlı canlı duvarın içine konduğu kısmına sahne olan Whitby Manastırı'nın harabeleri var. Muazzam büyüklükte, güzel ve romantik parçalarla dolu, muhteşem bir harabe. Pencerelerinden birinden beyazlar içinde bir hanımefendinin görüldüğü yolunda bir söylence dolaşıyor. Harabeyle şehir arasında bir kilise daha var, bir cemaat kilisesi, etrafını me-

* Sir Walter Scott'ın 1808 tarihli şiiri. (e.n.)

zar taşlarıyla dolu büyük bir mezarlık kuşatıyor. Bana göre burası Whitby'deki en hoş nokta çünkü şehrin tam tepesinde, limanın ve Kettleness denen burnun denize uzandığı bütün koyun manzarasına hâkim. Limana doğru o kadar dik iniyor ki kıyının bazı kısımları aşınmış, bazı mezarlar da tahrip olmuş. Bir yerde mezarlardaki taş işçiliği en aşağıdaki kumlu patikaya kadar uzanıyor. Kilise mezarlığında gezinti yolları, kenarlarında da banklar var ve insanlar oraya gidip o banklarda bütün gün oturuyor, güzel manzarayı seyredip esintinin keyfini çıkarıyor. Ben kendim de buraya sık sık gelip oturacağım ve çalışacağım. Elbette şu anda yazmaktayım, dizimde defterim, yanımda oturan üç yaşlı adamın konuşmalarını dinliyorum. Sanki bütün gün burada oturup konuşmaktan başka hiçbir şey yapmıyorlar.

Liman ayaklarımın altında uzanıyor, uzak tarafında denize doğru uzanan granit bir duvar var, ucu dışarı doğru kıvrılıyor ve bu kıvrımın ortasında ise bir deniz feneri var. Dış tarafında güçlü bir dalgakıran uzanıyor. Dalgakıran yakın tarafta içe doğru bir dirsek yapıyor ve bunun ucunda bir deniz feneri daha var. İki mendirek arasında limana açılan dar geçit birdenbire genişliyor.

Su yükseldiği zamanlar hoş ama su çekildiğinde o kadar sığlaşıyor ki geriye hiçbir şey kalmıyor, yalnızca Esk deresi, yer yer taşlı kumluk kıyılar arasından akıyor. Limanın dışında bu yakada yarım mil uzanan büyük bir resif var, sivri ucu güney deniz fenerinin arkasından dosdoğru dışarı uzanıyor. Sonunda bir çanlı şamandıra var, kötü havalarda sallanarak rüzgârda hüzünlü bir ses çıkarıyor. Burada dolaşan bir efsaneye göre bir gemi kaybolduğunda denizden bu çanların sesi duyulurmuş. Bu konuyu yaşlı adama sormalıyım. Buraya doğru geliyor...

O tuhaf bir yaşlı adam. Çok yaşlı olmalı çünkü yüzü ağaç kabuğu gibi boğumlu ve eğri büğrü bir hale gelmiş. Bana neredeyse yüz yaşında olduğunu ve Waterloo savaşı

sırasında Grönland balıkçılık filosunda denizcilik yaptığını söyledi. Ne yazık ki çok kuşkucu biri, çünkü denizdeki çanları ve manastırdaki Beyazlar İçindeki Hanımefendi'yi sorduğumda kaba bir cevap verdi:

"Bunları dert etmezdim, bayan. Bunların hepsi eskidi. Dikkat edin, hiç olmadılar demiyorum ama diyorum ki benim zamanımda yoktu. Gelenler, seyyahlar ve bunun gibi kimseler için iyi ama sizin gibi hoş bir hanım için değil. Sürekli tütsülenmiş ringa balığı yiyen, çay içen ucuz oltu taşından mücevher arayan York ve Leeds'li yaya seyyahlar her şeye inanırlar. Şahsen merak ediyorum onlara niye yalan söylemeye zahmet ederler, gazeteler bile saçma sapan muhabbetlerle dolu." Onun ilginç şeyler öğrenebileceğim birisi olabileceğini düşündüm, dolayısıyla bana eski günlerdeki balina avcılığı hakkında bir şeyler anlatabilir mi diye sordum. Tam anlatmak üzere yerleşiyordu ki saat altıyı vurdu, bunun üzerine zorlukla ayağa kalktı ve dedi ki:

"Şimdi eve dönmeliyim bayan. Torunum çay hazır olduğunda bekletilmekten hoşlanmaz ve topallayarak bu merdivenleri inmem zaman alır, çok basamak var ve bayan, saate bakılırsa yemek vaktim geldi."

Topallayarak uzaklaştı ve onun merdivenlerden aşağı elinden geldiği kadar aceleyle indiğini görebiliyordum. Merdivenler mekânın önemli bir özelliği. Kasabadan kiliseye kadar gidiyor, kaç basamak olduğunu bilmiyorum ama yüzlerce var ve merdiven hafif bir kavisle dönüyor. Eğim o kadar yumuşak ki bir at bile yürüyerek kolayca aşağı inip yukarı çıkabilir. Sanırım merdivenin başlangıçta manastırla bir alakası varmış. Ben de eve gideceğim. Lucy dışarı çıktı, annesiyle ziyarete gittiler ve sadece görev icabı gittikleri için ben onlara katılmadım. Neredeyse dönmüşlerdir.

1 Ağustos. – Buraya bir saat önce Lucy'yle birlikte geldik, yaşlı dostum ve her zaman gelip ona katılan iki kişiyle çok ilginç bir sohbetimiz oldu. Belli ki Bilicilerin Efendisiy-

miş* ve sanırım zamanında çok dediği dedik bir adammış. Hiçbir şeyi kabul etmiyor ve herkesi sindiriyor. Tartışarak yenemediğinde onlara dayılanıyor ve sessiz kaldıklarında kendi görüşlerine katıldıklarını düşüyor. Lucy beyaz keten elbisesiyle tatlı ve güzel görünüyor. Buraya geldiğinden beri teni hoş bir renk aldı. Oturduğumuzda yaşlı adamların gelip onun yanına oturmak için hiç vakit kaybetmediklerini fark ettim. Yaşlı insanlara karşı çok tatlı davranıyor, sanırım hepsi birden anında ona âşık oldu. Benim yaşlı dostum bile boyun eğdi ve ona karşı çıkmadı ama onun yerine bana iki misli karşı çıktı. Ben efsaneler konusunu açtım ve derhal vaaz verir gibi bir edayla anlatmaya başladı. Hatırlamaya çalışmalı ve yazmalıyım.

"Her telden çalan saçma sapan bir konuşma, işte o kadar, başka bir şey değil. Bu lanetler, hayaletler, gulyabaniler, cinler, öcüler ve buna benzer şeyler ancak çocukları ve sersem kadınları ağlatır. Bunlar sabun köpüğünden başka bir şey değil. Onlar ve bütün hortlaklar, işaretler ve uyarılar, bütün bunlar ahmakları korkutmak ve zavallı insanları yapmak istemedikleri şeylere zorlamak için rahipler, kötü niyetli bilgiçler ve demiryolu işportacıları tarafından uydurulmuştur. Bunları düşündüğüm zaman kızıyorum. Sebebine gelince, gazetede basılı yalanlarla tatmin olmayıp bunları kürsüden vaaz eden ve mezar taşlarına yazdıran kendileri. Dört bir yanınıza, ne yöne isterseniz bakın; başlarını ellerinden geldiğince gururla kaldırmış bu mezar taşları yan yatmışlar; belli ki üzerlerinde yazılı yalanların ağırlığıyla devriliyorlar, hepsinde 'Bu mezarda yatmaktadır' ya da 'Kutsal anısına' yazıyor ama yine de yarısına yakınında yatan yok; ve onların anıları kutsal olmak bir yana bir tutam enfiye kadar bile umursanmıyor. Yalan, hepsi öyle veya böyle yalandan başka bir şey değil. Tanrım,

---

* Kıymeti kendinden menkul biri. Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı oyununa gönderme. (e.n.)

kıyamet gününde kefenleriyle buraya yuvarlandıklarında, ne kadar iyi olduklarını ispatlamak için birbirlerine karışıp mezar taşlarını sürüklemeye çalışarak karmakarışık bir yığın oluşturduklarında; kimisi ürperir, kimisi titrerken, hatta denizde yatmaktan pörsümüş, kaygan elleriyle mezar taşlarını kavrayamadıklarında nasıl bir kargaşa olacak."

Yaşlı adamın kendinden hoşnut havasından ve ahbaplarının onayını almak için etrafına bakışından "hava attığını" görebiliyordum, bunun üzerine devam etmesini sağlamak için araya girdim:

"Ah Mr. Swales, ciddi olamazsınız. Bu mezar taşlarının hepsi yalan olabilir mi?"

"Zırvalık! Boş olmayan birkaç tane yoksul mezarı vardır, içinde iyi insanların yattığı mezarlar hariç, zira kendilerinin olmak kaydıyla lazımlığı bile deniz gibi gören insanlar var. Hepsi yalan. Şimdi şuraya bakın. Siz yabancı olarak gelip bu kilise mezarlığını görüyorsunuz." Lehçesini pek anlamasam da, onaylamanın doğru olacağını düşünerek, başımı salladım. Kiliseyle ilgili bir şey olduğunu anlamıştım. Devam etti: "Ve bütün bu mezar taşlarının burada düzgün bir biçimde sarılıp sarmalanmış insanların üstünü örttüğünü düşünüyor musunuz?" Yine onayladım. "Yalan tam da burada başlıyor. Sebebine gelince, burada yaşlı Dun'ın 'cuma akşamları boşalan tütün kutusu' kadar boş çok sayıda mezar var." Arkadaşlarından birini dürttü ve hepsi gülüştüler. "Aman Tanrım! Başka nasıl olabilirdi? Şuna bakın, kilise mezarlığının yolunun ötesinde bulunan en uzaktakine, okuyun!" Oraya gittim ve okudum:

"Edward Spencelagh, usta denizci, Nisan 1854'te, 30 yaşındayken, Andres kıyısı açıklarında korsanlar tarafından öldürüldü." Döndüğümde Mr. Swales devam etti:

"Onu buraya gömmek üzere kim eve getirdi, merak ediyorum. Andres kıyısı açıklarında öldürüldü! Ve bedeninin orada yattığını düşünüyorsunuz! Size kemikleri kuzeyde,

Grönland denizlerinde yatan on kadar adam sayabilirim" –kuzeyi işaret etti– "veya akıntıların onları sürüklediği yerde. Çevrenizde mezar taşları var. Genç gözlerinizle küçük harflerle yazılmış yalanları buradan okuyabilirsiniz. Şu Braithwaite Lowery – babasını tanırdım, '20'de Grönland açıklarındaki Lively'de kayboldu; ya da Andrew Woodhouse, 1777'de aynı denizlerde boğuldu; ya da John Paxton, bir yıl sonra Cape Farewell açıklarında boğuldu; veyahut bizim John Rawlings, dedesi benimle yelken açmıştı, '50'de Finlandiya Körfezi'nde boğuldu. Sanıyor musunuz ki trompetler çalınınca bütün bu adamlar Whitby'ye akın edecek? Kuşkuluyum! Size söyleyeyim, buraya gelseler, eski günlerde buzun üstünde sabahtan akşama kadar süren kavgalarımız gibi itişip kakışacaklardır, kavga eder sonra kuzey ışıkları altında yaralarımızı sarmaya çalışırdık." Bu belli ki yerel bir şakaydı, çünkü yaşlı adam bunun üzerine kıkırdadı ve arkadaşları zevkle ona katıldılar.

"Ama," dedim, "söyledikleriniz tam olarak doğru değil, zira bütün bu zavallı insanların ya da ruhlarının kıyamet gününde mezar taşlarını yanlarında götürmek zorunda oldukları varsayımından hareket ediyorsunuz. Sizce bu gerçekten gerekli mi?"

"Pekâlâ, mezar taşları başka ne içindir? Buna cevap verin bayan!"

"Akrabalarını memnun etmek için, sanırım."

"Akrabalarını memnun etmek için, sanırsınız!" Bunu keskin bir aşağılamayla söyledi. "Onların üzerinde yazılanların yalan olması ve yalan olduğunu herkesin bilmesi aileleri nasıl memnun edecek?" Ayaklarımızın dibinde bir tabla halinde yatan, üzerinde bir bank olan, uçurumun kenarına yakın bir taşı işaret etti. "Mezar boyunca uzanan o taşın üzerinde yazanları okuyun," dedi. Oturduğum yerden harfler tepetakla görünüyordu ama Lucy onların karşısındaydı, dolayısıyla eğilip okudu:

"'George Canon'ın anısına, 29 Temmuz 1873'te Kettleness'taki kayalardan düşerek ihtişamlı bir diriliş umuduyla öldü. Bu mezar yaslı annesi tarafından çok sevgili oğlu için dikildi. 'Annesinin tek oğluydu ve kadın duldu.'" "Cidden Mr. Swales, bunda komik bir şey göremiyorum!" Lucy düşüncesini büyük bir ciddiyetle ve sert bir tavırla söylemişti.

"Bunu komik bulmuyorsunuz! Ha ha! Çünkü yaslı annenin şirretin biri olduğunu, oğlundan çarpık çurpuk –düpedüz topal– olduğu için nefret ettiğini ve onun da annesinden nefret ettiğini, annesinin oğlunu sigortaladığını, oğlunun da annesi sigortadan para alamasın diye intihar ettiğini bilmiyorsunuz. Neredeyse kargaları korkutmak için kullanılan misket tüfeğiyle kafasının tepesini uçuruyordu. Kargalar için değildi demek ki sinekleri ve kargaları üzerine çekti. Kayalıklardan böyle düştü. Ve ihtişamlı diriliş konusuna gelince, cehenneme gitmeyi umursamadığını, annesinin dini bütün olduğu için mutlaka cennete gideceğini ve annesinin olduğu yerde bulunmak istemediğini söylediğini sık sık duyardım. Şimdi, o mezar taşı her halükârda" –bastonuyla mezar taşına vurarak konuşuyordu– "yalan dolan değil mi? Geordie mezar taşını kamburunda dengelemeye çalışarak nefes nefese geldiğinde ve kanıt olarak kabul edilmesini istediğinde Cebrail kıkırdamayacak mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim ama Lucy ayağa kalkarak konuyu değiştirdi:

"Ah, niye bize bunları anlattınız? Bu benim en sevdiğim bank, onu bırakamam ve şimdi öğreniyorum ki intihar etmiş birinin mezarı üstünde oturmam gerekecek."

"Bu size zarar vermez tatlım ve böyle derli toplu bir kızın kucağında oturması zavallı Geordie'yi memnun eder. Bunun size zararı dokunmaz. Sebebine gelince, ben yirmi yıla yakın bir zaman ara ara oturdum ve bana bir zararı dokunmadı. Orada yatıp yatmamasını umursamayın! Bütün mezar taşlarının gittiğini ve buranın anızlı tarla gibi

boş kaldığını gördüğünüzde kaçma vakti gelmiş demektir. İşte saat, benim gitmem gerek. Hizmetinizdeyim hanımlar!" Ve topallayarak gitti.

Lucy ve ben bir müddet oturduk, manzaramız çok güzeldi, el ele oturduk ve bana Arthur ve yakındaki düğünleri hakkında her şeyi yeniden anlattı. Bu beni birazcık hüzünlendirdi, çünkü bütün bir ay boyunca Jonathan'dan bir haber alamamıştım.

Aynı gün. – Buraya yalnız geldim çünkü çok üzgünüm. Bana hiç mektup gelmemiş. Umarım Jonathan'ın bir şeyi yoktur. Saat henüz dokuzu vurdu. Kasabanın üzerine yayılmış ışıkları, sokakların olduğu yerlerde sıralar halinde, bazı yerlerde tek tek yanan ışıkları görüyorum. Esk'in yukarı kesimlerine kadar gidiyor ve vadinin kıvrımında kayboluyorlar. Sol tarafımda manzara manastırın yanındaki eski evin çatısının oluşturduğu kara hatla kesintiye uğruyor. Arkamda uzak tarlalarda koyunlar ve kuzular meliyor ve aşağıdaki asfalt yoldan eşeklerin toynaklarının takırtıları duyuluyor. İskelede bando tam vaktinde hareketli bir vals çalıyor ve rıhtımın biraz daha ilerisinde bir arka sokakta Kurtuluş Ordusu toplantısı var. İki bando da birbirini duymuyor ama ben burada yukarıdan ikisini de duyuyor ve görüyorum. Jonathan'ın nerede olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum! Keşke burada olsaydı.

Dr. Seward'ın Günlüğü

5 Haziran. – Renfield vakası, ben adamı daha çok anlamaya başladıkça daha da ilginçleşti. Adamın çok gelişmiş bazı özellikleri var: Bencillik, mahremiyet ve amaç. Keşke sonuncusunun hedefini anlayabilseydim. Kendine göre bir plan geliştirmiş gibi bir hali var ama ne olduğunu bilmiyo-

rum. İyi bir özelliği varsa, o da hayvanları sevmesi, gerçi tabii bunda da ilginç sapmaları var, bazen anormal derecece zalim olduğunu düşünüyorum. Evcil hayvanları hep tuhaf cinslerden. Şimdiki merakı sinek yakalamak. Şu anda o kadar çok sineği oldu ki onu uyarmak zorunda kaldım. Beklediğim gibi bir hiddete kapılmamasına, konuyu ciddi bir biçimde ele almasına şaşırdım. Bir an için düşündü ve dedi ki: "Üç gün izin isteyebilir miyim? Onları ortadan kaldıracağım." Elbette, olur, dedim. Onu izlemeliyim.

18 Haziran. – Şimdi de kafayı örümceklere taktı, bir kutunun içine bu arkadaşlardan epey büyük boyda birkaç tane koymuş. Bunları sinekleriyle besliyor, yiyeceklerinin yarısını dışarıdan odasına daha çok sinek çekmek için kullanmasına rağmen sineklerin sayısı makul bir şekilde azaldı.

1 Temmuz. – Örümcekleri sinekleri kadar büyük bir baş belası olmaya başladı ve bugün ona onlardan kurtulması gerektiğini söyledim. Buna çok üzüldü, onun için her halükârda birkaçını ortadan kaldırması gerektiğini söyledim. Buna neşeyle razı oldu ve azaltması için daha önce verdiğim süreyi verdim. Onunla beraberken çok midemi bulandırdı, çünkü çürümüş etle şişmiş bir et sineği vızıldayarak odaya girdiğinde onu yakaladı, neşe içinde birkaç dakika işaretparmağı ile başparmağı arasında tuttu ve daha ben ne yapacağını anlamadan ağzına atıp yedi. Bunun için onu azarladım ama o sakin sakin bunun çok iyi ve sağlıklı olduğunu, bunun hayat, güçlü hayat olduğunu ve ona hayat verdiğini savundu. Bu bana bir fikir verdi ya da bir fikrin temelini oluşturdu. Örümceklerden nasıl kurtulduğunu görmek için onu izlemeliyim. Zihninde ciddi bir sorun olduğu besbelli, çünkü sürekli bir şeyler karaladığı küçük bir defteri var. Sayfalar dolusu rakamlar, genellikle gruplar halinde toplanmış tek rakamlar, sonra toplamlar yeniden gruplar halinde toplanmış, hesap uzmanlarının dediği gibi sanki bir hesaba "odaklanıyordu".

8 Temmuz. – Deliliğinin bir sistemi var ve aklımdaki temel fikir gelişiyor. Yakında tam bir fikre dönüşecek, sonra da, ah, bilinçsiz düşünceler, bilinçli kardeşinize boyun eğmek zorunda kalacaksınız. Bir değişiklik olup olmadığını fark edebilmek için birkaç gün arkadaşımdan uzak kaldım. Hayvanlarının bir kısmından ayrılıp yeni bir tane edinmiş olmasının dışında her şey aynıydı. Bir serçe edinmeyi başarmış ve şimdiden yarı yarıya ehlileştirmişti. Örümceklerin sayısı şimdiden azaldığına göre, ehlileştirme yöntemi basit. Yine de kalanlar iyi beslenmiş, çünkü hâlâ yemekleriyle cezbederek sinek yakalıyor.

19 Temmuz. – İlerleme kaydediyoruz. Arkadaşımın şimdi bir serçe kolonisi var, sinek ve örümcekleri neredeyse yok edildi. İçeriye girdiğimde yanıma koştu ve benden büyük bir iyilik; çok çok büyük bir iyilik istediğini söyledi. Konuşurken bir köpek gibi yaltaklandı. Ne olduğunu sordum, sesinde ve tavrında bir nevi coşkuyla şöyle dedi:

"Oynayabileceğim, bir şeyler öğretebileceğim, doyurabileceğim... ve doyurabileceğim... ve doyurabileceğim bir kedi yavrusu; sevimli, küçük, parlak tüylü, oyuncu bir kedi yavrusu!" Bu isteğine hazırlıksız yakalanmış değildim çünkü hayvanlarının boyut ve canlılıklarının nasıl arttığının farkındaydım ama bu şirin evcil serçe ailesinin sinek ve örümceklerle aynı şekilde yok edilmesini istemiyordum. Bu yüzden bakacağımı söyledim ve kedi yavrusu yerine niye bir kedi istemediğini sordum. Cevaplarken hevesi onu ele verdi:

"Ah evet, bir kedi isterdim! Bana kedi vermeyi reddedersiniz diye bir yavru istedim. Kimse bana bir kedi yavrusu vermeyi reddetmez, değil mi?" Başımı salladım ve şu anda bunun mümkün olamayacağını düşündüğümü ama yine de bakacağımı söyledim. Suratı asıldı ve yüzündeki tehlike uyarısını gördüm, çünkü aniden öldürme anlamına gelen vahşi bir yan bakış belirdi. Adam cinayete meyilli,

gelişimini tamamlamamış bir akıl hastası. Onun mevcut tutkusunu test edeceğim, bakalım nasıl sonuçlanacak, o zaman daha çok bilgi sahibi olacağım.

Akşam saat 10. – Onu yine ziyaret ettim ve bir köşede oturmuş derin derin düşünürken buldum. İçeri girdiğimde önümde dizlerinin üzerine çöktü ve bir kedisi olmasına izin vermem için yalvardı; kurtuluşu buna bağlıydı. Ancak kararlıydım ve ona alamayacağını söyledim, bunun üzerine tek söz etmeden parmaklarını kemirerek, onu bulduğum köşeye gidip oturdu. Kendisini sabah erkenden göreceğim.

20 Temmuz. – Renfield'i çok erken saatte, görevliler kontrollerini yapmadan önce ziyaret ettim. Onu uyanık ve bir şarkı mırıldanırken buldum. Sakladığı şekerleri pencereye serpiştiriyor ve açıkça yeniden sinek yakalamaya başlıyordu, bunu neşeyle ve istekle yapıyordu. Kuşları aradım ve göremeyince nerede olduklarını sordum. Arkasına dönmeden cevapladı ve hepsinin uçtuğunu söyledi. Odada birkaç tüy ve yastığının üstünde bir damla kan vardı. Hiçbir şey söylemedim ve bakıcıya gün içinde onda bir tuhaflık görürse bana bildirmesini söyledim.

Sabah 11. – Görevli beni görmeye geldi ve Renfield'in çok hasta olduğunu, bir sürü tüy istifra ettiğini söyledi. "İnanıyorum ki, doktor," dedi, "kuşlarını yemiş, hem de onları alıp çiğ çiğ yemiş!"

Akşam 11. – Bu gece Renfield'e onu bile uyutacak kadar güçlü bir uyku ilacı verdim ve bakmak için defterini aldım. Son zamanlarda aklımı kurcalayan bir düşünce tamamlandı ve teori ispatlandı. Cinayete meyilli akıl hastam şahsına münhasır bir tip. Ona yeni bir kategori icat etmeliyim ve ona zoofaj (hayat-yiyici) akıl hastası ismini vereceğim. Arzusu, mümkün olduğu kadar çok hayatı yutmak ve bunu artan bir şekilde başarmayı kafasına koymuş. Birçok sineği bir örümceğe ve birçok örümceği bir kuşa verdi ve birçok kuşu vermek için bir kedi istedi. Daha

sonraki adımları ne olur? Deneyi tamamlamak zahmete değer. Yeterli sebep varsa yapılabilir. İnsanlar deney olarak viviseksiyona dudak büküyorlardı, oysa bugünkü sonuçlarına bakın! Bilimin en zor ve hayati veçhesinde, yani beyni tanıma konusunda neden ilerlemeyelim ki? Böyle bir aklın sırrını bulsam, tek bir delinin bile hayallerinin anahtarını tutsam, kendi bilim dalımı öyle bir seviyeye getirmiş olurdum ki Burdon-Sanderson'un fizyolojisiyle Ferrier'in beyin bilgisi bunun yanında hiç kalırdı. Yeterli bir neden olsaydı! Bunu fazla düşünmemeliyim, yoksa kendimi kaybederim. İyi bir neden dengemi bozabilir, zira ben de doğuştan istisnai bir beyne sahip olamaz mıyım?

Adam ne güzel akıl yürütüyor. Deliler kendi hedefleri çerçevesinde her zaman yapar bunu. Acaba onun gözünde kaç hayat bir insan değerindedir, sadece tek bir hayat mı? Hesabı en doğru biçimde kapattı ve bugün yeni bir kayda başladı. Kaçımız hayatımızın her günü yeni bir kayda başlarız?

Bana öyle geliyor ki daha dün yeni umudumla birlikte bütün hayatım da sona erdi ve gerçekten yeni bir kayda başladım. Yüce Kayıtçı muhasebe defterimi kâr ya da zarar olarak hesaplayıp kapatana kadar böyle olacak. Ah Lucy, Lucy, sana kızamıyorum, ne de mutluluğu senin mutluluğun olan arkadaşıma, tek yapabileceğim umutsuzlukla beklemek ve çalışmak. Çalışmak! Çalışmak!

Çalışmak için buradaki zavallı deli arkadaşım kadar güçlü bir amacım olabilseydi, iyi, bencil olmayan bir amaç, bu gerçekten mutluluk olurdu.

Mina Murray'nin Günlüğü

26 Temmuz. – Endişeliyim ve kendimi burada ifade etmek beni sakinleştiriyor. Kendi kendine fısıldayıp aynı zamanda dinlemek gibi. Steno sembollerinde bunu elyazı-

sından farklı kılan bir şey var. Lucy ve Jonathan için üzülüyorum. Bir süredir Jonathan'dan haber alamamıştım ve çok endişeliydim ama her zaman çok nazik bir insan olan sevgili Mr. Hawkins dün bana ondan gelen bir mektup yolladı. Ona yazıp bir haber alıp almadığını sormuştum, o da bana yolladığı mektubu henüz aldığını söyledi. Drakula Şatosu'ndan yazılmış tek bir satır, yola çıktığını söylüyor. Bu Jonathan'ın tarzı değil. Anlamıyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Ayrıca Lucy de, çok iyi olmasına rağmen, son zamanlarda eski alışkanlığı olan uyurgezerliğe yeniden başladı. Annesi bana bu konuyu anlattı ve her gece odamızın kapısını kilitlemem gerektiğine karar verdik. Mrs. Westenra uyurgezerlerin hep evlerin çatılarına ve uçurumların kenarlarına gittiklerini, sonra birdenbire uyandıklarını ve her yerde yankılanan kederli bir çığlıkla düştüklerini düşünüyor. Canım benim, doğal olarak Lucy için endişeleniyor ve bana kocasının, Lucy'nin babasının da aynı alışkanlığa sahip olduğunu, gece kalkıp giyindiğini ve durduran olmazsa sokağa çıktığını anlattı. Lucy sonbaharda evlenecek ve şimdiden elbiselerini ve evini nasıl düzenleyeceği konusunda planlar yapmaya başladı. Duygularını paylaşıyorum çünkü ben de aynını yapıyorum, tek fark Jonathan'la benim hayata çok basit bir biçimde başlayacak olmamız ve iki yakamızı bir araya getirmeye çalışacağız. Mr. Holmwood –Lord Godalming'in tek oğlu Hon. Arthur Holmwood– şehirden ayrılır ayrılmaz, kısa süre içinde buraya geliyor, çünkü babasının sağlığı pek iyi değil ve sanırım sevgili Lucy o gelene kadar dakikaları sayacaktır. Lucy onu kilise mezarlığının uçurumundaki banka götürüp Whitby'nin güzelliğini göstermek istiyor. Tahmin ediyorum ki beklemekten rahatsız, geldiği zaman rahat edecek.

27 Temmuz. – Jonathan'dan haber yok. Bilmem neden ama onun için çok endişeleniyorum, keşke bir satır olsun yazsaydı. Lucy uykusunda her zamankinden daha çok ge-

ziyor; ve her gece odada dolaşmasıyla uyanıyorum. Neyse ki hava çok sıcak, üşütmez. Yine de endişe ve sürekli uyandırılmak beni etkiliyor, sinirli ve gergin olmama yol açıyor. Tanrı'ya şükür ki Lucy'nin sağlığı iyi. Mr. Holmwood durumu ağır olan babasını görmek için aniden Ring'e çağrıldı. Lucy onunla görüşmesi ertelendiği için sıkıldı ve üzüldü ama bu görünüşünü etkilemedi. Hafif tombul ve yanakları tatlı bir gül pembesi. Eskisi gibi solgun gözükmüyor. Bunun sürmesi için dua edeceğim.

3 Ağustos. – Bir hafta daha geçti ve Jonathan'dan haber yok, Mr. Hawkins'ten öğrendiğime göre ona bile haber gelmemiş. Ah, umarım hasta değildir. Mutlaka yazardı. Son yazdığı mektuba bakıyorum ama nedense beni tatmin etmiyor. Onun tarafından yazılmış gibi gelmiyor ama elyazısı ona ait. Bunda bir kuşku yok. Geçen hafta Lucy uykusunda fazla dolaşmadı ama anlamadığım garip dikkatli bir hali var, uykusunda bile beni izliyor gibi geliyor. Kapıyı yokluyor ve kilitli olduğunu görünce odada anahtarı aramaya başlıyor.

6 Ağustos. – Üç gün daha geçti ve haber yok. Bu gergin bekleyiş ürkütücü olmaya başladı. Nereye yazacağımı ya da nereye gideceğimi bilsem keşke, daha rahat olurdum. O son mektuptan sonra kimse Jonathan'dan haber almamış. Sabır için Tanrı'ya dua etmekten başka yapacak bir şeyim yok. Lucy her zamankinden daha heyecanlı ama bunun dışında iyi. Dün gece çok korkutucuydu, balıkçılar fırtına beklendiğini söylüyorlar. İzleyip hava durumuna dair işaretleri öğrenmeliyim. Bugün kurşuni bir hava var ve ben yazarken güneş Kettleness'in üzerindeki kesif bulutların arkasında gizleniyor. Her şey kurşuni – bu kurşuniliğin ortasında zümrüt gibi parlayan yeşil çimenler hariç; topraklı kayalar kurşuni, kumlukların kurşuni figürler gibi içine uzandığı kurşuni denizin üzerinde asılı, uzak köşelerinde güneş parıltılarıyla renklenmiş bulutlar

kurşuni. Deniz sığlık ve kumluklara doğru yuvarlanırken gürüldüyor, sesi iç kısımlara doğru uzanan sis tarafından boğuluyor. Ufuk kurşuni bir sisin içinde kayboluyor. Enginlik, devasa kayalar gibi yığılmış bulutlar ve denizin üzerinde kıyamet alameti gibi bir "mırıltı" var. Kıyıda, yer yer sisin kefenine bürünmüş karanlık figürler var, "yürüyen ağaçlar gibi gözüken insanlara" benziyorlar. Balıkçı tekneleri eve gelmek için telaş içinde, limana girerken yükselip alçalıyor, yan yatıyorlar. İşte yaşlı Mr. Swales geliyor. Doğruca bana geliyor ve şapkasını kaldırışından konuşmak istediğini anlıyorum...

Zavallı yaşlı adamdaki değişiklik bana dokundu. Yanıma oturduğunda çok nazik bir ifadeyle şöyle dedi:

"Size bir şey söylemek istiyorum, bayan." Rahat olmadığını görebiliyordum onun için zavallı yaşlı buruşuk elini tuttum ve güzelce anlatmasını söyledim. Elini elimin içine bırakarak anlatmaya başladı:

"Tatlım, geçen haftalar boyunca korkarım ölüler ve buna benzer şeyler hakkında öyle kötü şeyler söyleyerek sizi şaşırttım, ama onları söylemek istemedim ve ben gittiğimde bunları hatırlamanızı istiyorum. Biz yaşlılar, aklımızın karışık, bir ayağımızın çukurda olduğunu düşünüp korkmak istemeyiz, bu yüzden kendi yüreğimi biraz neşelendirmek için hafife almaya çalışıyorum. Ama bayan, Tanrı şahidimdir ki ölmekten korkmuyorum, hem de hiç, sadece mümkünse ölmek istemiyorum. Zamanım neredeyse yaklaştı, çünkü yaşlıyım ve yüz sene bir insanın beklentisi için çok uzun. O kadar yakınım ki Yaşlı Adam tırpanını bilemeye başladı bile. Görüyorsunuz, bundan şikâyet etme alışkanlığımdan hemen vazgeçemiyorum. Çeneler eskiden olduğu gibi gevezelik edecek. Yakınlarda bir gün Ölüm Meleği trompetini benim için çalacak. Ama yas tutup ağıt yakmayın, tatlım!" –çünkü ağladığımı görmüştü– "bu gece gelse bile çağrısını reddetmem.

Eninde sonunda hayat, yapmakta olduğumuzun dışında başka bir şey beklemektir ve tam olarak güvenebileceğimiz şey ölümdür. Ama memnunum, çünkü bana geliyor tatlım ve hızlı geliyor. Biz bakınıp dururken bile gelebilir. Belki kayıplar ve enkazlar, büyük ıstıraplar ve üzgün kalpler getiren, denizin üstündeki bu rüzgârın içinde saklıdır. Bakın! Bakın!" diye bağırdı birdenbire. "O rüzgârda bir şey var ve gerisindeki siste; sesi, görüntüsü, tadı ve kokusu ölüm gibi. Havada. Geldiğini hissediyorum. Tanrım, çağrım geldiği zaman neşeyle cevap vermemi sağla!" Dindar bir edayla kollarını kaldırdı ve şapkasını çıkardı. Ağzı dua ediyormuş gibi kıpırdıyordu. Birkaç dakika sessizlikten sonra ayağa kalktı, elimi sıktı, beni kutsadı, hoşça kal dedi ve topallayarak uzaklaştı. Bütün bunlar içime dokundu ve beni altüst etti.

Sahil güvenlik memurunun kolunun altında dürbünle gelmesine memnun oldum. Her zaman olduğu gibi, benimle konuşmak için durdu ama tuhaf gemiden gözünü ayırmıyordu.

"Bunu kestiremiyorum," dedi. "Görünüşüne bakılırsa Rus. Ama acayip bir şekilde sarsılıyor. Hiç kararlı değil. Fırtınanın geldiğini görüyor sanki ama kuzeye açığa mı alsa, yoksa burada mı kalsa, karar veremiyor. Oraya bakın yine! Çok tuhaf bir yöne duman kırdı, dümendeki eli umursamıyor, rüzgâr her üflediğinde yön değiştiriyor. Yarın erken saatte bunun hakkında bir şeyler duyarız."

VII. Bölüm

The Dailygraph'tan Kupür, 8 Ağustos (Mina Murray'nin Günlüğüne Yapıştırılmış)

Bir Muhabirden

Whitby

Bugüne dek kayda geçmiş en büyük ve en ani fırtınalardan biri burada yaşandı, tuhaf ve benzersiz sonuçlar doğurdu. Hava oldukça sıcak ve nemliydi, ağustos ayında mevsim normallerine hiç uymuyordu. Cumartesi gecesi hiç olmadığı kadar güzeldi ve dün Mulgrave Ormanları, Robin Hood Koyu, Rig Mill, Runswick, Staithes ve Whitby çevresinde çeşitli geziler için tatilciler büyük kalabalıklar halinde akın akın gelmişti. Buharlı gemiler, *Emma* ve *Scarborough* kıyıda bir aşağı bir yukarı geziler yapıyordu ve Whitby civarında alışılmadık ölçüde bir seyahat hareketliliği yaşandı. Gün öğle sonrasına kadar fevkalade iyiydi, öğleden sonra East Cliff kilise mezarlığında dolaşan dedikodular geldi, manzaraya hâkim yükseklikten kuzey ve doğudan görülen engin denizin izlenmesi, dikkatleri kuzeybatıda gökte aniden beliren "sirüs bulutlarına" çekti. Rüzgâr o sırada güneybatıdan hafif esiyordu, barometre lisanında

"No. 2" olarak derecelendirilen "hafif esinti". Görev başındaki sahil güvenlik derhal rapor etti ve yarım yüzyıldan uzun bir süredir East Cliff'te hava durumuna ilişkin alametleri gözlemlemiş yaşlı bir balıkçı, ani bir fırtınanın geleceğini vurgulayarak önceden haber verdi. Günbatımı yaklaştığında manzara çok güzeldi, muhteşem renkleriyle bulut kümeleri çok büyüktü, eski kilisenin mezarlığındaki uçurum kenarında güzelliği seyretmek için yürüyüşe çıkan bir kalabalık toplanmıştı. Güneş batıda göğe karşı cesurca yükselen Kettleness'in siyah kütlesinin altında batmadan önce, aşağı doğru hareketi, günbatımı renklerinde; kırmızı, mor, pembe, yeşil, menekşe ve altın renginin her tonuyla boyanmış pek çok bulutla belirginleşmişti, yer yer büyük olmasa da tamamen siyah görünen çeşitli şekillerde, ana hatları devasa siluetler kadar belirgin kütleler vardı. Bu deneyim ressamların gözünden de kaçmamıştı, kuşkusuz bundan sonra "Büyük Fırtınaya Prelüd"ün birtakım eskizleri mayıs ayında Kraliyet Akademisi ve Kraliyet Enstitüsü'nün duvarlarını süsleyecekti. Birçok kaptan, teknesi hangi sınıftan olursa olsun, fırtına geçene kadar limanda kalmaya o zaman, orada karar verdi. Gece rüzgâr tamamen durdu, gece yarısı ortalık sütlimandı, bunaltıcı bir sıcak vardı ve yaklaşan fırtınanın hassas mizaçlı kişileri etkisi altına alan yoğunluğu havaya hâkimdi. Denizde çok az sayıda ışık görünüyordu, çünkü genellikle kıyıyı kucaklayan buharlı gemiler bile açıkta duruyordu ve çok az sayıda balıkçı teknesi görünüyordu. Fark edilen tek yelkenli, tüm yelkenleri fora edilmiş, görünüşe bakılırsa batıya doğru giden yabancı bir uskunaydı. Görüldüğü sırada idare edenlerin çılgın cesareti veya cehaleti üzerine yorum yapmayan kalmadı, tehlikede olduğu için yelkenleri indirmesi gerektiği yolunda uyarılar gönderilmeye çalışıldı. Gün batmadan önce yelkenleri aylakça dalgalanarak denizin kabaran dalgaları üzerinde usul usul ilerlediği görüldü.

'Resmedilmiş bir okyanusta resmedilmiş bir gemi kadar avare.'*

Saat ona gelirken havanın durgunluğu oldukça bunaltıcı bir hal aldı, sessizlik o kadar dikkat çekiciydi ki iç kısımlardaki bir koyunun melemesi ya da kasabada bir köpeğin havlaması belirgin bir şekilde duyuluyordu ve iskelede canlı Fransız ezgisi çalan bando doğanın sessizliğinin muhteşem armonisinde kulağa ahenksiz geliyordu. Gece yarısından az sonra denizin üzerinden tuhaf bir ses duyuldu ve hava gökte garip, belli belirsiz, yankılı bir gürleme taşımaya başlamıştı.

Sonra bir uyarı vermeden fırtına koptu. O sırada inanılmaz gelen, hatta daha sonra bile idrak edilmesi imkânsız bir hızla doğanın bütün görünüşü aniden sarsıldı. Dalgalar, her biri bir diğerinin üzerinden aşarak büyüyen bir hiddetle kabardı, birkaç dakika içinde cam gibi deniz, gürleyen ve her şeyi yutan bir canavara dönüştü. Tepeleri beyaz dalgalar düz kumları çılgınca döverek çıkıntılı falezlere çarpıyordu. Diğerleri iskelelerin üzerinde kırılıyor, köpükleriyle Whitby limanının her iki mendireğinin sonlarındaki deniz fenerlerinin tepelerini yalıyordu. Rüzgâr gök gürültüsü gibi gürlüyor ve o kadar kuvvetli esiyordu ki güçlü adamlar bile zar zor ayakta duruyor ya da sıkıca demir direklere yapışıyorlardı. Mendireklerden etrafı seyredenlerin uzaklaştırılması gerektiğine karar verildi, yoksa gecenin kayıpları bir hayli artacaktı. O andaki zorluklar ve tehlikelere ilave olarak denizdeki yoğun sis de karaya doğru uzanmıştı. Hayalet gibi akın eden beyaz ıslak bulutlar o kadar rutubetli, ıslak ve soğuktu ki denizde kaybolanların ruhlarının, ölümün ıslak ve yapışkan elleriyle yaşayan kardeşlerine dokunduğunu hayal etmek fazla bir

* Samuel Taylor Coleridge'in "The Rime of the Ancient Mariner" adlı şiirinden. (e.n.)

çaba gerektirmiyordu ve birçok kişi deniz sisi içeriye halka halka uzanırken titriyordu. Zaman zaman sis çekiliyor ve bütün gökyüzünü fırtınanın ayak sesleriyle sarsıyor gibi duran ani gök gürültülerinin gümbürtüsünün takip ettiği kesif ve hızlı şimşeklerin ışığında deniz bir mesafeye kadar görülebiliyordu. Burada anlatılan bazı sahneler tahmin edilemeyecek kadar haşmetli ve ilgi çekiciydi – deniz dağlarda yükselirken, her bir dalgayla göğe doğru yüklü miktarda köpük sıçratıyordu ve bu fırtınanın atlayıp fırıl fırıl dönerek uzaya gittiği izlenimi veriyordu. Yer yer bir balıkçı teknesi parçalanmış yelkenleriyle, fırtınanın, zaman zaman da fırtınanın savurduğu deniz kuşlarının beyaz kanatlarının önünde bir sığınak bulmak için çılgınca koşuyordu. East Cliff'in zirvesinde yeni bir projektör deney için hazırdı ama henüz denenmemişti. Sorumlu memurlar onu çalışma düzenine soktular ve sisin dağıldığı sıralarda denizin üstünü taradılar. Bir iki defa çok etkili oldu, mesela bir balıkçı teknesi küpeştesi denizin altında kalmış vaziyette limana girdi, bunu da mendireğe çarpma tehlikesini atlatarak korumalı ışığın rehberliği sayesinde başardı. Her tekne limanın güvenliğine ulaştığında kıyıdaki kalabalıktan bir neşe çığlığı yükseliyor, bu çığlık fırtınayı sanki bir an için yarıyor, sonra sertleşen rüzgârla uçup gidiyordu. Çok geçmeden projektör biraz uzakta bütün yelkenleri fora edilmiş bir uskuna keşfetti, görünüşe göre akşamın erken saatlerinde fark edilen araçtı. Bu zamana kadar rüzgâr doğuya dönmüştü ve falezde seyredenler nasıl bir tehlike içinde olduğunu fark ettiklerinde ürperdiler. Onunla limanın arasında, büyük gemilere bile zaman zaman sıkıntı yaşatan büyük, düz bir resif vardı ve rüzgârın o anda estiği yön nedeniyle limanın girişini bulması imkânsızdı. Şimdi neredeyse denizin yükselme saatiydi ama dalgalar o kadar büyüktü ki iki dalga arasındaki çukurlarda neredeyse kıyının sığlıkları görünüyordu ve uskuna, bütün

yelkenleri fora edilmiş olarak o kadar hızlı ilerliyordu ki tecrübeli bir denizcinin sözleriyle "cehennem bile olsa, bir yere varmalıydı". Sonra tekrar, daha öncekinden de yoğun bir deniz sisi bastırdı, her şeyin üzerini kaplayan gri bir kefen gibi nemli sis kütlesi insanlara sadece işitme duyusunu bıraktı ve fırtınanın gürlemesi, gök gürültüsünün çatırtısı ve büyük dalgaların gümbürtüsü o ıslak hiçlik perdesinin arkasından daha da yüksek geliyordu. Projektörün huzmeleri Doğu Mendireğinin karşısında çarpmanın beklendiği liman girişine sabitlenmişti ve insanlar nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Rüzgâr birdenbire kuzeydoğuya döndü ve deniz sisinin kalıntıları şiddetli rüzgârda eridi. Sonra, *mirabile dictu*,* tuhaf uskuna mendirekler arasından, dalgadan dalgaya atlayarak bodoslama bir hızla ilerleyerek, rüzgâr arkasında, bütün yelkenleri fora edilmiş olarak limanın emniyetine kavuştu. Projektör onu takip etti ve onu gören herkes ürperdi çünkü dümene bağlanmış bir ceset vardı, başı öne düşmüş, geminin her hareketiyle feci şekilde ileri geri sallanıyordu. Güvertede başka hiç kimse görünmüyordu. Bir mucize gibi, ölü bir adamın eli dışında kimse dümeni kullanmadan geminin limanı bulmuş olduğunu fark ettiklerinde herkesin üstüne bir dehşet çöktü! Yine de bütün bunlar bu sözleri yazmaktan çok daha kısa bir süre içinde gelişti. Uskuna duraklamadan limanı bir uçtan diğerine kat etti, birçok meddücezir ve birçok fırtına sonucu biriken çakıl ve kumun üzerinde yalpaladı; burası yerel olarak Tate Hill Pier olarak adlandırılan, East Cliff'in altında çıkıntı yapan dalgakıranın güneydoğu köşesiydi.

Tekne kum yığınının üzerine çıktığında hatırı sayılır bir sarsıntı oldu. Her seren, her halat ve payanda gerildi ve güvertedeki bazı aksamlar parçalanarak düştü. En tuhafı, kıyıya değer değmez kocaman bir köpek, sarsıntıyla atılmış gibi

* (Lat.) Söylemesi hoş. (ç.n.)

güverteye fırladı ve koşarak pruvadan kuma atladı. Doğruca, kilise mezarlığının Doğu Mendireğinin dar yolunun üzerine –Whitby'de yerel dilde engebesiz taş denen– bazı yassı mezar taşlarının destekleyici falezin çöktüğü yere doğru çıkıntı oluşturmasına yol açacak ölçüde dik olarak sarktığı dik uçuruma koşarak, projektörün odağının dışında kaldığından adeta koyulaşan karanlıkta gözden kayboldu.

O sırada Tate Hill Pier'de kimse yoktu, evleri yakın civarda olanların hepsi ya yataklarındaydılar ya da yüksek tepelerde. Böylece limanın doğu tarafında görevli olan ve derhal koşarak küçük mendireğe inen sahil güvenlik memuru, gemiye ilk tırmanan kişi oldu. Projektörü çalıştıran adamlar limanın girişini taradılar ve hiçbir şey görmeyince ışığı enkaza çevirip orada bıraktılar. Sahil güvenlik memuru kıç tarafa koştu, dümenin yanına geldiğinde onu incelemek için eğildi ve birdenbire heyecana kapılmış gibi aniden irkildi. Bu genel bir merak uyandırdı ve birçok insan koşmaya başladı.

West Cliff ile Drawbridge üzerinden Tate Hill Pier arasında epey bir yol var ama muhabiriniz fena bir koşucu değil ve kalabalığın açık ara önüne geçti. Yine de oraya vardığımda mendirekte bir kalabalığın toplandığını gördüm; sahil güvenlik ve polis gemiye binmelerine izin vermeye niyetli değildi. Sandalcı amirinin teveccühleriyle ben, muhabiriniz olarak güverteye çıkmaya müsaade aldım ve ölü adamı halen dümene bağlıyken gören küçük bir grubun içinde yer aldım.

Tevekkeli değil sahil güvenlik memuru şaşırmış, hatta dehşete kapılmıştı, böyle bir manzara sık görülecek bir şey değildi. Adam ellerinden, biri diğerinin üzerinde, dümen parmaklıklarından birine bağlanmıştı. İç taraftaki eliyle tahta arasında bir haç vardı, bunun bağlı olduğu bir sıra boncuk iki bileğinin ve dümenin etrafına dolanmıştı ve hepsi tespit kordonlarıyla sabitlenmişti. Zavallı adam belki ilk başta oturuyordu ama yelkenlerin çırpınma ve zorlanması dümeni

döndürmüş ve adamı öne arkaya sürüklemiş, bunun sonucu bağlı olduğu kordonlar etini kemiğine kadar kesmişti.

Durum hakkında kesin teşhisi bir doktor –33, East Elliot Place'den cerrah J. M. Caffyn– koydu, benden hemen sonra gelmiş, muayenesini yaptıktan sonra adamın en az iki gün önce öldüğünü beyan etmişti. Adamın cebinde bir şişe vardı, dikkatlice mantarla kapatılmış, küçük bir kâğıt rulosu haricinde boştu, bunun seyir defterinin eki olduğu anlaşıldı. Sahil güvenlik adamın kendi ellerini bağlamış, düğümleri dişleriyle sıkmış olduğunu söyledi. Gemiye ilk çıkanın sahil güvenlik olması sonradan Deniz Mahkemesi'nde bir karışıklığa neden olabilir; zira sahil güvenlik memurları mal sahiplenme iddiasında bulunamazlar, bu, enkaza ilk giren sivilin hakkıdır. Buna rağmen çoktan yasal gevezelikler başlamıştı ve genç bir hukuk öğrencisi yüksek sesle sahibinin haklarının, mallarının satılamama koşuluna rağmen zaten tamamen heba olduğunu anlatıyordu çünkü dümen yekesi, ispat olmasa da, simgesel de olsa yetkili sahip olarak *ölü bir el* tarafından tutuluyordu.

Dümencinin saygıyla –genç Casabianca'nınki* kadar soylu bir azimle– ölene kadar onurlu nöbetini ve vesayetini tuttuğu yerden alınıp soruşturmayı beklemek üzere morga kaldırıldığını söylemeye gerek yok.

Aniden çıkan fırtına şimdiden dinmeye başladı ve şiddeti yatıştı. Kalabalık dağılmaya ve gök Yorkshire yaylalarının üzerinde kızarmaya başladı. Bir sonraki baskı için gecikmeden, mucizevi bir şekilde fırtınada limanın yolunu bulan enkaz gemi hakkında daha çok detay göndereceğim.

Whitby

9 Ağustos. – Enkazın dün gece fırtınada gelişinden sonra yaşananlar, neredeyse olayın kendisinden daha sarsıcıydı.

---

* Felicia Dorothea Hemans'ın "Casabianca" (1827) adlı şiirinde yanan gemide görev yerini terk etmeyip güvertede duran çocuk. (ç.n.)

Uskunanın Varna'dan gelen bir Rus gemisi olduğu ve isminin *Demeter* olduğu ortaya çıktı. Gemi neredeyse tamamen safra olarak gümüş kum yüklenmiş ve çok az miktarda kargosu var, toprak doldurulmuş büyük tahta kutular. Bu kargo The Crescent, No.7 adresinde Whitby'li bir dava vekili olan Bay S. F. Billington'a gönderilmişti, kendisi bu sabah gemiye çıktı ve sevk edilen malların resmi zilyetliğini aldı. Rus konsolos da taşımacı taraf adına resmen geminin zilyetliğini aldı, bütün liman vergilerini, vs. ödedi. Burada bugün tuhaf tesadüften başka hiçbir şey konuşulmuyor. Ticaret Bakanlığı'nın memurları mevcut yönetmeliğe her bakımdan uyulması konusunda iyice titizlendiler. Mesele "kısa bir süre için ilgi odağı" olduğundan besbelli başka şikâyet davası olmaması için kararlı davranıyorlardı. Başka yerlerde de gemi karaya oturduğunda inen köpeğe bir hayli ilgi gösterildi ve Whitby'de çok aktif olan Hayvanları Koruma Cemiyeti'nin birkaç üyesi hayvana yardım etmeye çalıştılar. Yine de bulunamayınca herkes hayal kırıklığına uğradı. Kasabadan tamamen ayrılmış gibiydi. Belki de korktuğu için kırlara doğru gitmiş ve hâlâ orada dehşet içinde saklanıyordu. Kimileri, böyle bir ihtimal karşısında ileride kendisi bir tehlike olabilir diye korkmuşlardı, ne de olsa yabani bir hayvandı. Bu sabah erken saatte büyük bir köpek, Tate Hill Pier'e yakın bir kömür tüccarına ait bir çoban köpeği kırması, sahibinin bahçesinin karşısındaki yolda ölü bulunmuştu. Kavga etmişti ve açıkça vahşi bir rakibi vardı, çünkü boğazı yırtılmış ve karnı vahşi bir pençeyle yarılmış gibiydi.

Daha sonra. – Ticaret Bakanlığı müfettişinin nezaket göstermesiyle *Demeter*'in seyir defterine bakmak için müsaade aldım, üç gün öncesine kadar düzgün tutulmuştu, içinde adamların kaybolması dışında ilginç bir şey yoktu. Esas ilginç olan bugün tahkikatta ortaya çıkan şişe içindeki kâğıttı. Ve bu bahsi geçenlerin arasında daha ilginç olan anlatı benim elime geçen değildi. Gizlemeye gerek görmüyorum, bunları

kullanmaya iznim var ve dolayısıyla, denizciliğe ve kargoya ilişkin teknik detaylar hariç size bir nüshasını yolluyorum. Görünüşe bakılırsa kaptan mavi denizlere açılmadan önce bir çeşit cinnet geçirmiş ve bu yolculuk boyunca ilerlemiş. Tabii ki açıklamalarım *cum grano** ele alınmalı, zira vakit az olduğu için metni bana tercüme etme nezaketini gösteren Rus konsolosluğundan bir kâtibin diktesiyle yazıyorum.

DEMETER'*İN SEYİR DEFTERİ*
Varna'dan Whitby'ye

18 Temmuz'da yazılmış, öyle tuhaf şeyler oluyor ki, bundan böyle karaya ayak basana kadar hassas notlar alacağım.

6 Temmuz'da kargoyu, gümüş kum ve toprak dolu kutuları yüklemeyi bitirdik. Öğlen yelken açtık. Doğu rüzgârı serin ve tazeleyici. Mürettebat 5 tayfa... iki yardımcı kaptan, aşçı ve ben (kaptan).

11 Temmuz şafak vakti Boğaziçi'ne girdik. Türk Gümrük memurları gemiye bindi. Bahşiş. Her şey tamam. Akşamüzeri 4.00'te yola devam.

12 Temmuz'da Çanakkale'den geçtik. Gümrük memurları ve muhafız filosundan bir gümrük muhafaza teknesi daha. Yine bahşiş. Memurların detaylı ama hızlı çalışması. Bir an evvel gitmemizi istiyorlar. Hava karardığında Takımadalara girdik.

13 Temmuz'da Matapan Burnu'nu geçtik. Mürettebat bir konuda hoşnutsuz. Korkmuş görünüyorlar ama açıkça söylemiyorlar.

14 Temmuz'da mürettebat için biraz endişelendim. Hepsi daha önce de benimle yelken açan ekipten. İkinci

---

* (Lat.) Yanılma payı bırakılması gerektiğini belirten bir ifade. (e.n.)

kaptan meselenin ne olduğunu çözemedi. Ona sadece orada bir *şey* olduğunu söyleyip haç çıkarmışlar. İkinci kaptan o gün birine çok öfkelendi ve adama vurdu. Şiddetli bir kavga bekledim ama herkes sakindi.

16 Temmuz'da ikinci kaptan, sabahleyin mürettebattan bir kişinin, Petrofsky'nin kayıp olduğunu bildirdi. Bu durumu izah edemiyordu. Dün gece sekiz zil iskele nöbeti tutmuş, görevi Amramoff'a devretmiş ama yatağına gitmemiş. Adamların morali gittikçe bozuluyor. Hepsi böyle bir şey beklediklerini söylediler, ama gemide bir *şey* olduğunu belirtmek dışında tek söz etmediler. İkinci kaptan onlara karşı giderek tahammülsüzleşiyor, sorun çıkmasından korktum.

17 Temmuz'da, dün, adamlardan biri, Olgaren, kamarama geldi ve dehşete kapılmış bir halde bana içini dökerek gemide tuhaf bir adam olduğunu düşündüğünü söyledi. Nöbeti sırasında sağanak yağmurdan korunmak için güverte kamarasının arkasına gittiğini, o sırada mürettebattan hiç kimseye benzemeyen uzun boylu zayıf bir adam gördüğünü, adamın güverteye açılan kapıya geldiğini ve güvertede ilerleyerek gözden kaybolduğunu söyledi. Temkinli bir şekilde takip etmiş ama pruvaya gittiğinde kimseyi görememiş ve ambar ağızlarının hepsi kapalıymış. Batıl bir korkuyla paniğe kapılmıştı, bu paniğin yayılmasından endişe duyuyorum. Yatıştırmak için bugün bütün gemiyi dikkatli bir şekilde pruvadan kıça kadar tarayacağım.

Günün ilerleyen saatlerinde bütün mürettebatı topladım ve onlara gemide birisi olduğunu düşündüklerinin açık olduğunu ve pruvadan kıça kadar arayacağımızı söyledim. İkinci kaptan kızdı, bunun budalalık olduğunu, ortaya böyle aptalca fikirler atmanın adamların moralini bozacağını ve bir manivelayla onları beladan koruyacağını taahhüt ettiğini söyledi. Dümeni ona bıraktım, diğerleri, ellerinde fenerlerle hareket ederek kapsamlı bir aramaya

girişti̇ler. Bakılmadık köşe bırakmadık. Sadece büyük ahşap kutular olduğu için bir adamın saklanabileceği gizli bir yer yoktu. Arama bittiğinde adamlar oldukça rahatlamıştı, sonra neşeyle işlerine döndüler. İkinci kaptan somurttu ama hiçbir şey söylemedi.

22 Temmuz. – Son üç gündür hava sert ve bütün tayfalar yelkenlerle meşgul; korkmaya zaman yok. Adamlar endişelerini unutmuş gibiler. İkinci kaptan yine neşeli ve tamamen dostça davranıyor. Kötü havada çalıştıkları için adamları övdü. Cebelitarık'ı geçtik ve Boğaz'dan dışarı çıktık. Her şey yolunda.

24 Temmuz. – Bu geminin üzerinde bir lanet var sanki. Şimdiden bir tayfamız eksikken ve ufukta fırtınalı hava belirmişken, Biskay Körfezi'ne girecektik ki dün gece bir adam daha kayboldu, kayıplara karıştı. İlki gibi, nöbeti bitti ve bir daha gören olmadı. Adamların hepsi korkuyla paniğe kapıldılar, toplu bir dilekçe gönderip yalnız kalmaya korktukları için ikişer kişi nöbet tutmak istediklerini bildirdiler. İkinci kaptan kızdı. Bir bela açılacak diye korkuyorum, çünkü ya o ya da adamlar sertleşecek.

28 Temmuz. – Cehennemde dört gün, girdap gibi bir şeye kapılıp hırpalandık ve rüzgâr bora halinde esiyor. Kimseye uyku yok. Adamlar bitkin halde. Nöbetleri nasıl belirleyeceğimi bilmiyorum, çünkü buna uygun kimse yok. Üçüncü kaptan, adamlar birkaç saat uyusunlar diye dümende nöbet tutmaya gönüllü oldu. Rüzgâr hafifledi, deniz hâlâ korkunç, ama gemi daha az sallandığı için daha az hissediliyor.

29 Temmuz. – Bir trajedi daha. Bu gece nöbette tek kişi vardı çünkü mürettebat iki kişi nöbet tutamayacak kadar yorgun. Sabah nöbetçisi güverteye geldiğinde dümenciden başkasını göremedi. Yaygara koparmasıyla herkes güverteye çıktı. Kapsamlı bir arama yapıldı ama kimse bulunamadı. Şimdi üçüncü kaptanımız yok ve mürettebat

panikte. İkinci kaptan ve ben bundan böyle silahlanmak ve neler olduğuna dair işaretleri gözlemek üzere anlaştık.

30 Temmuz. – Dün gece. İngiltere'ye yaklaştığımız için sevinçliyim. Hava iyi, bütün yelkenler fora. Bitkin bir halde odama çekildim ve güzelce uyudum, ikinci kaptan tarafından uyandırıldım, bana hem nöbetçinin hem dümencinin kaybolduğunu bildirdi. Gemiyi yürütmek için ben, ikinci kaptan ve iki tayfa kaldık.

1 Ağustos. – İki gün boyunca sis vardı ve başka hiçbir yelkenli görülmedi. Manş Denizi'ne girdiğimizde yardım için sinyal verebilmeyi veya bir yere varabilmeyi ummuştum. Yelkenleri idare edecek gücümüz olmadığı için rüzgârı arkamıza almamız lazım. Bir daha kaldıramayacağımız için indirmeye kalkışmıyorum. Feci bir felakete sürükleniyoruz sanki. İkinci kaptanın morali şimdi diğerlerinden daha bozuk. Güçlü tabiatı şimdi sanki kendi içine yöneldi. Adamlar korkunun ötesinde, en kötüsünü düşünerek duyarsızca ve sabırla çalışıyorlar. Onlar Rus, o Rumen.

2 Ağustos, gece yarısı. – Uykuya dalalı birkaç dakika olmuştu ki kapımın dışından gelen bir çığlıkla uyandım. Siste hiçbir şey göremedim. Güverteye koştum ve ikinci kaptana rastladım. Bir çığlık duyup koştuğunu ama nöbetçiyi bulamadığını söyledi. Biri daha gitti. Tanrım bize yardım et! İkinci kaptan Dover Boğazı'nı geçmiş olmamız gerektiğini söyledi çünkü sis biraz hafifler gibi olduğunda, tam adamın bağırdığını duyduğu sırada North Foreland'i görmüştü. Eğer öyleyse şimdi Kuzey Denizi'ndeydik ve ancak Tanrı bu sisin içinde bize yol gösterebilirdi, sis bizimle birlikte hareket ediyordu ve Tanrı bizi terk etmişti sanki.

3 Ağustos. – Gece yarısı dümendeki adamdan nöbeti devralmak için oraya gittim ama vardığımda orada kimse yoktu. Rüzgâr sakindi ve onu arkamıza alıp ilerlerken gemi yalpalamıyordu. Dümeni bırakmaya cesaret edemediğimden ikinci kaptana seslendim. Birkaç dakika sonra pijama-

larıyla güverteye koştu. Çıldırmış ve bitkin düşmüş gibi görünüyordu; aklını kaçırmış olmasından çok korkuyorum. Yanıma yaklaşarak sanki bizzat havanın duymasından korkuyormuş gibi ağzını kulağıma dayayıp boğuk bir sesle fısıldadı. "*O* burada, artık biliyorum. Dün gece nöbette onu gördüm, bir insan gibi, uzun boylu, zayıf ve ölü gibi solgun. Pruvadaydı ve etrafa bakınıyordu. Arkasından dolanıp onu bıçakladım ama bıçak içinden geçti, hava kadar boştu." Anlatırken bıçağı alıp vahşice boşlukta savurdu. Sonra devam etti: "Ama o burada ve onu bulacağım. Elimizde, belki de o sandıklardan birinde. Onların tek tek vidalarını söküp bakacağım. Siz dümeni idare edin." Ve yüzünde bir uyarı ifadesiyle, parmağını dudaklarının üzerine koyarak aşağıya indi. Değişken bir rüzgâr esmeye başladı ve dümeni terk edemedim. Onun elinde bir alet çantası ve fenerle tekrar güverteye çıktığını ve öndeki ambar ağzından aşağı indiğini gördüm. Delirmiş, tam anlamıyla keçileri kaçırmıştı ve onu durdurmaya çalışmamın bir faydası yoktu. O büyük sandıklara zarar veremezdi, "kil" olarak faturalanmışlardı ve onları oraya buraya çekiştirmesinin hiçbir zararı olmazdı. Bu yüzden burada kalıp dümeni idare ediyor ve bu notları yazıyorum. Yapabileceğim tek şey Tanrı'ya güvenmek ve sis geçene kadar beklemek. Sonra, rüzgâr çıkar da bir limana girebilirsem yelkenleri indirip, orada oyalanıp, yardım sinyali vereceğim...

Şimdi neredeyse her şey geçmişti. Tam ikinci kaptanın daha sakin bir halde dışarı çıkmasını ümit etmeye başlamıştım ki – çünkü ambarda bir şeye vurduğunu duydum ve çalışmak onun için faydalı – ambar ağzından kanımı donduran ani ve korkunç bir çığlık geldi ve ikinci kaptan sanki bir silahla vurulmuş gibi – korkudan gözleri yuvalarından fırlamış, yüzü seyiren, kudurmuş bir çılgın gibi – güverteye çıktı. "Kurtarın beni! Kurtarın beni!" diye bağırdı, sonra da etrafına, sis perdesine baktı. Dehşeti umutsuzluğa dö-

nüştü ve monoton bir sesle şöyle dedi: "Çok geç olmadan siz de gelseniz iyi olur kaptan. O orada! Sırrı artık biliyorum. Deniz beni ondan koruyacak, başka bir seçenek kalmadı!" Bir şey söylemeye fırsat bulamadan ya da onu zapt etmek için harekete geçemeden küpeşteye sıçradı ve bile bile kendini denize bıraktı. Sanırım artık ben de sırrı biliyorum. Adamlardan bir bir kurtulan bu deliydi ve şimdi kendisi de onları takip etmişti. Tanrım bana yardım et! Limana girdiğimde bütün bu dehşeti nasıl açıklayacağım? Limana girdiğimde! Bu herhangi bir zamanda olacak mı?

4 Ağustos. – Hâlâ sis var, güneş bile nüfuz edemiyor, güneşin doğduğunu biliyorum çünkü denizciyim, başka ne olur bilmiyorum. Aşağı inmeye cüret etmedim, dümeni bırakmayı göze alamadım, böylece bütün gece burada kaldım ve gecenin karanlığında onu gördüm, Onu! Tanrım, beni affet, ama ikinci kaptan gemiden atlamakta haklıydı. Bir erkek gibi ölmek evlaydı; mavi denizlerde bir denizci gibi ölmek, kimse karşı çıkamaz. Ama ben kaptanım ve gemimi terk etmemem gerek. Zira bu canavar veya iblisi şaşkına çevireceğim, gücüm tükenmeye başlayınca ellerimi dümene bağlayacağım ve ellerimle birlikte Onun dokunmaya cüret edemeyeceği şeyi de bağlayacağım. Sonra sert rüzgâr veya kötü hava olursa kaptan olarak ruhuma ve onuruma sahip çıkmış olacağım. Gücüm tükeniyor ve gece bastırıyor. Eğer O yeniden yüzüme bakacak olursa harekete geçmek için vakit bulamayabilirim... Eğer karaya otururşak belki bu şişe bulunur ve bulanlar anlayabilirler. Eğer olmazsa... pekâlâ o zaman herkes bilecek ki ben emanetime sadık kaldım. Tanrım, Kutsal Meryem ve Azizler, görevini yapmaya çalışan bu zavallı cahile yardım etsin...

Tabii ki faili meçhul kararı verildi. Gösterilecek bir kanıt yoktu ve cinayetleri adamın kendisinin işlediğine dair söylenecek hiçbir şey yoktu. Buradaki insanların nere-

deyse hepsi kaptanın bir kahraman olduğu fikrindeler ve devlet töreniyle gömülecek. Cenazesinin top atışı için bir tekne konvoyuyla Esk'ten yukarı çıkartılması, sonra Tate Hill Pier'e geri getirilip uçurum kenarındaki kilise mezarlığına gömülmek üzere manastır merdivenlerinden çıkartılması planlandı bile. Yüzden fazla tekne sahibi mezara kadar onu takip etmek istedikleri için şimdiden isimlerini yazdırdılar.

Büyük köpeğin izine hiç rastlanmadı, bir matem havası vardı çünkü kamuoyunun şu haline bakılırsa, kasaba tarafından sahiplenilirdi. Yarın cenaze töreni yapılacak ve "denizin bir esrarı"* daha sonlanacak.

Mina Murray'nin Günlüğü

8 Ağustos. – Lucy bütün gece çok huzursuzdu, ben de öyleydim ve uyuyamadım. Fırtına korkunçtu ve bacaların tepesinde gürültüyle gümbürdedikçe beni titretti. Keskin bir puf sesi duyulduğunda uzaktan gelen bir tüfek sesini andırıyordu. Tuhaf ama Lucy uyanmadı ama iki kere kalkıp giyindi. Neyse ki her seferinde zamanında uyandım ve onu uyandırmadan soymayı ve yatırmayı becerebildim. Bu uyurgezerlik garip bir şey, çünkü iradesine fiziksel olarak karşı çıkıldığında, niyeti, eğer bir niyeti varsa, kayboluyor ve tam anlamıyla hayatının rutinine boyun eğiyor.

Sabah erkenden ikimiz de kalktık ve gece bir şey olmuş mu diye bakmak için limana indik. Etrafta çok az insan vardı ve güneşin parlak, havanın açık ve temiz olmasına rağmen, zirvelerindeki köpükler kar gibi durduğundan koyu görünen haşin ve büyük dalgalar, kalabalıkta ken-

* Bram Stoker'ın 1902'de yayınlanan *The Mystery of the Sea* adlı kendi romanına atıf. (ç.n.)

dine yol açmaya çalışan bir kabadayı gibi zorla limanın ağzından içeriye giriyorlardı. Jonathan'ın dün gece denizde değil de, karada olduğuna bir şekilde memnundum. Ama ah, karada mı denizde mi acaba? O şimdi nerede ve nasıl? Onun için korkuyor ve endişeleniyorum. Keşke ne yapabileceğimi ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilebilseydim!

10 Ağustos. – Bugün zavallı gemi kaptanının cenazesi çok dokunaklıydı. Limandaki bütün tekneler sanki oradaydı ve tabut Tate Hill Pier'den kilise mezarlığına kadar kaptanlar tarafından taşındı. Lucy benimle geldi ve eskiden oturduğumuz yere erkenden gidip, tekne korteji nehirden yukarı Viyadüke kadar gidip geri geldiği sırada orada oturduk. Harika bir manzaramız vardı ve törenin neredeyse tamamını görebildik. Zavallı adam oturduğumuz banka yakın bir yere gömüldü, biz de bankın üzerinde ayağa kalktık ve zamanı geldiğinde her şeyi gördük. Zavallı Lucy çok üzülmüştü. Sürekli tedirgin ve huzursuzdu, bütün gece rüya görmesi onu etkilemişti diye düşünüyorum. Bir konuda çok tuhaf davranıyor: Onu neyin tedirgin ettiğini bana itiraf etmiyor ya da bir sebebi varsa bunu kendi de anlamıyor. Onu tedirgin eden bir sebep daha var, zavallı Mr. Swales bu sabah bizim bankımızda ölü bulundu, boynu kırılmış. Doktorun söylediğine göre bankta korkuyla geriye düştüğü belliydi çünkü yüzünde korku ve dehşet ifadesi vardı, insanlar gördüklerinde ürperdiklerini söylediler. Zavallı tatlı ihtiyar! Belki de körleşen gözleriyle ölümü görmüştü! Lucy o kadar yumuşak ve hassas ki diğer insanlardan daha fazla etki altında kalıyor. Daha yeni, hayvanları çok sevmeme rağmen benim çok da aldırış etmediğim ufak bir şey onu epeyce altüst etti. Buraya sık sık teknelere bakmaya gelen adamlardan birini köpeği takip ederdi. Köpek her zaman onunla birliktedir. İkisi de sakindir, adamın kızdığını ya da köpeğin

havladığını hiç görmedim. Tören sırasında köpek bizim yanımızda oturan sahibinin yanına gelmedi, birkaç metre uzakta durup havladı ve uludu. Sahibi onunla önce usulca, sonra sertçe, derken öfkeyle konuştu. Ama köpek ne geldi ne de gürültü etmeye bir son verdi. Öfkeliydi, gözleri vahşileşmiş ve tüyleri kavgaya hazır bir kedinin kuyruğu gibi diken diken olmuştu. Sonunda adam da çok öfkelendi, aşağı atlayarak köpeği tekmeledi ve ensesinden tutup üzerinde bankın olduğu mezar taşına yarı sürükledi, yarı fırlattı. Zavallı şey taşa değer değmez sesi kesildi ve zangırdamaya başladı. Uzaklaşmaya çalışmadı, titreyerek ve sinerek yere çöktü, dehşetten o kadar acınacak bir duruma gelmişti ki onu teskin etmeye çalıştım ama faydası olmadı. Lucy de çok acıdı ama köpeğe dokunmaya yeltenmedi, ona acı çekerek baktı. Bu hassas yapısından dolayı dünyayı sorunsuzca göğüsleyebileceğinden kuşkuluyum. Bu gece bunu rüyasında göreceğinden eminim. Bir sürü şeyin bir araya gelmesi, limana ölü bir adam tarafından getirilen gemi, dümene bir haç ve boncuklarla bağlanmış adamın hali, dokunaklı cenaze merasimi, şimdi bazen korkan, bazen kızgın köpek, hepsi rüyaları için malzeme olacak.

Sanırım yatağa fiziksel olarak yorgun girmesi en iyisi, bu yüzden onu Robin Hood Koyu'na kadar gidip dönmek üzere uzun bir yürüyüşe çıkaracağım. Böylece uyurgezerliğe o kadar eğimli olmayacaktır.

VIII. Bölüm

Mina Murray'nin Günlüğü

Aynı gün, akşam 11. – Ah yoruldum! Günlük tutmayı görev bilmiş olmasaydım, bu gece onu açmazdım. Hoş bir yürüyüş yaptık. Lucy bir müddet sonra neşelendi, sanırım bunu da deniz feneri yakınlarında bir tarlada bize doğru burunlarını uzatıp ödümüzü patlatan sevimli ineklere borçlu. Galiba her şeyi unuttuk, tabii ki kişisel korkular hariç ve bu bize geçmişe bir sünger çekip yeni bir başlangıç yapma fırsatı verdi. Robin Hood Koyu'nda şirin geleneksel bir handa sağlam bir ikindi kahvaltısı yapıp çayımızı içtik; hanın kemerli penceresi sahildeki yosun kaplı kayaların tam üzerindeydi. İştahımızla "Yeni Kadın"ı* şaşırtmış olmalıyız. Erkekler daha hoşgörülü, tanrı onları kutsasın! Sonra arada bir, daha doğrusu sık sık mola vererek ve yüreğimizde vahşi boğaların korkusuyla eve yürüdük. Lucy gerçekten yorulmuştu ve en kısa zamanda sürünerek yataklarımıza gitmeye niyetliydik. Fakat genç papaz geldi ve Mrs. Westenra ondan yemeğe kalmasını rica etti. Lucy ve ben zor bir işgününün sonunda un içinde kalmış değirmenci gibi

* "New Woman". 1890'larda evlilik, giyim kuşam, eğitim ve çalışma hayatıyla ilgili kabul görmüş standartlara meydan okuyan; kadınlara oy hakkı ve doğum kontrol gibi ilerici hareketlerde önemli roller üstlenen bağımsız kadınlar için kullanılan terim. (e.n.)

yorgunlukla mücadele ediyorduk. Benim açımdan zorlu bir mücadele olduğunu biliyorum, kahramanca savaştım. Bir gün piskoposların bir araya gelip, ne kadar ısrar edilse de, kızların yorgun olduklarını anlayıp yemeğe kalmayan yeni bir papaz kuşağı yetiştirmeleri gerektiğini düşünüyorum. Lucy uyuyor ve usul usul nefes alıyor. Yanakları her zamankinden daha renkli ve ah, çok tatlı görünüyor. Mr. Holmwood onu misafir odasında görüp âşık olduysa, merak ediyorum şimdi görse ne derdi. "Yeni Kadın" yazarlardan bazıları günün birinde evlenme teklifinden veya kabulünden önce kadınlarla adamların birbirlerini uyurken görmeleri için izin verilmesi gerektiği fikrini ortaya atacaklardır. Ama herhalde ileride "Yeni Kadın" evlenme teklifini kabul etmeye tenezzül etmeyecektir; kendisi evlenme teklif edecektir. Ve iyi bir iş çıkarmış olur! Bunda biraz teselli bulmak mümkün. Bu akşam çok mutluyum çünkü Lucy daha iyi görünüyor. Tehlikeyi atlattığına ve rüyalarla ilgili sorunlarını aştığımıza gerçekten inanıyorum. Çok mutlu olurdum eğer Jonathan'ın... Tanrı onu kutsasın ve korusun.

11 Ağustos, sabah 3. – Yeniden günlük. Uykum yok onun için yazabilirim. Uyuyamayacak kadar tedirginim. Nasıl bir serüven, nasıl acı veren bir deneyim yaşadık. Günlüğümü kapatır kapatmaz uyuyakaldım. ...Birdenbire uyandım, uykum tamamen açılmıştı, üzerime çöken feci bir korku ve çevremde bir boşluk hissiyle oturdum. Oda karanlıktı, bu yüzden Lucy'nin yatağını göremiyordum. Usulca süzülüp yokladım. Yatak boştu. Bir kibrit yaktım ve onun odada olmadığını gördüm. Kapı kapalıydı ama bıraktığım gibi kilitli değildi. Son zamanlarda her zamankinden daha hasta olan annesini uyandırmaya çekindim, bu yüzden üzerime bir şeyler giyip onu aramak için hazırlandım. Tam odadan çıkarken aklıma, giydiği kıyafetlerin onun rüyasında ne yapmaya niyetlendiği hakkında ipucu verebileceği geldi. Sabahlık ev demekti, elbise dışarısı. Sabahlık da elbise de yerlerinde du-

ruyordu. "Tanrı'ya şükür," dedim kendi kendime, "gecelikle uzağa gitmiş olamaz." Alt kata koşup oturma odasına baktım. Orada değildi! Sonra giderek artan, yürek donduran bir korkuyla evin diğer bütün odalarına baktım. Sonunda giriş holünün kapısına geldim ve açık olduğunu gördüm. Ardına kadar açık olmamakla birlikte kilidin mandalı takılı değildi. Evdekiler her gece kapıyı kilitleme konusunda çok dikkatliler, bu yüzden Lucy'nin gecelikle dışarı çıkmış olmasından korktum. Neler olabileceğini düşünmeye vakit yoktu. Beni ele geçiren belirsiz bir korku bütün detayları belirsizleştiriyordu. Büyük ağır bir şal alarak dışarıya koştum. Crescent'a vardığımda saat biri vurdu ve etrafta hiç kimse yoktu. North Terrace boyunca koştum ama görmeyi umduğum beyaz figürün izine rastlamadım. Mendireğin üzerinde West Cliff'in ucundan en çok sevdiğimiz bankta Lucy'yi görme umudu ya da korkusuyla –hangisi olduğunu bilmiyorum– limanın ucundaki East Cliff'e baktım. Parlak bir dolunay ve hareket halinde kesif ve kara bulutlar vardı, bulutlar hareket ettikçe manzarayı sürekli değişen ışık ve gölgelerle bir dioramaya dönüştürüyordu. Bir iki dakika hiçbir şey göremedim, çünkü bulutun gölgesi St. Mary Kilisesi'ni ve çevresini karartmıştı. Bulut geçtiğinde görüş alanıma giren manastırın harabelerini görebildim; kılıç kenarı kadar keskin, dar bir ışık bandı hareket ederken kilise ve mezarlık yavaş yavaş görünür oldu. Umduğum her ne idiyse hayal kırıklığına uğramamıştım; çünkü orada, en sevdiğimiz bankta, ayın gümüş ışığı yarı uzanmış kar beyazı bir figürün üzerine vuruyordu. Bulutların hızla gelişi fazla bir şey görmemi engelledi, çünkü bulut neredeyse anında ışığı kapatmıştı ama bana öyle gelmişti ki karanlık bir şey beyaz figürün parladığı yerde bankın arkasında durmuş ve üzerine eğilmişti sanki. Ne olduğunu; bir adam mı, yoksa bir yaratık mı olduğunu anlayamadım. Tekrar görmek için beklemedim, dik merdivenlerden aşağıya, Doğu Mendireğine giden tek yol olan mendireğe ve oradan

balık pazarı boyunca köprüye, uçarcasına gittim. Kasaba ölü gibiydi, çünkü bir tek kişi bile görmedim. Buna sevindim, zira zavallı Lucy'nin durumunu kimsenin görmesini istemiyordum. Zaman ve mesafe sonsuz gibi geldi, manastıra çıkan sonsuz basamakları tırmanırken dizlerim titriyor, nefesim kesiliyordu. Hızlı gitmiş olmalıyım, yine de ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmış ve bütün eklemlerim paslanmış gibi hissettim. Tepeye varmak üzereyken bankı ve beyaz figürü görebiliyordum çünkü şimdi bulutların engellemesine rağmen onu ayırt edebilecek kadar yakındım. Şüphesiz, yarı uzanmış figürün üzerine eğilmiş uzun ve siyah bir şey vardı. Korkuyla "Lucy! Lucy!" diye bağırdım ve o şey başını kaldırdı; bulunduğum yerden gördüğüm şey, beyaz bir yüz ve kırmızı, parlayan gözlerdi. Lucy cevap vermedi ve ben kilise mezarlığının girişine doğru koştum. Mezarlığa girdiğimde kilise benimle bank arasında bulunuyordu ve bir dakika gibi bir süre onu göremedim. Yeniden görebildiğimde bulut geçmişti ve ay ışığı o kadar parlaktı ki yarı uzanmış, başı bankın arkasına dayanmış olarak Lucy'yi görebiliyordum. Yalnızdı ve etrafta herhangi bir canlı varlığın bulunduğuna dair bir işaret yoktu.

Onun üzerine eğildiğimde hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Dudakları aralıktı ve nefes alıyordu, her zamanki gibi usul usul değil, sanki her nefeste ciğerlerini doldurmaya çabalıyormuş gibi güçlükle uzun ağır soluklar alıp veriyordu. Yaklaştığımda, uykusunda elini kaldırıp geceliğinin yakasını çekerek sarındı. Bunu yaparken soğuğu hissetmiş gibi bütün bedeninden bir ürperti geçti. Sıcak tutan şalı üzerine örttüm ve çıplak haliyle gecenin soğuğunda ölümcül bir soğuk algınlığına yakalanır korkusuyla şalın kenarlarını boynuna sıkıca doladım. Onu birdenbire uyandırmaya korktum ve ona yardım etmek için ellerim serbest kalsın diye şalı boyun kısmında bir çengelliiğneyle tutturdum. Ama endişemden hoyratça davranmış ve onu çimdiklemiş veya iğneyi ba-

tırmış olmalıyım çünkü çok geçmeden, nefesi hafifleyince elini tekrar boğazına götürdü ve inledi. Onu dikkatlice sarmaladıktan sonra ayakkabılarımı giydirdim, sonra da çok nazikçe onu uyandırmaya koyuldum. Başlangıçta karşılık vermedi, ama yavaş yavaş uykusunda inleyerek ve arada bir iç çekerek huzursuzlandı. En sonunda, zaman çabuk geçtiği için ve başka birçok sebepten dolayı onu derhal eve götürmek istedim, nihayet gözlerini açıp uyanana kadar onu sarstım. Beni gördüğüne şaşırmadı, tabii ki nerede olduğunu hemen idrak edemediği için. Lucy her uyanışında güzel görünür, böyle bir zamanda bile, vücudu soğuktan donmuş ve gece vakti kilise mezarlığında çıplak halde uyanmaktan dolayı dehşete düşmüş olmasına rağmen zarafetinden bir şey kaybetmemişti. Biraz titredi ve bana tutundu. Ona derhal benimle eve gelmesini söylediğimde tek laf etmeden, bir çocuğun itaatkârlığıyla kalktı. Yolda ilerlerken çakıllar ayağımı acıttı ve Lucy acıyla yüzümü buruşturduğumu fark etti. Durdu ve ayakkabılarımı almam için ısrar etti ama almadım. Yine de kilise mezarlığının dışındaki patikaya geldiğimizde fırtınadan kalan bir su birikintisinin olduğu yerde, eve giderken birine rastlayacak olursak, kimse ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmesin diye iki ayağımı da diğerinin üzerine sürterek ayaklarımı çamurla kapladım.

Şansımız yaver gitti ve kimseyle karşılaşmadan eve ulaştık. Bir adamı önümüzdeki bir sokaktan geçerken gördük, pek ayık gibi durmuyordu. Ama bir kapı aralığına saklanarak onun bir açıklıkta kaybolmasını bekledik, bu açıklıklardan yer yer var, dik küçük geçitler, ya da İskoçya'da denildiği gibi *wynd*'ler. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi oluyordum. Lucy için çok endişelendim, sadece soğukta kalmaktan dolayı hastalanır diye değil, dedikodu olursa itibarı zedelenir diye. İçeri girip ayaklarımızı yıkadıktan sonra birlikte şükran duası ettik ve onu yatağa yatırdım. Uyumadan önce benden kimseye, hatta annesine bile uyurgezerlik mace-

rası hakkında hiçbir şey söylemememi istedi, hatta yalvardı. Başta buna söz vermekte tereddüt ettim ama annesinin sağlık durumunu ve böyle bir şeyden haberdar olmasının onu nasıl üzüp kaygılandıracağını düşününce ve aynı zamanda böyle bir hikâyenin duyulursa nasıl çarpıtılabileceğini, hatta çarpıtılacağını düşününce, böyle yapmanın daha akıllıca olduğuna karar verdim. Umarım doğru yapmışımdır. Kapıyı kilitledim ve anahtar bileğime bağlı, belki böylece bir daha rahatsız edilmem. Lucy mışıl mışıl uyuyor. Gün doğumu denizin üstünde uzaklara kadar göğe yansıyor...

Aynı gün, öğlen. – Her şey yolunda. Lucy ben onu uyandırana kadar uyudu ve belli ki uyurken dönmemiş bile. Gece yaşadığı macera ona zarar vermiş gibi gözükmüyor, tam tersi ona iyi gelmiş çünkü bu sabah haftalardır olduğundan daha iyi görünüyor. Çengelliğneyle sakarlık edip canını yaktığımı fark edince üzüldüm. Aslında ciddi bir durum da olabilirdi çünkü boğazının derisi delinmişti. Bir parça gevşek deriyi kıstırmış ve delip geçmiş olmalıyım çünkü iğne deliği gibi iki küçük kırmızı nokta ve geceliğinin yakasında bir damla kan vardı. Özür dileyip kaygılandığımda gülerek beni okşadı ve hissetmediğini söyledi. Neyse ki çok küçük olduğu için bir yara izi bırakmayacaktır.

Aynı gün, gece. – Günü mutlu geçirdik. Hava açıktı, güneş parlıyordu ve serin bir rüzgâr esiyordu. Öğle yemeğimizi alıp Mulgrave Ormanları'na gittik; Mrs. Westenra yolda arabayla giderken, Lucy ve ben uçurum patikasından yürüdük ve girişte buluştuk. Ben biraz üzgündüm, çünkü Jonathan yanımda olsaydı nasıl da mutlak surette mutlu olacağını hissetmeden edemiyordum. Durum bu! Biraz sabırlı olmalıyım. Akşam Casino terasında gezindik, Spohr ve Mackenzie'nin güzel müziğini dinledik ve erken yattık. Lucy uzun zamandır ilk defa bu kadar huzurlu görünüyor ve hemen uyudu. Bu akşam bir sorun çıkacağını düşünmememe rağmen kapıyı kilitleyip anahtarı önceki gibi emniyete alacağım.

12 Ağustos. – Beklentimde yanılmışım, çünkü Lucy'nin dışarı çıkmaya çalışmasıyla iki kere uyandım. Uykusunda bile kapıyı kapalı bulmaya tahammülsüz görünüyordu ve itiraz eder gibi bir havada yatağına döndü. Şafakla uyandım ve pencerenin önündeki kuşların cıvıltısını duydum. Lucy de uyandı ve onun bir önceki sabahtan bile daha iyi görünmesine sevindim. Eski neşeli tavrı geri gelmiş gibiydi, yanıma geldi ve yatağıma kıvrılıp bana Arthur'la ilgili her şeyden bahsetti. Ona Jonathan için ne kadar endişelendiğimi söyledim, o da beni avutmaya çalıştı. Hoş, bir bakıma başardı, zira şefkat gerçekleri değiştiremese bile daha katlanılabilir kılıyor.

13 Ağustos. – Sakin bir gün daha ve önceki gece olduğu gibi bileğimde anahtarla yatağa girdim. Yine gece uyandım ve Lucy'yi yatakta otururken buldum, hâlâ uyuyordu ve pencereyi işaret ediyordu. Sessizce ayağa kalktım, perdeyi çekip dışarı baktım. Ay ışığı parlıyordu ve ışığın, büyük, sessiz bir esrarla kaynaşan deniz ve gökteki yumuşak etkisi kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Benimle ay ışığı arasında çok iri bir yarasa, büyük daireler halinde fırıl fırıl dönerek gidip geliyordu. Bir iki kere oldukça yakına geldi ama sanırım beni görünce korktu ve limanı geçerek manastıra doğru uçtu. Pencereden döndüğümde Lucy yeniden yatmıştı ve huzur içinde uyuyordu. Bütün gece kıpırdamadan yattı.

14 Ağustos. – East Cliff'te bütün gün okuyup yazdım. Görünüşe bakılırsa Lucy de buraya benim kadar âşık oldu ve onu öğlen yemeği, çay ve akşam yemekleri için eve gitmek üzere buradan ayırmak zor. Bu öğleden sonra komik bir yorum yaptı. Akşam yemeği için eve geliyorduk, Batı Mendireğinden yukarı merdivenlerin tepesine çıktığımızda genellikle yaptığımız gibi manzaraya bakmak için durduk. Batan güneş göğün aşağılarına inmiş, Kettleness'in arkasında alçalmak üzereydi. Kırmızı ışık East Cliff'e ve

eski manastıra vuruyor ve her şeyi parlak bir gül rengine boyuyordu. Bir süre sessiz kaldık, birdenbire Lucy sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı:

"Yine onun kırmızı gözleri! Aynılar." Çok tuhaf bir ifadeydi, öyle alakasızca söylediği için irkildim. Onu gözümü dikip bakıyormuşum gibi görünmeden izleyebilmek için hafifçe döndüm ve yarı uyku halinde olduğunu gördüm, yüzünde bir anlam veremediğim tuhaf bir ifade vardı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ama gözlerini takip ettim. Kendi bankımıza doğru bakıyordu, orada karanlık bir figür tek başına oturuyordu. Biraz irkildim çünkü bir an için yabancının yanan alevlere benzer iri gözleri var gibi geldi, ama ikinci bir bakış göz yanılmasını dağıtmıştı. Kırmızı güneş ışığı bankımızın arkasında St. Mary Kilisesi'nin pencerelerinde parlıyordu ve güneş orada battıkça ışığı hareket ediyormuş gibi gösteren kırılma ve yansımalar oluyordu. Lucy'nin dikkatini bu garip etkiye çekmek istedim ve irkilerek kendine geldi ama yine de üzgün görünüyordu. Belki de o feci geceyi düşünüyordu. Bundan hiç bahsetmiyoruz, dolayısıyla bir şey söylemedim ve yemek için eve gittik. Lucy'nin başı ağrıyordu, onun için erken yattı. Uyuduğunu gördüm ve küçük bir gezinti için dışarı çıktım. Batı tarafına doğru falezler boyunca yürüdüm; içim tatlı bir hüzünle doluydu, çünkü Jonathan'ı düşünüyordum. Eve gelirken –o sırada ay ışığı parlaktı, o kadar parlaktı ki Crescent'ın bizim tarafımızdan görünen cephesi gölgede olduğu halde her şey gayet iyi görünüyordu–, bizim pencereye bir göz attım ve Lucy'nin başını pencereden uzattığını gördüm. Belki de beni arıyordur diye düşündüm ve mendilimi çıkarıp salladım. Fark etmedi ya da her nedense herhangi bir hareket yapmadı. Tam o sırada ay ışığı binanın köşesini dolanırken pencere aydınlandı. Lucy belirgin bir şekilde pencere pervazının kenarına başını dayamış, gözleri kapalı duruyordu. Derin bir uykudaydı ve yanın-

da pencere pervazında oturmuş iri bir kuşa benzeyen bir şey vardı. Üşür diye korktum, bu yüzden koşarak yukarı çıktım ama ben odaya girdiğimde yatağına dönmekteydi, derin uykudaydı, yavaş ve güçlükle soluyordu. Soğuktan korumaya çalışırmış gibi eliyle boğazını tutuyordu.

Onu uyandırmadım ama sıcacık yatağına yatırdım. Kapının kilitli ve pencerenin sımsıkı kapalı olduğunu kontrol ettim.

Uyurken çok tatlı görünüyor ama her zamankinden daha solgun ve gözlerinin altında hoşuma gitmeyen gergin ve bitkin bir görüntü var. Onu yiyip bitiren bir şey olduğundan endişeliyim. Keşke ne olduğunu öğrenebilsem.

15 Ağustos. – Her zamankinden daha geç kalktım. Lucy durgun ve yorgundu, biz çağrıldıktan sonra da uyumaya devam etti. Kahvaltıda mutlu bir sürpriz bizi bekliyordu. Arthur'un babası daha iyiydi ve düğünün bir an evvel yapılmasını istiyordu. Lucy huzurlu bir neşe içinde, annesi de hem memnun hem üzgün. Günün ilerleyen bir vaktinde bana bunun nedenini söyledi. Başlı başına Lucy'yi kaybetmekten dolayı hüzünlü, ama yakında onu koruyacak biri olacağı için seviniyor. Canım benim, tatlı hanımefendi! Bana sırrını açarak ölüm fermanının verildiğini söyledi. Lucy'ye söylemediği için benden sır olarak saklama sözü aldı. Doktor ona kalbi zayıfladığı için en fazla birkaç ay içinde öleceğini söylemiş. Herhangi bir zamanda, şimdi bile olabilir, ani bir şokun onu öldürebileceği neredeyse kesin. Ah, Lucy'nin o korkunç uyurgezerlik gecesinde başımızdan geçenleri ondan saklamakla ne kadar akıllı davranmışız.

17 Ağustos. – İki gün boyunca günlük tutmadım. Yazmaya gönlüm yoktu. Mutluluğumuzun üzerini bir çeşit karanlık bir örtü kaplıyor sanki. Jonathan'dan hiç haber yok, Lucy giderek daha da zayıflıyor sanki, bu arada annesinin vakti tükeniyor. Lucy'nin böyle tükenip gitmesini anlayamıyorum. İyi besleniyor, iyi uyuyor ve temiz havanın

tadını çıkarıyor ama sürekli yanaklarındaki güllerin rengi soluyor ve günden güne güçsüzleşip cansızlaşıyor. Geceleri onun güçlükle soluduğunu duyuyorum. Geceleri odamızın anahtarını hep bileğime bağlıyorum, ama kalkıp odada dolaşıyor ve açık pencerede oturuyor. Dün gece uyandığımda onu pencereden dışarı sarkarken buldum ve uyandırmaya çalıştıysam da uyandıramadım. Baygındı. Onu kendine getirmeyi başardığımda çok güçsüzdü ve nefes almak için uzun ve acılı çabalamalarının arasında inliyordu. Ona pencereye nasıl geldiğini sorduğumda başını sallayıp başka tarafa baktı. Onun hasta gibi hissediyor olması çengelliiğnenin talihsiz batışından olmayabilir diye düşünüyorum. Şimdi uyuduğunda boynuna baktım ve minik yaralar henüz iyileşmemiş. Hâlâ açıklar ve sanki eskisinden daha büyükler ve kenarları hafifçe beyazlaşmış. Ortaları kırmızı küçük beyaz benekler şeklinde. Bir iki gün içerisinde iyileşmezlerse, onları bir doktorun görmesi için ısrar edeceğim.

Samuel F. Billington & Oğlu, Dava Vekillerinden (Whitby), Sn. Carter, Paterson & Co'ya (Londra) Mektup

17 Ağustos

"Sayın Baylar – Great Northern Railway tarafından yollanan malların faturası ilişiktedir. Mallar King's Cross kargo istasyonunda makbuz karşılığı teslim alınır alınmaz, Purfleet yakınlarındaki Carfax'ta teslim edilecektir. Ev halihazırda boş durumda ama anahtarların hepsi etiketlenmiş olarak ilişikte gönderilmiştir.

Teslimatı yapılan sandıkları, toplamı elli tanedir, kısmen tahrip olmuş evin, ekteki kabataslak şemada A olarak işaretlenmiş olan sağlam kısmına bırakmanızı rica ederim. Ve-

kiliniz yeri kolaylıkla tanıyacaktır çünkü malikânenin tarihi şapelidir. Mallar bu gece saat 9.30'da trenle yola çıkacaktır ve yarın öğleden sonra 4.30'da King's Cross'a varması beklenmektedir. Müşterimiz sevkiyatın bir an evvel yapılmasını istediği için ekibinizin belirtilen saatte King's Cross'ta hazır bulunması ve malları derhal yerine ulaştırması konusunda size müteşekkiriz. Bakanlıktaki ödemeler gibi olağan gerekliliklerin yerine getirilmesinde olabilecek herhangi bir gecikmeyi önlemek için ekte on sterlinlik (10 £) bir çek gönderiyoruz, lütfen makbuzunu yollayın. Ücret bu miktardan daha az olursa bakiyeyi gönderirsiniz, eğer daha fazla olursa sizden haber alır almaz fark için bir çek yollarız. Eve vardığınızda anahtarları ana hole bırakın ki evin sahibi yedek anahtarlarıyla içeri girdiğinde onları alabilsin.

Umarım azami hız için size baskı yaparak iş nezaketi sınırlarını aştığımızı düşünmezsiniz.

Saygılarımızla,
Samuel F. Billington & Oğlu"

Sn. Carter, Paterson & Co.'dan (Londra), Sn. Billington & Oğlu'na (Whitby) Mektup

21 Ağustos

"Sayın Baylar – 10 sterlinin alındığını ve ilişikteki hesap makbuzunda gösterildiği gibi 1 sterlin, 17 şilin, 9 peni miktarında bakiyeyi bir çekle iade ettiğimizi bildiririz. Mallar tam anlamıyla talimatlara uygun olarak teslim edilmiş ve anahtarlar söylendiği gibi bir paketle ana girişe bırakılmıştır.

Saygılarımızla,
Carter, Paterson & Co. adına"

Mina Murray'nin Günlüğü

18 Ağustos. – Bugün mutluyum ve kilise mezarlığındaki bankta oturmuş yazıyorum. Lucy her zamankinden daha iyi. Dün gece gayet iyi uyudu ve beni bir kere bile rahatsız etmedi. Güller yanaklarına geri geliyor sanki, yine de ne yazık ki hâlâ cansız ve solgun görünüyor. Bir sebepten kansız kalmış olsa anlayabilirdim ama öyle değil. Keyfi yerinde, neşe ve hayat dolu. O marazi suskunluk dönemini atlattı sanki, şimdi bana, tam burada, bu bankta onu uyurken bulduğum *o* geceyi hatırlattı, sanki bunun hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi. Bunu bana anlatırken neşe içinde çizmesinin topuklarıyla taş levhaya vuruyordu ve dedi ki:

"Zavallı küçük ayaklarım fazla bir ses çıkarmadı demek ki! Herhalde bizim zavallı Mr. Swales olsaydı, Geordie'yi uyandırmak istemediğim için derdi." Böyle iletişime açık bir ruh hali olduğu için dün gece rüya görüp görmediğini sordum. Cevaplamadan önce o tatlı ifadeyi takınarak alnını buruşturdu, Arthur bu yüz ifadesini sevdiğini söylermiş, ben de onun gibi Arthur diyorum ve niye sevdiğini tabii ki merak etmiyorum. Sonra yarı uyuklar vaziyette, sanki kendi de hatırlamaya çalışıyormuş gibi devam etti:

"Pek rüya gördüğüm söylenemez, hepsi gerçek gibiydi. Tek istediğim bu noktada olmaktı –neden olduğunu bilmiyorum, bir şeyden korkuyordum– ama ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım uykuda olduğum halde, sokaklarda dolaştığımı ve köprüyü geçtiğimi hatırlıyorum. Ben köprüden geçerken bir balık sıçradı, onu görmek için eğildim ve merdivenlerden çıkarken bir sürü köpeğin uluduğunu duydum – sanki bütün kasaba hep bir ağızdan uluyan köpeklerle doluydu. Sonra hayal meyal, günbatımında gördüğümüz gibi kırmızı gözlü, uzun ve karanlık bir şey ve bir anda dört bir yanımı saran çok tatlı ve çok acı bir şey

hatırlıyorum; derken sanki derin yeşil sulara gömülüyor gibi hissettim ve boğulan adamlara olduğunu duyduğum gibi kulaklarımda bir şarkı duydum, sonra hepsi benden uzaklaşmış gibi oldu; ruhum bedenimden ayrılmış, havada asılı kalmış gibiydi. Bir ara Batı Deniz Feneri'nin tam altımda olduğunu hatırlıyorum ve bir nevi acı hissini; sanki bir zelzelenin ortasındaydım, sonra kendime geldiğimde senin beni sarstığını fark ettim. Bunu yaptığını seni hissetmeden önce gördüm."

Sonra gülmeye başladı. Bu bana biraz esrarlı geldi, onu nefesimi tutarak dinledim. Bundan pek hoşlanmadım ve onu konudan uzaklaştırmanın iyi olacağını düşündüm, dolayısıyla başka konulara geçtik ve Lucy yeniden eski haline döndü. Eve döndüğümüzde serin rüzgâr onu kendine getirmişti ve solgun yanakları gerçekten de daha pembeydi. Annesi onu görünce neşelendi ve hep birlikte çok mutlu bir akşam geçirdik.

19 Ağustos. – Neşe, neşe, neşe! Her şey neşeli olmasa bile. Nihayet Jonathan'dan haber var. Sevgili dostum hastaymış, o yüzden yazamamış. Şimdi artık bildiğime göre bunu düşünmekten veya söylemekten korkmuyorum. Mr. Hawkins mektup yazıp bildirdi, mektubu kendisi yazmış, ah ne kadar nazik. Sabah ayrılıp, gerekirse ona bakmak ve eve getirmek için Jonathan'a gideceğim. Mr. Hawkins orada evlenmemizin hiç de fena olmayacağını söyledi. Sevgili Rahibenin mektubuna o kadar çok ağladım ki, yattığı yerde, bağrımda ıslaklığını hissediyorum. Jonathan'dan bahsediyor, kalbime yakın olmalı, çünkü o benim kalbimde. Yolculuğum ayrıntılarıyla planlandı ve valizim hazırlandı. Bir tek elbise alacağım. Lucy sandığımı Londra'ya götürecek ve ben isteyene kadar saklayacak çünkü olasıdır ki... Artık yazmamalıyım. Söyleyeceklerimi Jonathan'a, kocama saklamalıyım. Biz buluşana kadar, gördüğü ve dokunduğu mektup beni avutmalı.

Budapeşte'deki Aziz Yusuf ve Azize Meryem Hastanesi'ndeki Rahibe Agatha'dan, Miss Willhelmina Murray'ye Mektup

12 Ağustos,

"Sevgili Hanımefendi,

Size Mr. Jonathan Harker'ın arzusu üzerine yazıyorum, kendisi şu anda yazabilecek kadar güçlü değil, ancak, Tanrı'ya, Aziz Yusuf'a ve Azize Meryem'e şükürler olsun ki giderek iyileşiyor. Neredeyse altı haftadır bakımımız altında, beyin hummasından mustarip. Sevgilerini iletmemi ve onun adına yazdığım bu mektupla, Exeter'deki Mr. Peter Hawkins'e gecikme için saygılarıyla özür dilediğini ve işlerinin tamamlandığını bildirmemi istedi. Birkaç hafta tepelerdeki sanatoryumumuzda dinlenmeye ihtiyacı olacak, ondan sonra dönecek. Yanında yeterli para olmadığını ve ihtiyacı olan başka kimseler yoksun kalmasın diye, burada kaldığı süre için ödeme yapmayı arzu ettiğini söylememi istedi.

Bana inanın,
Duygudaşlık ve hayır dualarımla
birlikte saygılarımı sunarım,
Rahibe Agatha

Not. – Hastam şu anda uyuduğu için size bilginiz olması açısından bunu yazıyorum. Bana sizden çok bahsetti ve yakında karısı olacağınızı söyledi. Tanrı ikinizi de kutsasın! Doktorumuzun söylediğine göre korkulu bir şok geçirdi ve hezeyanları sırasında ağzından çıkan saçmalıklar dehşet vericiydi; kurtlardan, zehirden, kandan; hayaletlerden ve iblislerden ve söylemeye korktuğum şeylerden bahsediyordu. Gelecekte uzun bir süre onu bu şekilde heyecanlandıracak bir şey olmaması için ona her

zaman dikkat edin. Onunki gibi bir hastalığın izleri kolayca silinmez. Çok daha önce yazmış olmamız gerekirdi ama arkadaşlarından kimseyi tanımıyorduk ve üzerinde kimliğini anlayabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Trenle Klausenburg'dan gelmiş, oradaki istasyon şefi, bekçiye onun eve bir bilet için bağırarak istasyona koştuğunu söylemiş. Hiddetli davranışından İngiliz olduğunu anlayınca ona trenin gittiği en uzak istasyon için bir bilet vermişler.

Emin olun ki ona iyi bakılıyor. Tatlılığı ve beyefendiliğiyle herkesin kalbini kazandı. Gerçekten çabuk düzeliyor ve birkaç hafta içinde tamamen kendine geleceğinden hiç şüphem yok. Emniyeti için ona dikkat edin. Uzun yıllar boyunca mutlu olmanız için Tanrı'ya, Aziz Yusuf'a ve Azize Meryem'e dua edeceğim."

Dr. Seward'ın Günlüğü

19 Ağustos. – Dün gece Renfield'in durumunda tuhaf ve ani bir değişiklik oldu. Saat sekiz sularında heyecanlanmaya ve köpek gibi etrafı koklamaya başlamış. Davranışları görevlinin dikkatini çekmiş ve benim onunla ilgilendiğimi bildiği için Renfield'i konuşmaya teşvik etmiş. Görevliye karşı genellikle saygılıdır, zaman zaman yaltaklanır ama bu gece, adamın dediğine göre oldukça kibirliymiş. Katiyen onunla konuşmaya tenezzül etmemiş. Sadece şöyle demiş:

"Sizinle konuşmak istemiyorum. Artık bir değeriniz kalmadı. Efendi yakında."

Görevli bir nevi dinsel cinnetin onu ele geçirdiğini düşünüyor. Eğer öyleyse ani çığlık ve feryatlara dikkat etmeliyiz, çünkü hem birilerini öldürme ihtimali bulunan hem de dinsel cinnet geçiren kuvvetli bir adam tehlikeli olabilir. Bu birleşim dehşet vericidir.

Saat dokuzda onu bizzat ziyaret ettim. Bana karşı davranışı da görevliye yönelik davranışının aynıydı. Kendi yücelme duygusu içinde benimle görevli arasındaki fark ona bir şey ifade etmiyordu. Bu dinsel cinnete benziyor ve yakında kendini Tanrı zannedecek.

İnsanla insan arasındaki bu son derece küçük ayrımlar Kadiri Mutlak Varlık için önemsizdir. Bu deliler nasıl da kendilerini ele veriyorlar! Bir serçe düşse* gerçek Tanrı ona önem verir. Ama insan kibriyle yaratılmış bir Tanrı kartalla serçe arasında bir fark görmez. Ah, keşke insanlar bilselerdi!

Renfield'in heyecanı yarım saat veya daha uzun bir süre boyunca artmaya devam etti. Onu izlediğimi belli etmeden dikkatlice inceledim. Gözlerine, deli bir adamın aklına bir fikir geldiğinde gördüğümüz o kurnaz ifade ve onunla birlikte akıl hastanesindeki görevlilerin gayet iyi bildiği başın ve sırtın değişken hareketi geldi. Oldukça sakinleşti, gidip uysal bir halde yatağının kenarına oturdu ve donuk gözlerle boşluğa baktı. Uyuşukluğunun gerçek mi, farazi mi olduğunu anlayabileceğimi düşündüm ve onu her zaman ilgisini çekmiş bir konudan, hayvanlarından bahsetmeye teşvik ettim. Başta hiç karşılık vermedi ama sonra ters bir tavırla şöyle dedi: "Hepsini boş verin! Hiç umurumda değiller."

"Efendim?" dedim. "Bana örümcekleri umursamadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" (Şu sıralar örümcekler onun hobisi ve defteri küçük rakamlardan sütunlarla doluyor.) Buna bilmece gibi bir cevap verdi:

"Nedimeler gelinin gelişini bekleyen gözleri şenlendirir. Fakat gelin gelmeyince nedimeler dolan gözlere parlamadı."

Ne demek istediğini izah etmedi ve onunla kaldığım müddetçe inatla yatağında oturdu.

---

* Matta (10.29): İki serçe bir meteliğe satılmıyor mu? Ama Babanız'ın izni olmadan bunlardan bir teki bile yere düşmez. (*Kutsal Kitap*, Eski Antlaşma, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2009) (e.n.)

Bu akşam yorgun ve keyifsizim. Lucy aklımdan çıkmıyor ve her şey ne kadar farklı olabilirdi diye düşünüyorum. Derhal uyumazsam, kloral, modern Morpheus! – C_2 HCI_3 $0H_2$ 0! Bunun bir alışkanlığa dönüşmemesine dikkat etmeliyim. Hayır, bu gece almayacağım! Lucy'yi düşündüm ve ikisini karıştırarak onun şerefini lekelemeyeceğim. Gerekirse bu gece uykusuz kalırım...

Bu kararımdan memnunum ve kararıma sadık kaldığım için daha da memnunum. Yatakta dönüp duruyordum ve saatin sadece iki kere çaldığını duydum; koğuştan, bana Renfield'in kaçtığını söylemesi için gece bekçisini yollamışlardı. Derhal giyinip aşağıya indim. Hastam etrafta dolaşmaması gereken tehlikeli biri. Onun bu fikirleri yabancılar için tehlikeli olabilir. Görevli beni bekliyordu. Daha on dakika önce kapıdaki gözleme açıklığından baktığında, görünüşe göre onun yatağında uyuduğunu söyledi. Pencerenin yerinden çıkarılmasının sesi dikkatini çekmiş. Koşarak geri gelmiş ve Renfield'in ayaklarının pencereden çıktığını görmüş ve derhal beni çağırtmıştı. Renfield üzerinde yatak kıyafetiyle çok uzağa gitmiş olamazdı. Görevli nereye gittiğine bakmanın onu takip etmekten daha faydalı olacağını düşünmüştü, binanın kapısından çıkarken onu gözden kaybedebilirdi. İriyarı bir adam, pencereden çıkamazdı. Ben inceyim, bu yüzden onun yardımıyla önce ayaklarımı çıkararak çıktım ve yerden ancak bir metre yüksekte olduğumuz için bir yerime bir şey olmadı. Görevli bana hastanın sola gittiğini ve düz devam ettiğini söyledi, onun için koşabildiğim kadar hızlı koştum. Ağaçlık bölgeden geçerken bizim araziyi terk edilmiş evinkinden ayıran duvara tırmanan beyaz bir figür gördüm.

Hemen geri koştum, arkadaşımız tehlikeli olabilir diye bekçiye derhal üç dört adam alarak beni Carfax arazisinde takip etmesini söyledim. Kendim bir merdiven aldım, duvarı geçip diğer tarafa atladım. Renfield'in evin köşe-

sinde gözden kaybolduğunu görüp arkasından koştum. Evin uzak köşesinde şapelin demir kakmalı meşe kapısına dayandığını gördüm. Belli ki birisiyle konuşuyordu ama onu korkutup kaçırmamak için ne konuştuğunu duyacak kadar yakına gitmeye çekindim. Başıboş bir arı sürüsünü kovalamak, kaçmaya hazır çıplak bir çatlağı takip etmenin yanında hiç kalır! Yine de birkaç dakika sonra etrafına dikkat etmediğini fark ettim böylece ona yaklaşmayı göze aldım, üstelik adamlarım duvarı geçmişlerdi ve ona yaklaşmaktaydılar. Şöyle dediğini duydum:

"Emirlerinize amadeyim Efendi. Kölenizim ve sadakatim için beni ödüllendirin. Uzun zamandan beri ve uzaktayken bile size taptım. Şimdi yakında olduğunuza göre emirlerinizi bekliyorum ve iyi şeyler dağıtırken beni boş vermezsiniz değil mi Efendi?"

Bencil bir dilenci ne de olsa. Huzurda olduğuna inandığında bile yemek mucizelerini düşünüyor. Deliliği şaşırtıcı bir karışım oluşturuyor. Etrafını sardığımızda bir kaplan gibi dövüştü. Son derece kuvvetli, insandan ziyade vahşi bir hayvan gibiydi. Daha önce hiçbir delinin böyle bir öfke nöbeti geçirdiğini görmemiştim ve umarım bir daha görmem. Kısa zamanda gücünü ve tehlikesini fark etmemiz iyi oldu. Böyle bir güç ve kararlılıkla kafese kapatılmadan önce vahşice şeyler yapabilirdi. Her halükârda şu anda tehlike oluşturmuyor. Jack Sheppard bile kendini zapt eden deli gömleğinden kurtulamadı ve yalıtımlı odanın duvarına zincirlendi. Bağırışları bazen feci oluyor ama sonraki sessizlikler daha da ölümcül, çünkü her değişim ve hareket cinayet anlamı taşıyor.

Şimdi ilk defa anlaşılır şeyler söyledi:

"Sabırlı olacağım Efendi. Geliyor – geliyor – geliyor!"

Mesajı aldım ve ben de gittim. Uyuyamayacak kadar heyecanlıydım ama bu günlük beni sakinleştirdi, bu gece biraz uykumu alabileceğimi hissediyorum.

IX. Bölüm

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya Mektup

Budapeşte, 24 Ağustos

"Sevgili Lucy,

Biliyorum ki Whitby'de tren istasyonunda ayrıldığımızdan beri olan biten her şeyi duymak için sabırsızlanıyorsun. Neyse hayatım, Hull'a sağ salim vardım, Hamburg'a giden vapura yetiştim, oradan da trene bindim. Yolculuk hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, tek hatırladığım Jonathan'a gidiyor olduğum ve eğer onun bakımıyla ilgileneceksem uykumu almam gerektiği... Sevgilimi buldum, ah öyle zayıf, solgun ve yorgun görünüyor ki. Tatlı gözlerinde metanet kalmamış ve sana bahsettiğim yüzündeki sakin ağırbaşlılık kaybolmuş. Bir enkaz halinde ve uzun zamandır ona ne olduğu hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. En azından benim buna inanmamı istiyor ve ben asla sormayacağım. Kötü bir şok geçirmiş ve tekrar hatırlatmamızın zavallı beynini zorlayacağından korkuyorum. Rahibe Agatha iyi kalpli bir insan ve doğuştan bir hemşire; Jonathan'ın aklı yerinde değilken ağzından çıkan sabuklamalardan söz ediyor. Neler söylediğini bana anlatmasını istedim; ama o sadece haç çıkardı

ve hiçbir zaman anlatmayacağını söyledi. Hastaların sabuklamaları Tanrı'nın sırlarıydı ve bir hemşire bunları işi sırasında duyarsa hastaların güvenine sadık kalmalıydı. Tatlı, iyi bir insan ve ertesi gün benim dertli olduğumu görünce yeniden konuyu açtı ve zavallı sevgilimin sabuklamalarından asla söz etmeyeceğini söyleyerek ekledi: 'Size şu kadarını söyleyebilirim hayatım. Kendi yaptığı bir hata değildi ve siz, ileride eşi olacağınız için endişe etmenize gerek yok. Sizi de unutmadı, size olan borcunu da. Korkusu, bir ölümlünün söz edemeyeceği dehşet verici şeylerden kaynaklanıyordu.' İnanıyorum ki bu sevgili kadın, zavallı sevgilim başka bir kıza âşık olduysa diye kıskandığımı zannetti. *Benim* Jonathan'ı kıskanmam, olacak iş değil! Yine de hayatım, fısıldayarak söyleyeyim, meselenin başka bir kadın yüzünden olmadığını öğrenince içimde sevinçli bir coşku hissettim. Şu anda yatağının yanında oturuyorum, uyurken buradan yüzünü görebiliyorum. Uyanıyor!.. Uyandığında cebinden bir şey almak için paltosunu istedi. Rahibe Agatha'ya sordum ve her şeyini getirdi. Eşyalarının arasında defterini gördüm, derdi hakkında bir ipucu bulabileceğimi bildiğim için bakmama izin verir mi diye soracaktım, ama sanırım niyetimi gözlerimden okudu, çünkü bir dakika yalnız kalmak istediğini söyleyerek beni pencere tarafına gönderdi. Sonra geri çağırdı, dödüğümde elini defterin üzerine koymuştu ve çok ciddi bir tavırla şöyle dedi:

'Wilhelmina' –o zaman gerçekten ciddi olduğunu anladım çünkü evlenme teklif ettiğinden beri bana bu isimle hitap etmemişti– 'karı kocanın birbirlerine güvenmeleri hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun sevgilim. Gizli saklı olmamalı. Büyük bir şok geçirdim ve ne olduğunu düşünmeye çalıştığımda başım dönüyor ve gerçek miydi, yoksa bir delinin rüyası mıydı bilmiyorum. Biliyorsun, beyin humması geçirdim ve bu deli olmak demek. Sır bu-

rada ve ben ne olduğunu bilmek istemiyorum. Burada hayatıma, nikâhımızla, kaldığım yerden devam etmek istiyorum.' Çünkü hayatım, formaliteler tamamlanır tamamlanmaz evlenmeye karar vermiştik. 'Wilhelmina, bilgisizliğimi benimle paylaşmaya var mısın? İşte defter. Bunu al ve sakla, istersen oku ama hiçbir zaman bana söyleme, tabii eğer burada beni o acı zamana uykuda veya uyanık, deli veya akıllı, geri götürecek bana düşen yüce bir görev yazılı değilse.' Bitkin bir vaziyette arkasına yaslandı ve ben defteri yastığının altına koyup onu öptüm. Nikâhımızın bu öğleden sonra olması için Rahibe Agatha'dan başrahibeye ricada bulunmasını istedim ve cevabını bekliyorum...

Yanıma geldi ve İngiliz Misyon kilisesinin papazının çağrıldığını söyledi. Bir saat içinde ya da Jonathan uyandıktan sonra evleniyoruz.

Lucy, zaman geldi geçti. Çok kederliyim ve çok çok mutluyum. Jonathan bir saatten biraz fazla uyuduktan sonra uyandı, her şey hazırdı ve yatağın içinde arkası yastıklarla desteklenerek oturdu. "Kabul ediyorum"unu kararlı ve güçlü bir sesle söyledi. Ben zor konuşuyordum. Yüreğim o kadar doluydu ki bu sözler bile beni boğacak gibi geldi. Sevgili rahibeler çok naziktiler. Lütfen Tanrım, onları asla, asla unutmayayım, üzerime aldığım ciddi ve tatlı sorumlulukları da. Sana düğün hediyemden bahsedeyim. Papaz ve rahibeler beni kocamla yalnız bıraktıklarında –ah Lucy, 'kocam' sözünü ilk defa yazıyorum– beni kocamla yalnız bıraktıklarında defteri yastığının altından aldım, beyaz bir kâğıtla sardım, boynumdaki soluk mavi bir kurdeleyle bağladım, düğümün üzerini balmumuyla mumladım ve mühür olarak nikâh yüzüğümü kullandım. Sonra onu öptüm ve kocama gösterdim ve onu bu şekilde saklayacağımı söyledim, böylece bütün hayatımız boyunca birbirimize güvendiğimizin, kocamın hatırına veya

ciddi bir görev uğruna olması haricinde onu asla açmayacağımın görünür bir işareti olacaktı. Sonra elimi tuttu ve ah Lucy, ilk defa karısının elini tutuyordu ve bunun bütün dünyada en güzel şey olduğunu ve bunu elde etmek için gerekirse bütün geçmişini yeniden yaşayabileceğini söyledi. Zavallı tatlım geçmişin bir kısmı demek istedi ama henüz zamanı düşünemiyor ve eğer başlarda sadece ayı değil, yılı da karıştırırsa şaşırmam.

Neyse tatlım, ne söyleyebilirdim? Ona, bütün dünyada en mutlu kadının ben olduğumu, ona kendimden, hayatımdan ve güvenimden başka verecek bir şeyim olmadığını ve bütün hayatım boyunca aşkımın ve görevimin devam edeceğini söyledim. Ve hayatım, beni öptüğünde ve zavallı güçsüz elleriyle beni kendine doğru çektiğinde sanki aramızda kutsal bir taahhüt vardı...

Lucy hayatım, bütün bunları sana niye anlatıyorum, biliyor musun? Sadece hepsi bana tatlı geldiği için değil, sen benim için hep kıymetliydin ve halen de öylesin. Senin arkadaşın olmak ve seni okuldan mezun olduğunda hayata hazırlamak benim için ayrıcalıktı. Şimdi, çok mutlu bir eşin gözleriyle görevimin beni nereye götürdüğünü görmeni istiyorum ki, sen de evlendiğinde benim kadar mutlu ol. Tatlım, Yüce Tanrı'nın izniyle, hayatın gerçekleşen bütün vaatleriyle; güneş ışığıyla, sert rüzgârlar olmadan, görevlerini unutmadan, güvensizlik olmadan geçen bir gün gibi olsun. Senin için acı olmasın demiyorum çünkü bu zaten olamaz, ama *her zaman* benim *şimdi* olduğum kadar mutlu olmanı diliyorum. Hoşça kal tatlım. Bu mektubu hemen yollayacağım ve belki de çok yakın bir zamanda tekrar yazacağım. Şimdi bırakmalıyım çünkü Jonathan uyanıyor. Kocamla ilgilenmeliyim!

Seni her zaman seven,
Mina Harker"

Lucy Westenra'dan Mina Harker'a Mektup

Whitby, 30 Ağustos

"Sevgili Mina'cığım,

Kucak dolusu sevgiler ve milyonlarca öpücük ve umuyorum ki yakında kocanla birlikte evinde olursun. Bizimle burada kalmak üzere yakın bir zamanda eve gelmenizi umuyorum. Bu sert hava Jonathan'ı yeniden sağlığına kavuşturur, beni kavuşturdu. İştahım yırtıcı bir kuşunki gibi, hayat doluyum ve iyi uyuyorum. Uyurgezerlikten vazgeçtiğimi bilmek seni memnun edecektir. Bir haftadır yatağımdan kalkmadım, yani akşamları yattıktan sonra. Arthur şişmanladığımı söylüyor. Bu arada Arthur'un burada olduğunu söylemeyi unuttum. Birlikte bol bol yürüyor, arabayla geziyor, ata biniyor, kürek çekiyor, tenis oynuyor, balık tutuyoruz ve onu her zamankinden çok seviyorum. Beni eskisinden de çok sevdiğini *söylüyor* ama bundan kuşkuluyum çünkü başta beni daha fazla sevemeyeceğini söylemişti. Ama bu saçmalık. İşte, beni çağırıyor. Seni seven Lucy'den şimdilik bu kadar.

Not. – Annem sevgilerini yolluyor. Zavallı tatlım daha iyi görünüyor.

Not. – Eylülün 28'inde evleniyoruz."

Dr. Seward'ın Günlüğü

20 Ağustos. – Renfield vakası daha da ilginçleşiyor. Tutkulu hali zaman zaman kesintiye uğruyor, bu nedenle oldukça sakinleşti. Nöbetinden sonraki bir hafta boyun-

ca sürekli olarak hiddetliydi. Sonra bir gece, ay yükseldiğinde sakinleşti ve sürekli kendi kendine şöyle mırıldandı: "Şimdi bekleyebilirim. Şimdi bekleyebilirim." Görevli bana bunu söylemek için geldi ve ona bakmak üzere derhal aşağıya indim. Deli gömleği hâlâ üzerindeydi ve hâlâ yalıtımlı odadaydı, ama yüzünü kaplayan ifade gitmiş ve gözleri eski yalvarma ifadesine bürünmüştü. Yaltaklanma, uysallık bile diyebilirim. O andaki durumundan memnundum ve serbest bırakılması için talimat verdim. Görevliler tereddüt ettiler, ama sonunda karşı çıkmadan isteğimi yerine getirdiler. Hastanın onların güvensizliğini görecek bir mizah anlayışının olması tuhaftı, çünkü yanıma geldi ve onlara sinsice bakarak bana fısıldadı:

"Size zarar verebileceğimi düşünüyorlar! Size zarar verdiğimi bir düşünün! Aptallar!"

Bu zavallı delinin kafasında bile diğerlerinden ayrı tutulmak nedense rahatlatıcıydı, ama yine de düşüncesini kavrayamamıştım. Onunla ortak yanlarımız var ve kendini benimle adeta aynı kefeye koyuyor diye mi anlamalıydım; yoksa benden çok büyük bir menfaati mi var ki iyi olmama ihtiyaç duyuyor? Daha sonra bunu öğrenmeliyim. Bu gece konuşmaz. Bir kedi yavrusu, hatta büyümüş bir kedi teklifi bile onu cezbetmiyor. Tek söylediği şu: "Kedi biriktirmiyorum. Şimdi düşünecek başka şeylerim var ve bekleyebilirim. Bekleyebilirim."

Bir müddet sonra yanından ayrıldım. Görevli onun şafak vaktine kadar sakin olduğunu, sonra huzursuzlanmaya başladığını ve sonunda saldırganlaştığını, bunun nöbet geçirene kadar devam ettiğini ve sonunda yorgunluktan bir tür komaya girmiş gibi kendinden geçtiğini söyledi.

...Üç gece aynı şey oldu, bütün gün saldırgan, sonra ayın doğuşundan güneşin doğuşuna kadar sakin. Keşke sebebi hakkında bir ipucu bulabilsem. Neredeyse gelip giden bir etki var gibiydi. Mutluluk veren bir düşünce!

Bu gece akıllılar delilere karşı oyun oynayacağız. Öncekinde bizim yardımımız olmadan kaçtı. Bu gece bizim yardımımızla kaçacak. Ona bir fırsat vereceğiz ve gerekli olduğu takdirde onu takip etmek için adamlar hazır bekleyecek...

23 Ağustos. – "Her zaman beklenen olur." Disraeli hayatı ne kadar da iyi tanıyor. Kafesin açık olduğunu gören kuşumuz uçmadı ve bütün ustaca yaptığımız hazırlıklar bir hiç içindi. Her halükârda bir şeyi ispat etmiş olduk: Sakin zamanlar makul bir süre devam ediyordu. İleride her gün birkaç saat bağlarını gevşetebileceğiz. Onun sadece sakinleştiğinde gün doğumundan bir saat öncesine kadar yalıtımlı odaya kapatılması için gece görevlisine talimat verdim. Aklı takdir edemese de zavallı ruhun bedeni serbest olmanın tadını çıkaracaktı. O da ne! Yine beklenmeyen oldu! Çağrıldım. Hasta bir daha kaçtı.

Daha sonra. – Bir gece macerası daha. Renfield, görevli teftiş için odaya gelene kadar kurnazca beklemiş. Sonra yanından geçip dışarı fırlamış ve hızla koridordan geçip gitmiş. Görevlilere takip etmeleri için haber yolladım. Yine terk edilmiş evin arazisine gitti ve onu eski şapel kapısına dayanmış olarak aynı yerde bulduk. Beni görünce gözü döndü, eğer görevliler onu zamanında zapt etmeseydi beni öldürmeye çalışacaktı. Biz onu tutarken garip bir şey oldu. Birdenbire çabasını artırdı ve aynı anilikle sakinleşti. Ben içgüdüsel olarak etrafa bakındım ama bir şey göremedim. Sonra gözüm hastanın gözüne ilişti ve takip ettim, ama ay ışığıyla aydınlanmış göğe baktığında batıya doğru sessiz ve hayaletvari bir şekilde kanat çırpan büyük bir yarasa haricinde bir şey göremedim. Yarasalar genelde dönerek uçarlar ama bu sanki gideceği yeri biliyor ya da kendine has bir maksadı varmış gibi düz bir şekilde uçuyordu. Hasta her dakika daha da sakinleşiyordu ve az sonra dedi ki:

"Beni bağlamanıza gerek yok. Sakin bir şekilde giderim!" Sorun çıkmadan eve geri geldik. Sükûnetinde netameli bir şey var ve ben bu geceyi hiç unutmayacağım...

Lucy Westenra'nın Günlüğü

Hillingham, 24 Ağustos. – Mina'yı örnek almalı, her şeyi yazmalıyım. Böylece buluştuğumuzda uzun sohbetler yapabiliriz. Ne zaman buluşuruz acaba. Keşke yine benimle birlikte olsaydı, çünkü çok mutsuz hissediyorum. Dün gece yine Whitby'deki gibi rüya gördüm. Belki hava değişimindendir ya da yine eve gelmekten. Benim için her şey belirsiz ve korkunç, çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum. Belirsiz bir korku içindeyim, kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyorum. Arthur öğlen yemeğine geldiğinde beni görünce çok kederlendi ve neşeli görünmeye çalışacak halim yoktu. Bu gece annemin odasında uyuyabilir miyim acaba? Bunu denemek için bir bahane uydururum.

25 Ağustos. – Kötü bir gece daha. Annem teklifimden hoşlanmış gibi görünmüyor. Kendi de pek iyi görünmüyor ve kuşkusuz beni kaygılandırmaktan korkuyor. Uyanık kalmaya çalıştım ve bir süre için bunu başardım ama sonra saat on ikiyi çaldığında beni şekerlememden uyandırdı, demek ki uyuyakalmışım. Pencerede bir çeşit eşeleme ya da çırpma sesi vardı ama umursamadım ve başka bir şey hatırlamadığıma göre uyumuş olmalıyım. Biraz daha kötü rüya. Keşke onları hatırlayabilseydim. Bu sabah fena halde güçsüzüm. Yüzüm feci solgun ve boğazım acıyor. Ciğerlerimde bir sorun olmalı, çünkü yeteri kadar nefes alamıyorum gibi geliyor. Arthur geldiğinde neşeli olmaya çalışacağım, yoksa beni böyle görmenin onu bedbaht edeceğini biliyorum.

Arthur Holmwood'dan Dr. Seward'a Mektup

Albemarle Oteli, 31 Ağustos

"Sevgili Jack,

Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Lucy hasta; daha doğrusu belirli bir hastalığı yok ama çok kötü görünüyor ve her gün daha da kötüleşiyor. Ona bunun bir sebebi olup olmadığını sordum, annesine sormaya cesaret edemedim, zavallı hanımefendinin sağlığı kötüye giderken kızıyla ilgili endişeye kapılmasına yol açmak onun için ölümcül olabilir. Mrs. Westenra bana ölüm fermanının yazıldığını, kalbinden hasta olduğunu söyledi ama zavallı Lucy henüz bilmiyor. Zavallı sevgilimin kafasını kurcalayan bir şey olduğundan eminim. Onu düşündüğüm zaman dikkatim dağılıyor. Ona bakmak bana acı veriyor. Senin ona bakmanı rica etmem gerektiğini söyledim, önce itiraz etti –nedenini biliyorum dostum– sonunda razı oldu. Senin için ıstıraplı bir görev olacak kadim dostum, biliyorum, ama bu *onun* hayrı için ve ne ben bunu istemek için, ne de sen harekete geçmek için tereddüt etmeliyiz. Mrs. Westenra'nın kuşkulanmaması için yarın saat ikide öğlen yemeğine Hillingham'e gel ve yemekten sonra Lucy seninle yalnız kalmak için bir fırsat yakalayacak. Ben çaya geleceğim ve sonra oradan birlikte ayrılabiliriz. Çok kaygılıyım ve sen onu gördükten sonra en kısa zamanda sana danışmak istiyorum. İhmal etme!

Arthur"

Arthur Holmwood'dan Seward'a Telgraf

1 Eylül

"Babamı görmek için çağrıldım, sağlığı kötüye gidiyor. Yazıyorum. Ring'e akşam postasıyla ayrıntılı yaz. Gerekirse telgraf çek."

Dr. Seward'dan Arthur Holmwood'a Mektup

2 Eylül

"Sevgili kadim dostum,

Miss Westenra'nın sağlığıyla ilgili olarak kanaatime göre işlevsel bir rahatsızlığın veya bildiğim herhangi bir hastalığın söz konusu olmadığını bir an evvel haber vermek istedim. Aynı zamanda görünüşü hiç hoşuma gitmedi, onu son gürüşümdem bu yana içler acısı bir değişim geçirmiş. Tabii ki onu tam olarak muayene etmeye fırsat bulamadığımı da unutmamalısın. Bizim dostluğumuz tıp biliminin ya da geleneğinin bile aşamayacağı bir zorluk yaratıyor. En doğrusu, kendi yargılarına varman için sana tam olarak neler olduğunu anlatmam olur. Ne yaptığımı ve yapmayı teklif ettiğimi ondan sonra söylerim.

Miss Westenra'yı görünüşte neşeli bir halde buldum. Annesi oradaydı ve birkaç saniye içinde annesini endişelendirmemek amacıyla kandırmak için elinden geleni yaptığına karar verdim. Böyle bir tedbire gerek olduğunu bilmiyorsa bile tahmin ediyor, bundan hiç kuşkum yok. Yemekte üçümüzdük ve kendimizi neşeli olmaya zorladığımızdan, çabamızın bir nevi ödülünü alarak sahiden neşelendik. Sonra Mrs. Westenra uzanmaya gitti ve Lucy benimle kaldı. Onun odasına gittik ve oraya gidene kadar neşeli gözüktü çünkü hizmetçiler gidip geliyorlardı. Oysa kapı kapanır kapanmaz maskesi yüzünden düştü ve büyük bir iç çekişle bir sandalyeye çöktü ve elleriyle gözlerini kapattı. Yüksek moralinin tükendiğini görünce bir tanı koyabilmek için hemen tepkisinden faydalandım. Bana çok tatlı bir edayla şöyle dedi:

'Kendimden bahsetmekten nasıl nefret ettiğimi size anlatamam.' Ona bir doktora duyulan güvenin kutsal ol-

duğunu ama senin onun için ciddi olarak endişelendiğini hatırlattım. Ne demek istediğimi hemen anladı ve meseleyi tek cümleyle çözdü. 'Arthur'a istediğinizi söyleyin. Kendimi değil ama onu umursuyorum!' Yani beni tamamen özgür bıraktı.

Kansız kaldığını açıkça görebiliyordum ama aneminin olağan işaretlerine rastlamadım ve şansıma kanını tahlil edebildim, sıkışık bir camı açarken bir ip kurtulmuş ve kırık cam hafifçe elini kesmiş. Kendi başına önemsiz bir olaydı ama bana bariz bir fırsat sağlıyordu, birkaç damla kanı alıp analiz ettim. Kalitatif analiz gayet normal bir sonuç verdi ve başlı başına iyi bir sağlık durumunun göstergesi olduğu sonucunu çıkarıyorum. Diğer fiziki bulgularda endişe verici bir durum olmamasına memnun oldum ama bir yerde bunun bir sebebi olması gerektiğine göre ruhsal bir neden olabileceği sonucuna vardım. Zaman zaman yeteri kadar nefes alamadığından ve onu korkutan rüyalar gördüğü ağır uyku durumlarından şikâyetçi, ama bu rüyalarla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyor. Çocukluğunda uyurgezer olduğunu, Whitby'deyken bu huyun geri geldiğini ve bir sefer dışarı çıkıp East Cliff'e gittiğini, Miss Murray'nin onu orada bulduğunu anlattı. Ama bu huyun son zamanlarda pek tekrarlanmadığına beni temin etti. Bundan kuşkuluyum, onun için yapabileceğim en iyi şeyi yaptım; az bilinen hastalıklar konusunda dünyadaki en bilgili insanlardan biri olan eski dostum ve hocam, Amsterdam'lı Profesör Van Helsing'e mektup yazdım. Ondan gelmesini rica ettim, bana her şeyin senin sorumluluğunda olacağını söylediğinden, senin kim olduğundan ve Miss Westenra'yla ilişkinden bahsettim. Sadece senin isteklerini yerine getiriyorum sevgili dostum, onun için elimden geleni yapmaktan kıvanç ve mutluluk duyarım. Biliyorum ki Van Helsing kişisel bir nedenden ötürü benim için her şeyi yapar, bu yüzden neye dayanarak gelirse

gelsin, arzularını kabul etmeliyiz. Görünüşte başına buyruk bir adam, çünkü neden bahsettiğini herkesten daha iyi biliyor. O bir filozof ve metafizikçi, günümüzün en ileri gelen bilimadamlarından biri ve inanıyorum ki çok açık fikirli. Bu, çelik gibi sinirle, çeliğine buzlu su verilmiş* bir mizaçla, karşı konulmaz bir kararlılıkla, kendine hâkimiyetle, erdemden lütfa dönüşerek yücelmiş hoşgörüyle ve atan en iyi ve en dürüst kalple –insanlık için yaptığı soylu işler için donanımı bunlardan oluşuyor–hem teoride hem de pratikte işe yarıyor, zira görüşleri herkesi saran duygudaşlığı kadar engin. Bu gerçekleri ona neden bu kadar güvendiğimi bilmen için yazıyorum. Hemen gelmesini rica ettim. Miss Westenra'yı yarın yine göreceğim. Annesinin bu kadar kısa sürede yeniden aramış olmamdan dolayı telaşa düşmemesi için Stores'da** buluşacağız.

Sevgiler,
John Seward"

Edebiyat Doktorası Sahibi, Halk Sağlığı Uzmanı, Tıp Doktoru vs. vs. Abraham Van Helsing'den, Dr. Seward'a Mektup

2 Eylül

"Sevgili dostum,

Mektubunu aldığımda zaten sana geliyordum. Şans eseri, bana güvenenlere karşı bir yanlış yapmadan hemen yola çıkabilirim. Başka türlü olsaydı, bana güvenenler için

---

* Shakespeare'in tragedyası *Othello*'ya gönderme: "Bir İspanyol kılıcı: Çeliğine buzlu sular verilmiş." 5. Sahne, 2. Perde. *Othello,* Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Çev.: Özdemir Nutku. (e.n.)

** Ünlü Harrod's mağazasına gönderme. (e.n.)

kötü olacaktı, çünkü değer verdiği birine yardım etmek üzere çağırdığı için arkadaşıma gidiyorum. Arkadaşına şunu söyle, o fazla sinirli diğer arkadaşın sıyırdığı bıçak yüzünden olan kangreni yaramdan o kadar çabuk emdiğinde onun için, benim yardımımı istediği zamankinden daha fazla şey yapmış oldun ve sen onun talihinin yapabileceğinden daha fazlasını yaptın. Sana geliyor olmam ona, arkadaşına ayrıca bir memnuniyet verir. O halde bana Great Eastern Oteli'nden oda ayırt, böylece yakınlarda olurum ve lütfen hanımefendiyi yarın çok geç saate kalmadan görebileceğimiz şekilde ayarla her şeyi, zira bir ihtimal akşam buraya dönmem gerekebilir. Ama ihtiyaç olursa üç gün içinde tekrar gelebilirim ve gerekirse daha uzun kalabilirim. O zamana kadar hoşça kal dostum John.

Van Helsing"

Dr. Seward'dan Hon. Arthur Holmwood'a Mektup

3 Eylül

"Sevgili Art,

Van Helsing geldi ve döndü. Benimle birlikte Hillingham'a geldi; yalnız kalabilmemiz için Lucy'nin ihtiyatlı davranması sonucu annesi yemek için dışarıya çıkmıştı. Van Helsing hastayı büyük bir dikkatle muayene etti. Sonucu bana bildirecek, ben de sana tavsiyelerde bulunacağım, çünkü tabii ki her an yanlarında değildim. Korkarım Van Helsing çok kaygılı, ama düşünmesi gerektiğini söylüyor. Ona dostluğumuzdan ve bu konuda bana ne kadar güvendiğinden bahsettiğimde şöyle dedi: 'Ona düşündüğün her şeyi söylemelisin. İstersen, benim ne dü-

şündüğümü söyle, eğer tahmin edebilirsen. Hayır, şaka etmiyorum. Şakası yok bunun, hayat memat meselesi, belki de daha fazlası.' Bununla ne demek istediğini sordum, çünkü çok ciddiydi. Bunları kente döndüğümüzde, Amsterdam'a dönmek üzere yola çıkmadan önce çay içerken konuştuk. Bana daha fazla bilgi vermedi. Ona kızmamalısın Art, çünkü suskunluğu, bütün aklını onun iyiliği için kullandığının işaretidir. Emin ol ki zamanı geldiğinde oldukça açık konuşacaktır. Ona *The Daily Telegraph*'a izahlı özel bir makale yazar gibi ziyaretimizin bir raporunu yazacağımı söyledim. Oralı olmadı sanki, ama Londra'nın sisinin burada öğrenci olduğu dönemlerdeki kadar kötü olmadığı yorumunu yaptı. Yazabilirse yarın raporunu alırım. Her halükârda ondan bir mektup alacağım.

Ziyarete gelince, Lucy onu gördüğüm ilk günden daha neşeliydi ve kesinlikle daha iyi görünüyordu. Senin canını sıkan o solgun hali biraz düzelmişti ve nefes alışı normaldi. Profesör'e karşı çok tatlıydı (her zaman olduğu gibi) ve onu rahat ettirmeye çalıştı, yine de zavallı kızın bunun için epey mücadele ettiğinin farkındaydım. Sanırım Van Helsing de bunu fark etti, zira çalı gibi kaşlarının altından fırlattığı, eskiden de bildiğim o hızlı bakışı gördüm. Sonra kendimiz ve hastalıklar dışında türlü konuda öyle candan bir tavırla sohbete başladı ki zavallı Lucy'nin canlanma numarasının gerçeğe dönüştüğünü görebiliyordum. Derken, tavrında görünür bir değişiklik olmaksızın, konuyu zarif bir şekilde ziyaretine getirdi ve tatlılıkla şöyle dedi:

'Sevgili genç bayan, bu kadar sevildiğiniz için çok memnun oldum. Gözümle görmedim gerçi ama çok seviliyorsunuz, hayatım. Bana moralinizin bozuk olduğunu ve fena halde sararıp solduğunuzu söylediler. Onlara "Pöf!" dedim.' Parmaklarını bana doğru şaklattı ve devam etti: 'Ama siz ve ben onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğiz. O nasıl' –sınıfta, bana hatırlatmaktan vazgeçemediği

bir olay üzerine, daha doğrusu sonrasında yaptığı gibi, aynı bakış ve hareketle beni işaret etti– 'genç hanımlar hakkında bir şey bilebilir ki? Onun oynayacağı, mutluluğa ve sevdiklerine geri döndüreceği delileri var. Bu yapacak çok iş anlamına geliyor ve ah, böyle bir mutluluğu verebildiğimizde bunun ödülleri de var. Ama genç hanımlar! Karısı da yok, kızı da ve gençler kendilerini gençlere değil, birçok kederi ve nedenlerini bilen benim gibi yaşlılara anlatırlar. Bu yüzden tatlım, onu bir sigara içmek için bahçeye yollayacağız ve siz ve ben kendi aramızda biraz sohbet edeceğiz.' Mesajı aldım ve dışarıda dolandım, Profesör az sonra pencereye gelip beni içeriye çağırdı. Ciddi görünüyordu ama şöyle dedi: 'Dikkatlice muayene ettim ama fonksiyonel bir nedeni yok. Seninle çok kan kaybı olduğu konusunda hemfikirim, olmuş ama artık olmuyor. Ama durumu hiç de anemiye işaret etmiyor. Herhangi bir şey atlamayayım diye birkaç soru sormak için bana hizmetçisini yollamasını rica ettim. Ne diyeceğini iyi biliyorum. Zira bir sebep var, her şeyin bir sebebi vardır. Eve dönüp düşünmem gerek. Bana her gün telgraf yolla ve bir neden olursa yine gelirim. Hastalık –zira iyi olmamak hasta olmaktır– ilgimi çekiyor ve tatlı genç bayan, o da ilgimi çekiyor. Beni cezbetti ve senin için ya da hastalık için olmasa da onun için gelirim.'

Dediğim gibi, yalnız kaldığımızda bile, başka bir şey söylemedi. Bu nedenle Art, sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum. Sıkı takipte olacağım. Umarım zavallı baban toparlanıyordur. Böyle, senin için çok değerli iki insan arasında kalmak, sevgili dostum, senin için feci bir şey olmalı. Babana karşı vazifelerin konusunda ne düşündüğünü biliyorum ve buna bağlı kalmakta haklısın. Ama gerekirse derhal buraya, Lucy'ye gelmen için sana haber gönderirim, bu yüzden benden haber almadığın takdirde fazla endişeye kapılma."

Dr. Seward'ın Günlüğü

4 Eylül. – Zoofaj hasta hâlâ ilgimizi üzerine çekiyor. Sadece bir taşkınlığı oldu ve bu dün olağandışı bir saatte gerçekleşti. Saat öğleni göstermeden hemen evvel huzursuzlanmaya başladı. Görevli semptomları bildiği için hemen yardım çağırdı. Neyse ki adamlar bir koşu geldiler ve tam zamanında yetiştiler, çünkü saat tam on ikiyi vurduğunda o kadar vahşileşti ki onu tutmak için bütün güçlerini harcamak zorunda kaldılar. Ancak aşağı yukarı beş dakika içinde giderek sakinleşmeye başladı ve sonunda melankoliye gömüldü ve halen de o vaziyette. Görevli bana nöbet sırasındaki çığlıklarının gerçekten dehşet verici olduğunu söylüyor. Onun korkuttuğu diğer bazı hastalarla ilgilenmek çok zamanımı aldı. Tabii etkisini gayet iyi anlıyorum çünkü biraz uzakta olduğum halde, zira belli bir mesafede olmama rağmen sesler beni bile rahatsız etti. Akıl hastanesinde şimdi akşam yemeği sonrasında hastam hâlâ bir köşede oturmuş yüzünde donuk, somurtkan ve kederli bir ifadeyle düşünüp duruyor, bir şeyi doğrudan göstermek yerine belirtirmiş gibi bir hali var. Pek anlayamıyorum.

Daha sonra. – Hastamda bir değişiklik daha. Saat beşte ona bakmaya gittim ve eskiden olduğu gibi mutlu ve memnun görünüyordu. Sinek yakalayıp onları yiyiyor ve yalıtımın çıkıntılarının arasında kapının kenarına tırnak izleri bırakarak yakaladıklarının hesabını tutuyordu. Beni görünce yanıma geldi, kötü davranışı için özür diledi ve çok alçakgönüllü bir edayla, yaltaklanarak kendi odasına geri götürülmeyi ve defterinin geri verilmesini istedi. Huyuna gitmenin iyi olacağını düşündüm, bu yüzden şimdi odasında ve penceresi açık. Çayının şekerini pencerenin pervazına serpmiş ve epeyce bir sinek hasadı yapıyor. Şimdi onları yemiyor ama eskisi gibi bir kutuya koyuyor ve

bir örümcek bulmak için odasının köşelerini yokluyor. Onu son birkaç gün hakkında konuşturmaya çalıştım, çünkü düşünceleri hakkında en ufak bir ipucunun bana çok büyük faydası olacaktı, ama oralı olmadı. Bir iki dakika çok üzgün göründü ve sanki uzaktan gelen bir sesle, bana değilmiş de kendine söylüyormuş gibi konuştu:

"Her şey bitti! Her şey bitti! Beni terk etti. Kendim yapmazsam benim için bir ümit yok!" Sonra kararlı bir tavırla bana dönerek "Doktor bey, bana büyük bir iyilik yapıp biraz daha şeker verir misiniz? Sanırım benim için çok iyi olur," dedi.

"Peki sinekler?" dedim.

"Evet! Sinekler de seviyor ve ben de sinekleri seviyorum, bu yüzden şekeri seviyorum." Delilerin bir fikir ileri süremeyeceğini düşünen insanlar ne kadar da az şey biliyor. İki misli erzak temin ederek onu dünyadaki herhangi bir kişi kadar mutlu bir adam olarak bıraktım. Keşke zihninin derinliklerine nüfuz edebilseydim.

Gece yarısı. – Onda başka bir değişim daha. Miss Westenra'ya gitmiştim, onu çok daha iyi buldum, daha yeni dönmüş, bahçe kapısının önünde durmuş güneşin batışını seyrediyordum ki bir daha bağırdığını duydum. Odası evin bu tarafında olduğu için sabahkinden daha iyi duyabildim. Londra üzerinde günbatımının, parlak ışıkları, zifiri gölgeleri ve kirli bulutlara, hatta kirli suya yansıyan bütün o harika renk tonlarıyla muhteşem dumanlı güzelliğinden sonra, kendi soğuk taş binamın bedbahtlık soluyan zenginliği ve kasvetli yüreğimin bütün bunlara katlanabilme gücüyle, ruh karartıcı katılığını kavramak benim için sarsıcı oldu. Güneş tam alçalmaktayken yanına vardım ve penceresinden kırmızı diskin battığını gördüm. Battığı sırada hasta sakinleşmeye devam etti ve tam olarak battığında onu tutan ellerden kayıp hareketsiz bir kütle olarak yere yığıldı. Delilerin iyileştirici entelektüel güçleri olması

muhteşem, birkaç dakika içinde oldukça sakin bir şekilde ayağa kalkıp etrafına bakındı. Görevlilere onu tutmamaları için işaret ettim, çünkü ne yapacağını görmeyi merakla bekliyordum. Doğruca pencereye gidip şeker kırıntılarını dışarı süpürdü. Sonra sinek kutusunu aldı, dışarı boşalttı ve kutuyu attı. Ardından pencereyi kapattı, diğer köşeye gidip yatağına oturdu. Bütün bunlar beni şaşırttı, bu yüzden sordum: "Artık sinek biriktirmeyecek misiniz?"

"Hayır," dedi. "Bütün bu çerçöpten bıktım!" Onu incelemek kesinlikle olağanüstü ilginç. Keşke zihnini veya ani ihtirasının nedenini bir an için görebilseydim. Bir dakika; bugünkü nöbetlerinin neden tam öğle saatinde ve günbatımında olduğunu bulabilirsek, bir ipucu olabilir. Güneşin habis etkisi bazı mizaçları bazı dönemlerde, ayın zaman zaman başkalarına yaptığı gibi etkiliyor olabilir mi? Göreceğiz.

Telgraf, Londra'daki Seward'dan, Amsterdam'daki Van Helsing'e.

"4 Eylül. – Hasta bugün daha da iyi."

Telgraf, Londra'daki Seward'dan, Amsterdam'daki Van Helsing'e.

"5 Eylül. – Hasta adamakıllı düzeldi. İştah iyi, uykular düzenli, keyfi yerinde, yüzüne yeniden renk geliyor."

Telgraf, Londra'daki Seward'dan, Amsterdam'daki Van Helsing'e.

"6 Eylül. – Durumu büyük ölçüde kötüleşti. Derhal gelin. Bir saat bile boşa harcamayın. Sizi görene kadar Holmwood'a telgraf çekmeyeceğim."

X. Bölüm

Dr. Seward'dan Hon. Arthur Holmwood'a Mektup

6 Eylül

"Sevgili Art,

Bugünkü haberlerim pek iyi değil. Bu sabah Lucy'de biraz gerileme oldu. Buna rağmen bundan iyi bir netice çıktı. Mrs. Westenra doğal olarak Lucy için endişeleniyordu ve durumu hakkında doktor olarak bana danıştı. Bu fırsattan yararlandım ve yaşlı hocam, büyük mütehassıs Van Helsing'in benimle kalmak üzere geldiğini ve Lucy'nin tedavisini benimle birlikte üstlenmesini sağlayabileceğimi söyledim. Böylece onu gereksiz yere endişelendirmeden gelip gidebiliriz, ani bir şok Mrs. Westenra'nın sonu olur ve bu zayıf düşen Lucy için felaket olabilir. Zorluklarla kuşatılmış vaziyetteyiz, hepimiz, benim zavallı dostum, ama Tanrı'nın izniyle hepsinin üstesinden geleceğiz. Gerekirse yazacağım, onun için benden haber almazsan bil ki acilen haber bekliyorum demektir.

Sevgiler,
John SEWARD"

Dr. Seward'ın Günlüğü

7 Eylül. – Liverpool Caddesi'nde buluştuğumuzda Van Helsing'in bana ilk söylediği şey şu oldu:

"Onun sevgilisi genç arkadaşımıza bir şey söyledin mi?"

"Hayır," dedim. "Telgrafta söylediğim gibi sizi görene kadar bekledim. Ona bir mektup yazıp sadece Miss Westenra iyi olmadığı için sizin geleceğinizi haber verdim ve gerekirse ona haber vereceğimi söyledim."

"Haklısın, dostum," dedi. "Çok haklısın! Henüz bilmemesinde yarar var. Belki de hiçbir zaman bilmeyecek. Umarım öyle olur, ama eğer gerekirse o zaman her şeyi öğrenecek. Ve sevgili dostum John, seni uyarayım. Sen delilerle uğraşıyorsun. Herkes öyle veya böyle delidir ve delilerinle tedbirli bir biçimde uğraşıyorsan, Tanrı'nın delileriyle de, dünyanın geri kalanıyla da öyle uğraş. Delilerine ne yaptığını ya da neden yaptığını söylemiyorsun. Onlara ne düşündüğünü söylemiyorsun. Yani bilgiyi yerinde tutuyorsun, ait olduğu yerde, kendi gibileri toplayıp büyüyeceği yerde. Sen ve ben şimdiye kadar bildiklerimizi burada ve burada saklayacağız." Kalbime ve alnıma dokundu, sonra aynı şekilde kendine dokundu. "Şu anda kendimce bazı düşüncelerim var. Bunları sonra sana açacağım."

"Neden şimdi değil?" diye sordum. "İşe yarayabilir. Bir sonuca varabiliriz." Bana baktı ve şöyle dedi:

"Dostum John, mısır daha olgunlaşmadan büyüdüğünde, toprağın sütü daha içindeyken, güneş ışığı henüz altın rengine boyamaya başlamadan, çiftçi başağı çeker ve kaba ellerinde ovalar, yeşil kepeği üfler ve sana der ki: 'Bak! Bu iyi mısır, zamanı geldiğinde iyi mahsul verecek.'" Bağlantı kuramadım ve bunu ona söyledim. Cevap olarak, çok eskiden derslerde yaptığı gibi uzanıp kulağımı tuttu ve şakacıktan çekti ve dedi ki: "İyi çiftçi bunu o zaman söyler çünkü biliyordur, ama daha önce değil. İyi bir çiftçi büyü-

yor mu diye bakmak için ektiği mısırını eşelemez. Çiftçilik oynayan çocuklar yapar bunu, çiftçilik hayatlarının işi olanlar değil. Şimdi anladın mı dostum John? Mısırımı ektim, Doğa onun filizlenmesini sağlayacak, eğer filizlenirse, bir umut var demektir ve başak şişmeye başlayana kadar bekleyeceğim." Anladığımı açıkça görünce sustu. Sonra ciddi bir tavırla devam etti:

"Sen her zaman dikkatli bir öğrenciydin ve senin vaka takibin herkesinkinden daha ayrıntılıydı. İnanıyorum ki bu iyi huy değişmedi. Şunu hatırlamalısın ki dostum, bilgi hafızadan daha güçlüdür ve zayıf olana güvenmemeliyiz. Doğru uygulamana devam etmiyorsan bile sana söyleyeyim, bu sevgili küçükhanımın vakası bizim ve başkaları için çok ilginç olabilir –dikkat et, *olabilir* diyorum– başka hiçbir şey sizinkilerin dediği gibi önemsiz kalmayabilir. Bunu bir kenara yaz. Hiçbir şey çok küçük değildir. Şüphelerini ve tahminlerini bile yazmanı tavsiye ederim. İleride ne kadar doğru tahminler yaptığını görmek ilginç olabilir. Başarısızlık öğreticidir, başarı değil!"

Lucy'deki belirtileri –daha önceki gibi ama son derece bariz bir şekilde– tarif ettiğimde, çok ciddi göründü ama bir şey söylemedi. İçinde aletler ve ilaçlar, zamanında bir dersinde "faydalı zanaatımızın korkunç teçhizatı" dediği, şifalandırma hünerine haiz bir profesörün ekipmanı olan bir çantayı yanına aldı. İçeri alındığımızda Mrs. Westenra bizi karşıladı. Telaşlıydı ama beklediğim kadar değil. Doğa iyiliksever mizacını takındığında ölümün bile kendi panzehrini sağlamasını mukadder eyliyordu. Herhangi bir şokun ölümcül olabileceği böyle bir durumda, meseleler o kadar kontrol altında ki, bir nedenden dolayı hiçbir şey kişisel olmuyor; çok bağlı olduğu kızındaki feci değişiklik bile onu etkilemiyor gibi görünüyor. Bu tabiat ananın, temas halinde zararlı olabilecek yabancı bir maddenin etrafını etkilenmeyen bir dokuyla, kötülükten koruyabi-

lecek bir zarfla kaplaması gibi bir şey. Eğer bu kontrollü bir bencillikse, o zaman birini egoizm ayıbıyla suçlamadan önce durup düşünmeliyiz, çünkü bunun nedeninin bizim bilmediğimiz daha derin kökenleri olabilir.

Bu manevi pataloji evresi hakkındaki bilgimi kullanarak onun Lucy'yle birlikte olmaması ve onun hastalığını gerektiğinden daha fazla düşünmemesi kuralını koydum. Kabullenmeye çoktan hazırdı, o kadar çabuk kabullendi ki, yine doğanın yaşam için mücadele eden elini gördüm. Van Helsing'le ikimizi Lucy'nin odasına götürdüler. Dün onu gördüğümde şok geçirmiştim ama bugün dehşete kapıldım. Beti benzi atmıştı, yüzü kireç gibiydi. Dudakları ve dişetlerinde kırmızılık kalmamıştı ve yüzündeki kemikler belirginleşmişti. Nefes alışını görmek ve duymak acı veriyordu. Van Helsing'in yüzü mermer gibi katılaştı ve kaşları burnunun üzerinde birbirine değecek kadar yaklaştı. Lucy hareketsiz yatıyordu, sanki konuşmaya gücü yoktu, böylece bir müddet hepimiz sessiz kaldık. Sonra Van Helsing bana başıyla işaret etti ve usulca odadan çıktık. Kapıyı kapatır kapatmaz koridordaki açık olan yan kapıdan içeriye girdi. Hemen beni içeriye çekip kapıyı kapattı. "Tanrım," dedi. "Bu tüyler ürpertici. Kaybedecek zaman yok. Düpedüz kalbin düzgün çalışması için gerekli kanın eksikliğinden ölecek. Derhal kan nakli gerekiyor. Sen mi, yoksa ben mi?"

"Ben daha genç ve güçlüyüm Profesör. Benim vermem gerekir."

"O zaman hemen hazırlan. Çantamı alacağım. Hazırlıklıyım."

Onunla birlikte aşağı kata indim ve biz inerken hol kapısı vuruldu. Hole vardığımızda hizmetçi kapıyı henüz açmıştı ve Arthur pür telaş içeriye girmekteydi. Koşarak yanıma geldi ve sabırsızca fısıldadı:

"Jack, çok endişelendim. Mektubunda yazdıklarının altında yatanı anladım ve ıstırap içindeydim. Babam daha

iyiydi, ben de kendi gözlerimle görmek için buraya geldim. Bu beyefendi Dr. Van Helsing, değil mi? Geldiğiniz için size çok müteşekkirim efendim." Profesör onu ilk gördüğünde böyle bir zamanda işimize engel olduğu için kızmıştı ama onun her halinden belli olan sağlam yapısını görüp genç, güçlü bir delikanlı olduğunu anlayınca gözleri parladı. Ona elini uzatırken tereddüt etmeksizin şöyle dedi:

"Tam zamanında geldiniz beyefendi. Sevgili küçükhanımın sevgilisisiniz. Onun durumu kötü, çok çok kötü. Hayır evladım, böyle yapmayın." Çünkü Arthur'un yüzünün birden rengi atmış ve neredeyse bayılacakmış gibi bir sandalyeye oturmuştu. "Ona yardım edeceksiniz. Yaşayan her şeyden daha fazlasını yapabilirsiniz ve cesaretiniz en iyi yardım olacaktır."

"Ne yapabilirim?" diye sordu Arthur boğuk bir sesle. "Söyleyin yapayım. Hayatım onun hayatı ve onun için kanımı son damlasına kadar veririm." Profesör'ün mizahi yönü güçlüdür; onu eskiden tanıdığım için, cevabında bunun kaynağının izini sürebiliyordum.

"Beyefendiciğim, o kadar fazlasını istemiyorum, son damlasına kadar değil!"

"Ne yapabilirim?" Gözleri alev alevdi, burun delikleri azimle titriyordu. Van Helsing onun omzuna hafifçe vurdu. "Gelin!" dedi. "Siz bir erkeksiniz ve biz bir erkek istiyoruz. Benden daha iyisiniz, arkadaşım John'dan daha iyisiniz." Arthur'un kafası karışmıştı ve Profesör kibarca izah etti:

"Genç hanımın durumu kötü, çok kötü. Ona kan lazım; ya kan verilir ya da ölür. Arkadaşım John'la istişare ettik, uygulamak üzere olduğumuz şeye kan nakli deniyor, dolu damarlardan kan özlemi duyan boş damarlara kan aktarma. John benden daha genç ve güçlü olduğu için kendi kanını verecekti." –Bu sırada Arthur elimi tuttu ve suskun kalarak kuvvetlice sıktı.– "Ama şimdi siz burada olduğunuza göre, bizden daha iyisiniz, genç veya yaşlı, dü-

şünce dünyasında fazlaca didiniyoruz. Sinirlerimiz sizinki kadar sakin ve kanımız sizinki kadar parlak değil!" Arthur ona dönerek şöyle dedi:

"Hayatımı onun uğruna nasıl seve seve feda ederdim, bilseydiniz anlardınız..."

Boğazı düğümlenerek sustu.

"Aferin!" dedi Van Helsing. "Çok uzak olmayan bir tarihte sevdiğiniz için her şeyi yapmış olmaktan mutluluk duyacaksınız. Şimdi gelin ve sessiz olun. İş bitmeden onu bir kere öpeceksiniz ama sonra gitmelisiniz, benim işaretimle ayrılmalısınız. Hanımefendiye tek söz etmeyin. Onun durumunu biliyorsunuz! Sarsılmamalı ve bunu bilmek onu sarsacaktır. Gelin!"

Hep birlikte Lucy'nin odasına çıktık. Arthur öyle tembih edildiği için dışarıda kaldı. Lucy başını çevirip bize baktı ama bir şey söylemedi. Uyumuyordu, sadece çaba gösteremeyecek kadar güçsüzdü. Bizimle bakışları konuşuyordu, hepsi bu. Van Helsing çantasından bir şeyler çıkarıp gözükmeyen bir yerdeki küçük bir masanın üzerine serdi. Sonra uyuşturucu bir karışım hazırladı, yatağın yanına gelerek neşeli bir sesle şöyle dedi:

"Şimdi, küçükhanım, işte ilacınız. Uslu bir çocuk olup hepsini için. Yutmak kolay olsun diye sizi kaldıracağım. Evet." Lucy gayret gösterdi ve başardı.

Uyuşturucunun etki etmesinin bu kadar uzun sürmesine hayret ettim. Bu aslında güçsüzlüğünün derecesini gösteriyordu. Uyku gözkapaklarında kırpışmaya başlayana kadar geçen zaman sonsuz gibi geldi. Eninde sonunda ilaç etkisini gösterdi ve Lucy derin bir uykuya daldı. Profesör uyuduğuna ikna olduğunda Arthur'u odaya çağırdı ve ceketini çıkarmasını söyledi. Sonra ekledi: "Ben masayı getirirken o küçük öpücüğü alabilirsiniz. Dostum John, bana yardım et!" Böylece Arthur onun üzerine eğildiğinde ikimiz de başka tarafa baktık.

Van Helsing bana dönüp şöyle dedi:

"O kadar genç ve güçlü ve kanı o kadar arı ki defibrinizasyon yapmamıza gerek yok."

Sonra çabucak ama sağlam bir metotla Van Helsing işlemi uyguladı. Kan nakli devam ederken zavallı Lucy'nin yanaklarına sanki hayat geri geliyormuş gibi oldu ve Arthur'un benzi soldukça yüzü neşeyle parlıyordu. Kısa bir süre sonra ben endişelenmeye başladım çünkü güçlü olmasına rağmen kan kaybı Arthur'u etkilemeye başlamıştı. Lucy'nin birazcık düzelmesini sağlayan şeyin Arthur'u bu kadar zayıflatması bana Lucy'nin sisteminin nasıl feci bir zorlanmaya maruz kaldığı hakkında fikir verdi. Ama Profesör elinde saat, yüzünde sabit bir ifadeyle, gözlerini bazen hastaya bazen Arthur'a dikiyordu. Kendi kalbimin atışını hissediyordum. Profesör o sırada hemen yumuşak bir sesle dedi ki: "Bir an bile kımıldamayın. Bu kadar yeter. Sen Arthur'la ilgilen, ben ona bakacağım."

Her şey bittiğinde Arthur'un ne kadar güçsüzleştiğini görebiliyordum. Yaraya pansuman yaptım ve onu götürmek üzere kolundan tuttum, o sırada Van Helsing arkasını dönmeden konuştu – adamın sanki başının arkasında gözleri var:

"Cesur âşık, sanırım bir öpücüğü daha hak ediyor, hemen alabilir." Şimdi artık işlemi bitirmiş olduğu için yastığı hastanın başının altına yerleştirdi. Bunu yaparken, her zaman boynuna bağladığı, sevgilisinin verdiği eski elmas bir tokayla tutturduğu ince siyah kadife bant biraz yukarı kaymış ve altından boynunda kırmızı bir iz gözükmüştü. Arthur fark etmedi ama Van Helsing'in duygularını ele veren iç çekişinin sesini duyabiliyordum. O anda bir şey söylemedi ama bana dönerek dedi ki: "Şimdi cesur genç âşığımızı aşağıya götür, biraz porto şarabından ver ve biraz uzansın. Sonra sevgilisine verdiğini geri alabilmek için eve gidip dinlenmesi, bol bol uyuması, bol bol yemek yeme-

si gerekecek. Burada kalmaması gerek. Bir dakika bekle! Tahmin ederim ki efendim, sonuç almak için sabırsızlanıyorsunuzdur. İşlemin her bakımdan başarılı olduğundan emin olun. Bu sefer onun hayatını kurtardınız ve evinize gidip gönlünüz ferah bir şekilde dinlenebilirsiniz. İyileştiği zaman ona her şeyi anlatacağım. Yaptıklarınız için sizi daha da fazla sevecek. Hoşça kalın."

Arthur gittiğinde odaya döndüm. Lucy usul usul uyuyordu ama nefesi daha güçlüydü. Göğsü inip kalktıkça yatak örtüsünün hareket ettiğini görebiliyordum. Van Helsing yatağın yanında oturmuş dikkatle ona bakıyordu. Kadife bant kırmızı izi yine örtmüştü. Profesör'e fısıldayarak sordum:

"Boğazındaki o kırmızı iz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Henüz muayene etmedim," diye cevapladım, sonra orada bantı gevşetmeye koyuldum. Tam şahdamarının üzerinde iki delik vardı, büyük değillerdi ama sağlıklı da gözükmüyordu. Bir hastalık belirtisi yoktu, ama kenarları beyazdı ve aşınmadan dolayı yıpranmış gibi görünüyordu. Hemen aklıma gelen bu yaranın, ya da her ne ise, kan kaybı belirtisinin vesilesi olabileceğiydi. Ama bu fikir aklıma gelir gelmez vazgeçtim, çünkü böyle bir şey olamazdı. Nakilden önceki solgunluğa neden olacak kadar kan kaybetmiş olsa bütün yatak kanla kıpkırmızı ıslanırdı.

"Eee?" dedi Van Helsing.

"Eh," dedim. "Buna hiçbir anlam veremiyorum." Profesör ayağa kalktı. "Bu akşam Amsterdam'a dönmeliyim," dedi. "Orada istediğim kitap ve başka şeyler var. Sen bütün gece burada kalmalı ve gözünü üzerinden ayırmamalısın."

"Bir hemşire çağırsam mı?" diye sordum.

"En iyi hemşireler biziz, sen ve ben. Bütün gece izle. İyi

beslendiğinden emin ol ve hiçbir şey onu rahatsız etmesin. Bütün gece uyumamalısın. Daha sonra uyuruz, sen ve ben. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Sonra başlayabiliriz."

"Başlayabiliriz derken?" dedim. "Ne demek istiyorsunuz?"

Aceleyle çıkarken "Göreceğiz!" diye cevapladı. Bir an sonra geri geldi, başını kapıdan uzattı, parmağını havaya kaldırıp uyarı işareti yaparak dedi ki:

"Unutma, o senin sorumluluğunda. Onu bırakırsan ve bir zarar gelirse bundan böyle uykuların kaçacaktır!"

Dr. Seward'ın Günlüğü – devamı

8 Eylül. – Bütün gece Lucy'nin başında bekledim. Uyuşturucunun etkisi alacakaranlığa doğru geçti ve kendiliğinden uyandı. İşlemden önceki halinden farklı bir insan gibi görünüyordu. Morali bile iyiydi ve mutlu bir canlılıkla dolup taşıyordu ama geçirdiği ağır halsizliğin izlerini görebiliyordum. Mrs. Westenra'ya Dr. Van Helsing'in onunla kalmam talimatı verdiğini söylediğimde, kızının gücünün geri geldiğini ve moralinin mükemmel olduğunu belirterek bu fikre neredeyse burun kıvırdı. Yine de kararlıydım ve uzun gece nöbetim için hazırlıklarımı yapmıştım. Hizmetçisi onu gece için hazırladıktan sonra içeriye geldim, bu arada yemeğimi yemiştim ve yatağın yanındaki koltuğa oturdum. Hiçbir şekilde itiraz etmedi ama göz göze geldiğimizde müteşekkir bir ifadeyle bana baktı. Uzun bir aradan sonra uykuya dalar gibi oldu, ama kendini toparlamaya gayret ederek bunu üzerinden attı. Bu, zaman ilerledikçe daha büyük bir çaba ve daha kısa aralıklarla birkaç kez tekrarlandı. Uyumak istemediği açıktı, bu yüzden hemen konuya girdim.

"Uyumak istemiyor musunuz?"

"Hayır. Korkuyorum."

"Uyumaktan korkuyorsunuz! Neden? Herkesin arzuladığı bir nimettir."

"Ah, benim gibiyseniz, uyku sizin için bir korku alametiyse değildir!"

"Bir korku alameti! Tanrı aşkına ne demek istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Of, bilmiyorum. Feci olan da bu. Bütün bu güçsüzlük bana uykumda geliyor, artık düşüncesiyle bile ürküyorum."

"Ama sevgili kızım, bu gece uyuyabilirsiniz. Ben burada başınızda bekleyeceğim ve hiçbir şey olmayacağına söz verebilirim."

"Ah, size güvenebilirim!" dedi. Elime fırsat geçtiğinden "Kâbus gördüğünüze dair bir belirti görürsem sizi derhal uyandıracağıma söz veriyorum," dedim.

"Uyandırır mısınız? Ah cidden uyandırır mısınız? Bana karşı ne kadar da iyisiniz. O zaman uyuyacağım!" Bunu söyler söylemez rahat bir nefes aldı ve yatağa gömülüp uyudu.

Bütün gece başında bekledim. Hiç kıpırdanmadı ve derin, huzurlu, canlandıran, şifalı bir uyku uyudu. Dudakları hafifçe aralıktı ve göğsü bir sarkaç kadar düzenli inip kalkıyordu. Yüzünde bir tebessüm vardı ve iç rahatlığını bozacak bir kâbus görmediği belliydi.

Sabah erkenden hizmetçisi geldi ve Lucy'yi onun bakımına bırakıp eve geri geldim, zira beni endişelendiren birçok şey vardı. Van Helsing ve Arthur'a kısa birer telgraf yollayarak işlemin mükemmel sonuçlarından bahsettim. Kendi işlerim çok birikmişti ve temizlemek bütün günümü aldı. Zoofaj hastam hakkında bilgi almaya fırsat bulduğumda hava kararmıştı. Haberler iyiydi. Dün bütün gün ve gece boyunca oldukça sakindi. Ben akşam yemekteyken

Amsterdam'daki Van Helsing'den bir telgraf geldi, hazır bulunmanın iyi olacağı için bu gece Hillingham'a gitmemi öneriyordu ve bu gece posta arabasıyla yola çıkacağını, benimle sabah erkenden buluşacağını bildiriyordu.

9 Eylül. – Hillingham'a vardığımda oldukça yorgun ve bitkindim. İki gecedir gözümü kırpmamıştım ve beynim, zihinsel yorgunluğun göstergesi olan uyuşma hissini duymaya başlamıştı. Lucy ayaktaydı ve neşesi yerindeydi. Benimle el sıkışırken sert bir ifadeyle yüzüme bakıp şöyle dedi:

"Sizin için bu gece oturmak yok. Çok bitkinsiniz. Ben oldukça iyileştim. Tabii ki iyiyim ve eğer yatmayacak birisi varsa, o da benim, sizin başınızda bekleyeceğim." Bu konuyu tartışmaya kalkışmadım ve gidip akşam yemeğimi yedim. Lucy benimle geldi ve onun insanı cezbeden refakatiyle neşelenerek mükemmel bir yemek yedim ve mükemmelden de öte porto şarabından birkaç kadeh içtim. Sonra Lucy beni üst kata götürdü ve kendi odasının yanında bir oda gösterdi, orada hoş bir şömine ateşi yanıyordu. "Şimdi," dedi. "Burada kalmalısınız. Bu kapıyı da kendi kapımı da açık bırakacağım. Biliyorum ki ufukta bir hasta varken siz doktorları yatağa gitmeye hiçbir şey ikna edemez, onun için kanepede yatabilirsiniz. İstediğim bir şey olursa seslenirim ve siz hemen gelebilirsiniz." Elimden kabullenmekten başka bir şey gelmedi çünkü "pestilim çıkmıştı" ve çabalasam da oturmama imkân yoktu. Böylece istediği bir şey olursa bana sesleneceğinin sözünü yeniden aldıktan sonra kanepeye uzandım ve her şey aklımdan çıktı.

Lucy Westenra'nın Günlüğü

9 Eylül. – Bu akşam çok mutluyum. Öyle acınası bir güçsüzlük içindeydim ki, düşünebilmek ve etrafta dolaşabilmek, gri gökyüzünde doğu rüzgârlarının estiği uzun bir

aradan sonra güneş ışığını hissetmek gibi geliyor. Her nasılsa Arthur'u kendime çok çok yakın hissediyorum. Etrafımda onun sıcaklığını hissediyorum. Sanırım hastalık ve güçsüzlük, şefkat ve ilgimizi kendi üzerimize çeviren bencilce şeyler, halbuki sağlık ve güç Aşkı dizginliyor, insanın düşünce ve duygularla kendi yolunda ilerlemesini sağlıyor. Düşüncelerimin nereye yöneldiğini biliyorum. Keşke Arthur da bilseydi! Sevgilim, sevgilim, benim uyanırken kulaklarım nasıl çınlıyorsa, senin de uyurken kulakların çınlasın. Ah, dün gecenin saadet dolu istirahati! Sevgili Dr. Seward başımda beklerken ne kadar güzel uyudum. Bu gece de uyumaktan korkmayacağım çünkü yakınımda, seslenme mesafesinde olacak. Bana karşı bu kadar iyi oldukları için herkese müteşekkirim. Tanrı'ya şükürler olsun! İyi geceler Arthur.

Dr. Seward'ın Günlüğü

10 Eylül. – Başımda Profesör'ün elini hissettim ve derhal uyandım. Bu, bir akıl hastanesinde her halükârda öğrendiğimiz şeylerden biridir.

"Hastamız nasıl?"

"Şey, onu bıraktığımda, daha doğrusu o beni bıraktığında," diye cevapladım.

"Gel, bakalım," dedi. Ve birlikte odaya gittik.

Jaluzi inikti ve yavaşça kaldırmak için oraya gittim, bu arada Van Helsing yatağın üstüne kedi kadar yumuşak basarak çıktı.

Jaluziyi kaldırdığımda ve sabah güneşi odayı doldurduğunda Profesör'ün nefes alışının derin tıslamasını duydum, bunun ender olduğunu bildiğim için yüreğimde ölümcül bir korku hissettim. Ben o tarafa geçerken o geri-

ye sıçradı ve "Gott in Himmel!"* diye korkuyla haykırışı yüzündeki ifadeden daha acılıydı. Elini kaldırıp yatağı işaret etti, demir yüzü gerilmiş, kül gibi olmuştu. Dizlerimin titremeye başladığını hissediyordum.

Zavallı Lucy yatakta, görünüşe bakılırsa baygın bir halde yatıyordu; yüzü feci şekilde beyaz ve her zamankinden daha solgundu. Dudakları bile beyazdı, uzun süren bir hastalıktan sonra bir cesette gördüğümüz gibi, dişetleri dişlerinden çekilmiş gibiydi. Van Helsing ayağını kızgınlıkla yere vurmak için kaldırdı ama hayatının içgüdüsü ve uzun yılların alışkanlığı onu bırakmadı ve ayağını yeniden yavaşça yere koydu. "Çabuk!" dedi. "Brendiyi getir." Uçarak yemek odasına gittim ve karafla geri geldim. Zavallı dudakları onunla ıslattı ve birlikte avuçlarını, bileklerini ve kalbini ovduk. Van Helsing onun kalbini hissetti ve kahredici bir tereddütten sonra şöyle dedi:

"Çok geç değil. Zayıf da olsa atıyor. Bütün yaptıklarımız boşa gitti. Baştan başlamalıyız. Genç Arthur şimdi burada değil. Bu sefer sana başvuracağız dostum John." Konuşurken çantasını karıştırıyor kan nakli için gerekli aletleri hazırlıyordu. Ceketimi çıkarmış gömleğimin kolunu sıvamıştım. Uyuşturucu mevcut değildi ama gerekmiyordu da; böylece, hiç vakit kaybetmeden işleme başladık. Bir müddet sonra, çok da kısa bir zaman gibi gelmedi, çünkü ne kadar isteyerek de veriyor olsa, bir insanın kanının dışarı akması feci bir duygu – Van Helsing bir uyarı hareketiyle parmağını kaldırdı. "Kıpırdama," dedi. "Güçlenmeye başlayınca uyanabilir ve bu tehlikeli olur, çok tehlikeli olur. Ama önlem alacağım. Bir şırınga morfin vereceğim." Çabucak ve ustaca aklındakini yapmaya girişti. İşlemin Lucy üzerinde etkisi fena olmadı, anlaşılan baygınlık zarifçe narkoz uykusuyla karıştı. Kişisel bir gurur

---

* (Alm.) Aman Tanrım. (ç.n.)

hissiyle donuk yanak ve dudaklara hafif bir rengin geri geldiğini görebiliyordum. Kendi kanının sevdiği kadının damarlarına akmasının nasıl bir duygu olduğunu kimse yaşamadan bilemez.

Profesör eleştiren bir tavırla bana baktı. "Bu yeterli," dedi. "Şimdiden mi?" diye karşı çıktım. "Art'tan bundan çok daha fazlasını almıştınız." Cevap verirken üzgün gibi bir ifadeyle gülümsedi: "O sevgilisi, *nişanlısı.* Senin işin var, onun ve başkaları için yapacak çok işlerin var, şimdilik yeterli."

İşleme son verdiğimizde, ben kendi yarama parmağımla baskı uygularken o Lucy'yle ilgilendi. Benimle ilgilenmesi için serbest kalmasını beklerken uzandım, çünkü bayılacak gibi olmuştum ve biraz midem bulanmıştı. Çok geçmeden yaramı sardı ve kendim için bir bardak şarap almaya beni alt kata yolladı. Ben odadan ayrılırken peşimden gelip fısıldadı.

"Dikkat et, bu konuda hiçbir şey söylenmemeli. Eğer genç âşığımız daha önceki gibi beklenmedik bir anda ortaya çıkarsa, ona bir şey söylemek yok. Bu onu hemen korkutacaktır ve hatta kıskandıracaktır. Bu olmamalı. Bu yüzden!"

Geri geldiğimde bana dikkatlice bakıp şöyle dedi: "Çok kötü gözükmüyorsun. Odaya git ve kanepeye uzan, biraz dinlen, sonra zengin bir kahvaltı yap ve buraya, yanıma gel."

Emirlerini yerine getirdim çünkü onların ne kadar doğru ve akıllıca olduklarını biliyordum. Kendi üzerime düşeni yapmıştım, şimdiki görevim gücümü yeniden kazanmaktı. Kendimi çok güçsüz hissediyordum, bu güçsüzlük içinde olup bitenler karşısındaki şaşkınlığımı kısmen unutmuştum. Kanepede uyuyakaldım ama bu arada Lucy'nin nasıl bu kadar geriye gittiğini ve kanının hiçbir yerinde bir iz olmadan nasıl bu kadar çok çekildiğini tekrar tekrar düşündüm. Sanırım şaşkınlığım rüyamda da devam etmiş olmalı, çünkü uyuyup uyanırken aklıma hep boğazındaki

o küçük delikler; küçük oldukları halde, kenarlarının pürüzlü, tırtıklı görüntüsü geliyordu.

Lucy gün boyunca güzelce uyudu ve uyandığında bir önceki gün kadar olmasa da, oldukça iyi ve güçlüydü. Van Helsing onu gördüğünde beni görevlendirerek yürüyüş yapmak için dışarı çıktı ve onu bir an için bile olsa yalnız bırakmamam konusunda kesin talimat verdi. Holde sesini duyabiliyordum, en yakın telgraf ofisini soruyordu.

Lucy benimle rahat bir şekilde sohbet etti ve olup bitenden haberi yokmuş gibi bir hali vardı. Onu eğlendirmeye ve ilgisini canlı tutmaya çalıştım. Annesi onu görmeye geldiğinde bir değişiklik fark etmedi ve bana minnetle şöyle dedi:

"Size çok şey borçluyuz, Dr. Seward, bütün yaptıklarınız için ama artık fazla çalışıp kendinizi yormamalısınız. Kendiniz de solgun görünüyorsunuz. Sizi iyileştirecek ve size bakacak bir eşe ihtiyacınız var, evet var!" O konuşurken Lucy kıpkırmızı oldu, gerçi bir an için kızardı, çünkü zavallı harap haldeki damarları garip biçimde başına çıkan kana uzun süre katlanamadı. Tepki, bana yalvaran gözlerle bakarken aşırı bir solgunluk şeklinde geldi. Gülümsedim, başımı salladım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. İç çekerek yastıklarının arasına gömüldü.

Van Helsing birkaç saat içinde döndü ve bana hemen dedi ki: "Sen şimdi eve git, bol bol ye ve yeteri kadar iç. Kendini güçlendir. Ben bu gece burada kalacağım ve küçük hanımefendinin başında kendim bekleyeceğim. Senin ve benim bu vakayı takip etmemiz ve başka kimseye söylememiz gerekiyor. Ciddi nedenlerim var. Hayır, bana sorma. Ne istersen düşün. En imkânsızı bile düşünmekten korkma. İyi geceler."

Holde hizmetçilerden ikisi bana gelip birinin ya da ikisinin birden Miss Lucy'nin başında bekleyip bekleyemeyeceğini sordular. İzin vermemi rica ettiler ve ben ikimizden birisinin kalmasının Van Helsing'in isteği olduğunu söyle-

diğimde acınacak bir halde "Yabancı beyefendiden" rica etmemi istediler. Nezaketleri beni mütehassıs etti. Belki o anda çok halsiz olduğumdandı, belki de fedakârlıklarını açığa vurmaları Lucy içindi. Kadınların benzer nezaketlerini birçok kere görmüştüm. Geç bir akşam yemeği için tam zamanında buraya döndüm, hastalarımı yokladım, her şey yolunda ve uykum gelene kadar bunları yazıyorum. Geliyor.

11 Eylül. – Bu öğleden sonra Hillingham'a gittim. Van Helsing'i mükemmel bir ruh hali içinde ve Lucy'yi çok daha iyi gördüm. Ben oraya vardıktan kısa bir süre sonra Profesör'e yurtdışından büyük bir paket geldi. Paketi abartılı bir yaygara koparark açtı –ve elbette– büyük bir buket beyaz çiçek çıkardı.

"Bunlar sizin için Miss Lucy," dedi.

"Benim için mi? Ah, Dr. Van Helsing!"

"Evet hayatım, ama oynamanız için değil. Bunlar ilaç." Bunun üzerine Lucy yüzünü buruşturdu. "Hayır, bunlar kaynatarak ya da mide bulandırıcı bir biçimde alınmayacak, onun için o şirin burnunuzu kıvırmayın, yoksa arkadaşım Arthur'un dikkatini çok sevdiği bu güzelliğin nasıl çarpıtıldığını görmekle ne büyük dertlere katlanmak zorunda kalacağına çekerim. Hah, benim tatlı küçükhanımcığım, bu o tatlı burnu yeniden düzeltir. Bu tedavi etme özelliğine sahip ama nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Onu pencerenize koyacağım, onunla bir çelenk yapıp boynunuza asacağım ki iyi uyuyun. Ah, evet! Bunlar, nilüfer çiçekleri gibi dertlerinizi unutturacak. Lethe'nin suları gibi ve İspanyol fatihlerin Florida'da aradığı ama çok geç bulabildiği gençlik pınarı gibi kokar."

O konuşurken, Lucy çiçekleri inceliyor ve kokluyordu. Şimdi onları yere atarak yarı kahkahayla, yarı iğrenmeyle dedi ki:

"Ah Profesör, şaka yapıyor olmalısınız. Sebebi şu, bu çiçekler bildiğimiz sarmısak."

Van Helsing bütün katılığıyla, demir çenesi sabitlenmiş, gür kaşları birleşmiş bir halde ayağa kalkıp şöyle deyince şaşkına döndüm:

"Beni hafife almayın! Ben şaka yapmam! Yaptığım her şeyin ciddi bir nedeni var ve sizi uyarıyorum, bana karşı gelmeyin. Kendinize dikkat edin, kendiniz için olmasa bile başkaları için." Sonra zavallı Lucy'nin korktuğunu görünce ki korkmakta haklıydı, daha yumuşak bir tavırla devam etti: "Ah, küçük hanımefendi, hayatım, benden korkmayın. Sadece sizin iyiliğiniz için yapıyorum ama bu sıradan çiçeklerin size çok yararı olacak. Onları kendi ellerimle odanıza yerleştireceğim. Takacağınız çelengi ben kendim yapacağım. Ama hişşt! Meraklı sorular soran başkalarına söylemek yok. İtaat etmeliyiz ve suskunluk itaatin bir parçasıdır ve itaat sizi kavuşmayı bekleyen sevgi dolu kucağa güçlü ve sağlıklı bir şekilde götürecektir. Şimdi bir süre sakin sakin oturun. Benimle gel dostum John, odayı sarmısaklarımla donatmama yardım edeceksin, bunlar ta Haarlem'den geldi, arkadaşım Vanderpool'un bütün yıl boyunca seralarda bitkiler yetiştirdiği yerden. Dün telgraf çekmeseydim burada olmazlardı."

Çiçekleri de yanımıza alarak odaya gittik. Profesör'ün yaptıkları kesinlikle tuhaftı ve şimdiye kadar duyduğum herhangi bir ilaç kodeksinde bulunur cinsten değildi. Önce pencereleri sıkıca kapattı ve mandalladı. Sonra, bir avuç çiçek alıp, sanki içeriye girebilecek her hava esintisinin sarmısak kokusuyla yüklenmesini temin etmek istermiş gibi, çepeçevre pencere kenarlarına sürttü. Sonra küçük bir tutam kapı pervazına, altına, üstüne, her iki yanına, şöminenin etrafına da aynı şekilde. sürttü. Bütün bunlar bana tuhaf geldi ve hemen dedim ki:

"Pekâlâ Profesör, biliyorum ki her zaman yaptığınız şeylerin bir sebebi vardır ama bu kesinlikle benim kafamı karıştırıyor. Neyse ki burada kuşkucu bir kimse yok,

yoksa kötü ruhu uzak tutmak için büyü yaptığınızı söyleyebilirdi."

"Belki de yapıyorumdur!" Lucy'nin boynuna takacağı çelengi yapmaya başladığında sakin bir havayla cevap verdi.

Lucy yatmak için hazırlanırken bekledik ve yatağa girdiğinde Profesör kendisi gelip çelengi boynuna taktı. Ona söylediği son sözler şunlardı:

"Bozulmamasına dikkat edin ve oda sıkıntılı bile gelse bu gece pencere veya kapıyı açmayın."

"Söz veriyorum," dedi Lucy. "Ve ikinize de bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için binlerce kez teşekkür ediyorum! Ah, böyle arkadaşlarla kutsanmak için ne yaptım ki?"

Beklemekte olan arabamla evden ayrıldığımızda Van Helsing dedi ki:

"Bu gece huzur içinde uyuyabilirim, ihtiyacım olan da bu – iki gece yolculuk, aradaki günde bir sürü okuma, sonraki gün bir sürü endişe ve gözünü bile kırpmadan bütün gece oturma. Yarın sabah erkenden beni çağırt, birlikte tatlı hanımefendimizi görmeye geliriz, hazırladığım büyüden dolayı, çok daha güçlü olacaktır. Ha ha!"

O kadar kendinden emin görünüyordu ki, iki gece önceki kendi özgüvenimi ve yıkıcı sonucunu hatırlayarak saygı ve belli belirsiz bir dehşet duydum. Bunu arkadaşıma söylemekte tereddüt etmem benim zayıflığımdandı herhalde ama gittikçe daha çok hissediyordum, akmayan gözyaşları gibi.

XI. Bölüm

Lucy Westenra'nın Günlüğü

12 Eylül. – Hepsi bana karşı ne kadar iyiler. O sevgili Dr. Van Helsing'i sahiden seviyorum. Bu çiçekler için niye bu kadar hevesliydi merak ediyorum. Beni cidden korkuttu, çok öfkeliydi. Ama yine de haklıymış anlaşılan, çünkü onlarla şimdiden rahat ettim. Nedense bu gece yalnız yatmak beni dehşete düşürmüyor ve korkmadan uyuyabilirim. Pencerenin önündeki kanat çırpışlarına aldırmayacağım. Ah, özellikle geç saatlerdeki uykuyla o korkunç mücadelem, uykusuzluğun acısı ya da uyumaktan korkmanın acısı ve bana getirdiği bilinmedik dehşetler! Bazı insanlar ne kadar da kutsanmış oluyor, hayatlarında korku olmadan, dehşet olmadan, uykunun geceleri gelen bir nimet olduğu ve tatlı rüyalardan başka bir şey getirmediği insanlar. Neyse, işte bu gece buradayım, uyumayı umuyorum, "Bakire çelenkleri ve yayılmış çiçeklerle", oyundaki Ophelia gibi yatıyorum. Sarmısağı önceden hiç sevmezdim, ama bu akşam pek hoş! Kokusunda huzur var. Uykum gelmeye başladı bile. Herkese iyi geceler.

Dr. Seward'ın Günlüğü

13 Eylül. –Berkeley'ye çağrıldım ve her zamanki gibi Van Helsing'i çoktan hazırlanmış buldum. Otelden çağırtılan araba beklemekteydi. Profesör her zaman yanında getirdiği çantasını aldı.

Her şeyi tam olarak yazayım. Van Helsing'le ikimiz saat sekizde Hillingham'a vardık. Harika bir sabahtı. Parlak güneş ışığı ve erken sonbaharın taze duygusu, doğanın her yıl yerine getirdiklerinin tamamlanmasıydı adeta. Yapraklar çeşit çeşit güzel renklere bürünmüştü ama henüz ağaçlardan düşmeye başlamamışlardı. İçeri girdiğimizde sabah odasından çıkmakta olan Mrs. Westenra'ya rastladık. Her zaman erken kalkar. Bizi içtenlikle selamlayarak şöyle dedi:

"Lucy'nin daha iyi olduğunu duymak sizi sevindirecek. Sevgili çocuk hâlâ uyuyor. Odasına baktım ve onu gördüm ama rahatsız etmemek için içeriye girmedim." Profesör gülümsedi ve son derece mutlu görünüyordu. Ellerini ovuşturdu ve şöyle dedi:

"Hah! Teşhis koyduğumu biliyordum. Tedavim işe yarıyor." Buna Mrs. Westenra şöyle cevap verdi: "Bütün itibarı kendinize saklamayın doktor. Lucy'nin bu sabahki durumunda benim de payım var."

"Ne demek istiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu Profesör.

"Eee, dün gece sevgili çocuk için endişeliydim ve odasına gittim. Deliksiz uyuyordu, o kadar deliksiz ki benim odaya girmem bile onu uyandırmadı. Ama odanın havası çok ağırdı. Her yer şu feci, keskin kokulu çiçeklerle doluydu ve aslına bakarsanız boynunun etrafında da bunlardan bir salkım vardı. Zayıf haliyle bu ağır kokunun sevgili çocuğa fazla geleceğinden korktum, onun için hepsini dışarı çıkartıp içeriye temiz hava girmesi için pencereyi araladım. Halinden memnun kalacağınızdan eminim."

Mrs. Westenra genellikle erken saatte kahvaltısını ettiği kendi özel odasına çekildi. O konuşurken Profesör'ün yüzüne baktım ve kül rengine dönüştüğünü gördüm. Zavallı hanımefendi yanımızdayken kendine hâkim olmayı başarmıştı, çünkü durumunu ve bir şokun onun için ne kadar zararlı olabileceğini biliyordu. Doğrusu odasına geçmesi için ona kapıyı açtığında gülümsüyordu. Ama gözden kaybolduğu anda beni aniden ve güçlü bir şekilde yemek odasına çekti ve kapıyı kapattı.

Sonra, hayatımda ilk defa Van Helsing'in ruhen çöktüğünü gördüm. Sessiz bir umutsuzluk içinde ellerini başının üzerine kaldırdı, sonra çaresiz bir şekilde avuçlarını birbirine vurdu. Sonunda bir sandalyeye oturdu, ellerini yüzüne kapatarak hıçkırmaya başladı, yüksek sesli kuru hıçkırıklar yüreğinin acısından geliyordu. Sonra, sanki tüm evrene yalvarıyormuş gibi ellerini tekrar kaldırdı. "Tanrım! Tanrım! Tanrım!" dedi. "Biz ne yaptık, bu zavallı ne yaptı ki böyle ıstırapla kuşatıldık? Yazgımız, eskilerin pagan dünyasından gönderilmiş bu şeylerin bu şekilde olması mı? Her şeyden habersiz bu zavallı anne, en iyisini yaptığını zannederek yaptıklarıyla kızının bedeni ve ruhunu kaybediyor ve ona söylememeliyiz, onu uyarmamalıyız bile, yoksa ölür, yoksa ikisi de ölür. Ah nasıl da kuşatılmış vaziyetteyiz! Nasıl da iblislerin bütün güçleri bize karşı!" Birdenbire ayağa fırladı. "Gel," dedi. "Gel, görmeli ve harekete geçmeliyiz. İblis veya değil, ya da bütün iblisler hep birlikte, fark etmez. Yine de onunla savaşmalıyız." Çantasını almaya giriş kapısına gitti ve birlikte Lucy'nin odasına çıktık.

Bir defa daha Van Helsing yatağa doğru giderken ben jaluziyi kaldırdım. Bu sefer, önceki kadar feci, balmumu gibi solgun zavallı yüze baktığında irkilmedi. Yüzünde şiddetli bir üzüntü ve sonsuz bir acıma ifadesi vardı.

"Beklediğim gibi," diyerek çok şey ifade eden, tıslayan nefes alışıyla mırıldandı. Hiçbir şey söylemeden gidip

kapıyı kilitledi ve sonra bir sefer daha kan nakli yapmak için küçük masanın üzerine aletlerini yerleştirmeye başladı. Bunun gerekliliğinin çoktan farkına varmış ve ceketimi çıkarmaya başlamıştım ki elini uyaran bir tavırla kaldırıp beni durdurdu. "Hayır!" dedi. "İşlemi bugün sen yapacaksın. Kanı ben vereceğim. Sen zaten güçsüzsün." Konuşurken ceketini çıkardı ve gömleğinin kolunu sıvadı.

Yeniden işlem. Yeniden uyuşturucu. Yeniden kül rengi yanaklara biraz renk gelmesi ve sağlıklı uykunun düzenli nefesi. Bu sefer Van Helsing iyileşmek için dinlenirken ben Lucy'nin başında bekledim.

Biraz sonra Mrs. Westenra'ya kendisine danışmadan Lucy'nin odasından herhangi bir şey çıkarmamasını söyleme fırsatı yakaladı. Çiçeklerin tıbbi değeri olduğunu ve kokularını içe çekmenin tedavinin bir parçası olduğunu söyledi. Sonra, bu gece ve ertesi gece hastayı gözlem altında tutacağını ve gerektiğinde beni çağırtacağını söyleyerek vakanın takibini üstlendi.

Bir saat sonra Lucy uykusundan uyandı, canlı ve ışıltılıydı ve korkunç çilesine göre o kadar da kötü görünmüyordu.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Uzun süredir deliler arasında yaşamaya alışmam beynimi mi etkiliyor diye merak etmeye başlıyorum.

Lucy Westenra'nın Günlüğü

17 Eylül. – Dört gün dört gece huzur. O kadar güçlenmeye başladım ki kendimi tanıyamıyorum. Uzun bir kâbus görmüş ve güzel güneş ışığını görmek, sabahın etrafımı saran taze havasını hissetmek üzere yeni uyanmış gibiyim. Belirsiz, yarım yamalak hatıralarım, korkuyla beklediğim uzun, endişeli zamanlar, mevcut ıstırabı daha şiddetlendirecek bir umut acısı bile olmayan karanlıklarla ilgili. Sonra uzun unu-

tulma dönemleri ve suyun büyük basıncının içinden fırlayan bir dalgıç gibi yeniden hayata dönmek. Gerçi Dr. Van Helsing benimle birlikte olduğundan beri, sanki bütün bu kötü rüyalar geçti. Ödümü patlatan gürültüler; pencerelerde kanat sesleri, bana yakınmış gibi gelen uzaktaki sesler, nereden geldiğini bilmediğim ve bana ne olduğunu bilmediğim şeyleri yapmamı emreden haşin sesler, hepsi dindi. Şimdi uyuma korkusu olmadan yatağa gidiyorum. Uyanık kalmaya bile çalışmıyorum. Sarmısaktan hoşlanmaya başladım ve her gün Haarlem'den benim için bir kutu dolusu geliyor. Bu gece Dr. Van Helsing bir günlüğüne Amsterdam'da olması gerektiği için gidiyor. Ama başımda beklenmesine gerek yok. Yalnız kalabilecek kadar iyiyim. Annemin hatırına, sevgili Arthur'un ve bana bu kadar iyi davranan bütün dostlarımız hatırına Tanrı'ya şükür! Değişikliği hissetmeyeceğim bile, çünkü Dr. Van Helsing dün gece çoğunlukla sandalyesinde uyudu. Uyandığımda iki kere onu uyurken buldum. Ama dallar ya da yarasalar ya da her neyse pencere camlarına neredeyse öfkeyle çarptığı halde yeniden uyumaya korkmadım.

"The Pall Mall Gazette", 18 Eylül

KAÇAN KURT
Muhabirimizin Başından Geçen Tehlikeli Serüven
Hayvanat Bahçesi'ndeki Bakıcıyla Röportaj

Birçok araştırma ve geri çevrilmeden sonra, sürekli "Pall Mall Gazette" sözlerini bir tılsım gibi tekrarlayarak nihayet Hayvanat Bahçesi'nin kurt bölümünün dahil olduğu kısmının bakıcısını bulmayı başardım. Thomas Bilder fil kafesinin arkasında çitle çevrilmiş olan bölgedeki kulübelerden birinde yaşıyor ve ben onu bulduğumda tam çay içmek üzere oturmuştu. Thomas ve karısı misafirperver insanlar, yaşlıcalar ve

çocukları yok, keyif aldığım misafirperverlikleri örnek teşkil ediyorsa hayatları oldukça konforlu sayılır. Bakıcı yemek bitip hepimiz doyana kadar "iş" olarak gördüğü konuya hiç girmedi. Masa toplanıp piposunu yaktığında şöyle dedi:

"Şimdi devam idin biyifendi, bana istediğinizi sorabilirsiniz. Af buyrun, yemekten önce prifüsyonel konular hakkında konuşmayı reddediyom. Ben, bölümümüzdeki kurtlara, çakallara ve sırtlanlara soru sormaya başlamadan önce yemeklerini veririm."

Onu konuşkan bir havaya sokmak umuduyla, "Onlara soru sormak derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sopayla başlarına vurmak bi yoldur. Kulaklarını kaşımak başka bi yol, kız arkaaşlarına hava atmak isteyen heyecanlı beylerin yaptığı gibi. Yemeklerini fırlatmadan önce birinciyi, yani sopayla dürtmeyi pek umursamam ama kulaklarını kaşımadan önce, deyim yerindeyse, kahve ve likörlerini bitirmelerini beklerim. Unutmayın," diye filozofça ekledi, "hayvanların bu huyu bizlerde de vardır. Siz gelip bana işim hakkında sorular soruyosunuz, ben huysuz bi adamım ve sadece parıldayan lanet olası bi sterlinin hatrına sorularınızı cevaplıyom. Bana sorular sormak için Müdürden izin almam gerekir mi diye alaycı sorunuza rağmen. Gücenmeyin, size ceenneme gidin didim mi?"

"Dediniz."

"Ve sizin ayıp sözler söylediğim için beni şikâyet edeceğinizi söylemeniz benim kafama vurmaktır. Ama sterlin bunu telafi etti. Kavga etçek halim yoktu, bu yüzden yemeği bekledim ve kurtların, aslan ve kaplanların yaptığı gibi kendi ulumamı yaptım. Ama Tanrı sizi seviyo, artık benim kocamış karım içime çay ve kek tıktığına, lanet olası eski çaydanlığıyla yıkadığına ve ben pipomu yaktığıma göre, şimdi kulaklarımı elinizden geldiğince kaşıyabilirsiniz ve ben hırlamam. Sorularınıza devam edin. Lafı nereye getireceğinizi biliyom, kaçan kurda."

"Aynen. Bana kendi görüşünüzü söylemenizi istiyorum. Bana yalnızca nasıl olduğunu anlatın ve ben olayı öğrenince size bunun nedenini ve bu meselenin nasıl sonlanacağını düşündüğünüzü soracağım."

"Taam patron. İşte size bütün hikâye. Bersicker didiğimiz kurt Norveç'ten Jamrach's'a* gelen üç gri kurttan biriydi, dört sene olduydu onu satın alalı. Hoş, iyi huylu bir kurttu, hiç ööle bahsetmeye değer bi sorun çıkartmadıydı. Dışarı çıkmak istemesi, beni burdaki öbür hayvanlardan daha çok şaşırttı. Ama işte, kurtlara kadınlardan daha fazla güvenemezsin ki."

"Ona aldırış etmeyin beyefendi!" Mrs. Tom neşeli bir kahkahayla araya girdi. "O kadar uzun zamandır hayvanlarla ilgileniyo ki kendi yaşlı bi kurt olmadıysa şükretmek lazım! Ama kötü niyetli diildir."

"Evet efenim, dün ilk kargaşayı duyduğumda yemek vereli iki saat olduydu. Hasta olan genç bi puma için maymun kafesinde samandan yatak hazırlıyodum. Ama cıyaklama ve ulumaları duyunca hemen dışarı çıktıydım. Bersicker parmaklıklarda dışarı çıkmak istermiş gibi delicesine çırpınıyodu. O gün etrafta fazla insan yoktu ve yakınlarda bi tek adam vardı; uzun boylu, zayıf bi adam, karga burunluydu ve içinde bikaç beyazı olan sivri bi sakalı vardı. Sert ve soğuk bakışları, kırmızı gözleri vardı; ondan pek hoşlanmadıydım çünkü sanki hayvanları huzursuz eden şey onun kendisiydi. Ellerinde beyaz çocuk eldivenleri vardı, hayvanları işaret ederek bana didi ki: 'Bakıcı, bu kurtlar bi şeyden huylanmış gibiler.'

'Belki de sizden,' didim, çünkü takındığı havadan pek hoşlanmadıydım. Kızacağını ummuştum ama öyle olmadı, aksine küstahça gülümsedi, ağzı beyaz sivri dişlerle doluydu. 'Ah hayır, beni sevmezler' didi.

---

* 19. yüzyılda Londra'da bir hayvan satıcısı. (ç.n.)

'Ah hayır, severler,' didim onu taklit ederek. 'Çay saatinde dişlerini temizlemek için bi iki kemiği her zaman severler, sizde onlardan bi çuval dolusu var.'

Tuhaftı ama hayvanlar konuştuğumuzu görünce yattılar ve ben Bersicker'ın yanına gittiğimde her zamanki gibi kulaklarını okşamama ses çıkartmadıydı. Sonra o adam da geldi ve o da elini sokup kurdun kulağını okşamadıysa ne olayım!"

'Dikkat edin,' didim. 'Bersicker atiktir.'

'Boş verin,' dedi. 'Onlara alışığım.'

Şapkamı çıkararak 'Siz de mi bu iştesiniz?' diye sordum, zira kurtlarla vesaireyle alakalı iş yapan birisi bakıcılara iyi arkadaş olur.

'Hayır,' didi, 'pek öyle sayılmaz ama bikaç tane yetiştirdim.' Bunu söylerken şapkasını bi lord kadar kibar bi şekilde kaldırdı ve uzaklaştı. O gözden kaybolana kadar yaşlı Bersicker arkasından baktı, sonra gidip bi köşeye yattı ve bütün gece oradan çıkmadı. Neyse, dün gece, ay doğar doğmaz kurtlar hep birlikte ulumaya başladılar. Uluyacakları bi şey yoktu. Park yolunun arkalarında bi yerlerde, belli ki köpeğine seslenen bi adam dışında, etrafta kimsecikler yoktu. Bi iki kere her şey yolunda mı diye bakmak için dışarı çıktıydım ve ööleydi, sonra ulumalar durdu. Saat on ikiden hemen evvel, yatmaya gitmeden etrafa bi göz attıydım, yaşlı Bersicker'ın kafesinin önüne geldiğimde mahvoldum, parmaklıklar kırılmış, bükülmüştü ve kafes boştu. Kesin olarak bildiğim bu."

"Başka bir şey gören var mı?"

"Bahçıvanlarımızdan biri o sırada bi müzikli eğlenceden eve dönüyomuş, büyük gri bi köpeğin hendekten çıktığını görmüş. En azından öyle söylüyo ama ben kulak asmıyom çünkü gördüyse bile eve gittiğinde hanımına bunun hakkında hiçbi şey söylememiş, ancak kurdun kaçtığı haber verildikten, biz bütün gece Parkta Bersicker'ı yaka-

lamaya çalıştıktan sonra bi şey gördüğünü hatırladı. Öyle sanıyom ki müzikli eğlence aklını başından almıştı."

"Şimdi, Mr. Bilder, kurdun kaçışını bir şekilde açıklayabilir misiniz?"

"Pekâlâ, efenim," dedi kuşkulu bir alçakgönüllülükle, "sanıyom açıklayabilirim, ama bu teorimle ne kadar tatmin olursunuz bilmem."

"Kesinlikle olurum. Sizin gibi hayvanlar konusunda deneyimli bir adam her halükârda iyi bir tahmin yürütmeye cesaret edemezse başka kim buna kalkışabilir ki?"

"Pekâlâ öyleyse, biyifindi, şöyle açıklıyom. Kurt bence kaçtı – çünkü sadece dışarı çıkmak istiyodu."

Hem Thomas'ın hem karısının bu şakaya içtenlikle gülüşlerinden görebildiğim kadarıyla bu şaka daha önce yapılmıştı ve bütün açıklama sadece ince planlanmış bir aldatmacaydı. Saygıdeğer Thomas'la şaka yollu takılma konusunda başa çıkamazdım ama ona hitap edecek daha emin bir yol bildiğimi düşünüyordum ve dedim ki:

"Şimdi, Mr. Bilder, diyelim ki yarım sterlinin miadı doldu ve bana bundan sonra ne olacağını düşündüğünüzü söylediğiniz zaman, devamı talep edilmek üzere bekliyor."

"Haklısınız, efenim," dedi canlı bir tavırla. "Sizi kızdırdığım için kusura kalmayın ama yaşlı kadın bana göz kırptıydı, bu kadarını söylemem için."

"Ben öyle şey yapmam!" dedi yaşlı hanım.

"Görüşüm şu: Kurt başka bi yerlerde saklanıyo. Hatırlamayan bahçıvan onun kuzeye doğru, dörtnala, bi attan bile daha hızlı gittiğini söylediydi ama ben ona inanmıyom, çünkü anlarsınız ya efenim, kurtlar dörtnala gitmez, köpeklerin gitmediği gibi, yapıları müsait diil. Kurtlar hikâye kitapları içindir, diyebilirim ki sürü halinde gezdikleri ve onlardan daha çok korkmuş bi şeyi çiğnedikleri zaman, her ne olursa olsun, onu şeytanca sesler çıkartarak parçalayıverirler. Ama Tanrı sizi korusun, bi kurt gerçek

hayatta, aşağılık bi yaratıktır, onda iyi bi köpeğin aklı ve cesaretinin yarısı bilem yoktur, dörtte biri kadar bile kavgacı değildir. Bu kurt kavgaya da alışık değil, kendi yemeğini kendi bulmaya da ve büyük ihtimal Parkın bi yerlerinde titreyerek saklanıyodur ve eğer biraz düşünebiliyosa, kahvaltısını nereden bulacağını düşünüyodur. Belki de kömür deposu falan gibi bi yere girmiştir. Yok canım, bi aşçı kadın karanlıkta yeşil gözlerinin ona doğru parladığını görse korkmaz mı! Yemek bulamazsa aramak zorunda kalır, belki zamanında bi kasap dükkânı bulma şansını yakalar. Yakalayamazsa ve bi dadı yürüyüşe çıkmışsa ya da bi askerle buluşmuşsa ve bebeği pusette bırakmışsa – şey, o zaman nüfus sayımında bi bebeğin eksik olcağına şaşırmam. Hepsi bu."

Ben yarım sterlini uzattığımda pencerede bir şey inip kalktı ve Mr. Bilder'ın yüzü şaşkınlıktan normal halinin iki misli uzunluğa erişti.

"Tanrı beni korusun!" dedi. "Yaşlı Bersicker kendi başına geri gelmiş!"

Kapıya gitti ve açtı, bu bana çok gereksiz bir hareket gibi geldi. Aramızda makul sağlamlıkta bir engel olmadığı takdirde vahşi bir hayvanın pek de hoş gözükmediğini düşünmüşümdür her zaman. Kişisel deneyim bu fikri zayıflatmaktan çok şiddetlendirdi.

Ne de olsa alışkanlık gibisi yok, çünkü ne Bilder ne de karısı kurt için, benim bir köpek için düşündüğümden farklı şekilde düşünüyorlardı. Hayvanın kendisi, resimli kitaplardaki kurtların babası, *Kırmızı Başlıklı Kız*'daki önceden arkadaşıyken kılık değiştirerek güvenini sarsan kurt gibi uysal ve iyi huyluydu.

Bütün bu sahne komedi ve duygusallığın sözle anlatılamaz bir karışımıydı. Londra'yı yarım gün boyunca felce uğratan, çocukların ödünü kopartan kötü kurt sanki pişman olmuşçasına geri gelmiş ve kurnaz, hovarda bir oğul

gibi karşılanmış ve okşanmıştı. Yaşlı Bilder onun her yerini nazik bir özenle muayene etti ve tövbekâr hayvanla işi bittiğinde şöyle dedi:

"İşte, biliyodum, bizim zavallı ahbap bi şekilde belaya bulaşacaktı. Baştan beri bunu dimidim mi? Kafası kesik ve içinde kırık cam parçaları dolu. Yoluna çıkan lanet bi duvarın falan üstünden atlamış herhal. İnsanların duvarlarının üstüne kırık şişeler komasına izin verilmesi utanç verici. İşte bööle olur. Benimle gel Bersicker."

Kurdu aldı ve bir kafese kilitledi, doyurucu bir parça et verdi, en azından miktar olarak, şişman bir dananın özelliklerine sahipti, sonra haber vermeye gitti.

Ben de, Hayvanat Bahçesi'ndeki tuhaf kaçışla ilgili yegâne bilgiyi haber vermek için dışarı çıktım.

Dr. Seward'ın Günlüğü

17 Eylül. – Akşam yemeğinden sonra çalışma odamda, başka işlerin yoğunluğu ve Lucy'ye yapılan ziyaretler nedeniyle ne yazık ki ihmal ettiğim kitaplarımla ilgilenmekle meşguldüm. Birdenbire kapı açıldı ve hastam, yüzü hırsla çarpılmış vaziyette içeriye daldı. Afallamıştım, çünkü bir hastanın kendi arzusuyla müdürün odasına gelmesi görülmüş şey değildi. Bir anda bana doğru geldi. Elinde bir yemek bıçağı vardı ve onun tehlikeli olduğunu görüyordum, masayı aramızda tutmaya çalıştım. Ancak bana göre fazla atik ve güçlüydü, dengemi sağlayamadan bana saldırdı ve sol bileğimi ciddi olarak kesti. Yine de tekrar saldırmadan sağ elimle vurdum ve sırtüstü yere serildi. Bileğim çok kanıyordu, halının üstüne epey kan damladı. Dostumun bir daha saldırmaya niyeti olmadığını gördüm ve gözüm yerde yatan adamın üzerinde, bileğimi sardım. Görevliler içeriye gelip dikkatimizi ona çevirdiğimizde yaptığı şey kesinlikle

midemi bulandırdı. Yerde yüzükoyun yatmış, yaralanan bileğimden akan kanı bir köpek gibi yalıyordu. Kolayca yakalandı ve uysal bir şekilde görevlilerle gitmesi beni şaşırttı, sürekli, "Kan hayattır! Kan hayattır!" diye tekrar ediyordu.

Şu anda kan kaybetmeyi göze alamam. Son zamanlarda fazla kan kaybetmiş olmam sağlığım açısından iyi değil, ayrıca Lucy'nin hastalığının uzaması ve korkunç evreleri beni etkiliyor. Aşırı heyecanlıyım ve zayıf düştüm ve dinlenmeye, dinlenmeye, dinlenmeye ihtiyacım var. Neyse ki Van Helsing beni çağırmadı, böylece uyumadan idare etmeme gerek yok. Bu geceyi uyumadan geçiremezdim.

Telgraf, Anvers'deki Van Helsing'den, Carfax'taki Seward'a (İlçe belirtilmediği için Carfax, Sussex'e gönderilmiş; yirmi iki saat gecikmeyle teslim edilmiş)

17 Eylül. – Bu akşam Hillingham'da olmayı ihmal etme. Sürekli başında beklemesen de sık sık yanına gidip çiçeklerin yerli yerinde olduğunu kontrol et, çok önemli, ihmal etme. Oraya vardığımda mümkün olan en yakın zamanda yanında olacağım.

Dr. Seward'ın Günlüğü

18 Eylül. – Londra treninden henüz indim. Van Helsing'in telgrafı beni umutsuzluğa düşürdü. Bütün bir gecenin kaybı ve acı tecrübeyle bir gecede neler olabileceğini biliyorum. Her şeyin yolunda gitmesi de muhtemel ama ne oldu acaba? Üzerimizde öyle feci bir lanet var ki yapmaya çalıştığımız her şeyde, olabilecek her kaza önümüze çıkı-

yor. Bu silindiri yanıma alacağım, böylece Lucy'nin fonografında kayıtlarımı tamamlayabilirim.

Lucy Westanra'nın Bıraktığı Not

17 Eylül, Gece. – Bunu yazıyorum ve görülmesi için bırakıyorum ki kimsenin başı benim yüzümden derde girmesin. Bu, bu gece olanların kesin kaydıdır. Güçsüzlükten ölüyor gibi hissediyorum, yazmaya ancak gücüm yetiyor, ama yazmaktan ölecek olsam bile bunun yapılması gerekiyor.

Her zamanki gibi yatmaya gittim, çiçeklerin Dr. Van Helsing'in direktifleri doğrultusunda yerleştirildiğine dikkat ettim ve kısa bir süre sonra uyuyakaldım.

Mina beni kurtardığında Whitby'de, uçurumdaki uyurgezerlikten sonra başlayan ve şimdi ne olduğunu gayet iyi bildiğim, penceredeki kanat çırpınışlarıyla uyandım. Korkmamıştım ama keşke Dr. Seward –Dr. Van Helsing'in olacağını söylediği gibi– yan odada olsaydı, o zaman onu çağırabilirdim. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Sonra yine eski uyuma korkusu geldi ve uyanık kalmaya karar verdim. Uyumak istemediğimde tam tersine uykum gelir; ben de yalnız kalmaktan korktuğum için kapıyı açıp seslendim: "Orada kimse var mı?" Cevap yoktu. Annemi uyandırmaktan korktum ve kapımı tekrar kapattım. Sonra dışarıda, çalılıklarda bir köpek uluması gibi bir ses duydum ama daha vahşi ve derindi. Pencereye gittim ve dışarı baktım ama pencereye kanatlarını vurduğunu anladığım büyük bir yarasadan başka bir şey göremedim. Bu yüzden yatağa döndüm ama uyumamaya kararlıydım. O anda kapı açıldı ve annem içeriye baktı. Hareket ettiğimi görünce uyumadığımı anladı, içeriye gelip yanıma oturdu. Bana her zamankinden bile daha tatlı ve yumuşak bir sesle dedi ki:

"Senin için tedirgin oldum hayatım ve iyi olup olmadığını görmek için geldim."

Orada oturup üşütecek diye korktum ve yatağa gelip benimle birlikte uyumasını istedim, böylece yatağa girdi ve yanıma yattı. Bir süre kalıp kendi yatağına döneceğini söyleyerek sabahlığını çıkarmadı. O benim kollarımda, ben onun kollarında yatarken, yine pencereden kanat çırpma ve vurma sesleri geldi. Annem irkildi, biraz ürktü ve bağırdı:

"Nedir bu?" Onu sakinleştirmeye çalıştım ve sonunda başardım ve o sakin bir şekilde yattı. Ama zavallı kalbinin fena halde attığını duyabiliyordum. Bir süre sonra yine çalılıktan uluma sesleri geldi ve kısa bir süre sonra pencerede bir şangırtı oldu ve bir sürü cam parçası yerlere saçıldı. İçeri giren rüzgârla jaluzi havalandı ve pencere camlarının kırılmasıyla oluşan aralıkta büyük, ürkütücü gri bir kurdun kafası duruyordu. Annem korkuyla bağırdı ve gayretle oturma pozisyonuna geçti ve çılgınca ona yardımı dokunacak bir şeyler kavradı. Başka şeylerin yanı sıra Dr. Van Helsing'in ısrarla boynuma takmamı istediği çelengi de yakaladı ve boynumdan koparttı. Bir iki saniye oturdu, kurdu işaret ederken boğazında tuhaf korkunç bir şırıltı oldu. Sonra sanki yıldırım çarpmış gibi geriye düştü, başı alnıma çarptı ve beni bir iki dakika boyunca sersemletti. Oda ve etrafımdaki her şey dönüyordu sanki. Gözlerimi pencereye sabitledim ama kurt başını geri çekti, kırık camdan içeriye çok sayıda küçük zerrecik uçuştu ve gezginlerin çöllerde samyeli estiğinde tanımladığı toz bulutu gibi dönerek daireler çiziyorlardı. Kıpırdamaya çalıştım ama üzerimde bir büyü ve annemin sevgili kalbinin atışı durduğu için şimdiden soğumaya başlamış zavallı bedeni vardı, beni aşağıya bastırıyordu ve bir müddet bundan başka bir şey hatırlayamadım.

Yeniden kendime gelmem uzun sürmemişti ama bilincim yeniden yerine gelene kadar geçen süre çok, çok kor-

kunçtu. Yakınlarda bir yerlerde bir çan çalarak geçiyordu. Çevredeki bütün köpekler uluyor ve bizim çalılıkta, herhalde hemen dışarıda, bir bülbül ötüyordu. Acı, korku ve güçsüzlük yüzünden sersemlemiş ve aptallaşmıştım ama bülbülün sesi beni avutmaya gelen ölü annemin sesiymiş gibi geldi. Sesler herhalde hizmetçileri de uyandırmış olsa gerek ki kapımın dışında çıplak ayaklarının seslerini duyuyordum. Onlara seslendim ve içeriye geldiler ve neler olduğunu, üzerimde yatanın ne olduğunu gördüklerinde çığlık attılar. Rüzgâr kırık camdan içeriye hücum ediyordu ve kapı çarptı. Sevgili annemin bedenini kaldırıp ben kalktıktan sonra yatağa yatırdılar ve üzerine bir çarşaf örttüler. Hepsi o kadar korkmuş ve gergindi ki, onlara yemek odasına gidip birer kadeh şarap içmelerini söyledim. Kapı bir an için ardına kadar açılıp tekrar kapandı. Hizmetçiler feryat ettiler ve hep birlikte yemek odasına gittiler, ben çiçeklerimi sevgili annemin göğsüne yerleştirdim. Onlar oradayken Dr. Van Helsing'in bana söylediği şeyi hatırladım ama onları kaldırmak istemedim, ayrıca şimdi hizmetçilerden bazıları benimle kalabilirdi. Hizmetçilerin geri gelmemelerine şaşırdım. Onlara seslendim ama bir cevap alamadım, bu yüzden onları aramaya yemek odasına gittim.

Neler olduğunu görünce yüreğim fena oldu. Dördü de yerde çaresizce yatıyor, zorla nefes alıyorlardı. Şeri karafı masanın üzerinde, yarısı dolu olarak duruyordu ama etrafta tuhaf, keskin bir koku vardı. Kuşkulandım ve karafı inceledim. Afyonruhu kokusu aldım, büfeye baktım ve annemin doktorunun onun için kullandığı –ah! eskiden kullandığı– şişenin boş olduğunu gördüm. Ne yapacağım? Ne yapacağım? Odaya döndüm, annemle birlikteyim. Onu bırakamam ve birisinin uyuşturucu verdiği hizmetçileri saymazsak, ben yalnızım. Ölü birisiyle yalnız! Dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum çünkü kırık pencereden kurdun derin ulumasını duyuyorum.

Hava zerreciklerle dolu sanki, pencereden giren hava akımıyla uçuşup dönüyorlar, ışıklar mavi ve loş görünüyor. Ne yapacağım? Tanrı beni bu gece fenalıktan korusun! Bu kâğıdı göğsümde saklayacağım ki beni yatırmaya geldiklerinde bulabilsinler. Sevgili annem gitti! Benim de vaktim geldi. Hoşça kal sevgili Arthur, bu geceyi atlatamazsam. Tanrı seni korusun sevgilim ve Tanrı bana yardım etsin!

XII. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

18 Eylül. – Derhal arabayla Hillingham'a gittim ve erken saatte oradaydım. Arabayı bahçe kapısında bırakarak yoldan tek başıma yürüdüm. Kapıya hafifçe vurdum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde zili çaldım, çünkü Lucy ve annesini rahatsız etmekten korkuyor, kapıya sadece bir hizmetçinin gelmesini umuyordum. Bir müddet sonra, bir yanıt alamayınca kapıya yeniden vurdum ve zili çaldım, yine cevap yok. Bu saatte hâlâ yatakta olan hizmetçilere tembellik ettikleri için sövdüm –çünkü saat on olmuştu–, bu yüzden yine kapıyı vurup zili çaldım, bu sefer daha büyük bir sabırsızlıkla, ama yine cevap alamadım. O ana kadar yalnızca hizmetçileri suçlamıştım ama şimdi beni feci bir korku sarmaya başlamıştı. Bu ıssızlık etrafımızı sıkı sıkı saran lanet zincirinin bir başka halkası mıydı? Geldiğim yer gerçekte bir ölüm evi miydi, çok mu geç kalmıştım? Biliyorum ki birkaç dakika, hatta birkaç saniye gecikme Lucy için, şu ürkütücü kötüleşmelerinden birini daha geçirdiyse saatler süren tehlike anlamına gelebilirdi, bu yüzden içeri girmenin bir yolunu bulabilir miyim diye evin etrafını dolaştım.

Eve girmenin bir yolunu bulamadım. Bütün pencere ve kapılar kapatılmış ve kilitlenmişti, şaşkın bir vaziyette verandaya döndüm. Dönerken süratle koşturulan bir atın nallarının hızlı takırtılarını duydum. Bahçe kapısında durdular ve birkaç saniye sonra yoldan yukarı koşan Van Helsing'e rastladım. Beni gördüğünde soluk soluğa şöyle dedi: "Demek o sendin ve yeni geldin. O nasıl? Çok mu geç kaldık? Telgrafımı almadın mı?"

Elimden geldiğince çabuk ve açık bir şekilde cevapladım, telgrafı bu sabah erken bir saatte aldığımı, buraya gelmek için bir dakika bile harcamadığımı ve evdekilerden kimseye sesimi duyuramadığımı anlattım. Durakladı, şapkasını çıkardı ve ciddi bir ifadeyle şöyle dedi: "O zaman korkarım geç kaldık. Tanrı'nın arzusu!" Her zamanki o sağaltıcı enerjisiyle devam etti: "Gel. İçeri girmek için açacak bir kapı yoksa bir tane biz açarız. Bizim için en önemli şey zaman."

Mutfak penceresinin olduğu yere, evin arkasına geçtik. Profesör çantasından bir ameliyat testeresi çıkarttı, bana uzatarak pencerenin önündeki demir parmaklığı işaret etti. Hemen kesmeye başladım ve kısa zamanda üç tanesini kestim. Sonra uzun ince bir bıçakla pencere kanatlarını geriye ittik ve pencereyi açtık. Profesör'ün içeriye girmesine yardım ettim ve onu takip ettim. Mutfakta ve hemen yakındaki hizmetçilerin odasında kimse yoktu. İlerlerken bütün odaları yokladık ve panjurların arasından sızan ışıkla hafifçe aydınlanan yemek odasında dört kadın hizmetçiyi yerde yatar bulduk. Ölmüş olmalarını düşünmek için bir neden yoktu, çünkü hırıltılı solumaları ve odadaki afyonruhu kokusu durumları hakkında hiçbir şüphe bırakmıyordu. Van Helsing'le birbirimize baktık ve oradan ayrılırken şöyle dedi:

"Onlarla sonra ilgileniriz." Sonra Lucy'nin odasına çıktık. Kapısında bir iki saniyeliğine durup kulak kabarttık ama hiçbir ses duyamadık. Yüzlerimiz bembeyaz, ellerimiz titreyerek kapıyı usulca açıp odaya girdik.

Gördüğümüz şeyi nasıl tarif edebilirim? Yatakta iki kadın yatıyordu, Lucy ve annesi. Annesi daha orta kısımdaydı ve beyaz bir çarşafla örtülmüştü, çarşafın köşesi kırık pencereden giren hava akımıyla kalkmış, sabitlenmiş bir korku ifadesiyle gergin, beyaz yüzü ortaya çıkarmıştı. Yanında Lucy yatıyordu, yüzü bembeyaz ve daha da gergindi. Boynundaki çiçekleri annesinin göğsünde bulduk ve boğazı çıplaktı, daha önce de fark ettiğimiz iki küçük yara açıktaydı ama feci şekilde beyazdı ve parçalanmıştı. Profesör tek kelime etmeden yatağın üzerine eğildi, başı neredeyse zavallı Lucy'nin göğsüne değiyordu. Başını dinlemek istermiş gibi hemen yana çevirdi ve sıçrayarak beni çağırdı:

"Henüz çok geç değil! Çabuk! Çabuk! Konyağı getir!"

Alt kata koştum ve konyakla geri geldim, masanın üzerinde bulduğum şeri karafı gibi bu da ilaçlanmış olmasın diye koklayıp tatmayı da ihmal etmedim. Hizmetçiler hâlâ nefes alıyorlardı ama daha huzursuzlardı ve uyuşturucunun etkisinin azaldığını düşündüm. Emin olmak için vakit kaybetmeden Van Helsing'in yanına döndüm. Konyağı daha önceki gibi Lucy'nin dudaklarına, dişetlerine, bileklerine ve avuçlarına sürdü. Bana dedi ki: "Bunu yapabilirim, şu anda yapılabilecek başka bir şey yok. Sen git, hizmetçileri uyandır. Islak bir havluyla yüzlerine vur ve hızlı vur. Ateş yakıp sıcak banyo hazırlasınlar. Bu zavallı ruh neredeyse yanındaki kadar soğuk. Biz başka bir şey yapmadan önce ısıtılması gerek."

Derhal gittim ve kadınların üçünü fazla güçlükle karşılaşmadan uyandırdım. Dördüncüsü genç bir kızdı ve belli ki ilaç onu daha çok etkilemişti, bu yüzden onu kanepeye yatırdım ve uyuması için bıraktım. Diğerleri önce sersemlemiş vaziyetteydiler ama hafızaları yerine geldikçe çılgınca ağlayıp hıçkırdılar. Onlara karşı sert davrandım ve konuşmalarına izin vermedim. Onlara bir can kaybetmenin yeteri kadar kötü olduğunu ve eğer gecikirlerse Miss

Lucy'nin hayatını da feda edeceklerini söyledim. Böylece hıçkırarak ve ağlayarak işe koyuldular, yarı giyinik bir halde ateş ve su hazırladılar. Neyse ki, mutfak ve kazanın ateşi halen yanıyordu ve yeteri kadar sıcak su vardı. Bir küvet alıp Lucy'yi olduğu gibi dışarı götürüp küvete yerleştirdik. Biz kollarını, bacaklarını ovalamakla meşgulken giriş kapısı vuruldu. Hizmetçilerden birisi koşarak gitti, üzerine bir şeyler giydi ve kapıyı açtı. Sonra yanımıza döndü ve fısıldayarak kapıda bir beyefendi olduğunu ve Mr. Holmwood'dan mesaj getirdiğini söyledi. Ondan beyefendiye beklemesi gerektiğini söylemesini istedim, çünkü o anda kimseyle görüşemezdik. Mesajı iletmek üzere gitti ve işimize dalınca adamı tamamen unuttum.

Daha önceki deneyimlerimin hiçbirinde Profesör'ün bu kadar ölümüne azimle çalıştığını görmemiştim. Onun kadar ben de biliyordum ki, bu ölüm kalım savaşıydı ve bir dinlenme sırasında bunu ona söyledim. Bana anlamadığım bir şekilde ve yüzünde çok sert bir ifadeyle cevap verdi.

"Hepsi bu olsaydı, şimdi olduğumuz yerde durur, onu huzura ermesi için rahat bırakırdım, çünkü onun için ufukta hayat ışığı görmüyorum." İşine, eğer mümkünse, yenilenmiş ve daha çılgın bir gayretle devam etti.

İkimiz de hemen fark etmiştik ki sıcaklığın bir etkisi olmaya başlamıştı. Lucy'nin kalbi stetoskopla birazcık duyulur şekilde atmaya başlamıştı ve ciğerlerinin hareket ettiği fark edilebiliyordu. Van Helsing'in yüzü aydınlandı ve biz onu küvetten kaldırıp kurulamak için sıcak bir çarşafa sararken dedi ki: "İlk oyunu biz kazandık! Şah!"

Lucy'yi başka bir odaya götürdük, oda o ana kadar hazır edilmişti, yatağa yatırdık ve zorla boğazından aşağı birkaç damla konyak içirdik. Van Helsing'in onun boynuna yumuşak ipek bir mendil bağladığını fark ettim. Hâlâ baygındı ve hali önceki seferler kadar kötüydü, ama daha kötü değildi.

Van Helsing kadınlardan birini içeriye çağırdı, onunla kalmasını ve biz dönene kadar gözünü üstünden ayırmamasını söyledi ve eliyle işaret ederek beni dışarı çağırdı.

Biz merdivenlerden inerken "Ne yapılması gerektiğini mütalaa etmemiz lazım," dedi. Holde yemek odasının kapısını açtı, içeriye girdik, arkamızdan dikkatlice kapıyı kapattı. Panjurlar açılmıştı ama Britanya'da alt sınıftan kadınların sıkı sıkıya yerine getirdiği ölümle ilgili adabımuaşerete bağlılık nedeniyle jaluziler indirilmişti. Bu yüzden oda loştu. Ama yapmaya niyetlendiğimiz şeye yetecek kadar ışık vardı. Şaşkın görüntüsü Van Helsing'in ciddiyetini biraz hafifletmişti. Aklını bir şeyin kurcaladığı belliydi, bu yüzden biraz bekledim ve konuşmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağız? Kimden yardım isteyeceğiz? Bir kan nakli daha yapmamız lazım ve yakın bir zamanda yapmamız gerekiyor, yoksa zavallı kız bir saat bile dayanamaz. Sen zaten bitkinsin; ben de bitkinim. Bu kadınlara, kan vermeye cesaret etseler bile güvenemiyorum. Damarlarını onun için açacak birini bulmak için ne yapabiliriz?"

"Peki, ben ne güne duruyorum?"

Ses odanın diğer tarafındaki kanepeden geldi ve duyunca yüreğim teselli ve neşeyle doldu, çünkü bu Quincey Morris'in sesiydi.

Sesi ilk duyduğunda Van Helsing önce kızgınlıkla söylenmeye başladı ama ben "Quincey Morris!" diye bağırınca ve ellerimi uzatıp ona doğru atılınca, önce yüzü yumuşadı ve gözlerinde memnun bir ifade belirdi.

Ellerimiz kavuştuğunda "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye bağırdım.

"Sanırım nedeni Art."

Bana bir telgraf uzattı:

"Üç gündür Seward'dan bir haber alamıyorum ve fena halde endişeliyim. Buradan ayrılamıyorum. Babam halâ

aynı durumda. Bana Lucy'nin nasıl olduğu konusunda bir haber yolla. Gecikme. – HOLMWOOD."

"Sanırım tam zamanında geldim. Biliyorsun bana ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli."

Van Helsing uzun adımlarla yaklaştı, onun elini tuttu ve dosdoğru gözlerinin içine bakarak şöyle dedi:

"Bir kadının başı dertteyse, dünyadaki en iyi şey cesur bir erkeğin kanıdır. Siz erkeksiniz, buna kuşku yok. Şeytan gücü yettiği kadar bizimle uğraşabilir ama neyse ki Tanrı ihtiyacımız olduğunda bize erkekler gönderiyor."

Bir kez daha o feci işlemi uyguladık. Detayları anlatmayı yüreğim kaldırmayacak. Lucy korkunç bir şok yaşamıştı ve onu öncekilerden daha fazla etkilemişti, çünkü damarlarına epey miktarda kan gitmiş olmasına rağmen, vücudu tedaviye öncekilerde olduğu kadar iyi cevap vermemişti. Hayata dönme mücadelesini görmek ve duymak korkunçtu. Yine de hem kalbinin hem ciğerlerinin hareketi düzeldi ve Van Helsing önceki gibi deri altına morfin enjekte etti ve bunun etkisi olumlu oldu. Baygınlığı derin bir uykuya dönüştü. Ben Quincey Morris'le birlikte aşağı inerken, Profesör yanında bekledi ve bekleyen araba sürücüsüne para ödemesi için hizmetçilerden birini yolladı. Quincey'yi bir kadeh şarap içtikten sonra uzanması için yalnız bıraktım ve aşçıya iyi bir kahvaltı hazırlamasını söyledim. Aklıma bir şey geldi ve Lucy'nin şimdi olduğu odaya gittim. Usulca içeriye girdiğimde Van Helsing'in elinde bir iki not kâğıdı olduğunu gördüm. Belli ki okumuştu ve eli alnında, oturmuş düşünüyordu. Yüzünde sert bir memnuniyet vardı, kuşkusu çözüme kavuşmuş birisi gibiydi. Kâğıdı bana uzatırken sadece şunu söyledi: "Biz Lucy'yi banyoya taşırken göğsünden düşmüş."

Okuduğumda, Profesör'e bakarak durdum, biraz durakladıktan sonra ona sordum: "Tanrı aşkına, bütün bunlar ne demek oluyor? Deli miydi, ya da deli mi, ya da ne

tür korkunç bir tehlike bu?" O kadar şaşkına dönmüştüm ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Van Helsing elini uzattı ve kâğıdı alarak şöyle dedi:

"Şimdi onu dert etme. Şimdilik unut. Yakında hepsini öğrenip anlayacaksın, ama daha sonra. Bana ne söylemek için gelmiştin?" Bu beni gerçeğe döndürdü ve kendime gelmiştim.

"Ölüm sertifikası için konuşmaya gelmiştim. Usulüne uygun ve akıllıca davranmazsak bir soruşturma açılabilir ve o evrakı ibraz etmek zorunda kalabiliriz. Bir soruşturma olmayacağını ümit ediyorum çünkü eğer olursa zavallı Lucy başka şeyden olmasa da bu yüzden ölür. Ben biliyorum, siz biliyorsunuz ve ona bakan diğer doktor biliyor ki Mrs. Westenra'nın kalbi rahatsızdı ve bu yüzden öldüğünü bildirebiliriz. Ölüm sertifikasını hemen dolduralım ve ben kendim onu nüfus memuruna götürür, cenaze levazımatçısına giderim."

"Güzel, ah dostum John! İyi düşünmüşsün! Gerçekten Miss Lucy etrafını saran düşmanları için üzülse de, onu seven arkadaşları için sevinir. Bir, iki, üç, hepsi damarlarını onun uğruna açtılar, bir de yaşlı bir adam. Ah evet, biliyorum dostum John. Kör değilim! Seni bunun için daha da çok seviyorum! Şimdi git."

Holde Quincey Morris'le karşılaştım, elimde Arthur'a hitaben yazılmış, ona Mrs. Westenra'nın öldüğünü, Lucy'nin de hasta olduğunu ama şimdi iyileşmeye başladığını, Van Helsing'le ikimizin burada Lucy'yle birlikte olduğumuzu bildiren bir telgraf vardı. Ona nereye gittiğimi söyledim, o da benim acele etmemi istedi, ama ben çıkarken dedi ki:

"Döndüğünde Jack, seninle biraz baş başa konuşabilir miyiz?" Başımla onaylayarak cevapladım ve dışarı çıktım. Nüfus müdürlüğünde bir zorluk çekmedim ve yerel cenaze levazımatçısıyla akşam gelip tabut ölçüsü alması ve gerekli düzenlemeleri yapması için anlaştım.

Geri geldiğimde Quincey beni bekliyordu. Lucy'nin durumunu öğrenir öğrenmez onu göreceğimi söyledim ve odasına çıktım. Lucy hâlâ uyuyordu ve Profesör yanındaki koltuktan hiç kalkmamış gibiydi. Parmağını dudağına götürmesinden, yakında uyanmasını beklediğini ve onu vaktinden önce uyandırmaktan korktuğunu anladım. Bu nedenle alt kata Quincey'nin yanına gittim, onu kahvaltı odasına götürdüm, burada jaluziler inik değildi ve diğer odalara göre biraz daha neşeliydi, daha doğrusu onlar kadar iç karartıcı değildi. Yalnız kaldığımızda bana dedi ki:

"Jack Seward, hakkım olmayan bir konuya burnumu sokmak istemiyorum ama bu sıradan bir vaka değil. Biliyorsun ki bu kızı seviyordum ve onunla evlenmek istiyordum, bunun geçmişte kalmış olmasına rağmen yine de onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Onun nesi var? Hollandalı –görüyorum ki kendisi oldukça iyi biri– ikiniz odaya geldiğinizde bir kan nakli daha yapmanız gerektiğini, ama ikinizin de bitkin olduğunuzu söylemişti. Biliyorum ki siz doktorlar gizli konuşursunuz ve başkaları özel görüşmelerinizde ne konuştuğunuzu öğrenmeyi beklememelidir. Ama bu sıradan bir konu değil ve her ne ise, ben de kendime düşeni yaptım. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedim ve o devam etti:

"Anlıyorum ki benim bugün yaptığımı sen de, Van Helsing de daha önce yapmışsınız. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Ve sanırım Art da bu işin içindeydi. Dört gün önce onu kendi evinde gördüğümde tuhaf görünüyordu. Pampa steplerinde bulunduğumdan ve sevdiğim bir kısrağın bir gecede ölümüne şahit olduğumdan beri hiçbir şeyin bu kadar çabuk çöktüğünü görmemiştim. Vampir dedikleri şu iri yarasalardan biri gece ona gelmiş ve tıkınmış, damarı açılınca ayakta durmaya yetecek kadar kanı kalmamış ve yattığı yerde ona bir kurşun sıkmak zorunda kalmıştım.

Jack, mahremiyete hıyanet etmeden bana söyleyebilecek misin, Arthur ilkti, öyle değil mi?"

Zavallı dostum konuşurken son derece endişeli görünüyordu. Sevdiği kadının sağlığıyla ilgili belirsizliğin işkencesini yaşıyordu ve onu çevreleyen korkunç esrar hakkında hiçbir şey bilmiyor olması acısını artırıyordu. İçi kan ağlıyor ve bütün erkekliğini elinden alıyordu ama onu ayakta tutmaya yetecek kadar asil bir kan taşıyordu. Cevap vermeden önce durakladım, çünkü Profesör'ün sır olarak kalmasını istediği hiçbir şeyi açık etmemem gerektiğini hissediyordum, ama Quincey zaten o kadar çok şey biliyordu, o kadar çok şeyi tahmin ediyordu ki cevap vermemek için bir neden yoktu, bu yüzden aynı ifadeyle cevapladım.

"Öyle."

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Aşağı yukarı on gündür."

"On gün! O zaman tahmin ederim ki, Jack Seward, o sevdiğimiz zavallı tatlı yaratık bu kadar zaman içinde damarlarına dört güçlü erkeğin kanını almış. Canlı erkeklerin, bütün vücudu bu kadarını taşıyamazdı." Sonra bana yaklaşıp sert bir yarı fısıltıyla sordu: "Kanı ne çıkarttı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu," dedim, "asıl mesele. Van Helsing bu konuda çıldırmış vaziyette, ben ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteyim. Bir tahminde bulunmaya bile cesaret edemiyorum. Lucy'nin düzgün bir şekilde gözetim altında tutulması için yaptığımız hesapları boşa çıkaran bir dizi küçük durum oluştu. Ama bunlar bir daha tekrar etmeyecek. Burada kalacağız, her şey iyi olana kadar – ya da kötü." Quincey elini uzattı. "Beni de say," dedi. "Sen ve Hollandalı bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, yapayım."

Akşamüzeri uyandığında Lucy'nin ilk yaptığı göğsünü yoklamak ve beni şaşkınlığa uğratarak Van Helsing'in bana okumam için verdiği kâğıdı bulmak oldu. Dikkatli Profesör, uyandığında paniğe kapılmaması için, onu

bulduğu yere yerleştirmişti. Gözleri Van Helsing ve bana bakarak parladı, memnundu. Sonra odaya bakındı ve nerede olduğunu görünce irkildi. Çığlık atarak zavallı ince elleriyle solgun yüzünü kapadı. Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de hemen anlamıştık – annesinin ölümünü tam anlamıyla idrak etmişti. Bu yüzden onu teselli etmek için elimizden geleni yaptık. Kuşkusuz acısını paylaşmamız onu biraz avutmuştu ama düşünce ve duyguları dibe vurmuştu; sessiz ve güçsüz bir halde uzun süre ağladı. Ona birimizin ya da ikimizin birden sürekli yanında kalacağımızı söyledik ve bu onu rahatlattı. Alacakaranlığa doğru biraz şekerleme yaptı. Bu sırada çok tuhaf bir şey oldu. Uykudayken göğsündeki kâğıdı çıkarıp iki parçaya böldü. Van Helsing yanına gidip parçaları ondan aldı. Yine de sanki kâğıt elindeymiş gibi yırtma hareketine devam etti. Sonunda ellerini kaldırdı ve sanki parçaları savuruyormuş gibi açtı. Van Helsing şaşırmış görünüyordu ve kaşlarının birleşmesi düşünceli halini gösteriyordu ama bir şey söylemedi.

19 Eylül. – Dün bütün gece rahatsız bir şekilde uyudu, uyumaktan hep korkuyordu ve uyandığında daha güçsüz durumdaydı. Profesör'le ikimiz nöbetleşe başını bekledik ve bir an olsun yalnız bırakmadık. Quincey Morris niyeti hakkında bir şey söylememişti ama biliyordum ki bütün gece evin etrafında devriye gezmişti.

Sabah olduğunda günün ışıkları zavallı Lucy'nin ne kadar güçten düştüğünü gözler önüne serdi. Başını bile çevirmekte zorlanıyordu ve yiyebildiği az bir besinin ona faydası olmuyordu. Zaman zaman uyudu ve Van Helsing'le ikimiz onun uykuyla uyanıklık arasındaki değişikliğini fark etmiştik. Uyurken daha güçlü görünüyordu, daha bitkin olmasına rağmen nefesi daha yumuşaktı. Açık ağzı pembe dişetlerinin, kesinlikle her zamankinden daha uzun ve daha sivri dişlerinden çekildiğini ortaya koyuyordu. Uyandığında gözlerinin yumuşaklığı ifadesini açıkça değiş-

tiriyordu çünkü ölüyor gibi gözükmesine rağmen kendisi gibiydi. Öğleden sonra Arthur'u sordu ve ona bir telgraf yolladık. Quincey onu istasyonda karşılamak üzere gitti.

Arthur geldiğinde saat neredeyse altı olmak üzereydi; güneş yusyuvarlak ve sıcacık batıyor, kırmızı ışığı pencereden içeriye süzülüyor, soluk yanaklara biraz renk katıyordu. Arthur onu gördüğünde duygulanıp düpedüz hıçkırıklara boğuldu ve hiçbirimiz konuşamadık. Geçen saatler boyunca, uyku dönemleri veya uyku olarak kabul ettiğimiz koma dönemleri daha sıklaşmış, böylece konuşmanın mümkün olduğu süreler kısalmıştı. Yine de Arthur'un varlığı canlandırıcı bir etki yaratıyor gibiydi. Lucy biraz toparlanmıştı ve Arthur'la, biz geldiğimizden beri olduğundan daha canlı konuşuyordu. Arthur da kendini biraz toparladı ve elinden geldiğince neşeli konuşmaya gayret ediyordu, böylece elden gelenin en iyisi yapılmıştı.

Şimdi saat neredeyse dokuz, Arthur ve Van Helsing onun yanındalar. Ben bunları Lucy'nin fonografında kaydediyorum, on beş dakika sonra nöbeti devralacağım. Saat altıya kadar dinlenmeye çalışacaklar. Nöbetlerimizin yarın sona ereceğinden korkuyorum çünkü büyük bir şok yaşadık. Zavallı çocuk toparlanamıyor. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya Mektup (Kendisi tarafından açılmadı)

17 Eylül

"Çok sevgili Lucy,

Senden haber almayalı ya da sana yazdığım son mektubumdan bu yana sanki bir asır geçti. Yazdığım bütün ha-

berleri okuyunca kusurlarımı affedeceğini biliyorum. Eh, kocamı sağlam bir şekilde geri aldım. Exeter'e vardığımızda bizi bekleyen bir araba vardı ve bir gut atağı geçirmiş olmasına rağmen Mr. Hawkins oradaydı. Bizi evine götürdü, bizim için güzel ve rahat odalar hazırlatmıştı ve birlikte yemek yedik. Yemekten sonra Mr. Hawkins şöyle dedi:

'Dostlarım, sağlığınıza ve refahınıza kadeh kaldırmak istiyorum ve bütün lütuflar sizinle olsun. İkinizi de çocukluğunuzdan beri tanırım, büyümenizi sevgi ve gururla izledim. Şimdi evinizi benimle burada kurmanızı istiyorum. Çoluğum çocuğum kalmadı. Hepsi gitti ve vasiyetimde her şeyi size bıraktım.' Lucy hayatım, Jonathan ve yaşlı adamın elleri kenetlenirken ben ağladım. Çok, çok mutlu bir akşam geçirdik.

İşte buradayız, bu güzel, eski eve yerleştik ve hem yatak odamdan hem çalışma odasından katedralin büyük karaağaçlarını yakın bir mesafeden görebiliyorum, geniş siyah gövdeleri katedralin eski sarı taşlarının önünde ve kargaların –ve insanların– hep yaptıkları gibi bütün gün gaklamalarını, gevezeliklerini ve dedikodu yapmalarını duyabiliyorum. Meşgulüm, söylemeye gerek yok, bir şeyler düzenliyor, evi idare ediyorum. Jonathan ve Mr. Hawkins bütün gün meşguller, şimdi artık Jonathan da ortak olduğu için Mr. Hawkins müşteriler hakkında her şeyi ona anlatmak istiyor.

Sevgili annen nasıl? Keşke bir iki günlüğüne sizi görmeye oraya gelebilsem hayatım ama henüz gelmeye kalkışamam çünkü omuzlarımda epey yük var ve Jonathan'ın hâlâ bakıma ihtiyacı var. Kilo almaya başladı ama uzun hastalık onu perişan etti. Şimdi bile bazen birdenbire uykusundan fırlıyor ve uyanarak titriyor, ta ki ben onun her zamanki sükûnetine kavuşması için dil dökene kadar. Tanrı'ya şükür neyse ki, bu olaylar gün geçtikçe seyrekleşiyor ve zamanla tamamen kaybolacağını umuyorum. Benden

haberler böyle, şimdi seninkileri sorayım. Ne zaman evleneceksin ve nerede, töreni kim yürütecek, ne giyeceksin ve bu herkese açık bir düğün mü, yoksa özel bir düğün mü olacak? Bana her şeyi anlat hayatım, bana her şey hakkında her şeyi anlat, çünkü seninle ilgili olup da benim için değerli olmayan hiçbir şey olamaz. Jonathan sana 'hürmet ve selamlarını' iletmemi istedi ama ben bunun önemli firma Hawkins & Harker'ın küçük hissedarından yeteri kadar iyi bir mesaj olmadığı kanısındayım. Bu yüzden, sen beni sevdiğine göre ve o da beni sevdiğine göre ve ben seni fiilin bütün halleri ve çekimleriyle sevdiğime göre, sana bunun yerine, basit bir şekilde 'sevgilerini' yolluyorum. Hoşça kal, sevgili Lucy, Tanrı seni kutsasın.

Sevgiler,
Mina Harker"

Tıp Doktoru, İrlanda Royal College of Surgeons Üyesi, İrlanda King's and Queen's College of Physicians Mezunu Patrick Hennessey'den Rapor

20 Eylül

"Sayın Beyefendi,

İstekleriniz doğrultusunda, benim sorumluluğuma bıraktığınız her şeyin durumu hakkındaki raporumu yolluyorum. ...Hastamız Renfield'le ilgili olarak söylenecek daha çok şey var. Çok kötü sonuçlanabilecek bir feveran daha yaşadı, neyse ki üzücü sonuçlar olmadan bitti. Bu öğleden sonra bitişiğimizdeki boş eve, hatırlayacağınız gibi hastanın iki kere kaçtığı eve bir at arabasıyla iki kişi geldi. Adamlar yabancı oldukları için, kapıcıya yollarını sormak maksadıyla bizim bahçe kapımızda durdular. Ye-

mekten sonra bir sigara içerken çalışma odasının penceresinden dışarı bakıyordum ki adamlardan birinin eve geldiğini gördüm. Renfield'in odasının penceresinin önünden geçerken hasta içeriden onu azarlamaya başladı ve ağzına gelen bütün kötü sözleri saydı döktü. Efendiden birine benzeyen adam, 'Kapa çeneni ağzı bozuk herif,' demekle yetindi, bunun üzerine bizimki adamı kendisini soymakla ve öldürmek istemekle suçladı ve asılacağını bilse bile ona engel olacağını söyledi. Pencereyi açtım ve adama bunları dikkate almamasını işaret ettim, adam etrafını iyice inceleyip nasıl bir yere geldiğini idrak ederek 'Tanrı sizi kutsasın beyefendi, lanet olası bir akıl hastanesinde bana ne dendiğini umursamam. Size ve müdüre acıyorum, bunun gibi vahşi bir yaratıkla aynı evde yaşamak zorunda olduğunuz için,' demekle yetindi. Sonra medeni bir şekilde yolunu sordu, ben de ona boş evin bahçe kapısının nerede olduğunu söyledim. Giderken arkasından bizim adam tehditler, lanetler ve küfürler savuruyordu. Genellikle terbiyeli bir adam olduğu ve şiddetli krizlerinin haricinde buna benzer bir şey olmadığı için, kızgınlığına neyin sebep olduğunu anlayabilir miyim diye aşağıya indim. Onu gayet sakin ve ılımlı davranışlar içinde bulmak beni şaşırttı. Bu olay hakkında onu konuşturmaya çalıştım ama bana sakin bir şekilde ne demek istediğimi sordu ve beni olayı tamamen unuttuğuna inandırdı. Bunu söylemek beni üzüyor ama bu sadece kurnazlığının başka bir örneğiydi, çünkü yarım saat sonra onu yine duydum. Bu sefer odasının penceresinden kaçmış, yolda koşuyordu. Görevlilere beni takip etmeleri için seslendim ve arkasından koştum çünkü bir kötülük yapmak niyetinde olduğundan korktum. Daha önce geçen aynı arabayı, büyük tahta kutular yüklenmiş olarak yoldan aşağı gelirken gördüğümde korkum doğrulandı. Adamlar sanki zorlu bir idman yapmış gibi, alınlarını siliyorlardı ve yüzleri kızarmıştı. Ben yetişemeden hasta

onlara saldırdı, birini arabadan çekip indirerek başını yere vurmaya başladı. Eğer onu tam zamanında yakalamış olmasaydım adamı orada, o anda öldürecekti. Diğer adam aşağı atladı ve ağır kamçısının küt tarafıyla başına vurdu. Çok sert bir darbeydi ama umursamış gibi durmuyordu, aksine onu da yakaladı ve üçümüzle birden mücadele etti, bizi kedi yavruları gibi itip kaktı. Biliyorsunuz ben hafifsıklet sayılmam ve diğer ikisi de irikıyım adamlardı. Boğuşma sırasında önce sessizdi ama biz ona hâkim oldukça ve görevliler deli gömleği giydirirken bağırmaya başladı: 'Onları hüsrana uğratacağım! Beni soyamayacaklar! Beni yavaş yavaş öldüremeyecekler! Hâkimim ve Efendim için savaşacağım!' Ve buna benzer bir sürü tutarsız saçmalık. Onu eve geri götürmek ve yalıtımlı odaya koymak çok zor oldu. Görevlilerden Hardy'nin bir parmağı kırıldı. Ancak onu güzelce sardım ve iyileşiyor.

İki nakliyeci önce zararları için dava açma tehdidiyle çok patırtı yaptılar ve kanunun vereceği bütün cezaları üzerimize yağdıracaklarına dair bizi temin ettiler. Halbuki tehditleri, ikisinin çelimsiz bir deli tarafından dayak yemeleri nedeniyle, bir çeşit dolaylı özürle karışmıştı. Ağır kutuları arabaya taşıyıp kaldırırken güçleri tükenmemiş olsa onu bir çırpıda yenebileceklerini söylediler. Ayrıca yenilgileri için, işlerini toz toprak içinde yapmalarından dolayı aşırı susuz kalmalarını ve çalışma ortamlarının eğlence yerlerinden fena halde uzak olmasını sebep gösterdiler. Dertlerini anlamıştım, bir bardak sert içki, hatta daha fazlasını alınca, ellerine birer sterlin tutuşturulunca, saldırıyı hafife almaları kolay olurdu ve daha feci delilerle sırf lanet olası bir herifle karşılaşmak için keyif olsun diye dövüşeceklerine dair yemin ettiler. İhtiyaç olur diye isimlerini ve adreslerini aldım. İsimleri ve adresleri şöyle: Jack Smollet, Dudding's Rents, King George's Road, Great Walworth ve Thomas Snelling, Peter Farley's Row,

Guide Court, Bethnal Green. İkisi de Harris & Oğulları, Taşıma ve Nakliye Şirketi, Orange Master's Yard, Soho'da çalışıyorlar.

Burada ilgileneceğiniz bir mesele olursa size haber veririm ve önemli bir şey olursa size derhal telgraf çekerim.

Bana güvenebilirsiniz Sayın Beyefendi,

Saygılarımla,

Patrick Hennessey"

Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya Mektup (Açılmadı)

18 Eylül

"Sevgili Lucy,

Çok kötü bir darbe yedik. Mr. Hawkins birdenbire öldü. Kimileri bizim için çok üzücü olmadığını düşünebilir ama ikimiz de onu o kadar sevdik ki sanki bir baba kaybetmiş gibi olduk. Ben babamı da annemi de hiç tanımadım, bu yüzden sevgili yaşlı adamın ölümü bana ciddi bir darbe oldu. Jonathan çok kederli. Sadece hayatı boyunca elinden tutmuş olan ve sonunda onu kendi oğlu yerine koyan ve bizim gibi mütevazı yetişmiş kişiler için hayal edemeyeceğimiz kadar büyük bir servet bırakan bu sevgili iyi insan için üzüntü, derin üzüntü hissetmesinin dışında Jonathan farklı bir şey daha hissediyor. Üzerine düşen sorumlulukların fazlalığının onu kaygılandırdığını söylüyor. Kendinden şüphe etmeye başladı. Onu neşelendirmeye çalışıyorum ve *benim* ona güveniyor olmam onun da kendisine güvenmesine yardımcı oluyor. Ama geçirdiği ciddi şok onu en çok bu noktada etkiliyor. Onun gibi tatlı, sade, asil ve güçlü bir kişiliğin –iyi kalpli sevgili dostumuzun yardımıyla bir-

kaç sene içinde kâtiplikten ustalığa yükselmeye muktedir olan bir kişiliğin– böyle yara alması ve gücünü yitirmesi çok acı. Mutluluğunun ortasında, seni kendi meselelerimle endişelendirdiysem kusuruma bakma hayatım, ama Lucy hayatım, birine söylemem lazım çünkü Jonathan'a karşı güçlü ve neşeli görünmeye çalışmanın baskısı beni yoruyor ve burada içimi dökebileceğim kimse yok. Londra'ya gelmeye çekiniyorum, yarından sonra geleceğiz çünkü zavallı Mr. Hawkins vasiyetinde babasıyla aynı mezara gömülmek istediğini belirtmiş. Başka hiçbir akrabası olmadığı için Jonathan baş ağıtçı olmak zorunda. Seni görmek için gelmeye çalışacağım tatlım, bana birkaç dakika ayırabilirsen. Seni tedirgin ettiğim için affet. İyi dileklerimle.

Seni seven
Mina Harker"

Dr. Seward'ın Günlüğü

20 Eylül. – Bu akşam kayıt yapmamı ancak bir kararlılık ve alışkanlık sağlayabilir. O kadar perişan vaziyette, o kadar keyifsiz, hayat da dahil olmak üzere dünyadan ve içindeki her şeyden o kadar bıkkınım ki şu anda ölüm meleğinin kanat çırpışlarını duysam umurumda olmazdı. Ve son zamanlarda, bir amaçla bu acımasız kanatlarını Lucy'nin müteveffa annesi ve Arthur'un müteveffa babası için çırptı ve şimdi... Çalışmaya devam etsem iyi olacak.

Van Helsing'den Lucy'nin nöbetini zamanında devraldım. Arthur'un da gidip dinlenmesini istedik ama başta itiraz etti. Ancak Lucy eğer kötüye giderse, gün içinde bize yardım etmesine ihtiyacımız olacağını, dinlenemediğimiz için hepimizin birden halsiz düşmememiz gerektiğini söylediğimde gitmeyi kabul etti. Van Helsing ona karşı çok nazikti. "Gelin çocuğum," dedi. "Benimle gelin. Siz hasta ve güçsüzsünüz,

çok üzüldünüz ve manen acı çektiniz, ayrıca bildiğimiz gücünüz de zorlandı. Yalnız olmamalısınız çünkü yalnız olmak korku ve panikle dolu olmak demektir. Çalışma odasına gelin, orada büyük bir ateş yanıyor ve iki kanepe var. Siz birinde yatacaksınız, ben diğerinde ve duygudaşlığımız birbirimizi avutacak, konuşmasak da, uyusak da." Arthur onunla birlikte çıktı, çıkarken Lucy'nin yüzüne özlemle baktı, Lucy'nin yüzü yastığın üzerinde keten örtüden de beyaz görünüyordu. Oldukça hareketsiz yatıyordu, ben her şey olması gerektiği gibi mi diye odayı kolaçan ettim. Profesör diğer odada olduğu gibi burada da sarmısak kullanmaya devam etmişti. Pencere kanatları buram buram kokuyordu, Lucy'nin boynunun etrafında, Van Helsing'in takmasını istediği ipek mendilin üzerinde aynı kokulu çiçeklerden kabataslak yapılmış bir çelenk vardı. Lucy'nin nefes alışı biraz hırıltılıydı ve yüzü çok kötü görünüyordu, çünkü ağzı açık olduğu için soluk dişetleri meydandaydı. Dişleri, loş, belirsiz ışıkta sabahkinden daha uzun ve daha sivri görünüyordu. Sanki özellikle köpekdişleri bir ışık oyunuyla diğerlerinden daha uzun gibi duruyordu. Yanına oturdum ve derhal huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Aynı anda pencereden bir tür hafif çırpınma ya da çarpma sesi geldi. Usulca pencereye gidip jaluzinin kenarından dışarıya göz attım. Dolunay vardı ve gürültüyü, oldukça loş olmasına rağmen kuşkusuz ışığın çektiği, daireler çizerek uçan, iri bir yarasanın yaptığını, arada bir kanatlarıyla pencereye çarptığını gördüm. Koltuğuma geri geldiğimde Lucy'nin hafifçe yer değiştirdiğini ve boynundaki sarmısak çiçeklerini koparttığını gördüm. Elimden geldiği kadar yerine yerleştirdim ve beklemek için oturdum.

O anda uyandı, Van Helsing'in tembihlediği gibi ona yemek verdim. Çok az yedi, onu da isteksizce. Şimdiye kadar hastalığının belirgin bir özelliği olan yaşam ve güç için verdiği bilinçsiz mücadele artık onu terk etmişti. Bilinci yerine geldiği anda sarmısak çiçeklerini kendine çekmesi

merakımı cezbetti. Hırıltıyla soluduğu uyku haline geçtiğinde çiçekleri uzağa itmesi, ama uyandığında onları yanına çekmesi kesinlikle tuhaftı. Bu konuda hata yapmak mümkün değildi, çünkü sonraki uzun saatler boyunca birçok sefer uykuyla uyanıklık arasında gidip geldi ve her seferinde aynı hareketi tekrarladı.

Saat altıda Van Helsing nöbeti devralmaya geldi. Arthur kestirdiği için şefkat gösterip onu uyumaya devam etmesi için bırakmıştı. Lucy'nin yüzünü gördüğünde onun tıslayan iç çekişini duyabildim ve benimle tiz bir fısıltıyla konuştu. "Jaluziyi kaldır, ışık istiyorum!" Sonra yüzü neredeyse Lucy'ninkine dokunacak kadar eğildi ve onu dikkatlice inceledi. Çiçekleri çekti ve ipek mendili boynundan kaldırdı. Bunu yaparken geri sıçradı ve onun feryadının "Mein Gott!"* diye boğazında boğulduğunu duyabildim. Ben de eğilerek baktım ve fark edince üzerime tuhaf bir ürperti çöktü.

Boğazındaki yaralar tamamen kaybolmuştu.

Van Helsing tam tamına beş dakika ona bakarak durdu, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Sonra bana dönüp sakin bir sesle şöyle dedi:

"Ölüyor. Uzun sürmeyecek. Dikkat et, uyanıkken mi, yoksa uyurken mi öldüğü çok fark yaratacak. O zavallı çocuğu uyandır, gelsin sonunu görsün. Bize güveniyor ve biz ona söz verdik."

Yemek odasına gidip onu uyandırdım. Bir an için sersemledi ama kepenklerin arasından güneş ışığının içeriye süzüldüğünü görünce geç kaldığını zannetti ve korktuğunu ifade etti. Onu Lucy'nin hâlâ uyuduğuna ikna ettim ama elimden geldiğince nazik bir şekilde Van Helsing'le ikimizin sonun yaklaştığından korktuğumuzu söyledim. Elleriyle yüzünü kapattı ve kanepenin yanında dizleri üzerine çöktü, belki bir dakika kadar öylece kaldı, başı gömülmüş

* (Alm.) Aman Tanrım. (ç.n.)

dua ederken omuzları kederden titriyordu. Onu elinden tutup kaldırdım. "Gel," dedim, "sevgili kadim dostum, bütün metanetini topla. *Onun* için en iyisi ve en kolayı bu."

Lucy'nin odasına geldiğimizde gördüm ki Van Helsing alışılmış öngörüsüyle eşyaları düzenlemiş ve her şeyi mümkün olduğu kadar hoş görünür hale getirmişti. Lucy'nin saçını bile taramıştı, saçları her zaman güneş gibi parlayan dalgalarıyla yastığın üzerindeydi. Odaya girdiğimizde gözlerini açtı, onu görünce yumuşak bir sesle fısıldadı:

"Arthur! Ah, sevgilim, geldiğine çok memnun oldum!" Lucy'yi öpmek için eğildiğinde Van Helsing onu durdurdu. "Hayır," diye fısıldadı, "henüz değil! Elini tutun, bu onu daha çok rahatlatır."

Böylece Arthur onun elini tuttu ve yanına diz çöktü, Lucy çok iyi görünüyordu, bütün yumuşak hatlar gözlerinin meleksi güzelliğine uyuyordu. Sonra yavaş yavaş gözleri kapandı ve uykuya daldı. Kısa bir süre göğsü hafifçe inip kalktı, yorgun bir çocuk gibi nefes alıp veriyordu.

Sonra gece fark ettiğim gibi, belli belirsiz tuhaf bir değişiklik oldu. Nefesi hırıldamaya başladı, ağzı açıldı, geri çekilmiş solgun dişetleri dişlerinin her zamankinden daha uzun ve daha sivri gözükmesine neden oldu. Uykuyla uyanıklık arasında, dalgın, bilinçsiz bir halde gözlerini açtı, gözleri şimdi donuk ve aynı zamanda katıydı ve o ana kadar dudaklarından döküldüğünü duymadığım alçak ve şehvetli bir sesle şöyle dedi:

"Arthur! Ah, sevgilim, geldiğine çok memnun oldum! Öp beni!" Arthur onu öpmek için şevkle eğildi ama o anda benim gibi sesinden irkilen Van Helsing, üzerine çullandı, iki eliyle ensesinden yakalayıp, sahip olacağını hiç düşünemeyeceğim şiddetli bir güçle onu geriye sürükledi ve doğrusu odanın diğer ucuna savurdu.

"Asla!" dedi. "Kendi canınız ya da onunki için asla!" Tuzağa düşmüş bir aslan gibi ikisinin arasında durdu.

Arthur o kadar afallamıştı ki o anda ne yapacağını ve ne diyeceğini bilemedi ve bir şiddet dürtüsüne kapılmadan, nerede olduğunu ve olayı idrak ederek sessizce bekledi.

Gözlerimi Lucy'den ayırmadım, Van Helsing de öyle ve yüzünde gölge gibi bir öfke kasılmasının belirdiğini gördük. Sivri dişler birbirine kenetlendi. Sonra gözleri kapandı, ağır ağır soludu.

Çok kısa bir süre sonra gözlerini bütün yumuşaklığıyla açtı ve zavallı, solgun, ince elini uzatarak Van Helsing'in iri kahverengi elini tuttu, kendine doğru çekerek öptü. Güçsüz bir sesle, "Benim gerçek dostum," dedi anlatılamayacak kadar dokunaklı bir halde. "Benim ve onun gerçek dostu! Ah, onu koruyun ve beni huzura kavuşturun!"

"Ant içerim!" dedi Profesör ciddi bir edayla, yanına diz çöküp ellerini kaldırarak, yemin eden biri gibi. Sonra Arthur'a dönerek ona şöyle dedi: "Gelin çocuğum, onun elini tutun, alnından öpün, sadece bir kere."

Dudakları yerine gözleri buluştu ve öylece ayrıldılar.

Lucy'nin gözleri kapandı ve yakından izlemekte olan Van Helsing, Arthur'u kolundan tutup uzaklaştırdı.

Sonra Lucy'nin nefesi yeniden hırıldamaya başladı ve aniden durdu.

"Her şey bitti," dedi Van Helsing. "Öldü!"

Arthur'un koluna girdim ve onu çalışma odasına götürdüm, orada oturdu, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırıklara boğuldu, bunu görmek beni perişan etti.

Odaya döndüğümde Van Helsing zavallı Lucy'ye bakıyordu ve yüzü her zamankinden daha ciddiydi. Lucy'nin vücudunda bir değişiklik olmuştu. Ölüm ona güzelliğinin birazını geri vermişti, çünkü alnına ve yanaklarına düzgün hatlarının bir kısmı geri gelmişti. Dudakları bile ölümcül solgunluğunu kaybetmişti. Sanki artık kalbin çalışması için gerekli olmayan kan, ölümün şiddetini mümkün olduğunca hafifletmeye koyulmuştu.

"Uyurken öldüğünü
Ve öldüğünde uyuduğunu zannettik."*

Van Helsing'in yanında durup şöyle dedim:

"Ah neyse, zavallı kız, sonunda huzura kavuştu. Bitti!"

Bana döndü ve ağırbaşlı bir ciddiyetle şöyle dedi:

"Öyle değil maalesef! Öyle değil. Bu daha başlangıç!"

Ne demek istediğini sorduğumda sadece başını iki yana salladı ve cevap verdi:

"Henüz yapabileceğimiz bir şey yok. Bekle ve gör."

* Thomas Hood'un (1799-1845) *The Death-bed* (Ölüm Döşeği) adlı şiirinden. (ç.n.)

XIII. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü – Devamı

Lucy ve annesinin birlikte gömülebilmeleri için cenaze ertesi güne ayarlanmıştı. Bütün korkunç formalitelerle meşgul olmuştum, kibar cenaze levazımatçısı bütün çalışanlarının da onun yaltakçı nezaketine yakalanmış ya da onunla kutsanmış olduklarını ispatladı. Ölüler için son görevleri yerine getiren kadın bile ölüm odasından çıkarken bana gizlice, kardeşçe ve profesyonelce şöyle dedi: "Çok güzel bir naaş oldu bayım. Onunla ilgilenmek bir ayrıcalık. Kuruluşumuza itibar kazandıracağını söylemek yanlış olmaz!"

Van Helsing'in hiç uzaklaşmadığını fark ettim. Bu, evdeki düzensiz durum yüzünden olabilirdi. Halihazırda hiçbir akraba yoktu, Arthur'un da ertesi gün babasının cenazesinde hazır bulunmak üzere geri gitmek zorunda kalmasından dolayı çağrılması gereken kişilerin hiçbirine haber yollayamamıştık. Bu şarlar altında kâğıtları vs. inceleme işini Van Helsing'le ikimiz üstlendik. Lucy'nin kâğıtlarına kendi bakmak için ısrar etti. Ona nedenini sordum çünkü yabancı olduğu için Britanya'nın yasal zorunluluklarından haberdar olmayacağından, dolayısıyla bilgisizlik nedeniyle gereksiz sorunlara neden olacağından endişelendim. Bana şöyle cevap verdi:

"Biliyorum, biliyorum. Unutuyorsun ki doktor olduğum gibi aynı zamanda da avukatım.* Ama burada sadece hukuk söz konusu değil. Adli tabipten sakınırken bunu biliyordun. Benimse sakınmam gereken daha başka şeyler var. Bunun gibi başka kâğıtlar da olabilir."

Konuşurken cep defterinin arasından Lucy'nin göğsündeki, uyurken yırttığı notu çıkardı.

"Müteveffa Mrs. Westenra'nın dava vekiline dair bir şeyler bulursan, bütün evrakını mühürle ve bu gece ona yaz. Bana gelince, bütün gece bu odaya ve Miss Lucy'nin eski odasına bakacağım ve ne var ne yok arayacağım. Onun düşüncelerinin yabancıların eline geçmesi iyi olmaz."

İşin kendi payıma düşen kısmıyla uğraşmaya devam ettim ve yarım saat içinde Mrs. Westenra'nın dava vekilinin adını ve adresini bulmuş, ona yazmıştım. Zavallı yaşlı kadının bütün evrakı düzenliydi. Gömüleceği yerle ilgili talimat açık bir şekilde verilmişti. Mektubu mühürlemek üzereydim ki Van Helsing odaya gelip şöyle diyerek beni şaşırttı:

"Sana yardımcı olabilir miyim dostum John? Boşum ve istersen emrine amadeyim."

"Aradığınızı buldunuz mu?" diye sordum. Buna şöyle cevap verdi:

"Belirli bir şey aramıyordum. Sadece bulmayı umut ediyordum ve buldum da, olanın hepsini, birkaç mektup ve not ve yeni başlanmış bir günlük. Hepsi burada ve şimdilik bunlardan bahsetmeyeceğiz. O zavallı çocuğu yarın akşam göreceğim ve onun da onayıyla bir kısmını kullanacağım."

Elimizdeki işi bitirdiğimizde bana şöyle dedi:

"Ve şimdi dostum John, artık yatabiliriz. Uykuya ihtiyacımız var, ikimizin de, toparlanmak için dinlenmeliyiz. Yarın yapacak çok işimiz olacak ama bu gece bize ihtiyaç yok. Ne yazık!"

---

* Bu noktada Van Helsing'in ikinci bir kariyeri daha olduğunu öğreniyoruz. (ç.n.)

Yatmadan önce zavallı Lucy'ye bakmaya gittik. Cenaze levazımatçısı kesinlikle işini iyi yapmıştı çünkü oda küçük bir cenaze şapeline dönüştürülmüştü. Güzel beyaz çiçeklerle donatılmış ve ölüm mümkün olduğunca daha az itici kılınmıştı. Dolanan çarşafın ucu yüzün üzerine örtülmüştü. Profesör üzerine eğilip usulca geriye çektiğinde ikimiz de gördüğümüz güzellik karşısında irkildik. Uzun mumlar bunu görmemize yetecek kadar ışık veriyordu. Lucy'nin bütün tatlılığı ölümünde ve geçen saatler içinde geri gelmiş, "çürümenin bozucu dokunuşları"* yerine yaşamın güzelliğini yenilemişti ve ben bir cesede baktığıma inanamıyordum.

Profesör çok ciddi görünüyordu. Onu benim sevdiğim gibi sevmemişti ve gözyaşı dökmesi için bir neden yoktu. Bana "Ben dönene kadar burada kal," dedi ve odadan çıktı. Holde duran açılmamış kutudan bir avuç dolusu yabani sarmısakla geri geldi ve yatağın üstüne ve etrafına diğer çiçeklerin arasına serpiştirdi. Sonra boynundan, yakasının içinden küçük altın bir haç çıkartıp ağzın üstüne yerleştirdi. Çarşafı yerine yerleştirdi ve oradan ayrıldık.

Odamda soyunmaktaydım ki kapıda uyarıcı bir vuruşun ardından o içeriye girip hemen konuşmaya başladı.

"Yarın, akşamdan olmadan, bana bir takım ölüm sonrası bıçağı getirmeni istiyorum."

"Otopsi yapmamız mı gerekiyor?" diye sordum.

"Evet ve hayır. Operasyon yapmak istiyorum ama zannettiğin gibi değil. Sana söyleyeyim ama kimseye bir şey söylemek yok. Başını kesip kalbini çıkartmak istiyorum. Ah! Sen bir cerrahsın ve böyle sarsılıyorsun! Sen, yüreğin ve elin titremeden, başkalarını titretecek ölüm kalım meselesi ameliyatları yaptığını gördüğüm sen. Ah, ama unutmamalıyım, sevgili dostum John, onu sevdin ve bunu unutmadığım için ameliyatı ben yapacağım ve sen yardım etmemelisin. Bu gece yapmak istiyorum ama Arthur için

* Lord Byron'ın "The Giaour" adlı şiirinden. (ç.n.)

yapmamalıyım. Yarın babasının cenazesinden sonra serbest olacak ve onu görmek isteyecek. Sonra, ertesi güne hazırlamak üzere tabuta konduğunda sen ve ben, herkes uyuduktan sonra geleceğiz. Tabut kapağını sökeceğiz ve ben ameliyatımızı yapacağım ve her şeyi yerine yerleştireceğiz ki bizim dışımızda kimsenin haberi olmasın."

"Ama bunu niye yapalım ki? Kız öldü. Gerek yokken niye zavallı vücudunu tahrip edelim? Ve bir otopsi gereği yoksa ve bunun kazandıracağı bir şey yoksa, ona bir faydası yoksa; bize, fene, bilime bir faydası yoksa, niye yapalım? Bunlar dışında canavarlık olur."

Cevap olarak elini omzuma koydu ve sonsuz bir şefkatle şöyle dedi:

"Dostum John, kanayan yüreğin için sana acıyorum ve böyle kanadığı için seni daha da çok seviyorum. Elimden gelseydi taşıdığın bu yükü ben üstlenirdim. Ne var ki bilmediğin ama öğreneceğin şeyler var, şükür ki ben biliyorum, hoş şeyler olmasalar bile. John, evladım, çok uzun yıllardır dostumsun, sebepsiz yere bir şey yaptığımı gördün mü? Hata yapabilirim, ne de olsa insanım ama yaptığım her şeye inanırım. Büyük bela geldiğinde bu sebepler yüzünden beni çağırmadın mı? Evet! Arthur'un sevgilisini öpmesini engellemem –ölmekte olduğu halde– var gücümle onu uzağa çekmem seni şaşırtmadı mı, hatta korkutmadı mı? Evet! Yine de bana nasıl teşekkür ettiğini, o güzel ölen gözleriyle, o kadar zayıf sesiyle ve kaba yaşlı ellerimi öpüp şükrettiğini gördün mü? Evet! Ve ona söz verdiğimi duymadın mı ve onun da şükranla gözlerini kapattığını? Evet!

Neyse, şimdi yapmak istediğim her şey için iyi bir nedenim var. Yıllarca bana güvendin. Şüphelenebileceğin o kadar tuhaf şeyler olmasına rağmen geçen haftalarda bana inandın. Biraz daha inanmaya devam et dostum John. Bana güvenmezsen ne düşündüğümü söylemek zorunda kalırım ve bu belki de iyi olmaz. Ve eğer çalışırsam –güven

olsa da olmasa da çalışacağım– dostum bana güvenmese de, bin bir güçlükle ve yardım ve cesarete en çok ihtiyacım olduğunda da, ah ne kadar yalnız hissedeceğim!" Bir anlığına durdu ve ciddi bir tavırla devam etti: "Dostum John, önümüzde garip ve feci günler var. İki değil tek vücut olalım ki çalışmalarımızdan iyi bir sonuç alalım. Bana itimat edemez misin?"

Elini tuttum ve ona söz verdim. Çıkarken kapımı açık tuttum ve onu odasına gidip kapısını kapatana kadar izledim. Ben hareketsiz dururken hizmetçilerden birinin sessizce koridordan geçtiğini gördüm –arkası dönüktü, bu yüzden beni görmedi– ve Lucy'nin yattığı odaya girdi. Bu görüntü beni etkiledi. Sadakat az rastlanır bir şey ve sevdiklerimize sadakatlerini istenmeden gösterenlere minnettarız. İşte zavallı bir kız, doğasındaki ölüm korkusunu bir kenara bırakıp zavallı beden ebedi istirahat için yatırılana kadar yalnız kalmasın diye sevdiği hanımının tabutu yanında beklemeye gidiyor...

Uzun ve deliksiz bir uyku çekmiş olmalıyım, çünkü Van Helsing odama gelerek beni uyandırdığında adamakıllı gün ışımıştı. Yatağımın yanına gelip dedi ki:

"Bıçakları dert etme. Yapmayacağız."

"Neden yapmıyoruz?" diye sordum. Çünkü bir gece önceki ciddiyeti beni çok etkilemişti.

"Çünkü," dedi ciddiyetle, "çok geç veya çok erken. Görüyorsun!" Küçük altın haçı gösteriyordu. "Bu, geceleyin çalındı."

"Nasıl çalındı" diye sordum merakla, "şimdi elinizde olduğuna göre?"

"Çünkü onu, çalan beş para etmez alçaktan geri aldım, ölüyü ve diriyi soyan kadından. Elbette cezasını çekecek ama benim vasıtamla değil. Ne yaptığının tam olarak farkında değildi ve farkında olmadığı için onu sadece çaldı. Şimdi beklemeliyiz."

Bunu söyledikten sonra, beni düşünecek yeni bir gizemle, cebelleşecek yeni bir bilmeceyle baş başa bırakarak çıktı.

Öğleden öncesi bunaltıcı bir zamandı ama öğlen vakti dava vekili geldi, Wholeman, Oğulları, Marquand & Lidderdale'den Mr. Marquand. Güleryüzlü bir adamdı ve yaptıklarımız için minnettar kalmıştı ve bütün detaylarla ilgili yükümlülükleri üzerimizden aldı. Öğle yemeğinde Mrs. Westenra'nın kalbinden dolayı ani bir ölüm beklediğini ve bütün işlerini eksiksiz bir şekilde düzene koyduğunu söyledi. Lucy'nin babasının vasiyeti gereği meşruten vakfedilmiş, şimdi doğrudan bir talimat olmadığı için ailenin uzak bir dalına kalmış olan belirli bir mülk dışında menkul ve gayrimenkul bütün mülkün, kesinlikle Arthur Holmwood'a bırakıldığı konusunda bizi bilgilendirdi. Bize bütün bunları söyledikten sonra devam etti:

"Doğrusu vasiyetle ilgili böyle bir duruma engel olabilmek için elimizden geleni yaptık, kızını ya beş parasız bırakacak ya da bir evlilik bağı konusunda olması gerektiği kadar serbest davranamamasına yol açacak belli olasılıklara dikkat çektik. Hakikaten o kadar ısrar ettik ki neredeyse ihtilafa düşecektik, çünkü bize isteklerini yerine getirmeye hazır olup olmadığımızı sordu. Elbette, o zaman kabul etmekten başka bir seçeneğimiz kalmamıştı. Prensip olarak haklıydık ve olayların mantığına göre yargımızın doğruluğunu yüzde doksan dokuz ispatlamış olmalıydık. Aslında doğrusu, kabul etmeliyim ki bu vakada herhangi başka bir durumda isteklerini yerine getirmek mümkün olmazdı. Kızından önce ölmesi halinde kızı mülkün sahibi olur ve annesinden sadece beş dakika fazla yaşamış olsa bile mülkü bir vasiyetname olmaması durumunda ki böyle bir vakada bu imkânsızdı, vefatı vasiyet bırakmadan ölüm olarak kabul edilirdi. Bu durumda Lord Godalming, yakın bir arkadaşım olmasına rağmen hiçbir şekilde bir iddiada bulunamazdı. Ve vârisler, uzaktalar diye, tamamen

yabancı birisiyle ilgili olarak duygusal nedenlerle meşru haklarını terk etmezlerdi. Sizi temin ederim ki, sayın baylar, bu sonuca çok sevindim, çok çok sevindim."

İyi bir adamdı ama bu kadar büyük bir trajedinin – kendisini resmi olarak ilgilendiren– küçük bir parçası için sevinmesi anlayış göstermenin sınırları içinde ibretlikti.

Uzun süre kalmadı ama gün içinde tekrar gelip Lord Godalming'i göreceğini söyledi. Onun gelişi yine de bizim için bir rahatlama sağlamıştı, ne de olsa yaptığımız şeyler için düşmanca eleştiriler almaktan çekinmemize gerek kalmadığına bizi temin etmişti. Arthur'un saat beşte gelmesi bekleniyordu, bu yüzden beşten az önce ölüm odasını ziyaret ettik. Tam bir ölüm odasıydı, çünkü şimdi hem anne hem kızı bu odada yatıyorlardı. Mesleğinin erbabı cenaze levazımatçısı, elindekilerle yapabileceği en iyi sergilemeyi yapmıştı, burada bir morg havası vardı ve bu moralimizi hemen bozmuştu. Van Helsing ilk düzenlemelere bağlı kalınmasını emretti, Lord Godalming'in çok yakında geleceğini, nişanlısından kalanları gördüğünde yalnız olmasının duygularını daha az inciteceğini açıkladı. Cenaze levazımatçısı kendi aptallığına şaşırmıştı sanki ve her şeyi bizim bir gece önce bıraktığımız haline geri getirmek için uğraştı; böylece, Arthur geldiğinde duygularının bu şekilde incinmesine elimizden geldiği kadar engel olabilirdik.

Zavallı adam! Dehşetli üzgün ve yıkılmış görünüyordu. Sağlam delikanlılığı bile yaşadığı zor süreçte duyguların baskısı altında erimiş gibiydi. Biliyordum ki babasına gerçekten düşkün denecek şekilde bağlıydı ve onu kaybetmek, hele böyle bir zamanda kaybetmek onun için acı bir darbeydi. Bana karşı her zamanki kadar sıcak ve Van Helsing'e karşı tatlı bir kibarlık içindeydi. Ama bir baskı altında olduğunu görebiliyordum. Profesör de bunu fark etti ve onu üst kata götürmem için bana işaret etti. Öyle yaptım ve Lucy'yle yalnız kalmak isteyeceğini hissederek

onu odanın kapısında bıraktım ama kolumdan tutup beni içeriye soktu, boğuk bir sesle dedi ki:

"Onu sen de seviyordun kadim dostum. Bana bahsetmişti ve kalbinde senden daha yakın bir yer edinmiş başka bir arkadaşı yoktu. Onun uğruna yaptığın her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Henüz düşünemiyorum..."

O anda birdenbire kendini kaybetti, kollarını omuzlarıma sardı ve başını göğsüme dayayarak ağladı:

"Ah Jack! Jack! Ne yapacağım? Benim için hayatın anlamı aniden yok oldu, koca dünyada uğruna yaşayacağım hiçbir şey kalmadı."

Elimden geldiği kadar onu avutmaya çalıştım. Böyle durumlarda erkekler fazla söze gerek duymazlar. Bir el tutuş, omza sıkıca sarılmak, birlikte hıçkırmak bir erkeğin kalbine giden duygudaşlık ifadeleridir. Hıçkırıkları dinene kadar hareketsiz ve sessiz bekledim, sonra ona usulca şöyle dedim:

"Gel de ona bak."

Birlikte yatağa doğru ilerledik, çarşafı yüzünden kaldırdım. Tanrım! Ne kadar güzeldi. Her geçen saat tatlılığını artırıyordu sanki. Beni bir şekilde korkutuyor ve hayrete düşürüyordu. Arthur ise titremeye başladı ve sonunda şüpheyle sıtmaya tutulmuş gibi sarsıldı. Uzun bir duraksamadan sonra zayıf bir fısıltıyla bana dedi ki:

"Jack, sahiden öldü mü?"

Üzgün bir halde öyle olduğuna onu ikna ettim ve –böyle feci bir şüphenin bir an bile sürmesine elimden geldiği kadar engel olmam gerektiğini hissettiğim için– ölümden sonra sık sık yüzlerin yumuşadığını, hatta gençlikteki güzelliklerine büründüğünü ve bunun özellikle akut ve uzun süren ıstıraplardan sonra olduğunu anlattım. Şüpheyi büyük ölçüde gidermiş gibiydim, bir müddet yatağın yanında diz çöküp ona uzun uzun ve sevgiyle baktıktan sonra yan tarafa geçti. Ona bunun bir veda olması gerektiğini çünkü tabutun hazırlanması gerektiğini söyledim, bu yüz-

den geriye dönüp onun ölü elini eline aldı ve öptü, üzerine eğildi ve alnından öptü. Uzaklaştı ve ayrılırken omzunun üzerinden şefkatle geriye baktı.

Onu misafir odasında bıraktım ve Van Helsing'e vedalaştığını söyledim, böylece Van Helsing mutfağa gidip cenaze levazımatçısının adamlarına hazırlıklara devam etmelerini ve tabutu vidalamalarını söyledi. Odadan çıktığında ona Arthur'un sorusundan bahsettim ve şöyle cevap verdi:

"Şaşırmadım. Az önce ben kendim de şüphe duydum!"

Hep birlikte akşam yemeği yedik ve görebiliyordum ki zavallı Art yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Van Helsing bütün yemek boyunca sessiz kalmıştı ama purolarımızı yaktığımızda "Efendi..." demişti ki Arthur onun sözünü kesti:

"Hayır, hayır, öyle değil, Tanrı aşkına! Hiç olmazsa henüz değil. Affedin beyefendi. Kırıcı olmak istemedim. Sadece kaybım çok yeni olduğu için."

Profesör ağırbaşlı bir tatlılıkla cevap verdi: "Şüphe içinde olduğum için öyle dedim. Size 'Mr.' diye hitap etmemem lazım çünkü sizi sevdim, evet, sevgili oğlum, sizi Arthur olarak sevdim."

Arthur elini uzattı ve sevgi dolu bir tavırla yaşlı adamın elini tuttu.

"Bana nasıl isterseniz öyle hitap edin," dedi. "Umarım arkadaş unvanını her zaman taşırım. Ve ifade etmeliyim ki, zavallı sevgilim için yaptığınız iyiliklere teşekkür edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum." Bir an durdu ve devam etti: "Biliyorum ki o sizin iyiliğinizi benden daha iyi kavradı. İyiliğiniz karşısında herhangi bir kabalığım ve kusurum olduysa," – Profesör başını salladı – "beni affedin."

Profesör ağırbaşlı bir nezaketle cevapladı:

"Biliyorum ki o zaman bana güvenmek sizin için zordu, çünkü böyle bir şiddete güvenmek için anlamak gerekir ve sanıyorum anlamıyorsunuz –anlayamazsınız–, şimdi bana

güvenin, çünkü hâlâ anlamıyorsunuz. Ve başka zamanlarda da bana güvenemediğinizde, güvenmediğinizde, güvenmenizi isteyebilirim, bunu henüz anlamanıza gerek yok. Ama bir zaman gelecek, bana güveniniz tam olacak ve o zaman güneş ışığı altında görmüş kadar açık seçik anlayacaksınız. O zaman başından sonuna kadar kendiniz için, başkaları için ve korumak için yemin ettiğim onun için bana şükredeceksiniz."

"Elbette, elbette efendim," dedi Arthur samimi bir tavırla. "Her bakımdan size güvenirim. Biliyor ve inanıyorum ki asil yüreklisiniz, Jack'in arkadaşısınız ve onun arkadaşıydınız. İstediğinizi yapabilirsiniz."

Profesör konuşmaya başlayacakmış gibi birkaç kere boğazını temizledi ve sonunda konuştu:

"Şimdi size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Mrs. Westenra'nın bütün mülkünü size bıraktığını biliyor musunuz?"

"Hayır, zavallım. Bu hiç aklıma gelmedi."

"Hepsi size ait olduğu için istediğinizi yapabilirsiniz. Miss Lucy'nin bütün kâğıtlarını ve mektuplarını okumak için izninizi istiyorum. İnanın bana, bu işe yaramaz bir meraktan değil. Emin olun, nedenimi o da uygun bulurdu. Hepsi burada. Her şeyin size ait olduğunu öğrenmeden önce almıştım, böylece hiçbir yabancının eline geçmeyeceklerdi, ruhunun sözlerine kimsenin gözü bakmayacaktı. Kabul ederseniz onları tutacağım. Henüz göremeseniz de onları emin bir şekilde saklayacağım. Tek söz kaybolmayacak ve zamanı geldiğinde size geri vereceğim. İstediğim zor bir şey ama yapacaksınız, değil mi, Lucy'nin iyiliği için?"

Arthur eski hali gibi içten bir şekilde konuştu:

"Dr. Van Helsing, istediğinizi yapabilirsiniz. Bunu söylerken sevgilimin uygun bulacağı bir şey yaptığımı hissediyorum. Zamanı gelene kadar sizi sorularımla rahatsız etmeyeceğim."

Yaşlı Profesör ayağa kalktı ve ciddi bir edayla şöyle dedi:

"Ve haklısınız. Hepimiz için acı olacak, ama her şey acıdan ibaret olmayacak, ayrıca bu son acı olmayacak. Bizim, siz de dahil, hatta daha çok sizin sevgili oğlum, tatlıya varmak için acı suyu geçmemiz gerekecek. Ama yüreğimiz cesur ve özverili olmalı, görevimizi yapmalıyız ve her şey iyi olacak!"

O gece Arthur'un odasında bir kanepede uyudum. Van Helsing hiç yatmadı. Bir ileri bir geri gezinip durdu, sanki evi denetliyormuş gibiydi ve Lucy'nin, zambak ve gül kokularını bastıran; geceye ağır, etkili bir koku yayan yabani sarmısak çiçekleriyle donatılmış tabutunda yattığı odayı hiç gözden kaybetmedi.

Mina Harker'ın Günlüğü

22 Eylül. – Exeter'e giden trendeyiz. Jonathan uyuyor. Son kayıt sanki dün tutulmuş gibi, halbuki o zamandan beri ne çok şey oldu, Whitby'de bütün dünya önümde serili, Jonathan uzakta, ondan haber yok ve şimdi, Jonathan'la evliyim, Jonathan bir dava vekili, bir ortak, zengin, işinin ehli, Mr. Hawkins öldü ve gömüldü ve Jonathan ona zarar verebilecek bir başka darbe daha aldı. Günün birinde bunu bana sorabilir. Böyle gider. Stenoda paslanmışım –beklenmeyen bir refah insana neler yapıyor–, her neyse biraz egzersizle yeniden canlandırmak iyi olur...

Merasim çok sade ve çok heybetli oldu. Sadece biz ve hizmetçiler, Exeter'den bir iki eski arkadaşı, Londra'daki vekili, Birleşik Hukuk Derneği'nin Başkanı Sir John Paxton'ı temsilen bir beyefendi vardı. Jonathan ve ben el eleydik, en iyi ve en sevdiğimiz arkadaşımızın bizden ayrıldığını hissediyorduk...

Hyde Park'ın köşesine kadar bir otobüse binerek şehre geri gelirken hiç konuşmadık. Jonathan benim Row'a

gitmek isteyeceğimi düşündü, böylece oturduk. Ama orada çok az insan vardı ve o kadar boş sandalye görmek hüzünlü ve yalnız hissettirdi. Aklımıza evdeki boş sandalyeyi getirdi. Bu yüzden kalkıp Piccadilly'de yürüdük. Jonathan kolumdan tutmuştu, ben okula gitmeden önceki eski günlerdeki gibi. Yakışıksız buldum, çünkü ucu size de dokunmadan, yıllar boyu başka kızlara görgü ve adap öğretemezsiniz. Ama bu Jonathan'dı, benim kocamdı ve bizi görenlerden kimseyi tanımıyorduk –bizi görmelerini umursamıyorduk–, bu yüzden yürümeye devam ettik. Giuliano'nun önünde bir faytonda oturan geniş kenarlı şapka giymiş çok güzel bir kıza bakıyordum ki Jonathan kolumu acıtacak kadar sıktı ve alçak sesle, "Tanrım!" dedi. Jonathan için hep endişeleniyorum çünkü bir sinir krizinin onu altüst etmesinden korkuyorum. Bu yüzden hemen dönüp onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu sordum.

Beti benzi atmıştı, gözleri yarı korku yarı şaşkınlıkla yuvalarından fırlamış gibiydi; uzun boylu, zayıf, kemerli burunlu, siyah bıyıklı ve sivri sakallı bir adama bakıyordu; bu adam da güzel kızı inceliyordu. Kıza o kadar dikkatli bakıyordu ki ikimizi de görmemişti, böylece ona iyice bakabildim. Yüzü iyi bir yüz değildi. Sert, acımasız ve şehvetliydi, dudakları o kadar kırmızıydı ki büyük beyaz dişler daha da beyaz görünüyordu, bir hayvanınki kadar sivriydi. Jonathan ona bakakaldı, bizi fark edecek diye korktum. O kadar vahşi ve fena görünüyordu ki kötü karşılamasından endişelendim. Jonathan'a neden rahatsız olduğunu sordum, açıkça onun kadar benim de bildiğimi düşünmüş olacak ki şöyle cevapladı: "Kim olduğunu görüyor musun?"

"Hayır hayatım," dedim. "Kim olduğunu bilmiyorum, kim bu?" Cevabı beni şaşırttı ve irkiltti çünkü konuştuğunun ben, Mina olduğumu bilmiyor gibi söylemişti:

"Adamın kendisi!"

Zavallı tatlım belli ki bir şeyden dehşete kapılmıştı, çok fazla korkmuştu. Eminim ki ben desteklemek için yanında olmasam, bana yaslanamayacak ve yere yığılacaktı. Gözünü ayıramıyordu. Bir adam dükkândan elinde küçük bir paketle çıktı ve onu hanımefendiye verdi, bunun üzerine kadın gitti. Karanlık adam gözlerini kadına dikti, araba Piccadilly'den yukarı çıkarken aynı yönde ilerledi ve bir fayton çağırdı. Jonathan onun arkasından bakmaya devam etti ve sanki kendi kendine konuşurmuş gibi şöyle dedi:

"Onun Kont olduğundan eminim ama gençleşmiş. Tanrım, bu mümkünse! Aman Tanrım! Tanrım! Bilseydim! Bilseydim!" O kadar endişeliydi ki ona sorular sorarak bu konuyu zihninden uzaklaştırmasına engel olurum diye korktuğum için sessiz kaldım. Onu sessizce uzaklaştırdım ve o kolumdan tutarak kolayca benimle geldi. Biraz daha yürüdük ve Green Park'a girip bir müddet oturduk. Sonbahar için sıcak bir gündü ve gölgelik bir yerde rahat bir bank vardı. Birkaç dakika boşluğa baktıktan sonra Jonathan'ın gözleri kapandı ve çabucak başı omzumda uykuya daldı. Uyumasının onun için en iyi şey olduğunu düşündüm ve rahatsız etmedim. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra uyandı ve gayet neşeli bir halde bana şöyle dedi:

"Yaa, Mina, uyumuşum! Ah lütfen kabalığım için beni affet. Gel, bir yerde bir fincan çay içelim." Belli ki hastalığı sırasında bu olayın hatırlattığı her şeyi unuttuğundan, karanlık yabancıyı tamamen unutmuştu. Bu unutkanlığa geçiş hiç hoşuma gitmiyor. Beyne bir zarar verebilir veya vermeye devam edebilir. Ona sormamalıyım çünkü ona iyilikten çok kötülük ederim diye korkuyorum ama bir şekilde yurtdışına yaptığı seyahatin gerçeklerini öğrenmeliyim. Korkarım ki paketi açmanın ve içinde yazanları öğrenmenin zamanı geldi. Ah Jonathan, bir yanlış yaparsam affedeceğini biliyorum ama bunu senin iyiliğin için yapacağım.

Daha sonra. – Her açıdan üzücü bir eve dönüş – bize karşı bu kadar iyilik etmiş olan zavallı ruhun eksikliği; Jonathan hastalığının hafiften nüksetmesi sonucu hâlâ biraz solgun ve şimdi her kimse, Van Helsing diye birinden bir telgraf:

"Mrs. Westenra'nın beş gün önce öldüğünü duymak sizi kederlendirecek, Lucy'nin evvelsi gün öldüğünü de. İkisi de bugün toprağa verildi."

Ah, nasıl da hüzünle dolu birkaç kelime! Zavallı Mrs. Westenra! Zavallı Lucy! Gittiler, gittiler, bize dönmemek üzere! Ve zavallı zavallı Arthur, hayatındaki böyle tatlı birini kaybetti! Tanrı acımızı taşıyabilmemiz için yardımcımız olsun.

Dr. Seward'ın Günlüğü

22 Eylül. – Her şey bitti. Arthur Ring'e döndü ve Quincey Morris'i beraberinde götürdü. Ne iyi bir adam şu Quincey! Tüm kalbimle inanıyorum ki Lucy'nin ölümüyle hepimiz kadar acı çekti ama dürüst bir Viking gibi bunun üstesinden geldi. Amerika bunun gibi adamlar yetiştirmeye devam edebilirse, dünyada kesinlikle bir güç olacaktır. Van Helsing şu anda yatıyor, yolculuğuna hazırlık olsun diye dinleniyor. Bu akşam Amsterdam'a gidecek ama yarın gece döneceğini, sadece kişisel olarak yapabileceği birtakım düzenlemeler yapmak istediğini söylüyor. Fırsatı olursa yanıma uğrayacak. Londra'da uzun sürebilecek bir işi olduğunu söylüyor. Zavallı yaşlı dost! Geçen haftanın gerilimi onun çelik gibi gücünü bile yıktı. Cenaze merasimi boyunca kendini tuttuğunu gördüm. Her şey bittiğinde, kanını Lucy'nin damarlarına naklettiğimiz işlem sırasındaki kendi görevinden bahseden zavallı Arthur'un yanında duruyorduk. Van Helsing'in yüzünün sırayla bir

beyazlaştığını bir pembeleştiğini görebiliyordum. Arthur o zamandan beri gerçekten evlenmiş gibi olduklarını ve onun Tanrı'nın gözünde karısı olduğunu hissettiğini söylüyordu. Hiçbirimiz diğer işlemler hakkında tek kelime etmedik ve etmeyeceğiz. Arthur ve Quincey birlikte istasyona gittiler ve Van Helsing'le ikimiz buraya geldik. Arabada yalnız kaldığımız anda sıradan bir histeri krizine kapıldı. Bunun histeri olduğunu inkâr etti ve çok kötü durumlarda ortaya çıkan bir mizah duygusu olduğu konusunda ısrar etti. Gözünden yaş gelene kadar güldü ve ben bizi görenler yanlış anlamasın diye storları indirmek zorunda kaldım. Sonra ağladı, ta ki yeniden gülmeye başlayana kadar, bir kadının yaptığı gibi hem güldü hem ağladı. Ona karşı böyle bir durumdaki bir kadına yapıldığı gibi sert davranmaya çalıştım ama bir etkisi olmadı. Kadınlar ve erkekler sinirsel güç veya zayıflıklarını göstermede oldukça farklıdır! Sonra yüzü yeniden ciddi ve sert bir ifadeye büründüğünde niye neşelendiğini ve neden böyle bir zamanda neşelendiğini sordum. Tam ona yakışır şekilde cevap verdi çünkü cevabı mantıklı, güçlü ve esrarengizdi. Dedi ki:

"Ah, kavrayamıyorsun dostum John. Güldüğüme bakıp üzgün olmadığımı düşünme. Gördün, gülmekten boğulurken bile ağladım. Ama ağladığım zaman bütünüyle üzgün olduğumu düşünme, çünkü gülmek de aynı şekilde geliyor. Aklından çıkarma ki kapıyı çalıp 'girebilir miyim?' diyen bir kahkaha gerçek bir kahkaha değildir. Hayır! O bir kraldır ve istediği zaman ve istediği gibi gelir. Kimseye sormaz, zaman uygun mu diye bakmaz. Der ki: 'Buradayım.' Dikkat et, o tatlı genç kız için içim kan ağlıyor. Onun için kanımı veriyorum, her ne kadar yaşlı ve yorgun olsam da. Vaktimi veriyorum, hünerimi, uykumu. Başka mağdurlarımın onun her şeyi almasını istemesine izin veriyorum. Yine de onun mezarı başında gülebiliyorum, zangoçun küreğinden toprak mezarına düşer ve benim yüreğimde 'küt,

küt!' edip yanaklarımdaki kanın çekilmesine neden olurken gülebiliyorum. O çocuk için içim kan ağladı – yaşamı bana bahşedilmiş olsaydı, benim kendi oğlumla aynı yaşta olacaktı, saçları ve gözleri de aynı. İşte, şimdi onu niye bu kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Yine de en hassas noktam, koca olan yüreğime dokunacak sözler söylediğinde, baba olan yüreğime herkesten çok özlem hissettirdiğinde, senden bile çok dostum John, çünkü biz baba oğul tecrübesinin ötesinde bir yerdeyiz, yine de böyle bir anda bile Kral Kahkaha bana gelip, kulağıma bağırıp 'Buradayım! Buradayım!' diye feryat ediyor, taa ki kan dans ederek geri gelip beraberinde taşıdığı güneş ışığının bir kısmını yanaklarıma getirinceye kadar. Ah dostum John, dünya garip, dünya üzücü; esrar, keder ve dertlerle dolu. Yine de Kral Kahkaha geldiğinde her şeyi, çaldığı müziğe göre dans ettirir. Kanayan yürekler, kilise mezarlığındaki kuru kemikler, düştüklerinde yakan gözyaşları, hepsi birlikte, onun gülümsemeyen ağzıyla yaptığı müzikle dans eder. Ve inan bana dostum John, gelişi iyi ve naziktir. Ah, biz erkekler ve kadınlar farklı yönlere doğru gerilerek sıkıca çekilen ipler gibiyiz. Sonra gözyaşları gelir ve ip üzerinde yağmur damlaları gibi bizi bağlar, ta ki gerginlik çok fazlalaşıp biz dağılana kadar. Ama Kral Kahkaha güneş ışığı gibi gelir ve gerginliği yeniden gevşetir ve biz işimiz her ne olursa olsun devam etmeye katlanabiliriz."

Fikrini anlamazlıktan gelerek onu incitmek istemedim ama yine de kahkaha atmasının nedenini anlamadığım için sordum. Bana cevap verirken yüzü sertleşti ve oldukça farklı bir ses tonuyla cevapladı:

"Ah, o hepsinin tatsız bir ironisiydi, çiçeklerle donatılmış bu tatlı hanımefendi, biz hepimizi sahiden ölüp ölmediğini merak etmeye sevk eden canlı gibi güzel görüntüsüyle o ıssız kilise mezarlığında o zarif mermer evde, akrabalarının birçoğunun dinlendiği yerde, onu seven ve

sevdiği annesiyle birlikte yatıyordu ve o kutsal çan 'Çın! Çın! Çın!' diye yavaşça ve büyük bir hüzünle çalarken ve o meleklerin beyaz kıyafetleri içinde, gözleri hiç kitaba bakmadan kitap okurmuş taklidi yapan kutsal adamlar ve biz hepimiz başımızı eğmiş dururken. Ve hepsi ne için? O öldü, yani! Öyle değil mi?"

"Doğrusu, ne yaparsam yapayım, Profesör," dedim, "bütün bunlarda gülünecek bir şey göremiyorum. İfadeniz kafamı daha da karıştırdı. Cenaze merasimi komik olsa bile zavallı Art'a ve derdine ne demeli? Çünkü yüreği parçalandı."

"Tamamıyla doğru. Kanının onun damarlarına nakledilmesinin, onu gerçekten gelini yaptığını söylemedi mi?"

"Evet ve bu onun için tatlı ve avutucu bir fikirdi."

"Oldukça. Ama bir zorluk vardı dostum John. Eğer öyleyse, diğerlerine ne demeli? Ha ha! O zaman bu tatlı genç kadın çokeşli olmalı ve ben, benim için ölmüş, ama Kilise kanunlarına göre hayatta olan zavallı karım, akıl yok, hepsi gitmiş, bu şimdi-eş-olmayana sadık bir koca olan ben bile bir çift eşliyim."

"Buradaki espriyi de anlamadım!" dedim ve böyle şeyler söylemesi pek hoşuma gitmedi. Elini koluma koydu ve dedi ki:

"Dostum John, sıkıntı verdiysem affet. Yaralayacağı zaman duygularımı başkalarına göstermedim kadim dostum, sadece sana, güvenebileceğim kişiye. Gülmek istediğim zaman yüreğime bakabilseydin, kahkaha geldiğinde bunu yapabilseydin, şimdi bunu yapabilirsen, Kral Kahkaha, tek varlığı olan tacını alıp gittiğinde –zira uzun, çok uzun bir zaman için benden çok çok uzaklara gider– belki bana en çok o zaman acıyabilirsin."

Ses tonunun yumuşaklığı beni duygulandırmıştı ve ona neden diye sordum.

"Çünkü biliyorum!"

Şimdi hepimiz dağıldık ve yalnızlık uzun günler boyunca kuluçkaya yatmış kanatlar gibi damlarımızda oturacak. Lucy akrabalarının mezarında; bereketli Londra'dan, havanın diri olduğu, güneşin Hampstead Tepe'sinin üzerinden doğduğu ve yabani çiçeklerin alabildiğine açtığı yerden uzakta, ıssız bir kilise mezarlığındaki asil bir mezarda yatıyor.

Böylece bu günlüğü sonlandırabilirim ve yeni bir tanesine hiç başlar mıyım Tanrı bilir. Başlarsam ya da bunu bir daha açarsam, başka insanlar ve başka konular için olacaktır; işimin başına dönmeden önce, üzgün ve umutsuz bir şekilde söylüyorum ki, nihayetinde burada hayatımın aşk hikâyesi anlatıldı,

"SON".

The Westminster Gazette, 25 Eylül
Hampstead'de Bir Gizem

Hampstead semti şu sıralar, "Kensington Dehşeti" veya "Bıçaklanan Kadın" veyahut "Siyahlar İçindeki Kadın" başlıkları atan yazarlara tanıdık gelen olaylarla paralellik gösteren bir dizi olaya tanıklık ediyor. Son iki üç gün içinde küçük çocukların evlerinden kaybolmaları veya Heath'te oynarken geri gelmeyi ihmal ettikleri birkaç olay yaşandı. Bütün bu vakalarda çocuklar kendileri adına anlaşılır bir açıklama yapamayacak kadar küçüklerdi ama mazeretlerinin ortak özelliği "gücel hanım"la birlikte olduklarını söylemeleriydi. Kaybolmaları hep akşam geç saatlerde oldu ve iki olayda çocuklar ertesi gün erken saatlere kadar bulunamadılar. Çevrede tahmin edilen, ilk kaybolan çocuğun "gücel hanım"ın onu yürüyüş yapmaya çağırmasını sebep gösterdikten sonra diğerlerinin de bu ifadeyi seçip kullanma fırsatı bulduklarıdır. Şu sıralar küçüklerin en çok sevdiğini oyun birbirlerini düzenbazlıkla ayartmak olduğu için

bu doğaldır. Muhabirlerden birisi bize minik yavrucakların "gücel hanım" taklidi yapmalarını görmenin fevkalade eğlenceli olduğunu yazdı. Karikatüristlerimizden bazılarının, gerçekle resmi karşılaştırarak grotesk hiciv hakkında ders çıkarabileceğini söyledi. 'Gücel hanım'ın bu açık hava gösterilerinin sevilen karakteri olması insan doğasının genel ilkelerine uygundur. Muhabirimiz safça, Ellen Terry'nin* bile bu kirli suratlı küçük çocukların sahipmiş gibi yaptıkları – ve hatta sahip olduklarını hayal ettikleri– kadar sevimli bir çekiciliğe sahip olamayacağını söylüyor.

Meselenin ciddi bir yönü olması da mümkün çünkü çocukların bazılarının, aslında bütün gece kayıp olanların hepsinin boğazları hafifçe yırtılmış veya yaralanmış. Yaralar bir sıçan veya küçük bir köpek tarafından açılmış gibi duruyor ve her ne kadar münferit olarak çok önem taşımıyor olsalar da, buna neden olan hayvanın, her ne ise, kendine has bir sistemi veya yöntemi olduğunu gösterme eğilimindeler. Bölgedeki polislere Hampstead Heath'in içi ve çevresinde yolunu kaybeden çocuklar, özellikle de çok küçük olanlar ve civarda olabilecek başıboş köpekler için gözlerini açık tutmaları yolunda sıkı talimat verildi.

The Westminster Gazette, 25 Eylül
Özel İlave

Hampstead Dehşeti
Yaralı Bir Çocuk Daha
"Gücel Hanım"

Başka bir çocuğun daha dün gece kaybolduğu, bu sabah geç saatlerde Hampstead Heath'in Shooter's Hill ta-

* Stoker'ın da arkadaşı olan İngiliz tiyatro oyuncusu. (ç.n.)

rafında, belki de diğer yerlerden daha az ayakaltı bir yerde bir çalının altında bulunduğu hakkında istihbarat aldık. Diğer vakalarda fark edildiği gibi bu çocuğun da boğazında aynı küçük yara var. Çocuk fena halde zayıf ve son derece güçten düşmüş görünüyor. O da biraz kendine geldiğinde aynı hikâyeyi anlatarak "gücel hanım" tarafından ayartılıp götürüldüğünü söyledi.

XIV. Bölüm

Mina Harker'ın Günlüğü

23 Eylül. – Jonathan kötü bir gece geçirdikten sonra şimdi daha iyi. Yapacak çok işi olduğu için memnunum; bu, zihnini kötü şeylerden uzak tutuyor ve ah, yeni pozisyonunun sorumluluğu artık belini bükmediği için çok sevinçliyim. Kendine karşı dürüst olacağını biliyordum ve şimdi Jonathan'ımın yükselişindeki başarısını ve üzerine düşen görevlerle her açıdan başa çıkışını görmekten ne kadar da gurur duyuyorum. Bütün gün geç saatlere kadar uzakta olacak, yemeğe gelemeyeceğini söyledi. Ev işlerim tamamlandı bu yüzden onun yurtdışında yazdığı günlüğü alıp kendimi odama kilitleyip okuyacağım.

24 Eylül. – Jonathan'ın o korkunç kayıtları o kadar sinirlerimi bozdu ki, dün gece yazmaya cesaret edemedim. Zavallı tatlım! Gerçek de, yalnızca hayali de olsa, ne kadar acı çekmiş. Bunda hiç gerçek payı var mı merak ediyorum. Beyin humması olduktan sonra mı bu feci şeyleri yazdı, yoksa bütün bunlara neden olacak bir şey mi vardı? Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğim çünkü bu konuyu onunla konuşmaya cesaret edemem... Yine de dün gördüğümüz o adam! Ondan oldukça emin gibiydi... Zavallım! Sanırım cenaze töreni sinirlerini bozdu ve aklına bir dizi fikir getirdi... Kendisi bunların hepsine inanıyor. Evlendiğimiz gün

söylediklerini hatırlıyorum: "Beni bu acı zamana uykuda veya uyanık, deli veya akıllı, geri götürecek yüce bir görev olmadıkça..." Bütün bu olanlarda bir devamlılık zinciri var gibi görünüyor... O korkunç Kont Londra'ya geliyordu. Eğer öyleyse, milyonlarca insanın yaşadığı Londra'ya geldiyse... Burada yüce bir görev olabilir ve varsa, bundan kaçmamalıyız... Hazırlıklı olacağım. Şu saatte daktilomu alıp kopyasını çıkarmaya başlayacağım. Eğer gerekirse başkalarına göstermeye hazır oluruz. O zaman belki ihtiyaç olursa, ben hazır olursam, zavallı Jonathan altüst olmaz, çünkü ben onun yerine konuşabilirim ve bunlarla dertlenmesine ve endişelenmesine meydan vermem. Jonathan tedirginliğini atlatabilirse bütün bunları bana anlatmak isteyebilir, ona sorular sorabilir, bazı şeyleri öğrenebilir ve onu nasıl avutacağımı anlayabilirim.

Van Helsing'den Mrs. Harker'a Mektup

24 Eylül
(Özel)

"Sevgili Hanımefendi,

Uzak bir arkadaş olarak Miss Lucy Westenra'nın ölümüyle ilgili üzücü haberi yolladığım için mektubumda sizden affınızı istiyorum. Lord Godalming'in nezaket göstermesiyle bana onun mektup ve kâğıtlarını okuma yetkisi verildi, bu yüzden son derece önemli birtakım meseleler hakkında derinden endişelenmekteyim. Aralarında sizden gelen bazı mektuplar buldum, ne kadar yakın arkadaş olduğunuz ve onu ne kadar sevdiğiniz anlaşılıyor. Ah, Madam Mina, bu sevgiyle, sizden rica ediyorum, bana yardım edin. Bunu başkalarının iyiliği için, büyük bir yanlışı dü-

zeltmek için ve tahmin edebileceğinizden daha önemli korkunç belaları ortadan kaldırmak için istiyorum. Sizi görebilir miyim? Bana güvenebilirsiniz. Ben Dr. John Seward ve Lord Godalming'in (Miss Lucy'nin Arthur'u) arkadaşıyım. Bunu henüz herkesten gizli tutmalıyım. Bana oraya gelme ayrıcalığını bahşederseniz ve ne zaman, nerede olabileceğini söylerseniz, sizi görmek için derhal Exeter'e gelebilirim. Özrümü kabul edin hanımefendi. Zavallı Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum, ne kadar iyi birisi olduğunuzu ve kocanızın nasıl acı çektiğini biliyorum. Bu yüzden size yalvarıyorum, mümkünse ona bir şey söylemeyin, zararı dokunabilir. Tekrar özür diler affınıza sığınırım.

VAN HELSING"

Mrs. Harker'dan Van Helsing'e Telgraf

25 Eylül. – Yakalayabilirseniz bugün onu çeyrek geçe treniyle gelin. Ne zaman gelirseniz görüşebiliriz.

"WILHELMINA Harker"

Mina Harker'ın Günlüğü

25 Eylül. – Dr. Van Helsing'in ziyaret saati yaklaştıkça heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum çünkü bir şekilde Jonathan'ın üzücü deneyimine ışık tutacağını umuyorum ve zavallı tatlı Lucy'yle hastalığı sırasında ilgilendiği için bana onun hakkında her şeyi anlatabilir. Gelmesinin nedeni bu. Lucy ve onun uyurgezerliğiyle ilgili, Jonathan'la değil. Öyleyse şimdi gerçek doğruları hiçbir zaman öğrenemeyeceğim! Ne kadar aptalım. O feci günlük hayal gücümü ele geçirdi ve her şeyi kendi renklerine boyuyor. Tabii ki Lucy'yle

ilgili. Bu huy zavallı tatlıma geri geldi ve falezin tepesindeki o feci gece onu hasta etmiş olmalı. Kendi işlerimle meşgul olurken sonradan nasıl hastalandığını neredeyse unutmuşum. Ona falezin tepesindeki uyurgezerlik macerasını ve benim hepsini bildiğimi anlatmış olmalı ve şimdi o, anlayabilmek için, benim bildiklerimi ona anlatmamı istiyor. Umarım Mrs. Westenra'ya bu konuda bir şey söylememekle iyi etmişimdir. Yaptığım herhangi bir şey, menfi de olsa zavallı tatlı Lucy'ye zarar verdiyse kendimi affetmem. Ve Dr. Van Helsing'in de beni suçlamayacağını umarım. Son zamanlarda o kadar çok tedirginlik ve endişe yaşadım ki şu anda daha fazlasına dayanamayacağımı hissediyorum.

Sanıyorum ağlamak bazen herkese iyi gelir, yağmurun yaptığı gibi havayı temizler. Beni altüst eden belki dün günlüğü okumam oldu, sonra Jonathan bu sabah bütün günü ve geceyi benden uzakta geçirmek üzere gitti, evlendiğimizden beri ilk defa ayrı kalıyoruz. Umarım zavallı adam başının çaresine bakabilir ve umarım onun sinirini bozacak bir şey olmaz. Saat iki ve doktor az sonra burada olur. Sormadığı takdirde Jonathan'ın günlüğünden bahsetmeyeceğim. Kendi günlüğümü daktiloya çektiğim için memnunum, böylece Lucy hakkında sorular sorarsa ona verebilirim. Onu birçok soru sormaktan kurtarır.

Daha sonra. – Geldi ve ayrıldı. Ah, ne tuhaf bir buluşmaydı ve nasıl da başımı döndürdü! Rüyada gibiyim. Bunlar gerçek olabilir mi, ya da hiç olmazsa bir kısmı? Önce Jonathan'ın günlüğünü okumuş olmasaydım, böyle bir şeye ihtimal vermezdim. Zavallı, zavallı sevgilim Jonathan! Nasıl da acı çekmiş olmalı. Lütfen sevgili Tanrım, bütün bunlar onu yine altüst etmesin. Onu bundan korumaya çalışacağım. Ama –feci bir şey olmasına ve korkunç sonuçlar doğurmasına rağmen– gözlerinin, kulaklarının ve aklının onu aldatmadığını ve bütün bunların gerçek olduğunu kesin olarak bilmesi onun için bir teselli olabilir,

ona yardımı dokunabilir. Kuşku belki onu usandırıyordur, kuşku giderildiğinde, uyanık ya da rüyada olması fark etmez, gerçek ortaya çıkabilir, daha memnun olur ve şoku daha kolay göğüsler. Dr. Van Helsing, Arthur'un ve Dr. Seward'ın arkadaşı olduğuna göre ve Lucy'ye bakması için onu ta Hollanda'dan getirdiklerine göre, hem iyi hem de akıllı bir adam olmalı. Onu gördüğümde, iyi kalpli, kibar ve asil yaradılışlı birisi olduğunu hissettim. Yarın geldiğinde ona Jonathan'ı soracağım. Sonra, yalvarırım Tanrım, bütün bu üzüntü ve endişe iyi bir şekilde neticelensin. Röportaj konusunda pratik yapmak isterim diye düşünüyordum. Jonathan'ın *The Exeter News*'taki arkadaşı ona, böyle bir işte hafızanın en önemli şey olduğunu, konuşulan neredeyse her kelimeyi, sonradan bir kısmını düzeltmek gerekse bile, tam olarak yazabilmek gerektiğini söylemiş. Elimde az bulunur cinsten bir röportaj var. Kelimesi kelimesine kaydetmeye çalışacağım.

Kapı vurulduğunda saat iki buçuktu. Cesaretimi topladım ve bekledim. Birkaç dakika sonra Mary kapıyı açtı ve "Dr. Van Helsing"in geldiğini bildirdi.

Ayağa kalkıp onu selamladım ve bana doğru yaklaştı; orta boylu, sağlam yapılı, omuzları geniş göğsünün gerisinde, başın boynun üzerinde dengeli durduğu gibi boyun da gövdenin üzerinde dengeli duruyor. Başın duruşu bende düşünce ve güç göstergesine işaret eden bir izlenim uyandırıyor. Baş asil, iri, geniş ve kulakların arkası açık. Yüz, sinekkaydı tıraşlı; sağlam, köşeli, geniş ve iradeli bir çene, hareketli bir ağız, oldukça düz iri bir burun, ama gür kaşlar aşağı inip ağız sıkılaştığında, genişliyormuş gibi duran kıvrak, hassas burun delikleri. Alın geniş ve hoş, önce düz olarak çıkıyor sonra iki yandaki tümsek ya da çıkıntılardan geriye yatıyor, öyle bir alın ki kızılımsı saçların üzerine düşmesi imkânsız, saçlar doğal bir şekilde geriye, kenarlara düşüyor. İri, koyu mavi gözler birbirinden uzakta ve ada-

mın ruh haline göre süratli, yumuşak ya da haşin olabiliyor. Bana, "Mrs. Harker, değil mi?" dedi. Başımla onayladım.

"Eskiden Miss Mina Murray'di?" Yine başımla onayladım.

"Görmeye geldiğim, zavallı tatlı çocuk Lucy Westenra'nın arkadaşı olan Mina Murray. Madam Mina, gelişim ölünün adına."

"Beyefendi," dedim, "Lucy Westenra'nın arkadaşı ve yardımcısı olduğunuza göre benden her türlü talepte bulunmaya hakkınız var." Elimi uzattım. Elimi tuttu ve müşfik bir sesle şöyle dedi:

"Ah Madam Mina, o tertemiz zavallı kızın arkadaşının iyi biri olması gerektiğini biliyorum, ama yine de öğrenmeliydim..." Konuşmasını kibar bir reveransla bitirdi. Ona benimle ne konuda görüşmek istediğini sordum ve o hemen konuya girdi:

"Miss Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum. Beni affedin ama araştırmaya bir yerden başlamam gerekiyordu ve izin isteyecek kimse yoktu. Whitby'de onunla birlikte olduğunuzu biliyorum. Zaman zaman günlük tutuyormuş, şaşırmanıza gerek yok Madam Mina. Siz ayrıldıktan sonra başlamış, size özenmiş ve o defterde sizin onu kurtardığınızı yazdığı uyurgezerlik sırasındaki birtakım olaylarla ilgili çıkarsamalarda bulunmuş. Bu yüzden büyük bir kafa karışıklığı içinde size geldim, hatırlayabildiğiniz her şeyi bana anlatma nezaketini gösterirsiniz diye."

"Sanırım Dr. Van Helsing, bu konuda her şeyi anlatabilirim."

"Ah, o zaman olanlar hakkında, detaylar hakkında iyi bir hafızanız var? Genç hanımlarda bu her zaman olmaz."

"Hayır, doktor, ama hepsini o zaman yazmıştım. İsterseniz size gösterebilirim."

"Ah, Madam Mina, size minnettar olurum. Bana büyük bir iyilik etmiş olursunuz." Onun biraz aklını karıştır-

ma dürtüsüne direnemedim –sanırım bu ilk elmanın hâlâ ağzımızda kalmış olan tadı–, böylece stenoyla yazdığım defteri uzattım. Minnetle selamlayarak aldı ve sordu:

"Okuyabilir miyim?"

"İstiyorsanız," diye elimden geldiğince ağırbaşlı bir tavırla cevapladım. Defteri açtı, bir an için yüzü asıldı. Sonra ayağa kalktı ve beni selamladı.

"Ah, çok zeki bir kadınsınız!" dedi. "Uzun zamandır Mr. Jonathan'ın büyük ölçüde şükran duygusuna haiz biri olduğunu biliyordum; ama görünen o ki karısı bütün güzel şeylere sahip. Ve bunu bana okuyarak beni şereflendirir misiniz? Yazık! Steno bilmiyorum." O ana kadar şakacılığım geçmişti ve neredeyse mahcup olmuştum. Bu yüzden elişi sepetimden daktilo edilmiş kopyasını aldım ve ona uzattım.

"Özür dilerim," dedim. "Elimde değildi ama sormak istediğinizin sevgili Lucy olduğunu düşündüm ve beklemeye vaktiniz olmayabilir diye –yani benim düşünceme göre çünkü biliyorum ki vaktiniz çok değerli olmalı– onları sizin için daktiloya çektim."

Aldı ve gözleri parladı. "Ne kadar iyisiniz," dedi. "Şimdi okuyabilir miyim? Okuduğumda size sormak isteyeceğim şeyler olabilir." "Elbette," dedim. "Ben yemek hazırlatırken okuyun, sonra yemek sırasında bana sorular sorabilirsiniz." Başını eğdi ve ışığı arkadan gelecek biçimde ayarlayarak bir koltuğa yerleşti ve kâğıtlara öyle gömüldü ki sırf rahatsız etmemek için yemek hazırlıklarına bakmaya gittim. Geri geldiğimde odanın içinde bir aşağı bir yukarı hızlı hızlı yürüyordu, yüzü heyecandan alevler içindeydi. Telaşla bana doğru geldi ve iki elimi birden tuttu.

"Ah Madam Mina," dedi, "size ne kadar borçlu olduğumu nasıl anlatsam? Bu kâğıt bir güneş ışığı gibi. Bana kapı açtı. Bu kadar ışıkla büyülendim, gözlerim kamaştı ama yine de ışığın arkasında hep bulutlar uçuşuyor. Ama siz bunu kavramazsınız, kavrayamazsınız. Ah ama

size minnettarım, siz çok akıllı bir kadınsınız. Madam," –bunu çok ciddi bir tavırla söyledi– "eğer Abraham Van Helsing sizin için veya eşiniz için bir şey yapabilirse haber vereceğinizi umuyorum. Bir dost olarak size bir yararımın dokunmasından zevk ve memnuniyet duyarım; dostunuz olarak, bütün bildiklerim, bütün yapabileceklerim sizin ve sevdikleriniz için olacaktır. Hayatta karanlıklar vardır ve ışıklar. Siz o ışıklardan birisiniz. Mutlu ve güzel bir hayatınız olacak ve kocanız sizinle kutsanacak."

"Ama doktor, beni çok övüyorsunuz ve beni tanımıyorsunuz."

"Sizi tanımıyor muyum... Ben hayatı boyunca kadınları ve erkekleri incelemiş yaşlı biri; beyni, beyne ait her şeyi ve beynin vardığı sonuçları uzmanlığım yapmış biri olarak sizi tanımıyorum ha! Ve benim için nazikçe yazmış olduğunuz ve her satırında gerçekleri açığa vuran günlüğünüzü okudum. Ben, zavallı Lucy'ye evliliğiniz ve güveniniz hakkında yazdığınız hoş mektubu okumuş biri olarak mı sizi tanımıyorum! Ah Madam Mina, iyi kadınlar bütün hayatlarını anlatırlar, günü gününe, saati saatine, dakikası dakikasına, böyle şeyler meleklerin okumalarına layıktır. Ve öğrenmek isteyen biz erkeklerin içinde bir bakıma meleklerin gözleri vardır. Kocanız asil yaradılışlı birisi, siz de asilsiniz, çünkü güveniyorsunuz ve güven kötü bir yaradılışın olduğu yerde olmaz. Ve kocanız, bana ondan bahsedin. O iyi mi? O humma geçti mi ve gücü kuvveti yerinde mi?"

Ona Jonathan'ı sormak için bir fırsat yakalamıştım, bu yüzden dedim ki:

"Neredeyse iyileşti ama Mr. Hawkins'in ölümü onu çok sarstı." Sözümü kesti:

"Ah, evet. Biliyorum. Biliyorum. Son iki mektubunuzu okudum." Devam ettim:

"Sanırım bu onu altüst etti, çünkü perşembe günü son şehre inişimizde bir tür şok geçirdi."

"Bir şok, bir beyin hummasından bu kadar kısa süre sonra! Bu iyi bir şey değil. Ne tür bir şoktu bu?"

"Çok kötü bir şeyi, beyin hummasına neden olan şeyi hatırlatan birini gördüğünü zannetti." O sırada sanki bütün bunların altında kalıp ezildim. Jonathan'a duyduğum merhamet, başından geçen dehşet, günlüğündeki bütün o korkulu gizem, o zamandan beri içimi kemiren korku, hepsi bir kıyamet gibi üzerime yağdı. Galiba biraz histerik davrandım, çünkü dizlerimin üzerine çöküp ellerimi ona doğru uzattım ve kocamı yeniden iyi etmesi için ona yalvardım. Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı, kanepeye oturttu ve yanıma oturdu. Elimi eline alıp bana, ah, öyle sonsuz bir tatlılıkla dedi ki:

"Hayatım yavan ve yalnız bir hayat ve o kadar çok işim var ki arkadaşlıklara ayıracak fazla vaktim olmadı, ama buraya arkadaşım John Seward tarafından davet edildiğimden beri o kadar çok iyi insanla karşılaştım ve öyle asillikler gördüm ki hayatımın yıllar ilerledikçe artan yalnızlığını her zamankinden daha çok hissettim. O zaman bana inanın, size karşı büyük bir saygı besleyerek geldim ve bana umut, çok umut, aradığım şeyle ilgili olmasa da, hâlâ hayatı mutlu kılacak iyi kadınlar olduğuna dair umut verdiniz; hayatlarıyla ve doğrularıyla doğacak çocuklara iyi örnek olacak iyi kadınlar olduğunu gördüm. Burada size faydam dokunabileceği için memnunum, çok memnunum. Çünkü kocanız acı çekiyorsa, çektiği acı benim çalışma alanım ve tecrübelerim dahilinde. Onun için elimden gelen *her şeyi* memnuniyetle yapacağıma, hayatını güçlü ve erkeğe yakışır, sizin hayatınızı da mutlu kılmak için her şeyi yapacağıma söz veririm. Şimdi yemek yemelisiniz. Çok heyecanlı ve belki de çok kaygılısınız. Kocanız Jonathan sizi böyle solgun görmekten hoşlanmayacaktır ve sevdiğini böyle görmek ona iyi gelmez. Bu nedenle onun hatırı için yemek yemeli ve gülümsemelisiniz. Bana

Lucy'den söz ettiniz, bu yüzden üzücü olur diye bundan söz etmeyeceğiz. Bu gece Exeter'de kalacağım, çünkü bana anlattıklarınızı iyice düşünmek istiyorum ve düşündükten sonra izniniz olursa size sorular sormak istiyorum. Sonra da kocanız Jonathan'ın meselesini anlatırsınız ama henüz değil. Şimdi yemelisiniz, sonra her şeyi anlatırsınız."

Yemekten sonra misafir odasına geçtiğimizde bana şöyle dedi:

"Ve şimdi bana onunla ilgili her şeyi anlatın." Sıra bu bilgili büyük adamla konuşmaya geldiğinde benim zayıf bir aptal, Jonathan'ın bir deli, günlüğün fazlasıyla tuhaf olduğunu düşünmesinden korktum ve devam etme konusunda tereddüde kapıldım. Ama öyle tatlı ve kibardı ki, yardım etmek için söz vermişti ve ona güveniyordum, dolayısıyla şöyle dedim:

"Dr. Van Helsing, size anlatacaklarım o kadar garip ki bana ya da kocama gülmemelisiniz. Dünden beri şüpheden kaynaklanan bir hezeyan içindeyim. Bana şefkatle yaklaşmalı ve çok tuhaf şeylerin yarısına inanmış olsam da benim aptal olduğumu düşünmemelisiniz." Sözleriyle olduğu kadar tavrıyla da bana güvence vererek şöyle dedi:

"Ah, hayatım, burada oluşumun ne kadar garip bir meseleyle ilgili olduğunu bilseydiniz, gülecek olan siz olurdunuz. Ne kadar garip olursa olsun, kimsenin inancını küçümsememeyi öğrendim. Açık fikirli olmaya çalıştım ve onu bozabilecek olan hayatın sıradan şeyleri değil, tuhaf şeyler, olağanüstü şeyler ve delilik mi, akıllılık mı diye düşündürecek şeylerdir."

"Teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim! Zihnimden bir yük kaldırdınız. İzin verirseniz okumanız için bir kâğıt vereceğim. Uzun bir yazı ama daktiloya çektim. Size benim ve Jonathan'ın derdini anlatacak. Yurtdışındayken yazdığı günlüğün ve olup biten her şeyin bir kopyası. Onun hakkında bir şey söylemeye kalkışmayacağım. Ken-

diniz okuyup karar verin. Ve sizi tekrar gördüğümde belki ne düşündüğünüzü bana söyleme nezaketini gösterirsiniz."

Ben ona kâğıtları verirken, "Söz veriyorum," dedi. "Sabah gelebildiğim kadar erken saatte izninizle sizi ve kocanızı görmeye geleceğim."

"Jonathan saat on bir buçukta burada olacak ve siz bizimle öğlen yemeği yemek için gelmelisiniz, onu o zaman görürsünüz. Sizi sekizden önce Paddington'a götürecek olan 3.34 hızlı trenini yakalayabilirsiniz." Trenler hakkında tarifeye bakmadan verdiğim bilgi karşısında şaşırdı ama Jonathan'ın acelesi olursa yardımcı olabilmek için, buradan Exeter'e giden ve geri gelen trenlerin hepsini öğrendiğimi bilmiyor.

Kâğıtları yanına aldı ve gitti; ben de burada oturmuş düşünüyorum, ne düşündüğümü bilmiyorum.

Van Helsing'den Mrs. Harker'a Mektup (elyazısıyla)

25 Eylül, saat 6.00

"Sevgili Madam Mina,

Kocanızın harika günlüğünü okudum. Şüpheniz olmadan uyuyabilirsiniz. Anlatılanlar ne kadar tuhaf ve feci olsa da, *gerçek!* Bunun üzerine hayatımı koyarım. Başkaları için daha kötü olabilir, ama sizin ve onun için bir korku yok. O asil bir adam, bunu size erkekler üzerindeki deneyimlerime dayanarak söyleyeyim, onun yaptığı gibi duvardan aşağı inerek o odaya giden –evet, ikinci sefer yine giden– birisi bir şok geçirmekle kalıcı şekilde incinmez. Beyni ve yüreği sağlam, onu henüz görmemiş olsam da buna yemin ederim, dolayısıyla rahat olun. Ona soracak birçok başka sorum olacak. Bugün sizi ziyaret ettiğim

için çok şanslı sayıyorum kendimi, zira bir anda o kadar çok şey öğrendim ki büyülendim, daha önce hiç bu kadar büyülenmemiştim ve düşünmem gerekiyor.

Saygılarımla,
Abraham Van Helsing"

Mrs. Harker'dan Van Helsing'a Mektup

25 Eylül, Akşam 6:30

"Sevgili Dr. Van Helsing,

Zihnimden büyük bir yük kaldıran kibar mektubunuz için binlerce kez teşekkürler. Yine de, eğer doğruysa, dünyada ne kadar feci şey var ve eğer bu adam, bu canavar gerçekten Londra'daysa, bu ne kadar da kötü! Düşünmeye korkuyorum. Şimdi, tam yazarken, Jonathan'dan bir telgraf aldım, bu akşam Launceston'dan 6.25 treniyle ayrılıp buraya 10.18'de varacağını bildiriyor, demek ki bu gece korkmayacağım. Bu yüzden lütfen öğlen yemeği yerine saat sekizde kahvaltıya gelir misiniz, eğer sizin için çok erken değilse? Aceleniz varsa 10.30 treniyle dönebilirsiniz, sizi 2.35'te Paddington'a götürür. Buna cevap yazmayın, sizden bir haber almazsam kahvaltıya geleceğinizi anlayacağım.

Bana inanın,
Sadık ve müteşekkir arkadaşınız,
MİNA Harker"

Jonathan Harker'ın Günlüğü

26 Eylül. – Bu günlüğe bir daha yazmamayı düşünmüştüm ama zamanı geldi. Dün gece eve geldiğimde Mina

akşam yemeğini hazırlamıştı ve biz yemeğimizi yedikten sonra bana Van Helsing'in ziyaretinden, iki günlüğün kopyalarını ona verdiğinden ve benim için ne kadar endişelendiğinden söz etti. Doktorun mektubunda bana, bütün yazdıklarımın doğru olduğunu gösterdi. Sanki beni bambaşka bir adam yapmıştı. Beni yıkan, bütün bunların gerçek olduğundan şüphe etmem olmuştu. Kendimi aciz, bilgisiz ve güvensiz hissetmiştim. Ama şimdi biliyorum ve korkmuyorum, Kont'tan bile. Demek ki Londra'ya gelme planını gerçekleştirebilmişti ve gördüğüm oydu. Gençleşmişti ama nasıl? Eğer Mina'nın dediği gibi biriyse onun maskesini düşürecek ve onu avlayacak kişi Van Helsing olacaktır. Geç saatlere kadar oturup bunu konuştuk. Mina giyiniyor ve ben birkaç dakika içinde oteli arayıp Van Helsing'i buraya çağıracağım...

Sanırım beni gördüğünde şaşırdı. Onun olduğu odaya girip kendimi tanıttığımda elini omzuma koydu, yüzümü ışığa doğru çevirdi ve sıkı bir tetkikten sonra şöyle dedi:

"Ama Madam Mina sizin bir şok geçirmiş olduğunuz için hasta olduğunuzu söyledi bana." Keskin yüz hatlarına sahip bu yardımsever yaşlı adamın karıma "Madam Mina" diye hitap etmesi komik geldi. Gülümsedim ve dedim ki:

"Hastaydım, şok geçirmiştim ama beni şimdiden iyileştirdiniz."

"Peki nasıl?"

"Dün gece Mina'ya yazdığınız mektupla. Şüphe içindeydim ve sonra her şey gerçekdışı bir karaktere bürünmüştü ve neye güveneceğimi bilmiyordum, kendi duyularımın tanıklığına bile. Neye güveneceğimi bilmediğim için ne yapacağımı da bilemedim ve böylece şimdiye kadar hayatımın amacı olan işe devam etmem gerekti. Bu amacın bana faydası olmadı ve kendime güvenim sarsıldı. Doktor, her şeyden, hatta kendinizden bile şüphe duymak ne demektir bilemezsiniz. Hayır, bilemezsiniz, insanın sizinki

gibi kaşları varken asla." Van Halsing memnun olmuş gibiydi ve gülerek şöyle dedi:

"Demek ki! Bir fizyonomistsiniz. Burada her saat yeni bir şeyler öğreniyorum. Büyük bir zevkle size kahvaltıya geldim ve ah, beyefendi, yaşlı bir adamın övgüsünü mazur görün ama karınız konusunda çok şanslısınız." Gün boyunca Mina'yı övmesini dinledim ve sadece sessizce başımı salladım.

"O Tanrı'nın kadınlarından biri, biz erkeklere ve diğer kadınlara, girebileceğimiz bir cennet olduğunu ve ışığının yeryüzünde olduğunu göstermek için O'nun kendi elleriyle şekillendirdiği birisi. O kadar dürüst, o kadar tatlı, o kadar asil, egoizmi o kadar az ve bu, size söyleyeyim, bu çok kuşkucu ve bencil çağda. Ve siz, bayım... Miss Lucy'ye yazılmış bütün mektupları okudum ve bir kısmında sizden bahsediliyordu, bu yüzden başkalarının ağzından da olsa sizi son birkaç gündür tanıyorum ama dün geceden beri gerçek benliğinizi gördüm. Bana elinizi verirsiniz, değil mi? Hayat boyu dost olalım."

El sıkıştık ve o kadar içten ve kibardı ki beni çok duygulandırdı.

"Ve şimdi," dedi, "sizden biraz daha yardım isteyebilir miyim? Yapacak çok önemli bir görevim var ve baştan bilinmesi gerekiyor. Bu konuda yardım edebilirsiniz. Siz Transilvanya'ya gitmeden önce ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Daha sonra daha fazla yardım isteyebilirim ama farklı biçimde, şimdilik bu kadarı kâfi olacak."

"Bakın beyefendi," dedim, "yapmanız gereken şeyin Kont'la bir ilgisi var mı?"

"Var," dedi ciddi bir tavırla.

"O zaman canı gönülden yanınızdayım. 10.30 treniyle gideceğiniz için onları okumaya zamanınız olmayacak ama kâğıt tomarını getireceğim. Yanınıza alabilir ve trende okuyabilirsiniz."

Kahvaltıdan sonra onu istasyona götürdüm. Ayrılırken şöyle dedi:

"Sizi çağırırsam belki şehre gelebilirsiniz, Madam Mina'yı da getirirsiniz."

"Çağırdığınız zaman birlikte geliriz," dedim.

Ona sabah gazetelerini ve bir önceki akşamın Londra gazetelerini almıştım ve vagonun penceresinden konuşup trenin kalkmasını beklerken gazeteleri karıştırıyordu. Birinde bir şey gözüne çarptı sanki; *The Westminster Gazette*'ti –renginden biliyordum– ve yüzü bembeyaz oldu. Kendi kendine "Mein Gott! Mein Gott! Bu kadar çabuk! Bu kadar çabuk!" diye söylenerek dikkatle okudu. O anda benim varlığımı hatırladığını sanmıyorum. Tam o sırada düdük çaldı ve tren hareket etti. Bu onu kendine getirdi, pencereden uzanıp el salladı ve "Madam Mina'ya sevgilerimi söyleyin. En kısa zamanda yazacağım," diye seslendi.

Dr. Seward'ın Günlüğü

26 Eylül. – Aslında sona eren bir şey yok. "Son" diye yazdığımdan beri bir hafta geçmedi, yine de işte buradayım ve yeni bir sayfa açıyorum, daha doğrusu kaydetmeye devam ediyorum. Bu öğleden sonraya kadar, olup bitenleri düşünmem için bir nedenim olmamıştı. Renfield her açıdan aklı başında bir duruma gelmişti. Sinek işinde epey ilerlemişti, şimdi de örümceklerle ilgilenmeye başlamıştı, böylece benim için bir sorun yaratmıyordu. Arthur'dan bir mektup almıştım, pazar günü yazmıştı ve mektubu okuyunca son derece metanetli olduğu sonucuna vardım. Quincey Morris onunla birlikte ve ona çok yardımı dokunuyor, çünkü Quincey'nin çok hoş bir mizacı vardır. Quincey de bana bir iki satır yazmıştı ve anlattıklarından anladığım kadarıyla Arthur eski canlılığına kavuşmaya başlamıştı, bu yüzden on-

lar açısından içim rahat. Bana gelince, zavallı Lucy'in açtığı yaranın kapanmaya başladığını dürüstçe söyleyebilmek için, eskiden duyduğum aynı şevkle yeniden işimin başına oturmuştum. Yine de mesele yeniden gündemde ve neye varacağını Tanrı bilir. Van Helsing'in de bildiğini düşündüğünü sanıyorum ama merak uyandırmak için azar azar anlatıyor. Dün Exeter'e gitti ve bütün gece orada kaldı. Bugün geri geldi ve saat beş buçuk civarında zıplayarak odaya girip dün akşamın *The Westminster Gazette*'ini elime tutuşturdu.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu geri çekilip kollarını kavuştururken.

Gazeteyi gözden geçirdim ama ne demek istediğini anlamamıştım ama elimden aldı ve Hampstead'de çocukların tuzağa düşürüldüğü hakkında bir paragrafı işaret etti. Bu bana fazla bir şey ifade etmedi, ta ki boyunlarındaki küçük yara deliklerini tarif ettiği pasajı okuyana kadar. Aklıma bir fikir gelince başımı kaldırdım. "Pekâlâ?" dedi.

"Zavallı Lucy'ninki gibi."

"Ve bundan ne çıkarıyorsun?"

"Sadece nedeninin aynı olduğunu. Lucy'yi yaralayan her ne idiyse, çocukları da o yaralamış." Verdiği cevabı tam olarak anlayamadım:

"Bu dolaylı olarak doğru ama doğrudan değil."

"Ne demek istiyorsunuz Profesör?" diye sordum. Ciddiyetini hafife alma eğilimindeydim çünkü ne de olsa dört gün dinlenme ve yakıcı, kahredici kaygıdan kurtulmak insanın moralini düzeltiyor ama yüzünü görünce kendime geldim. Zavallı Lucy karşısındaki çaresizliğimizin ortasında bile bu kadar ciddi olmamıştı.

"Bana anlatın!" dedim. "Bir görüş bildirmeye cesaret edemiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bir tahminde bulunmak için elimde bir bilgi yok."

"Zavallı Lucy'nin neden öldüğü konusunda hiçbir şeyden kuşkulanmadığını mı söylemek istiyorsun dostum

John, bu kadar ipucu verildikten sonra, sadece olayların değil, benim de verdiklerimden sonra?"

"Büyük kan kaybı veya israfından sonra nevrasteni."

"Ve kan nasıl kaybedildi ve israf edildi?" Başımı iki yana salladım.

Bana yaklaştı, yanıma oturdu ve devam etti:

"Sen akıllı bir adamsın, dostum John. İyi akıl yürütüyorsun, güçlü bir zekân var ama çok önyargılısın. Gözlerinle görmüyor, kulaklarınla duymuyorsun ve günlük hayatının dışındakiler seni ilgilendirmiyor. Anlayamadığın şeyler olduğunu, yine de onların var olduğunu, bazı insanların başka insanların göremediklerini gördüğünü düşünmüyor musun? Ama insan gözünün görmemesi gereken eski ve yeni şeyler var, çünkü başkalarının onlara söyledikleri şeyleri bilirler ya da bildiklerini zannederler. Ah, bu bilimimizin hatası, her şeyi aydınlatmak istemesi ve aydınlatamazsa, aydınlatılacak bir şey olmadığını söylemesi. Ama yine de çevremizde her gün yeni inançların geliştiğini görürüz, kendilerini yeni zannederler ama yine de eskidirler, operadaki hoş hanımlar gibi genç taklidi yaparlar. Sanırım benliğin ve ruhun bir bedenden diğerine aktarıldığına inanmıyorsundur. Hayır mı? Materyalizasyona da. Hayır mı? Astral bedene de. Hayır mı? Düşünce okumaya da. Hayır mı? Hipnotizmaya da mı?.."

"Evet," dedim. "Charcot bunu gayet iyi ispatladı." Gülümseyerek devam etti: "Yani bu seni tatmin etti. Evet mi? O zaman nasıl işlediğini anlıyorsun ve büyük Charcot'nun –yazık ki artık aramızda değil– aklını, etkilediği hastasının ruhuna işlediğini takip edebilirsin. Hayır mı? O zaman dostum John, senin sadece olguları kabul ettiğini ve öncüllere bakarak sonucun boş olacağından tatmin olduğunu mu düşünmeliyim? Hayır mı? O zaman hipnotizmayı kabul edip düşünce okumayı nasıl reddettiğini söyle bana; çünkü ben bir beyin araştırmacısıyım. Sana söyleye-

yim dostum, günümüzde elektrik biliminde yapılan şeyler elektriği keşfeden adamın kendisi tarafından bile günah addedilebilirdi ki kısa süre öncesine kadar o bile büyücülükten yakılabilirdi. Hayat her zaman esrarengizdir. Niye Methuselah dokuz yüz yıl, 'Yaşlı Parr' yüz altmış dokuz yıl yaşadı da o zavallı Lucy, zavallı damarlarında dört adamın kanıyla, bir gün bile yaşayamadı? Bir gün daha yaşamış olsaydı onu kurtarabilirdik. Yaşamın ve ölümün bütün esrarını biliyor musun? Karşılaştırmalı anatominin tümünü biliyor musun ve niye bazı insanlarda canavarlık özellikleri var da diğerlerinde yok söyleyebilir misin? Bana söyleyebilir misin neden bazı örümcekler küçük ve kısa ömürlü oluyor da o tek bir büyük örümcek yüzyıllar boyunca eski İspanyol kilisesinin kulesinde yaşamış, inerken bütün kilise lambalarının yağını içebilecek kadar büyümüş de büyümüş? Bana söyleyebilir misin niye Pampalarda ve başka yerlerde geceleri ortaya çıkan, ineklerin ve atların damarlarını açıp kuruyana kadar kanlarını emen yarasalar var; niye Batı denizlerinde bütün gün ağaçlarda sallanan, görenlerin dev kabuklu yemiş ya da kozaya benzettikleri ve sonra hava sıcak olduğu için denizciler güvertede uyuduklarında onların üzerlerine uçtuklarını ve sonra sabah olunca ölü adamlar bulunduğunu ve Miss Lucy kadar beyaz olduklarını?"

"Aman Tanrım, Profesör!" dedim birden irkilerek. "Yani Lucy'nin böyle bir yarasa tarafından ısırıldığını mı söylüyorsunuz ve böyle bir şeyin on dokuzuncu yüzyılda burada, Londra'da olduğunu?"

Beni susturmak için elini salladı ve devam etti:

"Bana söyleyebilir misin neden kaplumbağa insan nesillerinden daha fazla yaşar, neden fil hanedanlar görecek kadar çok yaşar, neden papağan kedi veya köpek ısırana ya da başka bir şikâyet olana kadar ölmez? Bana söyleyebilir misin, neden insanlar erkeklerin ve kadınların öle-

medikleri çağların ve yerlerin varlığına inanırlar? Hepimiz biliyoruz, çünkü bilim gerçeği ispatlamış, binlerce sene kayalıklarda kısılıp kalmış, dünya kurulduğundan beri küçücük bir delikte kapalı kalmış kaplumbağalar olduğunu. Bana söyleyebilir misin bir Hint fakiri ölmüş gibi yapabiliyor ve gömülüyor, mezarı mühürleniyor, üzerine mısır ekiliyor, biçiliyor, kesiliyor ve tekrar ekiliyor, biçiliyor ve kesiliyor, sonra adamlar geliyor ve kırılmamış mührü söküyorlar ve orada Hint fakiri canlı olarak yatıyor, kalkıp yine onlarla birlikte yürüyor?" Burada onun sözünü kestim. Sersemlemeye başlamıştım. Kafamı, kendisine ait, doğanın gariplikleri ve olası olanaksızlıklar listesiyle o kadar doldurmuştu ki hayal gücüm alev almak üzereydi. Çok eskiden Amsterdam'da derslerinde yaptığı gibi bana bir ders verdiği fikrine kapılmıştım. Ama o dersleri bana bir şeyler anlatmak için kullanırdı ki her zaman aklımda bir düşünce konusu olabilsin. Ama şimdi bana yardımcı olmuyordu, yine de onu takip edebilmek istiyordum, bu yüzden şöyle dedim:

"Profesör, yine gözde öğrenciniz olayım. Bana tezi söyleyin ki siz anlatırken kendimi verebileyim. Şu anda aklımda bir noktadan diğerine gidiyorum; akıllı birisinin değil, bir delinin bir fikri takip etmesi gibi. Kendimi sisli bir bataklıkta hantalca yürüyen, nereye gittiğini bilmeden şuursuz bir çabayla bir ot öbeğinden diğerine atlayan bir acemi gibi hissediyorum."

"Güzel bir görüntü," dedi. "Neyse, sana söyleyeyim. Benim tezim şöyle, inanmanı istiyorum."

"Neye inanmamı?"

"İnanamayacağın şeylere inanmanı. Açıklayayım. Bana, inancı, 'doğru olmadığını düşündüğümüz şeylere inanmamızı sağlayan güç' olarak tarif eden bir Amerikalıdan bahsetmişlerdi. Bir kere, bu adamla aynı fikirdeyim. Açık fikirli olmamız lazım ve küçük bir kaya parçasının

tren vagonuna yaptığı gibi, küçük doğrunun büyük doğruyu denetlemesine izin vermemek gerekir demek istiyor. Önce küçük doğruyu ele alalım. Güzel! Onu tutarız, ona değer veririz, ama yine de kendini kâinatın tek doğrusu olduğunu zannetmesine izin vermememiz gerekir."

"Yani demek istiyorsunuz ki garip bir konuyla ilgili olarak eski inançlarımın zihnimin kavrayışını engellemesine izin vermemem gerekir. Dersinizi iyi kavramış mıyım?"

"Ah, hâlâ benim en gözde öğrencimsin. Sana öğretmeye değiyor. Şimdi artık anlamaya hevesli olduğuna göre anlamanın ilk adımını atmış durumdasın. Bu durumda, çocukların boyunlarındaki küçük delikleri açanla Miss Lucy'deki delikleri açanın aynı şey olduğunu düşünüyor musun?"

"Sanırım öyle." Ayağa kalktı ve ciddiyetle şöyle dedi:

"O zaman yanılıyorsun. Ah, keşke öyle olsaydı! Ne yazık! Hayır. Daha kötü, çok çok daha kötü."

"Tanrı aşkına Profesör Van Helsing, ne demek istiyorsunuz?" diye bağırdım.

Umutsuz bir hareketle kendini bir sandalyeye attı, dirseklerini masaya dayadı ve konuşurken elleriyle yüzünü kapadı.

"Onları yapan Miss Lucy!"

XV. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü – Devamı

Bir süre için büyük bir öfkeye kapıldım. Sanki Lucy hayattaydı da Profesör onu tokatlamıştı. Masayı yumruklayıp ayağa kalkıp ona şöyle dedim:

"Dr. Van Helsing, deli misiniz?" Başını kaldırıp bana baktı ve yüzündeki yumuşaklık bir biçimde beni hemen sakinleştirdi. "Keşke olsaydım," dedi. "Böyle bir gerçekle karşılaştırılınca deliliğe katlanmak daha kolaydır. Ah, dostum, lafı niye bu kadar dolandırdım sanıyorsun, bu kadar basit bir şeyi söylemek neden bu kadar uzun sürdü? Senden nefret ettiğim, bütün hayatım boyunca nefret etmiş olduğum için mi? Yoksa sana acı çektirmek istediğim için mi? İstediğim, çok geç olmadan hayatımı kurtarmanın, beni korkunç bir ölümden kurtarmanın intikamını almak mıdır? Ah, hayır!"

"Özür dilerim," dedim. Devam etti:

"Dostum, sana söylerken yumuşak davranmak istediğim içindi çünkü biliyorum ki o tatlı hanımefendiyi sevdin. Ama yine de inanmanı beklemiyorum. Herhangi bir teorik gerçeği bir anda kabullenmek zordur, böyle bir şeyin mümkün olabileceğinden, bu konudaki cevabın her zaman 'hayır' olduğuna inandığımızdan kuşku duyarız. Bu kadar üzücü bir somut gerçeği, hele de Miss Lucy gibi biriyle il-

giliyse, kabullenmemiz daha da zor olur. Bu gece bunu kanıtlamaya girişiyorum. Benimle gelmeye var mısın?"

Bu soru karşısında sersemledim. Bir insan böyle bir gerçeği kanıtlamak istemez, Byron kıskançlığı bu kategorinin dışında tutmuştu.

"Tam da en nefret ettiği gerçeği kanıtladı."*

Tereddüt ettiğimi gördü ve konuştu:

"Mantık basit, bu sefer deli mantığı yok, sisli bir bataklıkta bir ot öbeğinden diğerine atlamak yok. Eğer doğru değilse, kanıt rahatlatıcı olur. En kötüsü, zararı olmaz. Eğer doğruysa! İşte o zaman korkunç olur. Ama bu tam da amacıma yardımcı olur çünkü her korkunun içinde biraz da inanç vardır. Gel, sana niyetimi anlatayım. Önce, şimdi çıkıp hastanedeki çocuğu göreceğiz. Gazetede çocuğun tedavi gördüğü söylenen North Hastanesi'nden Dr. Vincent benim arkadaşım ve sanırım Amsterdam'da okuduğun zamanlardan beri senin de arkadaşın. Vakasını iki bilimadamının görmesine izin verecek, iki arkadaşın değil. Ona bir şey söylemeyeceğiz, sadece anlamak istediğimizi. Ve sonra..."

"Ve sonra?" Cebinden bir anahtar çıkarıp gösterdi. "Ve sonra, sen ve ben geceyi Lucy'nin yattığı kilise mezarlığında geçireceğiz. Bu, mezarı kilitleyen anahtar. Arthur'a vermek üzere tabutçudan aldım." Yüreğim ezildi, çünkü bizi zorlu, çetin bir işin beklediğini hissetmiştim. Yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden bütün cesaretimi topladım ve acele etmemiz gerektiğini söyledim, öğleden sonra geçip gidiyordu.

Gittiğimizde çocuk uyanıktı. Uyumuş ve sonra biraz yemek yemişti ve durumu iyiye gidiyordu. Dr. Vincent boynundaki bandajı çıkardı ve bize delikleri gösterdi. Lucy'nin boğazındakilerle benzerliğine şüphe yoktu. Bunlar daha küçük ve daha yeniydi, hepsi bu. Vincent'a bunları neye atfettiğini

---

* Byron, *Don Juan* 1.139. (ç.n.)

sorduk; bir tür hayvan, belki bir sıçan ısırığı olması gerektiğini, ama kendi hesabına, Londra'nın kuzey tepelerinde çok miktarda bulunan yarasalardan birisi olabilir diye düşünme eğiliminde olduğunu söyledi. "Bu kadar çok zararsızların yanında," dedi, "güneyin daha zararlı türlerinden yabani bir örnek olabilir. Bir denizci onu buraya getirmiş olabilir, kaçmayı başarmıştır ve hatta Hayvanat Bahçesi'nden genç bir tanesi kaçmış olabilir veya bir tanesi bir vampirden beslenmiş olabilir. Böyle şeyler oluyor, bilirsiniz. Daha on gün önce bir kurt kaçmış ve sanırım bu yöne doğru izini sürmüşler. Bir hafta kadar sonra, çocuklar Heath'te her sokakta Kırmızı Başlıklı Kız'dan başka bir şey oynamaz olmuşlar, bu 'gücel hanım' korkusu gelene kadar, o zamandan beri epeyce iyi vakit geçirmişler. Bu ufaklık bile bugün uyandığında hemşireye gidebilir miyim diye sormuş. Hemşire niye gitmek istediğini sorduğunda 'gücel hanım'la oynamak istediğini söylemiş."

"Umarım," dedi Van Helsing, "çocuğu evine yolladığınızda ebeveynlerini ona göz kulak olmaları için uyarırsın. Bu başıboş gezme hayalleri en tehlikelisidir, çünkü çocuk bir gece daha dışarıda kalırsa büyük ihtimalle ölümcül olur. Ama her halükârda sanırım birkaç gün daha yollamazsın?"

"Tabii ki yollamam, en azından bir hafta, yara iyileşmezse daha da uzun bir süre."

Hastaneye ziyaretimiz tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü ve çıktığımızda güneş batmıştı. Van Helsing ne kadar karanlık olduğunu görünce şöyle dedi:

"Aceleye gerek yok. Sandığımdan daha geç olmuş. Gel, yemek yiyebileceğimiz bir yer bakalım, sonra yolumuza devam ederiz," dedi.

Jack Straw's Castle'da neşeyle gürültü eden bisikletçiler ve başka insanlarla birlikte yemek yedik. Saat on civarlarında lokantadan çıktık. Hava iyice kararmıştı ve seyrek lambalar, biz her birinin ışığından çıktığımızda karanlığı artırıyordu. Belli ki Profesör gideceğimiz yolu belirlemiş-

ti, zira tereddütsüz ilerliyorduk; ama bana gelince, nerede olduğumuz konusunda kafam iyice karışmıştı. İlerlerken daha az insana rastlar olmuştuk, sonunda atlı polisin olağan banliyö devriyesini yaptığını görmek bizi neredeyse şaşırttı. Nihayet kilise mezarlığının duvarına ulaştık ve üzerinden tırmandık. Çok karanlık olduğu için biraz güçlük çektik ve bütün mekân bize çok tuhaf geldi, Westenra mezarını bulduk. Profesör anahtarı aldı, gıcırdayan kapıyı açtı, geriye giderek nazikçe ama oldukça bilinçsizce bana önden gitmem için işaret etti. Teklifte, bu kadar korkunç bir olayda ayrıcalık tanıma kibarlığında hoş bir ironi vardı. Yoldaşım hemen arkamdan geldi ve kilidinin yaylı değil de inen bir kilit olduğunu anlayarak kapıyı dikkatlice çekti. Kilit yaylı olsaydı kötü bir durumda olurduk. Sonra çantasını karıştırdı ve bir kibrit kutusuyla bir mum çıkararak ışık yaktı. Gündüz vakti mezar taze çiçeklerden yapılma çelenklerle bile yeteri kadar kasvetli ve tüyler ürpertici görünüyordu, ama şimdi, birkaç gün geçtikten sonra, çiçekler pörsümüş ve ölmüşken, beyazları pas rengine, yeşilleri kahverengiye dönmüş, örümcekler ve böcekler alışılmış hâkimiyetlerini kurmuşken, zamanla rengini kaybetmiş olan taş, tozla kaplanmış sıva, paslanmış koyu renk demir, donuklaşmış pirinç ve bulutlanmış gümüş kaplama, mumun zayıf parıltısını yansıtırken, mezarın yarattığı etki hayal edebileceğimden daha acıklı ve daha iğrençti. Karşı konulmaz bir şekilde, sadece hayatın, hayvan hayatının sona ermeyeceği fikrini iletiyordu.

Van Helsing sistemli olarak işine koyuldu. Mumu, tabut tabelalarını okuyabilecek şekilde tutarak, tutuş biçiminden, mum damlaları metale değdiğinde beyaz lekeler halinde donarken Lucy'nin tabutunun hangisi olduğunu kesinleştirdi. Çantasını bir daha karıştırdı ve bir tornavida çıkarttı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Tabutu açacağım. Henüz ikna olmadın."

Doğruca vidaları sökmeye başladı ve sonunda kapağı kaldırınca alttaki kurşun kaplama gözüktü. Görüntü benim için çok fazlaydı. Bana ölüye hakaret gibi geliyordu, hayattayken uykusunda elbiselerini çıkartmak gibiydi. Van Helsing'i durdurmak için elini tuttum. Sadece, "Göreceksin," dedi ve yine çantasını karıştırarak küçük bir kıl testere çıkardı. Aşağıya doğru bir darbeyle tornavidayı kurşuna saplaması beni ürküttü; küçük bir delik açtı, testerenin ucu girecek kadar büyüktü. Bir haftalık cesetten gaz çıkmasını beklemiştim. Karşılaştığımız riskleri incelemek zorunda olan biz doktorlar, böyle şeylere alışmak zorunda kalmışızdır, ben de kapıya doğru geriledim. Ama Profesör bir an bile durmadı. Kurşun tabutun bir kenarını bir metre kadar kesti, sonra karşıya geçip diğer tarafı. Serbest kalan kenarın ucundan tutup tabutun ayak tarafına, geriye doğru eğdi, mumu aralıktan sokarak bana bakmam için işaret etti.

Yaklaştım ve baktım. Tabut boştu.

Bu benim için kesinlikle sürpriz oldu ve bana büyük bir şok yaşattı ama Van Helsing hiç istifini bozmamıştı. Artık tezinden daha da emindi ve görevine devam etmek için daha da cesaretlenmişti. "Şimdi ikna oldun mu dostum John?" diye sordu.

Yaradılışımdaki dik kafalı münakaşacılığın bütünüyle uyandığını hissettim ve cevap verdim:

"Lucy'nin bedeninin o tabutta olmadığına ikna oldum ama bu bir tek şeyi ispatlar."

"Peki, nedir o, dostum John?"

"Orada olmadığı."

"Bu doğru mantık," dedi, "bir yere kadar. Ama burada olmadığını nasıl açıklarsın, nasıl açıklayabilirsin?"

"Belki bir mezar hırsızı," diye ileri sürdüm. "Cenaze levazımatçısının adamlarından biri çalmış olabilir." Akılsızca konuştuğumu hissediyordum ama ortaya atabileceğim tek ciddi sebep buydu.

Profesör iç çekti. "Ah, pekâlâ!" dedi. "Daha fazla kanıtımız olmalı. Benimle gel."

Tabut kapağını yeniden yerine oturttu, bütün eşyalarını toplayıp çantasına yerleştirdi, mumu üfleyerek söndürdü ve çantasına koydu. Kapıyı açıp dışarı çıktık. Kapıyı arkamızdan kapadı ve kilitledi. Bana anahtarı verdi ve dedi ki: "Bu sende kalsın. Daha emin olur." Onda kalmasını söylerken güldüm, pek neşeli bir kahkaha olmadığını söylemeliyim. "Bir anahtar hiçbir şey ifade etmez," dedim, "kopyaları vardır, zaten böyle bir kilidi açmak zor olmaz." Bir şey söylemeden anahtarı cebine koydu. Bana, kendisi mezarlığın bir tarafını kolaçan ederken benim de diğer tarafı gözlememi söyledi. Bir porsukağacının arkasında yerimi aldım ve araya giren mezar taşları ve ağaçlar görmemi engelleyene kadar karanlık siluetinin hareketini takip ettim.

Yapayalnız bir gece nöbetiydi. Yerimi aldıktan hemen sonra uzaklarda bir saatin on ikiyi vurduğunu duydum ve sonra biri ve ikiyi vurdu. Üşümüştüm, cesaretim kırılmıştı ve bana böyle bir ayak işi verdiği için Profesör'e, geldiğim için de kendime kızgındım. Keskin gözlemlerde bulunamayacak kadar üşümüştüm ve uykusuzdum, ama güvenime ihanet etmeyecek kadar uykusuz değildim ve hepsi bir araya gelince bunaltıcı, feci bir zaman geçirdim.

Birdenbire, arkamı döndüğümde mezarlığın kenarında, mezardan en uzak noktada iki porsukağacının koyu gövdeleri arasında hareket eden beyaz bir ışıltı gördüğümü zannettim. Aynı anda koyu bir cisim Profesör'ün tarafından hızlıca mezara doğru gitti. Ben de harekete geçtim ama mezar taşlarının, parmaklıkla çevrilmiş mezarların etrafını dolaşmak zorunda kaldım ve mezarların üzerinde dengemi kaybettim. Gök bulutla kaplıydı ve uzaktan bir horoz sesi geldi. Biraz ilerde, kiliseye giden yol üzerindeki ardıç ağaçlarının gerisinde, beyaz soluk bir figür mezara doğru uçuştu. Mezar ağaçların arasında saklıydı ve figürün nereye kay-

bolduğunu göremedim. Beyaz figürü ilk gördüğüm yerde gerçek bir hareketin hışırtısını duydum ve oraya gittiğimde Profesör'ün kollarında küçük bir çocuk tuttuğunu gördüm. Beni gördüğünde çocuğu bana uzatarak şöyle dedi:

"Şimdi tatmin oldun mu?"

"Hayır," dedim, saldırgan olduğunu hissettiğim bir tavırla.

"Çocuğu görmüyor musun?"

"Evet, bu bir çocuk ama onu buraya kim getirdi? Ve yaralı mı?"

"Göreceğiz," dedi Profesör ve bir dürtüyle dışarı çıktık, Profesör uyuyan çocuğu taşıyordu.

Biraz uzaklaştıktan sonra ağaçlık bir yere gittik, bir kibrit yakıp çocuğun boynuna baktık. Herhangi bir çizik ya da yara yoktu.

"Haklı mıymışım?" diye sordum muzafferane.

"Tam zamanında geldik," dedi Profesör minnettar bir edayla.

Şimdi çocuğu ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu, dolayısıyla bu konuyu düşündük. Polis karakoluna götürsek gece yaptıklarımızın hesabını vermemiz gerekecekti. En azından çocuğu nasıl bulduğumuz hakkında bir açıklama yapmamız gerekecekti. Sonunda çocuğu Heath'e götürmemeye karar verdik, bir polisin geldiğini duyduğumuzda bulabileceği bir yere bırakacaktık. Ondan sonra olabildiği kadar çabuk eve yollanacaktık. Her şey yolunda gitti. Hampstead Heath'in sınırında bir polisin ağır adımlarını duyduk, çocuğu patikaya bırakarak polis fenerini öne arkaya sallarken onu görene kadar bekledik. Hayretle bağırdığını duyduk sonra sessizce oradan ayrıldık. Şansımıza Spaniards'a* yakın bir yerde bir araba bulduk ve şehre döndük.

---

* Spaniards Inn, Hampstead Heath'in kenarında, Highgate Mezarlığı'nın yakınlarında bulunan tarihi bir pub'dır. Charles Dickens'ın *The Pickwick Papers* adlı romanında da geçen pub günümüzde de faaliyetini sürdürmektedir. (e.n.)

Uyuyamıyorum, bu yüzden bu kaydı tutuyorum. Ama birkaç saat uyumaya çalışmam lazım, çünkü Van Helsing beni öğle saatinde çağıracak. Onunla birlikte bir keşfe daha çıkmam için ısrar ediyor.

27 Eylül. – Teşebbüsümüz için uygun bir fırsat yakalayana kadar saat iki oldu. Öğlen yapılan cenaze töreni tamamlanmıştı, yas tutanlardan geride kalanlar avare bir halde ayrılmışlardı, akçaağaç öbeğinin arkasına dikkatlice bakınca kilise zangoçunun bahçe kapısını arkasından kilitlediğini gördük. İstesek sabaha kadar güvende olduğumuzu biliyorduk ama Profesör en fazla bir saate ihtiyacımız olduğunu söyledi. Yine birtakım şeylerin, hayal etme çabasının işe yaramayacağı gerçekliğinin korkunç duygusunu hissettim ve şeytanca işimizi yaparken kanun karşısında maruz kaldığımız tehlikelerin açıkça farkına vardım. Bunun yanı sıra bütün bunların faydasız olduğunu hissettim. Bir hafta önce ölmüş bir kadının ölü olup olmadığını görmek için kurşun bir tabutu açmak aşırıydı ama şimdi tabutun boş olduğunu gözümüzle gördüğümüz ve bildiğimiz halde yeniden açmak çılgınca geliyordu. Omuzlarımı silkip sessizce bekledim, çünkü Van Helsing'in kim itiraz ederse etsin yoluna devam etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Anahtarı aldı, mezar odasını açtı ve yine nazik bir şekilde, devam etmem için işaret etti. Mezar dün geceki kadar ürkütücü değildi, ama ah, güneş ışığı içeriye süzüldüğünde anlatılamaz biçimde sefil görünüyor. Van Helsing Lucy'nin tabutuna doğru gitti, ben de arkasından gittim. Eğilip yine kurşun plakayı kanırttı ve bir şaşkınlık ve dehşet şokuyla sarsıldım.

Lucy orada yatıyordu, cenazeden önceki gece gördüğümüz gibiydi. Bu nasıl mümkün oluyorsa her zamankinden daha göz alıcı bir güzellikteydi ve ölü olduğuna inanamadım. Dudakları kırmızı, hatta eskisinden daha kırmızıydı ve yanaklarına nefis bir renk gelmişti.

"Bu bir hokkabazlık mı?" diye sordum.

"Şimdi ikna oldun mu?" dedi Profesör cevap olarak, konuşurken elini, beni ürperten bir hareketle, ölü dudakların üzerine koyup geri çekti ve beyaz dişleri gösterdi. "Bak," dedi ve devam etti, "eskisinden de sivri. Bununla ve bununla," –köpekdişlerinden birine ve altındakine dokundu– "küçük çocuklar ısırılabilir. Şimdi inandın mı dostum John?" İçimdeki tartışmacı muhalefet bir kez daha uyandı. İleri sürdüğü böyle bunaltıcı bir fikri kabul edemedim. Tartışma girişimiyle ki o anda bile bundan utanç duymuştum, dedim ki:

"Dün gece buraya yerleştirilmiş olabilir."

"Geçekten mi? Öyleyse kim tarafından?"

"Bilmiyorum. Birisi yapmış."

"Yine de bir haftadır ölüydü. Birçok insan bu kadar zaman sonra böyle gözükmez." Buna verecek bir cevabım yoktu, onun için sesimi çıkarmadım. Van Helsing sessizliğimi fark etmemişe benziyordu. Her halükârda ne üzüntü ne de zafer belirtisi gösterdi. Dikkatle ölü kadının yüzüne bakıyordu, gözkapaklarını kaldırıp gözlerine bakıyor, bir kere daha dudakları açıp dişleri inceliyordu. Sonra bana dönüp şöyle dedi:

"Burada kayıtların hepsinden farklı bir durum var. Burada sıradan olmayan bir çifte yaşam var. Transtayken, uyurgezerliği sırasında bir vampir tarafından ısırıldı – ah irkildin; bunu bilmiyorsun dostum John, ama sonra öğreneceksin ve daha çok kan alabilmek için trans halindeyken geldi. Transta öldü ve yine transta bir Diri-Ölü oldu. Bu yüzden bütün diğerlerinden farklı.* Genellikle Diri-Ölüler evlerinde uyurlarken," –konuşurken bir vampir için "ev"in ne demek olduğunu tanımlamak amacıyla kapsayıcı bir kol hareketi yaptı– "yüzlerinden ne oldukları anlaşılır ama bu tatlı kız bir Diri-Ölü olmadığı zamanlarda sıradan ölülere

* Van Helsing'e göre, Lucy dönüşümü sırasında bilinci yerinde olmadığından o kadar da korkunç bir vampir değil. (e.n.)

benzemiyor. Zararlı durmuyor, görüyorsun ve bu benim onu uyurken öldürmemi zorlaştırıyor." Bu kanımı dondurdu ve Van Helsing'in teorilerini kabul ettiğim kafama dank etmeye başladı; ama sahiden öldüyse onu öldürme fikrinde bir dehşet olamazdı. Profesör bana baktı, belli ki yüzümdeki değişikliği görmüştü çünkü neredeyse neşeyle dedi ki:

"Ah, artık inandın mı?"

Cevapladım: "Birden bu kadar üzerime gelmeyin. Kabullenmeye razıyım. Bu kanlı işi nasıl yapacaksınız?"

"Başını keseceğim ve ağzını sarmısakla dolduracağım ve vücuduna bir kazık saplayacağım." Sevmiş olduğum bir kadının başını vücudundan ayırma düşüncesi beni ürpertti. Yine de bu duygu beklediğim kadar güçlü değildi. Doğrusu, bu yaratığın, Van Helsing'in deyimiyle bu Diri-Ölünün varlığı beni ürpertmeye ve tiksindirmeye başlamıştı. Aşkın tamamen öznel veya tamamen nesnel olması mümkün müdür?

Van Helsing'in başlamasını oldukça uzun bir süre bekledim ama düşünceye dalmış gibi duruyordu. Bir anda çantasının kilidini çat diye kapattı ve dedi ki:

"Düşünüyordum ve neyin en iyi olacağı konusunda karar verdim. Şu anda yapmaya niyetli olduğum şeyi yaparsam, yapılması gerekeni yapmış olurum; ama göz önüne almamız gereken başka şeyler ve bunların bilmediğimiz, bin kere daha zor yanları var. Bu basit. Hayatı henüz alınmadı, zaman içinde olacak ve şimdi harekete geçmek ondaki tehlikeyi ebediyen yok etmek olacaktır. Ama Arthur'a ihtiyacımız olursa, bunu ona nasıl anlatırız? Eğer sen, Lucy'nin boğazındaki yaraları görmüş, hastanedeki çocuğun benzer yaralarını görmüş biri olarak; eğer sen, dün gece tabutun boş olduğunu, bugün de dolu olduğunu; içinde, öldüğünden beri bir hafta boyunca değişmemiş, hatta daha kırmızı ve daha güzelleşmiş bir şekilde yattığını görmüş biri olarak, bunu ve kilise mezarlığına dün gece çocuğu getiren beyaz

figürü bilerek yine de kendi aklınla inanmadıysan, o zaman bütün bunlardan habersiz olan Arthur'un inanmasını nasıl bekleyebilirim? Ölürken ondan öpücük almasına izin vermediğim için benden şüphe etti. Beni affettiğini biliyorum, çünkü veda etmesi gerektiği gibi etmesini engellememin yanlış bir düşünceden kaynaklandığını düşündü ve yine yanlış bir düşünceyle bu kadının canlı canlı gömüldüğünü zannedebilir ve en büyük yanlışlık olarak da onu öldürdüğümüzü zannedebilir. O zaman bizim, yanılanların, onu fikirlerimizle öldürdüğümüz gibi bir karşılık verebilir ve böylece her zaman çok mutsuz olur. Yine de hiçbir zaman emin olamaz ve bu en kötüsü olur. Ve zaman zaman sevdiğinin canlı canlı gömüldüğünü düşünecektir ve nasıl acı çektiğini tekrar tekrar düşünerek uykularını dehşete boğacaktır, haklı olabileceğimizi de düşünecek ve bu kadar sevdiği bir kişinin ne de olsa bir Diri-Ölü olduğunu düşünecek. Hayır! Ona bir kere söyledim ama o zamandan beri çok akıllandım. Şimdi hepsinin doğru olduğunu bildiğime göre, yüz bin defa daha fazla biliyorum ki, tatlı sulara erişmek için önce acı sulardan geçmesi lazım. Ona, zavallı çocuğa, cennetin yüzünün kara görünmesi için bir saat lazım, sonra bütünüyle harekete geçip onu huzura kavuşturabiliriz. Kararımı verdim. Gidelim. Bu gece evine, akıl hastanene dönüp her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakabilirsin. Bana gelince, geceyi burada, bu kilise mezarlığında kendi usulüme göre geçireceğim. Yarın akşam saat onda bana, Berkeley Oteli'ne gel. Arthur'u da çağıracağım, aynı zamanda kanını veren o iyi genç Amerikalı'yı. Sonra hepimizin yapacak bir işi olacak. Seninle birlikte Piccadilly'ye kadar gelip orada yemek yiyeceğim, çünkü güneş batmadan önce buraya dönmem gerekiyor."

Böylece mezarı kilitledik ve ayrıldık, mezarlığın duvarından atladık, pek de zor bir iş değildi ve arabayla Piccadilly'ye gittik.

Van Helsing'in Dr. John Seward'a Yazıp Berkeley Otel'de Bavuluna Bıraktığı Not (İletilmemiş)

27 Eylül,

"Dostum John,

Bunu, herhangi bir şey olursa diye yazıyorum. Mezarlığı gözlemeye yalnız gidiyorum. Diri-Ölü Miss Lucy'nin bu gece çıkmayacak olması beni memnun ediyor, böylece yarın akşam daha istekli olacak. Bu nedenle –sarmısak ve haç gibi– sevmediği şeyler yerleştirip mezarın kapısını tıkayacağım. Diri-Ölü olarak henüz genç, onun için bunu önemseyecektir. Zaten bunlar sadece onun dışarı çıkmasını engellemek için; içeri girmek istediğinde etkili olmayacaktır çünkü bu zamanlarda Diri-Ölüler çaresizdirler ve en az direnç bulacakları yeri, her neresi olursa olsun, bulmaları gerekir. Bütün gece, günbatımından güneş doğduktan sonrasına kadar orada olacağım ve öğrenilecek en ufak bir şey varsa öğreneceğim. Miss Lucy adına veya ondan korkum yok ama Diri-Ölü olan diğerinin, onun mezarını aramaya ve sığınmaya gücü yok. Mr. Jonathan'dan ve Miss Lucy'nin hayatı için baştan beri bizimle oynayışından ve bizi kandırışından biliyorum ki kurnaz biri ve biz kaybettik; Diri-Ölüler birçok açıdan güçlüdürler. Ellerinde her zaman yirmi adamın gücü vardır ve hatta dördümüzün birden Miss Lucy'ye verdiğimiz gücün hepsi ona gitti. Ayrıca, kurdunu ve bilmediğim bir şeyleri çağırabilir. Bu durumda bu gece oraya gelirse beni bulacaktır. Ancak çok geç olmadan bir başkası bulamayacaktır. Ama oraya gelmeye kalkışmayabilir de. Gelmesi için bir neden yok. Avlanma sahasında, Diri-Ölü kadının uyuduğu ve yaşlı adamın bekçilik ettiği mezarlıktan daha çok av var.

Bu yüzden ne olur ne olmaz diye bunu yazıyorum... Notun yanındaki kâğıtları al, Harker'ın ve diğerlerinin günlükleri, onları oku ve sonra bu büyük Diri-Ölüyü bul ve kafasını kes ve kalbini yak veya içinden bir kazık geçir ki dünya onsuz dinlensin.

Öyle olursa, elveda,
VAN HELSING"

Dr. Seward'ın Günlüğü

28 Eylül. – İyi bir gece uykusu insana ne kadar da iyi geliyor. Dün neredeyse Van Helsing'in canavarca fikirlerini kabul etmeye istekliydim, ama şimdi dehşetli ve sağduyuya hakaret gibi gelmeye başladılar. Onun hepsine inandığından şüphem yok. Acaba aklını mı oynattı diye merak ediyorum. Elbette bütün bu esrarengiz şeylerin mantıklı *bir* açıklaması vardır. Profesör'ün kendisinin yapmış olma ihtimali var mı? O kadar olağanüstü akıllı ki aklını kaçırmış olsa, saplantılı bir fikirle ilgili niyetini müthiş bir şekilde uygulayabilirdi. Düşününce iğreniyorum ama doğrusu Van Helsing'in delirdiğini öğrenmek neredeyse diğeri kadar şaşırtıcı olurdu ama ben yine de onu yakından takip edeceğim. Esrarı aydınlatmaya yardımcı olabilir.

29 Eylül, sabah... Dün gece saat ona doğru Arthur ve Quincey, Van Helsing'in odasına geldiler. Yapmamızı istediği şeyleri anlattı, ama irademiz Arthur'a bağlıymış gibi özellikle ona hitap ediyordu. Hepimizin onunla birlikte gitmesini umduğunu söyleyerek söze başladı, "Çünkü," dedi, "orada yapılacak ciddi bir görev var. Mektubumu alınca kuşkusuz şaşırmışsınızdır?" Bu soru doğrudan Lord Godalming'e sorulmuştu.

"Şaşırdım. Daha doğrusu biraz endişelendim. Son zamanlarda evimde o kadar çok sorunlar oldu ki artık en-

dişelenmeden edemiyorum. Ayrıca ne demek istediğinizi düşünüp meraklandım. Quincey'le bu konuyu konuştuk ama konuştukça daha da kafamız karıştı, şimdi de öyle ne yapacağımı bilmez bir haldeyim ki herhangi bir şeyin ne anlama geldiği konusunda tereddüt ediyorum."

"Ben de," dedi Quincey Morris kısaca.

"Ah," dedi Profesör, "o zaman ikiniz de başlangıca dostum John'dan daha yakınsınız, onun başlangıca yaklaşması için önce epey geriye gitmesi gerekiyor."

Ben bir şey söylemiş olmasam da belli ki benim eski şüpheci ruh halime döndüğümü anlamıştı. Sonra, diğer ikisine dönerek büyük bir ciddiyetle şöyle dedi:

"Bu gece yapılmasının iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için izninizi rica ediyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ve ancak teklif ettiğim şeyin ne olduğunu öğrendiğinizde ne kadar çok şey istediğimi anlayacaksınız. Bu yüzden, daha sonra bana bir müddet kızsanız da, böyle bir ihtimalin olduğunu kendimden saklamamam gerekir, kendinizi herhangi bir şeyle suçlamamanız için, sizden bilginiz olmadan bana söz vermenizi isteyebilir miyim?"

"Bu, yine de dürüstçe," diye atıldı Quincey. "Profesör'e kefilim. Neye varmak istediğini pek anlamasam da dürüst olduğuna yemin edebilirim ve bu benim için yeterlidir."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Van Helsing gururla. "Sizi bana güvenen bir arkadaş olarak saymakla kendimi onurlandırdım ve böyle bir tasdik hoşuma gitti." Uzattığı elini Quincey tuttu.

Sonra Arthur konuştu:

"Dr. Van Helsing, körü körüne karar vermekten pek hoşlanmam ve bir centilmen olarak onurum veya bir Hıristiyan olarak inancım söz konusu olursa, böyle bir söz veremem. Niyetlendiğiniz şeyin bunların ikisini de ihlal etmeyeceğine beni ikna ederseniz, nereye varmak istediğinizi anlamasam da, hayatım pahasına derhal kabul ederim."

"Sınırlamalarınızı kabul ediyorum," dedi Van Helsing, "sizden tek istediğim, yaptığım herhangi bir şeyi ayıplamak gerektiğini hissederseniz, önce iyice değerlendirerek koşullarınızı ihlal edip etmediğinden emin olmanız."

"Anlaştık!" dedi Arthur. "Bu gayet adil. Ön görüşmeler bittiğine göre sorabilir miyim, yapacağımız şey nedir?"

"Benimle birlikte Kingstead'deki kilise mezarlığına gelmenizi istiyorum ve gizli olarak gelmenizi."

Arthur'un yüzü asıldı ve hayretle sordu:

"Zavallı Lucy'nin gömülü olduğu yere mi?"

Profesör başıyla tasdikledi.

Arthur devam etti: "Peki oraya gittiğimizde?"

"Mezara gireceğiz!"

Arthur ayağa kalktı. "Profesör, ciddi mi söylüyorsunuz, yoksa bu canavarca bir şaka mı? Affedersiniz ama ciddi olduğunuzu görüyorum." Yeniden oturdu ama görüyordum ki sabırla ve gururla oturmuştu, doğruluktan taviz vermeyen biri gibi. Yeniden konuşmaya başlayana kadar bir sessizlik oldu: "Ve mezara girdiğimizde?"

"Tabutu açacağız."

"Bu kadarı çok fazla!" dedi Arthur, yeniden kızarak ayağa kalktı. "Makul olan her şeyde sabırlı olmaya razıyım, ama bunda –bu mezara saygısızlık– onun..." Neredeyse kızgınlıktan boğulacaktı.

Profesör ona merhametle baktı. "Sizi bir acıdan kurtarabilseydim benim zavallı dostum," dedi, "Tanrı biliyor kurtarırdım. Ama bu gece ayaklarımız dikenli yollardan geçmek zorunda, yoksa daha sonra ve sonsuza kadar, sevdiğinizin ayakları alev yollarından geçmek zorunda kalacak!"

Arthur benzi atmış kararlı yüzünü kaldırıp baktı ve dedi ki: "Kendinize dikkat edin efendim, kendinize dikkat edin!"

"Söylemek zorunda olduğum şeyi duymak iyi olmaz mıydı?" dedi Van Helsing. "O zaman hiç olmazsa amacımın sınırlarını öğrenirdiniz. Devam edeyim mi?"

"Bu uygun olur," diye atıldı Morris.

Biraz tereddüt ettikten sonra Van Helsing belli ki biraz zorlanarak devam etti:

"Miss Lucy öldü, öyle değil mi? Evet! O zaman ona bir zarar verilemez. Ama eğer ölmediyse..."

Arthur ayağa fırladı, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Bir yanlışlık mı oldu, canlı mı gömüldü?" Umudun bile yumuşatamayacağı bir ıstırapla inledi.

"Canlı olduğunu söylemedim çocuğum. Bunu düşünmedim. Diri-Ölü olabileceğinden başka bir şey söyleme-yeceğim."

"Diri-Ölü! Canlı değil! Ne demek istiyorsunuz? Bu bir kâbus mu, yoksa ne?"

"İnsanın sadece tahmin yürütebileceği esrarlar vardır, yaş ilerledikçe ancak bir kısmını çözebilir. İnanın bana, biz şu anda bir tanesinin sınırındayız. Ama henüz çözemedim. Ölmüş Miss Lucy'nin başını kesebilir miyim?"

"Tanrı aşkına, hayır!" diye bağırdı Arthur, hırs bürümüş bir halde. "Vücudunun kesilmesini dünyada kabul etmem. Dr. Van Helsing, çok fazla üzerime geliyorsunuz. Bana böyle eziyet etmeniz için size ne yaptım? O zavallı tatlı kız size ne yaptı ki mezarını böyle lekelemek istiyorsunuz? Deli misiniz, böyle şeyler söylüyorsunuz, yoksa dinlediğim için deli olan ben miyim? Böyle saygısızlıklar düşünmeye kalkışmayın. Yapacağınız hiçbir şeye onay vermeyeceğim. Onun mezarını zorbalıklara karşı korumak gibi bir görevim var ve Tanrı bilir yapacağım!"

Van Helsing bütün bu süre zarfında oturmakta olduğu yerden kalktı, ciddi ve sert bir sesle şöyle dedi:

"Lord Godalming, benim de yapacak bir görevim var, başkalarına karşı bir görev, size karşı bir görev, ölüye karşı bir görev ve Tanrı biliyor, yapacağım! Şimdi sizden tek istediğim benimle gelmeniz, bakıp dinlemeniz ki sonra siz-

den aynı ricada bulunduğumda, bunun yerine getirilmesi için benden daha hevesli olmasanız da ne yapılması gerektiğini düşünerek görevimi yaparım. Sonra, size hesap vermek üzere, siz Lord hazretlerinin emrine amade olacağım, ne zaman ve nerede isterseniz." Sesi biraz çatladı ve acıma dolu bir ses tonuyla devam etti:

"Ama sizden rica ederim, bana kızarak gitmeyin. Çoğunlukla yapılması hoş olmayan, bazıları yüreğimi burkan birtakım işler yaptığım uzun hayatım boyunca şimdiki kadar ağır bir görevim olmadı. İnanın bana, bana karşı fikrinizin değişeceği bir zaman gelirse, sizden gelecek bir bakış bu üzüntülü saati silip atacaktır, çünkü sizi üzüntüden kurtarmak için yapılabilecek ne varsa yaparım. Sadece düşünün. Neden bu kadar büyük bir işi üstleneyim ve kendimi bu kadar üzeyim? Kendi ülkemden buraya iyi bir şey yapabilmek için geldim, ilk başta dostum John'u memnun etmek için, sonra da çok sevdiğim tatlı genç bir hanımefendiye yardım etmek için. Bu yüzden, bu kadarını söylemekten utanıyorum, ama şefkatle söylüyorum, ona sizin verdiğinizi verdim, damarlarımdaki kanı. Verdim, sizin gibi sevgilisi değildim, sadece doktoru ve arkadaşıydım. Ona günlerimi ve gecelerimi verdim, ölümden önce, ölümden sonra ve şimdi bile, ölü bir Diri-Ölü olduğunda bile, eğer ölümümün ona bir faydası olacaksa, hayatımı serbestçe alabilir." Bunları çok ciddi ve tatlı bir vakarla söyledi ve Arthur bundan çok etkilendi. Yaşlı adamın elini tuttu ve titrek bir sesle şöyle dedi:

"Ah, bunu düşünmek zor ve anlayamıyorum ama en azından sizinle gelip bekleyeceğim."

XVI. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü – Devamı

Alçak duvarın üstünden mezarlığa girdiğimizde saat on ikiye çeyrek vardı. Gökte sürüklenen yoğun bulutların aralıklarından ay ışığının arada bir parladığı karanlık bir geceydi. Van Helsing biraz önümüzde bize yol gösterirken birbirimize yakın duruyorduk. Mezara yaklaştığımızda Arthur'a baktım, çünkü bu kadar hüzünlü anılarla dolu bir yere yaklaşınca sinirleri bozulabilir diye düşündüm ama iyi dayanıyordu. Bunu, izlenecek yöntemin esrarı kederini yok ediyor diye yorumladım. Profesör kapının kilidini açtı ve bizim çeşitli nedenlerle doğal bir tereddüt içinde olduğumuzu görünce zorluğu önce kendisi girerek giderdi. Geri kalanımız onu takip ettik ve kapıyı kapattı. Sonra loş bir fener yakıp bir tabutu işaret etti. Arthur tereddütle ilerledi. Van Helsing bana, "Dün benimle birlikteydin. Miss Lucy'nin bedeni o tabutta mıydı?" diye sordu.

"Öyleydi." Profesör diğerlerine dönüp şöyle dedi:

"Duydunuz, yine de bana inanmayan kimse yok." Tornavidasını çıkardı ve yine tabutun kapağını kaldırdı. Arthur seyrediyordu, çok soluk ama sessizdi. Kapak yerinden alındığında ilerledi. Belli ki kurşun kaplama bir tabut olduğunu bilmiyordu ya da her halükârda düşünmemişti. Kurşundaki yarığı görünce bir an için yüzü kıpkırmızı

oldu ama kan çabucak çekilince yine bembeyaz kesildi. Sessizdi. Van Helsing kurşun plakayı kanırttı, hepimiz içine baktık ve irkildik.

Tabut boştu!

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Quincey Morris sessizliği bozdu:

"Profesör, size kefil oldum. Tek istediğim bir sözünüz. Genelde böyle bir soru sormam, bir şüphe ima ederek onurunuzu kırmam, ama bu onur veya onursuzluğun dışında bir esrar. Bu sizin işiniz mi?"

"Size kutsal saydığım her şey üzerine yemin ederim ki onu ne taşıdım ne de ona dokundum. Olan şuydu: İki gece önce dostum Seward'la buraya geldik, iyi niyetle, bana inanın. O tabutu açtım, o sırada mühürlüydü ve şimdiki gibi boş olduğunu gördük. Sonra bekledik ve ağaçların arasından beyaz bir şeyin geldiğini gördük. Ertesi gün buraya gündüz geldik ve orada yatıyordu. Öyle değil mi dostum John?"

"Evet."

"O gece tam zamanında gelmiştik. Bir küçük çocuk daha kaybolmuştu ve mezarların arasında Tanrı'ya şükür zarar görmemiş bir halde bulduk. Dün buraya güneş batmadan geldim çünkü Diri-Ölüler günbatımında hareket edebilirler. Bütün gece burada güneş doğana kadar bekledim ama hiçbir şey görmedim. Büyük ihtimalle bu kapıların mengenelerine Diri-Ölülerin tahammül edemediği sarmısak ve çekindikleri başka şeyler tutturduğum için olabilir. Dün gece bir çıkış olmadı, bu yüzden bu gece güneş batmadan önce sarmısaklarımı ve başka şeylerimi oradan aldım. Ve bu nedenledir ki bu tabutu boş bulduk. Ama beni dinleyin. Şu ana kadar bir sürü gariplik var. Benimle beraber dışarıda bekleyin, görünmeden, duyulmadan ve daha da garip şeyler olacak. Yani," –fenerinin sürgüsünü kapattı– "şimdi dışarı." Kapıyı açtı ve dışarı çıktık, en son kendisi çıktı ve kapıyı kilitledi.

Ah! O mezar odasının dehşetinden sonra gecenin havası taze ve temiz geldi. Bulutların yarıştığını, sürüklenen bulutlar geçerken aralarından, bir insanın hayatındaki mutluluk ve üzüntüler gibi, ay ışığının parıldadığını görmek ne hoştu. Ölüm ve çürüme bulaşmamış taze havayı içine çekmek ne hoştu. Tepenin arkasında göğün kırmızı ışığını görmek ve uzaklardan büyük şehrin boğuk uğultusunu duymak ne kadar insancaydı. Hepsi kendi tarzlarında vakur ve etkileyiciydi. Arthur sessizdi ve görüyordum ki esrarın amacını ve saklı anlamını kavrayabilmek için çaba gösteriyordu. Ben olabildiğince sabırlıydım ve yine şüpheyi bir kenara bırakıp Van Helsing'in vardığı sonuçları kabullenme eğilimindeydim. Quincey Morris bütün tehlike olasılıklarına rağmen her şeyi kabul eden ve her şeyi soğukkanlı bir cesaret ruhuyla kabul eden birisi gibi sakindi. Sigara içemediği için iri bir parça tütünü kesip çiğnemeye başladı. Van Helsing'e gelince, belirgin bir şekilde meşguldü. Önce çantasından beyaz bir mendile dikkatlice sarılmış ince, bisküvi gibi duran bir külçe çıkardı. Sonra iki avuç dolusu beyazımsı hamur veya macun gibi bir şey çıkardı. Bisküviyi iyice ufaladı ve avuçlarındaki külçeyle yoğurdu. Sonra bunu aldı, ince şeritler halinde yuvarlayarak kapıyla mezarın kapı yuvası arasındaki yarıkları tıkamaya başladı. Bu biraz kafamı karıştırmıştı ve yakınında olduğum için yaptığı şeyin ne olduğunu sordum. Arthur ve Quincey de meraklandıkları için yanımıza geldiler. Profesör şöyle cevapladı:

"Diri-Ölü girmesin diye mezarı kapatıyorum."

"Oraya yerleştirdiğiniz malzeme bunu yapacak mı?" diye sordu Quincey. "Vay canına! Bu bir oyun mu?"

"Öyle."

"Kullandığınız nedir?" Bu sefer soruyu Arthur sormuştu. Van Helsing cevaplarken saygılı bir tavırla şapkasını kaldırdı.

"Kutsanmış Ekmek. Amsterdam'dan getirdim. Bir endüljansım* var." Aramızdaki en kuşkucuyu bile sarsan bir cevaptı, tek tek hepimiz hissettik ki Profesör'ünki gibi dürüst bir gayenin, onun için böyle en kutsal şeyleri bile kullanan bir gayenin varlığında ona güvenmemek mümkün değildi. Saygılı bir sessizlik içinde mezarın yakınındaki, yaklaşan birinin göremeyeceği şekilde, görevlendirildiğimiz yerlerimizi aldık. Diğerlerine acıdım, özellikle de Arthur'a. Kendim daha önceki korkunç nöbetlerimde çıraklık etmiştim, yine de, bir saat önce kanıtları inkâr eden ben, yüreğimin daraldığını hissediyordum. Mezarlar daha önce hiç bu kadar iğrenç bir beyazlıkta gözükmemişti. Daha önce hiç selviler, porsukağaçları, ardıçlar cenaze kasvetinin somutlaşmış hali gibi gelmemişti. Daha önce ağaçlar ve çimenler hiç bu kadar uğursuz şekilde sallanmamış, hışırdamamıştı. Daha önce dallar hiç bu kadar esrarlı çatırdamamıştı ve daha önce uzaktaki köpeklerin ulumaları gecenin içinden hüzünlü bir alamet yollamamıştı.

Uzun, büyük, acılı bir sessizlik oldu, sonra Profesör'den keskin bir "Ş-ş-ş-ş!" işareti geldi ve porsukağaçlarının olduğu yolda uzaktan beyaz bir figürün yaklaştığını gördük, bulanık beyaz bir figürdü, göğsünde koyu renk bir şey tutuyordu. Figür durdu, tam o sırada, sürüklenen bulut kütlelerinin arasından bir ay ışığı huzmesi şaşırtıcı bir belirginlikle koyu renk saçlı, mezar kefenine sarılmış bir kadını ortaya çıkardı. Yüzünü göremiyorduk çünkü açık renk saçlı bir çocuk olduğunu fark ettiğimiz şeyin üzerine eğilmişti. Bir duraklama, arkasından küçük bir çocuğun uyurken ya da bir köpeğin şöminenin önünde yatıp rüya

---

* Endüljans (Indulgence) Katolik Kilisesi'nde bir ruhun günahlarının kefaretini ödemek üzere arafta geçirdiği sürenin kısaltılmasıdır. Van Helsing bu sözcüğü, kilise tarafından normal koşullarda yapılmasına izin verilmeyen bir şeye özel olarak izin verilmesi anlamına gelen *dispensation* sözcüğünün yerine yanlış kullanıyor. (e.n)

gördüğünde çıkardığı türden keskin küçük bir haykırış duyuldu. İleriye atılacaktık ama bir porsukağacının arkasında duran Profesör'ün eliyle yaptığı uyarı bizi durdurdu. Biz bakmaya devam ederken beyaz figür yeniden ilerledi. Artık belirgin bir şekilde görebileceğimiz kadar yakındı ve ay ışığı hâlâ parlıyordu. Lucy Westenra'nın yüzünü tanıdığımızda benim yüreğim buz kesti ve Arthur'un nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Lucy Westenra'ydı ama ne kadar değişmişti. Tatlılığı aşırı derecede sertliğe, vicdansız bir gaddarlığa, iffeti şehvetli bir ahlaksızlığa dönüşmüştü. Van Helsing öne çıktı, biz de işaretine itaat ederek onu takip ettik. Dördümüz mezarın kapısının önünde bir hizada sıralandık. Van Helsing fenerini kaldırıp sürgüsünü çekti. Lucy'nin yüzüne düşen yoğun ışıkta dudaklarının taze kanla kıpkırmızı olduğunu ve çenesine sızan akıntının keten ölüm kıyafetinin saflığını lekelediğini görebiliyorduk.

Korkuyla titredik. Titreyen ışıkta Van Helsing'in demir gibi sinirlerinin bile zayıfladığını görebiliyordum. Arthur yanımdaydı ve eğer kolundan yakalayıp onu ayakta tutmasaydım düşecekti.

Lucy –önümüzdeki o şeye Lucy diyorum çünkü onun biçimine sahipti– bizi görünce bir kedinin habersiz yakalandığında yaptığı gibi, kızgın bir hırıltıyla geri çekildi, sonra gözleri üzerimizde dolaştı. Gözler biçim ve renk olarak Lucy'nin gözleriydi ama bildiğimiz saf, tatlı gözler yerine kirli ve cehennem ateşiyle dolu gözlerdi. O anda aşkımın kalıntıları nefret ve iğrenmeye dönüştü. Öldürülmesi gerekiyorsa bunu vahşi bir zevkle yapabilirdim. Bakarken gözleri günahkâr bir ışıkla parladı ve yüzünü şehvetli bir gülümseme kapladı. Ah Tanrım, bunu görmek beni nasıl da ürpertti! Ölçüsüz bir hareketle, şeytan kadar duygusuzca, o ana kadar sımsıkı göğsüne bastırdığı çocuğu yere fırlattı ve ona, bir köpeğin kemiğe hırladığı gibi hırladı. Çocuk keskin bir çığlık attı ve yattığı yerde

inledi. Arthur'un feryat etmesine neden olan bu hareket-te bir acımasızlık vardı. Kollarını açıp yüzünde iffetsiz bir gülümsemeyle Arthur'a doğru ilerleyince Arthur geriledi ve ellerini yüzüne kapattı.

Yine de baştan çıkarıcı, şehvetli bir zarafetle yaklaşmaya devam etti ve şöyle dedi:

"Bana gel Arthur. Diğerlerini bırak ve bana gel. Kollarım seni özlüyor. Gel ve birlikte dinlenelim. Gel, kocacığım, gel!"

Ses tonunda şeytani bir tatlılık vardı, cama vurulduğundaki çınlama gibiydi, başkasına söylenen sözleri duyduğumuzda bizim bile beynimizde çınladı. Arthur ise büyülenmiş gibiydi, ellerini yüzünden çekerek kollarını açtı. Lucy atılmak üzereyken Van Helsing öne fırladı ve küçük altın haçını aralarına tuttu. Lucy haçı görünce irkildi ve birdenbire yüzünü buruşturarak öfke içinde mezara girmek için hızla yanından geçti.

Fakat kapıya yarım metre kala sanki karşı konulmaz bir güç tarafından durdurulmuş gibi durakladı. Sonra döndü, yüzü parlak ay ışığında ve fenerin Van Helsing'in çelik gibi sinirleri sayesinde artık titremeyen ışığında açıkça görünüyordu. Şimdiye kadar hiçbir yüzde böyle şaşkınlığın da karıştığı bir fesat görmemiştim ve umarım ki böylesi, ölümlü gözlere bir daha görünmez. O güzel renk kurşuni bir hal aldı, gözlerden sanki cehennem ateşinin kıvılcımları saçılıyordu, kaşlar sanki Medusa'nın yılanlarından kıvrımlar gibi buruştu ve güzel, kan lekeli ağız Yunan ve Japonların şehvet maskeleri gibi açık bir kareye dönüştü. Eğer bir yüz ölüm ifade ediyorsa, bakışlar öldürebiliyorsa, biz bunu o anda görmüştük.

Böylece sonsuz gibi gelen yarım dakika boyunca havada tutulan haçla giriş yolunun kutsal kilidi arasında kaldı. Van Helsing, Arthur'a soru sorarak sessizliği bozdu:

"Ah dostum cevap verin bana! İşime devam edeyim mi?"

"İstediğiniz gibi yapın dostum. İstediğiniz gibi yapın. Bir daha böyle bir dehşet olmasın," dedi ve ruhundan bir inilti koptu.

Quincey ve ben aynı anda ona doğru gittik ve kollarından tuttuk. Van Helsing feneri aşağı indirdiğinde kapanışının tıkırtısını duyduk. Mezara yaklaşarak yarıklara yerleştirdiği kutsal simgenin bir kısmını çıkarmaya başladı. Geri çekilip kadının, o anda kendi vücutlarımız kadar cismani vücuduyla ancak bir bıçak ağzının geçebileceği yarıklardan geçtiğini görünce dehşetle karışık bir şaşkınlık içinde kaldık. Profesör'ün sakin bir halde macun şeritleri kapının kenarlarına yerleştirdiğini görünce bir rahatlama duygusu hissettik.

Bu yapıldığında, çocuğu kaldırdı ve dedi ki: "Gelin şimdi dostlarım. Yarına kadar başka bir şey yapamayız. Öğle vakti bir cenaze töreni olacak, törenden sonra çok vakit geçmeden hepimiz buraya geleceğiz. Ölenin arkadaşları saat ikiye kadar gitmiş olurlar ve zangoç kapıyı kilitlediğinde biz içeride kalacağız. Yapacak başka şeyler var ama bu gecekiler gibi değil. Bu ufaklığa gelince, çok zarar görmedi ve yarın akşama kadar düzelir. Onu polisin bulacağı bir yere bırakacağız, geçen gece yaptığımız gibi, sonra eve gideceğiz." Arthur'a yaklaşarak şöyle dedi:

"Dostum Arthur, ıstıraplı bir deneyim yaşadınız ama sonra geriye dönüp baktığınızda ne kadar gerekli olduğunu göreceksiniz. Şimdi acılısınız evladım. Yarın bu vakitlerde Tanrı'nın yardımıyla bunu atlatacaksınız ve tatlı sulardan içeceksiniz. Bu yüzden fazla yas tutmayın. O zamana kadar sizden beni affetmenizi istemeyeceğim."

Arthur ve Quincey benimle eve geldiler ve yol boyunca birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Çocuğu güven içinde bırakmıştık ve yorgunduk. Böylece hepimiz az çok gerçek bir uyku uyuduk.

29 Eylül, gece. – Saat on ikiden az önce üçümüz; Arthur, Quincey Morris ve ben Profesör'ü çağırdık. Hepi-

mizin ortak bir kararla siyah giyinmiş olmamız tuhaftı. Arthur tabii ki derin bir yasta olduğu için siyah giymişti ama diğerlerimiz bir içgüdüyle giymiştik. Saat bir buçukta mezarlığa vardık, resmi görevlilere gözükmeden, mezar kazıcılar işlerini bitirip, zangoç herkesin gitmiş olduğuna kanaat getirip kapıyı kilitlediğinde mekân tamamen bize kaldı. Van Helsing küçük siyah çanta yerine uzun deri bir çanta getirmişti, kriket çantasına benziyordu. Epeyce ağır olduğu belliydi.

Yalnız kalıp yoldan geçen son adımların sesini de duyduktan sonra, sessizce, sanki emir almış gibi, mezara doğru Profesör'ü takip ettik. Kapının kilidini açtı ve içeriye girip kapıyı kapattık. Sonra çantasından fenerini çıkarıp yaktı, iki mum çıkardı, yaktı ve iki ucunu eriterek çalışmamıza yetecek ışığı vermeleri için başka tabutlara tutturdu. Tekrar Lucy'nin tabutunun kapağını açtığında hepimiz içine baktık, Arthur titrek kavak gibi zangırdıyordu ve cesedin orada bütün ölüm güzelliğiyle yattığını gördük. Ama benim kalbimde aşk yoktu, Lucy'nin ruhu hariç, biçimini almış olan o iğrenç Şey'e karşı sadece tiksinti duydum. Arthur'un yüzünün bile katılaştığını görebiliyordum. O anda Van Helsing'e şunu sordu:

"Bu gerçekten Lucy'nin vücudu mu, yoksa onun şekline girmiş bir iblis mi?"

"Onun vücudu, ama yine de değil. Biraz bekleyin de onun eski ve şimdiki halini görün."

Orada yatarken Lucy'nin bir kâbusu gibiydi; sivri dişler, insanı ürperten kan lekeli, şehvetli ağız; bütün bu ruhsuz şehevi görüntü Lucy'nin tatlı saflığının gülünç şeytani bir taklidi gibiydi. Van Helsing, olağan metotluluğuyla çantasından çeşitli eşyalar çıkarıp kullanıma hazırlamak için yerleştirmeye başlamıştı. Önce havya ve lehim çıkardı, sonra küçük bir gazyağı lambası; bu, mezarın bir köşesinde yakıldığında dışarı verdiği gaz mavi bir alevle

güçlü bir ısı veriyordu, sonra ameliyat bıçaklarını elden ele verilmek üzere yerleştirdi, son olarak da, on santim genişliğinde, bir metre boyunda ahşap bir kazık çıkardı. Bir ucu ateşe tutularak kömürleştirilmiş ve ucu incecik olacak şekilde sivriltilmişti. Bu kazıkla beraber ağır bir de balyoz çıkardı; bu, evlerin kömür depolarında topakları kırmak için kullanılanlardandı. Benim için bir doktorun hazırlık yapması ilham verici ve canlandırıcıdır, ama bunlar hem Arthur hem Quincey üzerinde bir donup kalma etkisi yaratmıştı. Yine de ikisi de cesaretlerini kaybetmeden sessiz sedasız beklediler.

Her şey hazır olduğunda Van Helsing şöyle dedi:

"Herhangi bir şey yapmadan önce, size şunu söyleyeyim. Bu, eski uygarlıkların ve Diri-Ölülerin güçleri üzerine çalışan herkesin irfan ve tecrübelerine dayanıyor. Böyle olduklarında bu değişiklik beraberinde ölümsüzlük lanetini getiriyor. Ölemiyorlar ve çağlar boyu kurbanlarına yenilerini ekleyip dünyadaki kötülükleri artırarak devam etmeleri gerekiyor. Çünkü Diri-Ölülere yem olarak ölenler bizzat Diri-Ölüye dönüşüyorlar ve kendi cinslerini avlamaya başlıyorlar. Böylece çember, suya atılan taşın dalgaları gibi genişlemeye devam ediyor. Dostum Arthur, o öpücükle buluşsaydınız, biliyorsunuz zavallı Lucy ölmeden önce ya da yine, dün gece ona kollarınızı açtığınızda, zaman içinde, öldüğünüzde, Doğu Avrupa'da dedikleri gibi, bir *nosferatu*'ya* dönüşürdünüz ve büyük bir dehşete kapılmamıza yol açan Diri-Ölülerin yenilerini yaratırdınız. Bu öylesine mutsuz tatlı hanımefendinin işi yeni başlıyor. Kanını emdiği bu çocukların durumu henüz o kadar kötü değil, ama yaşa-

* İskoç yazar Emily Gerard, "Transylvanian Superstitions" (Transilvanya'ya Ait Batıl İnançlar) başlıklı makalesinde, bu sözcüğü "vampir"in Rumence karşılığı olarak kullanır. Rumencedeki sözcük gerçekte "vampir" olduğundan, Gerard'ın kullandığı "nosferatu" şüpheli bir sözcük olarak epey tartışma konusu olmuş. (e.n.)

maya devam ederse, Diri-Ölü olarak, her gün daha çok kan kaybedecekler onun üzerlerindeki etkisiyle ona gelecekler ve o günahkâr ağzıyla kanlarını emecek. Ama gerçekten ölürse, o zaman her şey bitecek. Boğazlardaki minicik yaralar kaybolacak ve neler olup bittiğinden haberleri olmadan oyunlarına dönecekler. Ama en çok şükredilecek şey, şimdi Diri-Ölü olanın gerçek ölü olarak dinlenecek olması, o zaman hepimizin sevdiği zavallı hanımefendinin ruhu yeniden özgür olacak. Geceleri kötülük yapıp gündüzleri bunu sindirerek kendini alçaltacağına diğer Meleklerin yanında yerini alacak. Bu yüzden, onu özgürlüğüne kavuşturacak darbeyi vuran el onun için kutsanmış olacaktır dostum. Ben bunu yapmaya gönüllüyüm, ama aramızda bunu daha fazla hak eden birisi yok mu? Bundan böyle gecenin sessizliğinde, uyku kaçtığında 'onu yıldızlara yollayan benim elimdi. Onu en çok sevenin eliydi, eğer seçme şansı olsaydı, onun bütün eller arasından seçeceği el olurdu' diye düşünmek mutluluk vermez mi? Söyleyin bana, aramızda böyle biri var mı?"

Hepimiz Arthur'a baktık. Her birimiz gibi, Lucy'yi bize kutsal olmayan değil, kutsal bir anı olarak geri getirecek olan elin kendisininki olması gerektiği hissini veren sonsuz şefkati o da gördü. Öne çıkarak, elleri titrese de, yüzü kar gibi beyaz bir halde cesurca şöyle dedi:

"Gerçek dostum, kırık kalbimin derinliklerinden size teşekkür ediyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin ve tereddüt etmeyeceğim!" Van Helsing elini onun omzuna koydu ve şöyle dedi: "Cesur çocuk! Bir anlık bir cesaret ve hepsi bitecek. Bu kazığın ona saplanması gerekiyor. Korkunç bir çile olacak –bu sizi aldatmasın–, çok kısa sürecek, sonra acının fazlalığından daha fazla sevineceksiniz. Bu kasvetli mezardan çıkarken havalarda uçacaksınız. Ama bir kere başladıktan sonra tereddüt etmemelisiniz. Sadece bizim, gerçek arkadaşlarınızın yanınızda olduğumuzu ve hep sizin için dua ettiğimizi düşünün."

"Devam edin," dedi Arthur boğuk bir sesle. "Ne yapmam gerektiğini söyleyin."

"Bu kazığı sol elinize alın, kalbin üzerine gelecek şekilde hazır edin, balyozu sağ elinize alın. Sonra biz ölü için duamıza başladığımızda –ben okuyacağım, kitap burada yanımda, diğerleri izleyecek– Tanrı adına vurun ki sevdiğimiz ölü için her şey iyi olsun, Diri-Ölü vefat etsin."

Arthur kazık ve balyozu aldı, işi yapmayı kafasına koyduktan sonra artık elleri titremedi, kıpırdamadı bile. Van Helsing dua kitabını açıp okumaya başladı, Quincey ve ben elimizden geldiğince eşlik etmeye çalıştık. Arthur sivri ucu kalbin üzerine yerleştirdi, baktığımda beyaz tenin üzerindeki çukuru görebiliyordum. Sonra bütün gücüyle vurdu.

Tabuttaki Şey acıyla kıvrandı ve aralanmış kırmızı dudaklardan insanın kanını donduran tüyler ürpertici, acı bir çığlık yükseldi. Beden vahşice kıvrılarak sarsıldı ve titredi. Sivri beyaz dişler dudaklar kesilene kadar açılıp kapandı ve ağız kıpkırmızı bir köpükle kaplandı. Ama Arthur hiç tereddüt etmedi. Titremeyen kolu kalkıp inerken bir Thor figürü gibiydi, merhamet yüklü kazığı parçalanan yürekten kan fışkırıp püskürürken derine, daha derine gömüyordu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve yüce görevi yüzünde parlıyordu adeta. Yüzünün görüntüsü bize cesaret vermişti ve seslerimiz küçük mezar odasında sanki çınlıyordu.

Sonra bedenin kıvranma ve titremesi azaldı, dişler kapandı ve yüz titredi. En nihayetinde hareketsiz kaldı. Korkunç görev sona ermişti.

Balyoz Arthur'un elinden düştü. Sendeledi ve eğer onu tutmasaydık düşecekti. Alnından iri ter damlaları fışkırıyordu ve kesik kesik nefes alıyordu. Bu hakikaten onun için ağır bir baskı olmuştu ve eğer insani önemi yüzünden işi yapmaya zorlanmış olmasaydı, sonunu hiç getiremezdi. Birkaç dakika onunla o kadar meşgul olmuştuk ki tabuta bakmamış-

tık. Baktığımızda da aramızda bir şaşkınlık mırıltısı dolaştı. Arthur yerde oturduğu için, kalksın diye o kadar istekli gözümüzü diktik ki, o da gelip baktı ve sonra memnuniyetinden yüzünde tuhaf bir ışık belirdi, dehşetin kasvetini dağıttı.

Tabutta yatan artık o kadar korktuğumuz, nefret etmeye başladığımız ve onun yok edilmesi işinde buna en layık olana ayrıcalık tanıdığımız iğrenç Şey değil, hayattayken görmüş olduğumuz, yüzündeki eşi bulunmaz tatlılık ve saflıkla Lucy'nin kendisiydi. Hayattayken gördüğümüz gibi, üzüntü, acı ve tükenmenin izleri olduğu doğruydu. Ama bütün bunlar bizim için kıymetliydi çünkü onun bildiğimiz gerçeğini yansıtıyorlardı. Hepimiz tükenmiş yüzüne ve bedenine güneş ışığı gibi düşen kutsal sükûnetin dünyevi bir işaret ve ilelebet hüküm sürecek bir sükûnet simgesi olduğunu hissettik.

Van Helsing geldi, elini Arthur'un omzuna koydu ve ona şöyle dedi:

"Ve şimdi Arthur, dostum, sevgili oğlum, affedilmedim mi?"

Feci baskının tepkisi yaşlı adamın elini tutup dudaklarına götürüp bastırdığında ortaya çıktı ve dedi ki:

"Affedilmek mi?! Sevgilimin ruhunu ona geri verdiğiniz ve beni huzura kavuşturduğunuz için Tanrı sizi kutsasın." Ellerini Profesör'ün omzuna koydu ve başını göğsüne dayayarak bir süre sessizce ağladı, biz de ayakta kıpırdamadan duruyorduk. Başını kaldırdığında Van Helsing ona, "Ve şimdi evladım, onu öpebilirsiniz. İsterseniz onun ölü dudaklarını öpün, seçeneği olsaydı onun da yapacağı gibi. Artık sırıtan bir şeytan değil, sonsuza kadar o iğrenç Şey değil. Artık şeytanın Diri-Ölüsü değil. O Tanrı'nın gerçek bir ölüsü ve ruhu O'nunla beraber!"

Arthur eğilip onu öptü, sonra onu ve Quincey'yi mezardan dışarı gönderdik. Profesör'le ikimiz kazığın ucunu gövdenin içinde bırakarak tepesini testereyle kestik. Sonra

başı kestik ve ağzı sarmısakla doldurduk. Kurşun tabutu lehimledik, tabut kapağını vidaladık, eşyalarımızı toplayarak dışarı çıktık. Profesör kapıyı kilitledikten sonra anahtarı Arthur'a verdi.

Dışarıda tatlı bir hava vardı, güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyordu ve bütün doğa farklı bir melodi çalıyor gibiydi. Her yerde memnuniyet, neşe ve huzur vardı, çünkü bir açıdan rahatlamıştık ve memnunduk, bu sınırlı bir neşe olsa bile.

Biz oradan ayrılmadan Van Helsing şöyle dedi:

"Şimdi dostlarım, işimizin bir adımı tamamlandı, en yürek parçalayıcı kısmı. Ama daha büyük bir görev var, bütün bu acının failini bulmak ve ortadan kaldırmak. Takip edebileceğimiz ipuçlarım var, ama uzun bir görev ve zor; tehlike ve acı barındırıyor. Hepiniz bana yardım edecek misiniz? İnanmayı öğrendik, hepimiz, öyle değil mi? Öyle olduğuna göre, görevimizin ne olduğunu görmüyor muyuz? Evet! Ve acı sona doğru gitmeye söz vermiyor muyuz?"

Hepimiz sırayla elini sıktık ve söz verilmişti. Sonra biz çıkarken Profesör şöyle dedi:

"İki gece sonra benimle dostum John'da saat yedide buluşacaksınız ve yemek yiyeceğiz. İki kişiyi daha davet edeceğim, henüz tanımadığınız iki kişiyi ve bütün işimizi göstermek ve planlarımızı açıklamak için hazır olacağım. Dostum John, benimle eve gel, çünkü sana danışacağım birçok şey var ve bana yardımcı olabilirsin. Bu gece Amsterdam'a gidiyorum, ama yarın akşam döneceğim. Ve sonra büyük soruşturmamız başlıyor. Ama önce anlatacak çok şeyim olacak ki ne yapılacağını ve neden korkmanız gerektiğini bilin. Sonra yeniden birbirimize söz vereceğiz. Çünkü bizi feci bir görev bekliyor ve bir kere saban demirine bastıktan sonra geri çekilmemeliyiz."*

---

* *Kutsal Kitap*, Yeni Ahit, Luka (9.62.): İsa ona, "Sabanı tutup da geriye bakan, Tanrı'nın Egemenliği'ne layık değildir" dedi. *Kutsal Kitap,* Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2009. (e.n.)

XVII. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü – Devamı

Berkeley Oteli'ne vardığımızda Van Helsing'i bekleyen bir telgraf vardı.

"Trenle geliyorum. Jonathan Whitby'de. Önemli haberler.

Mina Harker"

Profesör memnun olmuştu. "Ah, o harikulade Madam Mina," dedi, "kadınların incisi! O geliyor ama ben kalamıyorum. Senin evine gitmeli dostum John. Onu istasyonda karşılamalısın. Yolda ona telgraf çek ki hazırlıklı olsun."

Telgraf gönderilirken bir fincan çay içti. Bu sırada bana yurtdışındayken Jonathan Harker tarafından yazılmış bir günlükten bahsetti ve bana daktilo edilmiş bir kopyasını verdi, aynı zamanda Mrs. Harker'ın Whitby'de yazdığı günlüğü de. "Bunları al," dedi, "ve iyice incele. Geri geldiğimde bütün gerçeklere hâkim olacaksın ve araştırmamıza daha iyi başlayabiliriz. Onları iyi koru çünkü içlerinde hazineler var. Bugünkü gibi bir tecrübe yaşamış olsan da bütün inancına ihtiyacın olacak. Burada anlatılanlar," –konuşurken elini ağır ve ciddi bir tavırla kâğıtların olduğu paketin üzerine koydu–, "sen, ben ve başka birçok

insan için sonun başlangıcı olabilir veya dünya üzerinde dolaşan Diri-Ölülerin cenaze çanını çalabilir. Hepsini oku, yalvarırım açık fikirle oku ve burada anlatılan hikâyeye ekleyecek bir şeyin olursa ekle, çünkü hepsi çok önemli. Sen de bu tuhaf şeylerin günlüğünü tuttun, öyle değil mi? Evet! O zaman buluştuğumuzda bütün bunların üzerinden birlikte geçeceğiz." Sonra gitmek üzere hazırlandı ve kısa süre içinde Liverpool Caddesi'ne doğru yola çıktı. Ben Paddington'a gittim ve tren gelmeden on beş dakika önce oraya vardım.

Geliş peronlarına has telaşlı kalabalık dağılmıştı ve misafirimi kaçırırım diye huzursuzlanmaya başlamıştım, tam o sırada tatlı yüzlü, narin görünüşlü bir kız yaklaştı ve kısa bir bakıştan sonra, "Dr. Seward, değil mi?" dedi.

"Siz de Mrs. Harker'sınız!" Hemen cevaplamıştım, bunun üzerine elini uzattı.

"Zavallı Lucy'nin tarifinden sizi biliyordum ama..." Aniden durdu ve birden yüzü kızardı.

Benim kendi yanaklarımın da kızarması her nasılsa ikimizi de rahatlattı, çünkü onunkine karşılık örtük bir cevaptı. Valizlerini aldım, aralarında bir de daktilo vardı ve ben kâhyama Mrs. Harker için derhal bir oturma odası ve bir yatak odası hazır etmesi için telgraf çektikten sonra Fenchurch Caddesi'ne gitmek üzere metroya bindik.

Zamanında vardık. Tabii ki buranın bir akıl hastanesi olduğunu biliyordu ama girdiğimizde bir ürpertiyi bastıramadığını görebilmiştim.

Söyleyecek çok şeyi olduğu için mümkünse hemen çalışma odama gelmek istediğini söyledi. İşte burada onu beklerken fonograf günlük kaydımı bitirmekteyim. Van Helsing'in bana bıraktığı kâğıtlara, önümde duruyor olmalarına rağmen henüz bakma fırsatı bulamadım. Ona ilgileneceği bir şeyler bulmalıyım ki onları okumak için bir fırsat yakalayayım. Vaktin ne kadar kıymetli olduğunu

bilmiyor ya da nasıl bir işin bizi beklediğini. Onu korkutmamaya özen göstermeliyim. İşte geldi!

Mina Harker'ın Günlüğü

29 Eylül. – Üstümü başımı düzelttikten sonra alt kata Dr. Seward'ın çalışma odasına gittim. Kapıda bir an durdum çünkü birisiyle konuştuğunu duyduğumu zannettim. Yine de bana acele etmemi söylediği için kapıyı çaldım ve "İçeri gelin," diye seslenmesi üzerine girdim.

Yanında kimse olmadığını görmek beni çok şaşırttı. Yalnızdı ve önünde, masanın üzerinde tarifinden bildiğim kadarıyla bir fonograf olduğunu hemen anladığım şey vardı. Daha önce hiç görmemiştim ve çok ilgimi çekmişti.

"Umarım sizi bekletmemişimdir," dedim, "ama konuştuğunuzu duyunca kapıda bekledim ve yanınızda birisi olduğunu zannettim."

"Ah," diye gülümseyerek cevapladı. "Sadece günlüğüme kaydediyordum."

"Günlüğünüz mü?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet," diye cevapladı. "Bunda tutuyorum." Konuşurken elini fonografın üzerine koydu. Çok heyecanlanmıştım ve ağzımdan şu sözler çıkıverdi:

"Bu stenoyu da geçer! Dinleyebilir miyim?"

"Elbette," diye şevkle cevapladı ve konuşmaya ayarlamak için ayağa kalktı. Sonra durakladı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

"Doğrusu," diye başladı utanarak. "Bunda sadece günlüğümü tutuyorum ve tümüyle –neredeyse tümüyle– vakalarımı ilgilendirdiği için bu uygunsuz olabilir, yani demek istiyorum ki..." Durdu ve ben utancını gidermek için yardımcı olmaya çalıştım.

"Sonuçta siz sevgili Lucy'nin bakımına yardım ettiniz. Nasıl öldüğünü duymama izin verin, onun hakkında bütün öğrendiklerimden dolayı çok minnettar kalırım. Benim için çok çok kıymetliydi."

Yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle şöyle demesi beni çok şaşırttı: "Ölümünden mi bahsedeyim? Hayatta olmaz!"

"Neden olmaz?" diye sordum, çünkü üzerime korkunç, kasvetli bir duygu çökmeye başlamıştı. Yine durakladı; bir bahane uydurmaya çalıştığının farkındaydım. Nihayet kekeleyerek dedi ki:

"Görüyorsunuz, günlüğümün hangi kısmını seçeceğimi bilemiyorum." Konuşmaya devam ederken aklına bir fikir geldi, bilinçsiz bir sadelikle, farklı bir ses tonuyla ve bir çocuğun saflığıyla, "Bu çok doğru, şerefim üzerine. Yemin ederim!" dedi. Gülümsememi bastıramadım, bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bu sefer de kendimi ele verdim!" dedi. "Ama biliyor musunuz, aylardır günlük tutmama rağmen, belirli bir yerine bakmak istediğimde nasıl bulacağımı hiç düşünmemiştim?" O ana kadar, Lucy'ye bakan bir doktorun günlüğünde, o feci Yaratıkla ilgili bilgilerimize eklenecek bir şeyler olabileceğine karar vermiştim ve cüretkârca dedim ki:

"O zaman Dr. Seward, sizin için daktilomda bir kopyasını çıkarmama izin verin." Beti benzi atarak şöyle dedi: "Hayır! Hayır! Hayır! Asla! O feci hikâyeyi öğrenmenize izin veremem!"

O zaman çok kötü olmalıydı. İçime doğanlar doğruydu! Bir an için düşündüm, farkında olmadan bana yardımcı olacak bir şey veya bir fırsat kollamak için odaya göz gezdirirken daktiloyla yazılmış büyük bir yığın kâğıt gördüm. Gözleri bakışlarımı gördü ve hiç düşünmeden aynı yöne doğru takip etti. Paketi görünce ne demek istediğimi idrak etti.

"Beni tanımıyorsunuz," dedim. "O kâğıtları okuduğunuzda, benim daktilo ettiğim kendi günlüğümü ve kocamınkini, beni daha iyi tanıyacaksınız. Bu uğurda yüreğimden geçen her düşünceyi açmakta tereddüt etmedim. Ama tabii ki henüz beni tanımıyorsunuz ve bana güvenmenizi bekleyemem."

Kesinlikle asil yaradılışlı bir adam. Zavallı sevgili Lucy onun hakkında yanılmamıştı. Ayağa kalkıp geniş bir çekmeceyi açtı, çekmecede düzenli bir şekilde yerleştirilmiş koyu renk balmumuyla kaplı metal, içi boş silindirler vardı ve dedi ki:

"Gerçekten haklısınız. Size güvenmedim çünkü sizi tanımıyordum. Ama şimdi tanıyorum ve söylemeliyim ki çok uzun zaman önce sizi tanımış olmam gerekirdi. Lucy'nin size benden bahsettiğini biliyorum. Bana da sizden bahsetti. Bunu elimden geldiğince telafi edebilir miyim? Silindirleri alın ve dinleyin. İlk altı tanesi bana özel ve sizi korkutmayacaktır. Ve beni daha iyi tanımış olursunuz. O zamana kadar akşam yemeği hazır olur. Bu arada ben de bu belgelerin bir kısmını okurum ve bazı şeyleri daha iyi anlayabilirim." Fonografı kendisi yukarı, benim oturma odama taşıdı ve benim için ayarladı. Şimdi eminim ki hoş bir şey öğreneceğim. Çünkü bir yönünü zaten bildiğim bir gerçek aşkın diğer yönünü bana anlatacak...

Dr. Seward'ın Günlüğü

29 Eylül. – Jonathan Harker'ın ve karısının muhteşem günlüklerine o kadar dalmıştım ki farkında olmadan zaman akıp gitti. Hizmetçi yemeğin hazır olduğunu söylediğinde Mrs. Harker henüz aşağı inmemişti, bu yüzden, "Büyük ihtimal yorgundur. Yemek bir saat beklesin," dedim ve işime devam ettim. İçeri geldiğinde Mrs. Harker'ın

günlüğünü henüz bitirmiştim. Tatlı bir sevimliliği vardı ama çok üzgündü ve ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Bu bana çok dokundu. Son zamanlarda ağlamak için nedenlerim olmuştu, Tanrı biliyor! Ama teselli bulmak benden esirgendi ve şimdi kısa süre önceki gözyaşlarıyla parlayan bu tatlı gözler yüreğimi burktu. Elimden geldiği kadar nazikçe şöyle dedim:

"Korkarım sizi üzdüm."

"Ah hayır, üzmediniz," diye cevapladı. "Ama kederiniz bana anlatamayacağım kadar çok dokundu. Bu harika bir makine ama zalimce gerçek. Bana kendi tınısıyla yüreğinizin ıstırabını anlattı. Yüce Tanrı'ya seslenen bir ruh gibiydi. Kimse bunları bir daha duymamalı! Görüyorsunuz yararlı olmaya çalıştım. Sözleri daktilomda kopya ettim ve artık başka hiç kimsenin benim duyduğum gibi kalp çarpıntınızı duymasına gerek kalmadı."

"Kimsenin bilmesine gerek yok, kimse bilmeyecek," dedim alçak bir sesle. Elini elimin üzerine koydu ve ağırbaşlı bir edayla dedi ki:

"Ah ama bilmeleri gerekiyor!"

"Gerekiyor! Ama niye?" diye sordum.

"Çünkü bu feci hikâyenin bir parçası, zavallı Lucy'nin ölümünün ve buna neden olan her şeyin bir parçası. Dünyayı bu feci canavardan kurtarmak için bizi bekleyen mücadelemizde edinebileceğimiz bütün bilgi ve yardımı almalıyız. Sanıyorum bana verdiğiniz silindirlerde benim öğrenmem için niyetlendiklerinizden daha fazlası vardı. Ama görebiliyorum ki kayıtlarınızda bu karanlık esrarı aydınlatacak çok ışık var. Yardım etmeme izin verin, olur mu? Bir noktaya kadar her şeyi biliyorum ve günlüğünüz beni sadece 7 Eylül'e kadar getirmiş olsa bile, zavallı Lucy'nin nasıl kuşatıldığını ve ne kadar feci bir lanete uğradığını şimdiden görebiliyorum. Jonathan'la ikimiz Profesör Van Helsing bizi gördüğünden beri gece gündüz

çalışıyoruz. Daha fazla bilgi edinmek amacıyla Whitby'ye gitti ve bize yardım etmek üzere yarın buraya gelecek. Aramızda sır olmamalı. Bazılarımızın bilgisi olmadan çalışmak yerine birlikte ve mutlak bir güvenle çalışırsak, daha güçlü oluruz." Bana o kadar sevimli bir edayla baktı ve aynı zamanda halinde o kadar cesaret ve kararlılık vardı ki derhal isteklerine boyun eğdim. "Bu meselede," dedim, "nasıl istiyorsanız öyle yapın. Yanlış yaparsam Tanrı beni affetsin! Daha öğreneceğiniz başka feci şeyler var. Ama zavallı Lucy'nin ölümü konusunda bu kadar yol almışken, bilgi edinemediğiniz için tatmin olmayacağınızı biliyorum. Hatta sonu, en sonu size biraz huzur verebilir. Gelin, akşam yemeği hazır. Önümüzdeki şeyler için birbirimizi güçlü tutmalıyız. Amansız ve dehşet verici bir görev bizi bekliyor. Yemek yedikten sonra gerisini öğreneceksiniz ve soracağınız her şeyi, her ne kadar orada olan bizler için aşikâr olsa bile, anlamadığınız bir şey olursa cevaplayacağım."

Mina Harker'ın Günlüğü

29 Eylül. – Yemekten sonra Dr. Seward'la birlikte onun çalışma odasına geçtik. Fonografı odamdan geri getirdi, ben de daktilomu aldım. Beni rahat bir koltuğa oturttu ve fonografı yerimden kalkmadan ulaşabileceğim şekilde ayarladı ve ara vermek istediğimde nasıl durduracağımı gösterdi. Sonra çok düşünceli bir tavırla koltuğa oturdu, beni olabildiğince serbest bırakmak amacıyla bana arkasını dönerek okumaya başladı. Çatal biçimindeki metali kulaklarıma taktım ve dinledim.

Lucy'nin ölümünün feci hikâyesi ve sonra olanlar bittiğinde, bitkin bir halde koltuğuma gömüldüm. Neyse ki bayılmaya eğilimli biri değilim. Dr. Seward beni görünce

korkuyla bağırarak ayağa fırladı, aceleyle dolaptan bir şişe çıkararak bana biraz brendi verdi; bu, birkaç dakika içinde beni kendime getirdi. Beynim dönüyordu ve bu kadar çok dehşetin arasında, sevgili, sevgili Lucy'min nihayet huzur içinde olmasının kutsal ışığı olmasaydı, sanıyorum buna taşkınlık yapmadan tahammül edemezdim. Her şey o kadar vahşi, esrarlı ve tuhaf ki Jonathan'ın Transilvanya'da başına gelenleri bilmesem bunlara inanamazdım. Hal böyle olduğu için, neye inanacağımı bilemediğim için, içinde olduğum zor durumdan başka bir şeyle ilgilenerek kurtuldum. Daktilomun kılıfını çıkardım ve Dr. Seward'a dedim ki:

"Şimdi bunların hepsini yazayım. Dr. Van Helsing geldiğinde hazır olmalıyız. Jonathan'a Whitby'den Londra'ya döndüğünde buraya gelmesi için bir telgraf çektim. Bu meselede tarihler çok önemli ve bütün malzememizi hazırlayıp her maddeyi kronolojik sıraya sokarsak sanıyorum çok iş yapmış oluruz. Lord Godalming ve Mr. Morris'in de geleceğini söylüyorsunuz. Geldiklerinde onlara söyleyecek durumda olalım." Fonografı yavaş bir tempoya ayarladı ve ben on yedinci silindirin başından itibaren daktiloda yazmaya başladım. Karbon kâğıdı kullandım bu şekilde günlüğün diğerlerinde yaptığım gibi üç kopyasını çıkardım. Bitirdiğimde geç olmuştu ama Dr. Seward işiyle ilgileniyor, hastalara viziteye gidiyordu. İşi bittiğinde geri gelip yanıma oturdu ve ben çalışırken çok yalnız hissetmeyeyim diye bir şeyler okudu. Ne kadar iyi ve düşünceli bir insan. Dünya, içinde canavarlar olsa bile iyi insanlarla dolu.

Yanından ayrılmadan, Jonathan'ın günlüğüne, Profesör'ün Exeter istasyonunda akşam gazetesinde okuduğu bir şeyden tedirginlik duyduğunu yazdığını hatırladım, Dr. Seward'ın gazeteleri sakladığını görünce *Westminster Gazette* ve *The Pall Mall Gazette*'in nüshalarını ödünç alıp odama götürdüm. Makaleler kestiğim *Dailygraph* ve

The Whitby Gazette'in, Kont Drakula karaya çıktığında Whitby'de olan feci olayları anlamamıza ne kadar yardımcı olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden o zamandan beri çıkan akşam gazetelerini gözden geçireceğim ve belki yeni bir ışık yakalarım. Uykum yok ve iş beni sakin tutacak.

Dr. Seward'ın Günlüğü

30 Eylül. – Mr. Harker saat dokuzda geldi. Tam yola çıkmadan karısının telgrafını almıştı. Yüzünden olağanüstü zeki olduğu anlaşılıyordu ve enerji doluydu. Günlüğü gerçekleri yansıtıyorsa –ki insan kendi müthiş tecrübelerine dayanarak karar verirse– öyle olmalıydı, aynı zamanda çok da cesur bir adamdı. Yeraltı mezarlarına ikinci kere inmek dikkate değer bir cesaret örneğiydi. Bunlarla ilgili kendi kayıtlarını okuduktan sonra yiğit bir insanla buluşmaya hazırdım, pek de bugün buraya gelen sakin, işadamı görünüşlü beyefendiyle değil.

Daha sonra. – Öğlen yemeğinden sonra Harker ve karısı kendi odalarına döndüler ve biraz önce odanın önünden geçerken daktilonun tıkırtılarını duydum. Arı gibi çalışıyorlar. Mrs. Harker, birlikte ellerindeki her kanıt parçasını kronolojik sırayla ördüklerini söylüyor. Harker'da kutuların Whitby'deki emanetçisiyle Londra'da onlarla ilgilenen taşımacıların birbirlerine yazdıkları mektuplar var. Şimdi karısının yazdığı benim günlüğümün deşifre metnini okuyor. Ondan neler çıkarttıklarını merak ediyorum. İşte...

Tam yanımdaki evin Kont'un saklanma yeri olabileceği hiç aklıma gelmemişti! Tanrı biliyor hasta Renfield'in davranışlarından yeteri kadar ipucu edinmiştik! Evin satışıyla ilgili bir tomar mektup deşifrede yer alıyor. Ah, onlar daha önce elimize geçmiş olsaydı zavallı Lucy'yi kurtarabilirdik! Dur! Böyle giderse delirirsin! Harker yine eldeki materyali

derleyip düzenlemek için geri gitti. Akşam yemeğine kadar birleştirilmiş bir anlatı sunabileceklerini söylüyor. Bu arada benim Renfield'i görmem gerektiğini düşünüyor, çünkü şimdiye kadar Kont'un gelişi ve gidişinin bir nevi kanıtı olmuştu. Ben henüz bu bağlantıyı kuramıyorum ama sanırım tarihler elime geçince kurabileceğim. Mrs. Harker'ın silindirlerimi daktiloya çekmesi ne kadar iyi oldu! Tarihleri başka türlü bulmamıza imkân yoktu...

Renfield'i odasında ellerini kavuşturmuş tehlikesiz bir şekilde gülümseyerek uysal uysal otururken buldum. O anda, gördüğüm herkes kadar aklı başında duruyordu. Oturdum ve birçok konuda onunla konuştum, hepsini doğal karşıladı. Sonra kendi isteğiyle eve gitmekten bahsetti, bu burada kaldığı sürece benim bildiğim kadarıyla hiç bahsetmediği bir konuydu. Aslında, derhal taburcu edilmesi için oldukça kendinden emin bir şekilde konuştu. İnanıyorum ki Harker'la o konuşmayı yapmış olmasaydım, mektupları ve onun taşkınlıklarının tarihlerini okumuş olmasaydım kısa bir inceleme sonrasında onun salıverilmesi için imza atmaya hazır olurdum. Bu durumda, çok şüpheliyim. Bütün o feveranlar bir şekilde Kont'un yakında oluşuyla alakalıydı. Öyleyse bütün bunlar ne demek oluyordu? Vampirin nihai zaferiyle içgüdüleri tatmin mi oluyordu? Dur bir dakika. O kendisi bir zoofaj ve terk edilmiş evin şapelinin kapısındaki vahşi çılgınlıkları sırasında hep bir "efendi"den bahsediyordu. Bütün bunlar sanki düşüncemizin ispatı gibi. Yine de bir müddet sonra yanından ayrıldım. Şu anda arkadaşım sorularla derinlemesine yoklanamayacak kadar sağlıklı. O zaman düşünmeye başlayabilir ve sonra da!.. Bu yüzden yanından ayrıldım. Bu sakin haline güvenmiyorum, onun için görevliye onu yakından takip etmesini ve ihtiyaç olursa diye yakında bir deli gömleği bulundurmasını söyledim.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

29 Eylül, Londra treninde. – Mr. Billington'ın bana elinden geldiğince her türlü bilgiyi vereceğine dair nazik mesajı elime geçtiğinde, Whitby'ye gidip tahkikatları yerinde istediğim şekilde yapmanın en iyisi olacağını düşündüm. Şimdi amacım Kont'un korkunç kargosunun Londra'daki yerine kadar izini sürmekti. Sonra onunla başa çıkabilirdik. Billington'ın oğlu, hoş bir oğlan, beni istasyonda karşıladı ve babasının evine götürdü, geceyi orada geçirmem gerektiğine karar vermişlerdi. Misafirperverdiler, gerçek Yorkshire misafirperverliği; misafire her şeyi ver, kendi ne istiyorsa yapması için rahat bırak. Hepsi benim meşgul olduğumu ve kısa süre kalacağımı biliyordu ve Mr. Billington kutuların sevkiyle ilgili bütün kâğıtları ofisinde hazır etmişti. Kont'un şeytani planlarından haberim yokken onun masasının üzerinde gördüğüm mektuplardan birini yeniden görmek ödümü patlattı. Her şey dikkatlice düşünülmüş, sistemli ve hassas bir şekilde yapılmıştı. Amacının yerine getirilmesinde yanlışlıkla ortaya çıkabilecek herhangi bir engel için önlem almış gibiydi. Amerikan İngilizcesiyle "riske girmemişti", talimatlarının harfi harfine yerine getirilmesindeki hassasiyet, özenli oluşunun mantıklı bir sonucuydu. Faturayı gördüm ve not aldım: "Deneysel amaçlar için kullanılmak üzere elli kasa sıradan toprak." Carter Paterson'a yazılmış mektubun ve onun cevabının kopyaları. Bunların ikisinin de kopyasını aldım. Mr. Billington'ın bana verebileceği bütün bilgi buydu, bu yüzden limana gittim ve sahil güvenlik memurlarıyla, gümrük memurlarıyla ve liman müdürüyle görüştüm. Hepsinin orada yerini alan geminin tuhaf biçimde limana girişi konusunda söyleyecek bir şeyi vardı ama kimse basit "Elli kasa sıradan toprak" tanımına bir şey ekleyemedi. Liman müdürü kutuları alan adamlarla temasa geçmemi

sağlama kibarlığını gösterdi. Onların irsaliyesi listeyle tam olarak uyuşuyordu ve kutuların "leş gibi ağır" ve onları yüklemenin sıkıcı bir iş olması dışında, ekleyecekleri hiçbir şey yoktu. Adamlardan birisi etrafta, gayretleri için sıvı formda bir takdir gösterecek bir centilmen, "Sizin gibi biri, bir bey" olmamasının şanssızlık olduğunu ekledi. Başka biri sonradan susuzluğun baş gösterdiğini ve zaman geçmesine rağmen tamamen geçmediğini ilave etti. Söylemeye gerek yok ki ayrılmadan önce, bu sitemleri sonsuza kadar ve layıkıyla ortadan kaldıracak şekilde meseleyle ilgilendim.

30 Eylül. – İstasyon şefi eski arkadaşı, King's Cross'taki istasyon şefine bir telgraf çekme iyiliğini gösterdi, böylece sabah oraya gittiğimde kutuların oraya varışı hakkında soru sorabilecektim. O da hemen beni uygun memurlarla temasa geçirdi ve onların irsaliyesinin asıl faturayla uyuştuğunu gördüm. Burada anormal susama fırsatları sınırlıydı. Yine de hatırı sayılır miktarda kullanıldı ve ben bunun sonucuyla *ex post facto** ilgilenmek zorunda kaldım.

Ondan sonra Paterson'un merkez ofisinin bulunduğu Carter'a gittim ve orada azami bir nezaketle karşılandım. Muameleyi kayıt defteri ve mektup kopya defterinde aradılar ve daha fazla detay öğrenmek için derhal King's Cross ofisine telefon ettiler. Şans eseri, işi yapan adamlar iş için bekliyorlardı ve memur hemen onları ve içlerinden birisiyle de taşıma senedi ve kutuların Carfax'a sevkiyatıyla ilgili bütün kâğıtları yolladı. Burada da irsaliyenin tamamen uyduğunu gördüm. Taşıyıcının adamları yazılı sözleri birkaç detay daha vererek tamamladılar. Kısa sürede anladım ki bunlar ancak yapılanın tozlu bir iş olmasından kaynaklanabilirdi ve netice olarak çalışanlarda susuzluğa neden oluyordu. Kraliyetin para birimi aracılığıyla, daha

* (Lat.) Olaydan sonra; geriye dönük olarak. (e.n.)

sonraki bir fırsatta, bu yararlı kötülüğü hafifletme fırsatı bulmam üzerine adamlardan biri şöyle bir yorum yaptı:

"Bu ev hiç görmediğim kadar acayipti müdürüm. Lanet olsun! Yüz senedir dokunulmamıştı. O kadar kalın bir toz tabakası vardı ki kemiklerin acımadan üstünde uyuyabilirdin. Ve bu yer o kadar ihmal edilmişti ki içinde eski Kudüs'ün kokusunu duyabilirdin. Ama en kötüsü şapeldi! Ben ve arkadaşım zamanında oradan çıkamayacağımızı sandık. Tanrım, üstüne para verseler hava kararduktan sonra orada kalmam."

Eve gitmiş olduğum için ona inanıyordum ama benim bildiklerimi bilseydi sanırım fiyatını artırırdı.

Bir konuda artık tatmin oldum. *Demeter*'le Varna'dan Whitby'ye gelen *bütün* bu kutular emniyetli bir şekilde Carfax'taki eski şapele bırakılmıştı. O zamandan beri, Dr. Seward'ın günlüğünde görüp korktuğum gibi yerleri değiştirilmediyse bunlardan elli tane olmalıydı.

Renfield kutulara saldırdığında onları Carfax'tan alan arabacıyla görüşmeye çalışacağım. Bu ipucunu takip ederek çok şey öğrenebiliriz.

Daha sonra. – Mina'yla bütün gün çalıştık ve bütün kâğıtları düzene soktuk.

Mina Harker'ın Günlüğü

30 Eylül. – O kadar memnunum ki kendime nasıl hâkim olacağımı bilemiyorum. Sanırım bu, şu korkunç olayın ve eski yarasının tekrar deşilmesinin Jonathan'a zarar verebileceğine dair aklımdan çıkmayan korkuya bir tepkiydi. Whitby'ye giderken gördüğümde cesareti yüzünden okunuyordu ama ben çok endişeliydim. Oysa çabaları ona yaradı. Hiç şimdiki kadar azimli, hiç bu kadar güçlü ve hiç bu kadar enerjik olmamıştı. Tam da tatlı, iyi kalpli Pro-

fesör Van Helsing'in dediği gibi, o tam bir yiğitlik örneği ve daha zayıf yaradılışlı birini öldürecek bir baskı altında daha da güçleniyor. Geri geldiğinde çok canlı, umutlu ve kararlıydı. Bu gece için her şeyi düzene soktuk. Kendimi heyecandan çılgına dönmüş gibi hissediyorum. Sanırım Kont gibi avlanan bir şeye acımak lazım. İşte budur. Bu şey bir insan değil, bir vahşi hayvan bile değil. Dr. Seward'ın zavallı Lucy'nin ölümü ve sonra olanlar hakkında yazdıklarını okumak, insanın yüreğindeki merhamet kaynağını kurutmaya yeter.

Daha sonra. – Lord Godalming ve Mr. Morris düşündüğümüzden daha erken geldiler. Dr. Seward iş için dışarı çıkarken Jonathan'ı yanında götürdüğü için onları ben karşıladım. Bana acı veren bir toplantı olmuştu çünkü zavallı tatlı Lucy'nin daha birkaç ay önceki umutlarını hatırlattı. Tabii ki Lucy'nin benden söz ettiğini duymuşlardı ve Dr. Van Helsing de, Mr. Morris'in ifade ettiği gibi beni "öve öve bitirememişti". Zavallı adamlar, ikisinin de Lucy'ye evlenme teklif ettiklerini bildiğimden haberleri yok. Benim ne kadarından haberdar olduğumu bilmedikleri için ne söylemeleri ve ne yapmaları gerektiğini pek bilemiyorlardı. Bu yüzden suya sabuna dokunmayan konulardan bahsetmek zorunda kaldılar. Konuyu tekrar düşündüm ve yapılacak en iyi şeyin onlara meselenin güncel hali hakkında bilgi vermek olduğuna karar verdim. Dr. Seward'ın günlüğünden onların Lucy'nin ölümü –gerçek ölümü– sırasında orada olduklarını ve hiçbir sırrı zamansız olarak açığa vurmaktan korkmama gerek olmadığını biliyordum. Böylece onlara elimden geldiğince açık olarak bütün kâğıt ve günlükleri okuduğumu ve kocamla onları daktiloda yazıp düzene soktuğumuzu anlattım. İkisine de kütüphanede okumaları için birer kopyalarını verdim. Lord Godalming kendisininkini aldığında arkasını çevirip –oldukça büyük bir yığın oluşturuyor– şöyle dedi:

"Bütün bunları siz mi yazdınız Mrs. Harker?"

Başımı salladım ve o söze devam etti.

"Amacının ne olduğunu pek anlamadım ama sizler ne kadar iyi ve incesiniz ve o kadar gayret ve enerjiyle çalışıyorsunuz ki yapabileceğim tek şey fikirlerinizi gözü kapalı kabul edip size yardımcı olmaya çalışmak olacak. İnsanın hayatının son saatine kadar alçakgönüllü olmasını gerektirecek, gerçekleri kabullenme konusunda bir ders aldım bile. Bunun yanı sıra biliyorum ki benim Lucy'mi seviyordunuz..." Bu sırada arkasını döndü ve ellerini yüzüne kapadı. Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordum. Mr. Morris, içgüdüsel bir incelikle bir anlığına elini omzuna koydu sonra sessizce odadan çıktı. Sanırım bir kadının doğasında, bir adamın önünde özgürce ağlamasını ve erkekliğine halel getireceğini hissetmeden, hassas ya da duygusal yönden hislerini ifade etmesini sağlayan bir şey var. Zira Lord Godalming yalnız olduğumuzu görünce kanepeye oturdu, tamamen ve alenen yıkıldı. Yanına oturup elini tuttum. Umarım ileri gittiğimi düşünmemiştir ve ileride bu aklına gelecek olursa hiçbir zaman böyle düşünmeyecektir. Günahını alıyorum. Biliyorum ki asla böyle düşünmez; o tam bir centilmen. Kalbinin kırık olduğunu gördüğüm için ona dedim ki:

"Sevgili Lucy'yi severdim ve sizin için anlamını biliyorum ve sizin onun için ne anlam ifade ettiğinizi de. O ve ben kardeş gibiydik ve şimdi o gitti, izin verin derdinizde size kardeşlik edeyim. Ne kadar derin olduklarını bilemesem de ne üzüntüler geçirdiğinizi biliyorum. Eğer duygudaşlık ve şefkat, ıstırabınıza yardımcı olursa, biraz faydalı olmama izin verir misiniz, Lucy'nin hatırı için?"

O anda zavallı adam kedere boğuldu. Bana öyle geldi ki son zamanlarda sessizce çektiği acılar bir anda açığa çıkmıştı. Çılgına dönmüş gibiydi, açık ellerini havaya kaldırıp kederin ıstırabıyla avuçlarını birbirine vuruyordu.

Ayağa kalktı ve yine oturdu, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Onun için sonsuz bir acıma hissettim ve düşünmeden kollarımı açtım. Hıçkırarak başını omzuma koydu ve duygularla sarsılırken bitkin bir çocuk gibi ağladı.

Biz kadınların anaç bir yönümüz var, ana ruhuna hitap edildiğinde, daha küçük meselelerin üzerine çıkarız. Bu üzgün adamın omzumdaki başını, günün birinde göğsümde yatabilecek olan bir bebeğin başıymış gibi hissettim ve kendi çocuğummuş gibi saçlarını okşadım. O anda bütün bunların ne kadar garip olduğunu düşünmemiştim.

Kısa bir süre sonra hıçkırıkları dindi ve özür dileyerek kalktı ama duygularını gizlemedi. Bana geçtiğimiz günler ve geceler –yorucu günler ve uykusuz geceler– boyunca kimseyle, bir insanın üzüntülü zamanlarında konuşması gerektiği gibi konuşamadığını söyledi. Acısını paylaşabilecek ya da üzüntüsünü kuşatan feci durumdan dolayı konuşabileceği bir kadın yoktu. "Şimdi ne kadar acı çektiğimi biliyorum," dedi gözlerini kurularken, "ama bugün sizin tatlı şefkatinizin bana neler ifade ettiğini hâlâ bilmiyorum ve kimse de bilemez. Zamanla daha iyi anlayacağım ve inanın şimdi nankörlük ediyor olmasam da anladıkça minnettarlığım artacaktır. İzin verin size bir kardeş gibi olayım, olmaz mı, bütün hayatımız boyunca, sevgili Lucy'nin hatırı için?"

"Sevgili Lucy'nin hatırı için," dedim ve el sıkıştık. "Evet, ve sizin hatırınız için," diye ekledi, "bir adamın takdiri ve minneti kazanılmaya değer şeylerse, siz bugün benimkileri kazandınız. Gelecekte bir adamın yardımına ihtiyacınız olursa inanın boş yere yardım çağırmış olmayacaksınız. Tanrı esirgesin, hayatınızın güneş ışığının solacağı bir zaman hiç gelmesin ama eğer olursa bana haber vereceğinize dair söz verin." O kadar samimiydi ve acısı o kadar yeniydi ki onu avutacağımı hissederek şöyle dedim:

"Söz veriyorum."

Koridordan geçerken Mr. Morris'in pencereden dışarı baktığını gördüm. Ayak sesimi duyunca döndü. "Art nasıl?" dedi. Sonra gözlerimin kızardığını görünce devam etti: "Ah, görüyorum ki onu avutmaya çalışıyormuşsunuz. Zavallı adam! Buna ihtiyacı var. Bir erkeğe yüreği dertli olduğunda ancak bir kadın yardımcı olabilir ve onun avutacak kimsesi yoktu."

Kendi derdini o kadar cesurca omuzluyordu ki içim acıdı. Elinde elyazmalarını gördüm ve okuduğunda neler bildiğimi kavrayacağını biliyordum, bu yüzden dedim ki:

"Keşke yüreği yaralı olan herkesi avutabilsem. Arkadaşınız olmama izin verecek misiniz ve avutulmaya ihtiyacınız olursa bana gelecek misiniz? Neden konuştuğumu sonra anlayacaksınız." İçten ve yakın davrandığımı görünce elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü. Bu, bu kadar cesur ve özverili bir ruh için yeterli bir teselli değildi ve düşünmeden eğilip onu öptüm. Gözleri sulandı ve bir an için boğazı düğümlendi. Oldukça sakin bir tavırla konuştu: "Küçük kız, bu içten nezaketin için hiçbir zaman pişman olmayacaksın, hayatın boyunca!" Sonra çalışma odasına arkadaşının yanına gitti.

"Küçük kız!" Tam da Lucy'ye söylediği sözler ve ah, ama arkadaş olduğunu gösterdi.

XVIII. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

30 Eylül. – Saat beşte eve vardığımda Godalming ve Morris gelmekle kalmamış, çeşitli günlük ve mektupların kopyalarını okumuşlardı, Harker Dr. Hennessey'nin bana mektubunda bahsettiği taşımacıların adamlarına yaptığı ziyaretten henüz geri dönmemişti. Mrs. Harker bize bir fincan çay verdi ve dürüstçe söylemeliyim ki burada yaşamaya başladığımdan beri bu eski ev ilk defa bir *yuva* gibi gözüktü.

Çaylarımızı bitirdiğimizde Mrs. Harker şöyle dedi:

"Dr. Seward, sizden bir şey rica edebilir miyim? Hastanız Mr. Renfield'i görmek istiyorum. Görmeme izin verin. Günlüğünüzde onun hakkında yazdıklarınız o kadar ilgimi çekti ki!"

O kadar sevimli ve tatlı görünüyordu ki onu geri çeviremedim zaten bunun için de geçerli bir neden yoktu, böylece onu yanımda götürdüm. Odaya girdiğimde, adama bir hanımefendinin onu görmek istediğini söyledim, sadece "Niye?" diye cevap verdi.

"Evi geziyor ve içindeki herkesi görmek istiyor," diye cevap verdim. "Ah, pekâlâ," dedi, "elbette gelsin ama bir dakika bekleyin ortalığı toparlayayım." Kendine has bir ortalığı toparlama yöntemi vardı, ben onu durdurana kadar

kutulardaki bütün sinek ve örümcekleri yuttu. Belli ki bir müdahale olacağından korkmuş ya da güvensizlik duymuştu. Mide bulandırıcı görevini tamamladıktan sonra neşeyle şöyle dedi: "Hanımefendi buyursun." Ve yatağının kenarına oturup başını eğdi ama içeriye girdiğinde görebilmek için gözkapaklarını kaldırdı. Bir an için cinai bir niyeti olabileceğini düşündüm. Kendi çalışma odamda bana saldırmadan hemen önce ne kadar sakin olduğunu hatırladım ve ona doğru fırlamaya kalkışırsa hemen yakalayabileceğim bir yerde durdum. Mina bütün delilerin derhal saygısını kazanacak sakin bir zarafetle içeriye girdi; çünkü sükûnet delilerin en çok saygı duyduğu özelliktir. Tatlı bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve elini uzattı.

"İyi akşamlar Mr. Renfield," dedi. "Görüyorsunuz, sizi tanıyorum çünkü Dr. Seward bana sizden bahsetmişti." Renfield hemen cevap vermedi ama yüzü asık bir halde onu dikkatlice baştan aşağı süzdü. Bu bakışta şüpheyle karışık bir merak ifadesi vardı ve beni çok şaşırtan bir şey söyledi: "Doktorun evlenmek istediği kız siz değilsiniz, değil mi? Olamazsınız, biliyorsunuz, o öldü."

Mrs. Harker tatlılıkla gülümseyerek cevap verdi: "Ah hayır! Benim kendi kocam var, onunla Dr. Seward'ı hiç görmeden önce, o da beni görmeden önce evlenmiştim. Ben Mrs. Harker'ım."

"O zaman burada ne yapıyorsunuz?"

"Kocam ve ben Dr. Seward'ı ziyarete geldik."

"O zaman kalmayın."

"Ama niye kalmayalım?" Bu tür bir konuşmanın Mrs. Harker için, benim için olduğundan daha hoş olmayacağını düşündüm, bu yüzden araya girdim:

"Benim herhangi birisiyle evlenmek istediğimi nereden biliyorsunuz?" Gözlerini bir an için Mrs. Harker'dan bana ve derhal ona geri çevirerek verdiği cevap oldukça aşağılayıcıydı:

"Ne ahmakça bir soru!"

"Ben hiç böyle görmüyorum, Mr. Renfield," dedi Mrs. Harker derhal beni destekleyerek. Bana ne kadar küçümseme gösterdiyse, ona da o kadar nezaket ve saygıyla cevap verdi:

"Elbette anlarsınız Mrs. Harker, bir adam ev sahibimiz kadar sevilip şereflendirilirse, onunla alakalı her şey bizim küçük camiamızda ilgi çeker. Dr. Seward sadece çalışanları ve arkadaşları tarafından değil, bazıları akli dengeleri pek de yerinde olmadığı için sebep sonuç ilişkilerini çarpıtabilecek olan hastaları tarafından da seviliyor. Ben kendim de bir akıl hastanesi sakini olduğum için, sakinlerin bazılarının *non causa* ve *ignoratio elenchi* hatalarına* yönelik aldatıcı eğilimlerini fark ediyorum."

Bu yeni gelişmeye olumlu bir şekilde baktım. Benim hayvan meraklısı delim –kendi türünden karşılaştıklarım arasında en belirgin olanı– temel felsefeden behsediyor ve bunu kibar bir centilmen edasıyla yapıyordu. Merak ediyorum Mrs. Harker'ın varlığı hafızasının bir teline mi dokunmuştu. Bu yeni evre kendiliğinden geliştiyse, ya da onun bilinçaltı etkisinden dolayı olduysa, Mrs. Harker'ın ender rastlanır bir kabiliyeti veya gücü var demektir.

Biraz daha konuşmaya devam ettik, oldukça mantıklı konuşmakta olduğunu görünce Mrs. Harker soru sorar gibi bir ifadeyle bana bakarak onu en sevdiği konuya yönlendirme cesaretini gösterip söze başladı. Yine hayrete düştüm, çünkü konuya tam bir akıl sağlığı tarafsızlığıyla eğilmişti. Hatta birtakım şeylerden bahsederken kendinden örnek verdi.

"Çünkü ben kendim de tuhaf inançları olanlara bir örneğim. Doğrusu arkadaşlarımın paniğe kapılıp benim kontrol altına alınmam için ısrar etmelerine şaşmamak ge-

---

* Şüpheli neden ve alakasız sonuçtan kaynaklanan mantıksal yanıltmacalar. (e.n.)

rekir. Hayatın kesin ve ebedi bir varlık olduğunu ve insanın, yaradılış ölçeğinde ne kadar düşük olurlarsa olsunlar çok sayıda yaşayan canlıyı tüketerek hayatı süresiz olarak uzatabileceğini zannederdim. Zaman zaman bu inancım o kadar güçleniyordu ki gerçekten bir insanın canını almayı denedim. Doktor bir olayda beni doğrulayacaktır, kendi vücudumla onun hayatını, kanı vasıtasıyla özümleyerek, tabii ki Kutsal Kitap'taki 'Kan hayattır' ifadesine dayanarak, hayati güçlerimi kuvvetlendirmek için onu öldürmeye çalışmıştım. Oysa aslında kimi devaların sağlayıcısı, gün gibi ortada olanı aşağılama noktasına kadar basitleştirdi. Doğru değil mi, doktor?" Başımı sallayarak onayladım çünkü o kadar şaşkındım ki ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemiyordum, daha beş dakika önce örümceklerini ve sineklerini yediğini gördüğümü düşünmek zordu. Saatime bakınca Van Helsing'i karşılamak üzere istasyona gitmem gerektiğini gördüm, bu nedenle Mrs. Harker'a gitme zamanının geldiğini söyledim.

Mr. Renfield'e "Hoşça kalın ve umarım sizi sık sık görebilirim, kendinize iyi bakın," dedikten hemen sonra geldi.

Buna verdiği cevap beni şaşırttı: "Hoşça kalın canım. Sizin tatlı yüzünüzü bir daha görmemek için Tanrı'ya duacıyım. O sizi kutsasın ve korusun!"

Van Helsing'i karşılamak üzere istasyona gittiğimde oğlanları geride bıraktım. Zavallı Art, Lucy hastalandığından beri ilk defa bu kadar neşeli görünüyordu ve Quincey de uzun zamandır ilk defa eski ışıltılı haline dönmüştü.

Van Helsing vagondan istekli bir oğlanın çevikliğiyle indi. Beni hemen gördü ve bana doğru atılarak dedi ki: "Ah dostum John, her şey nasıl gidiyor? Yolunda mı? Öyleyse! Çok meşguldüm, buraya geldim ve gerekirse kalacağım. Benim yapacağım her şey tamam ve anlatacak çok şeyim var. Madam Mina sende mi? Evet. Ve mükemmel kocası? Arthur ve dostum Quincey, onlar da sende mi? Güzel!"

Arabayı eve sürerken olup biteni ve benim kendi günlüğümün Mrs. Harker'ın teklifiyle nasıl yararlı hale geldiğini söylüyordum ki Profesör lafımı kesti:

"Ah o mükemmel Madam Mina! Onda bir erkeğin aklı –ona sahip olduğunda bir erkeği çok kabiliyetli yapacak bir akıl– ve bir kadının kalbi var. Yüce Tanrı bu güzel birleşimi yaratarak, onu bir amaç için biçimlendirmiş, inan bana. Dostum John, şimdiye kadar talih o kadının bize yardım etmesini sağladı, bu akşamdan sonra bu korkunç meseleyle uğraşmaması lazım. Bu kadar büyük bir riske girmesi iyi olmaz. Biz erkekler kararlıyız, dahası biz bu canavarı yok etmeye yemin etmedik mi? Ama bu bir kadının işi değil. Ona zarar gelmese bile o kadar çok dehşet yaşadıktan sonra kalbi onu yüzüstü bırakabilir ve bundan sonra hem uyanıkken sinirlerinden dolayı, hem uykularında rüyalarından dolayı acı çekebilir. Ve ayrıca, o genç bir kadın ve evleneli çok olmadı, şimdi değilse bile bir süre sonra düşünecek başka şeyleri olabilir. Bana her şeyi yazdığını söylüyorsun, o zaman bizimle birlikte müzakere etmesi lazım ama yarın bu işe elveda diyecek ve biz yalnız devam edeceğiz." Ona yürekten katıldım ve sonra o yokken ne keşfettiğimizi anlattım: Drakula'nın aldığı evin benim kendi evimin tam yanında olduğunu. Şaşırmıştı ve büyük bir kaygıya kapıldı sanki. "Ah bunu daha önceden bilseydik!" dedi. "O zaman zavallı Lucy'yi kurtarmak için ona zamanında ulaşabilirdik. Yine de, 'olmuşla ölmüşe çare yok', sizin dediğiniz gibi. Bunu düşünmeyeceğiz ve sonuna kadar gideceğiz." Sonra benim bahçe kapıma gelene kadar suskun kaldı. Akşam yemeği hazırlığı için gitmeden önce Mrs. Harker'a şöyle dedi:

"Madam Mina, dostum John'un söylediğine göre siz ve kocanız şu ana kadar olup biten her şeyi tam olarak düzene sokmuşsunuz."

"Bu ana kadar değil, Profesör," diye cevapladı hemen Mrs. Harker, "ama bu sabaha kadar."

"Ama niye bu ana kadar değil? Şimdiye kadar bütün bu küçük şeylerin ne kadar aydınlatıcı olduğunu gördük. Sırlarımızı açıkladık ve söyleyen kimse bir zarar görmedi."

Mrs. Harker kızarmaya başladı ve cebinden bir kâğıt çıkararak şöyle dedi:

"Dr. Van Helsing, bunu okur musunuz ve bunun da dahil olup olmaması gerektiğini söyler misiniz? Bu benim bugünkü kaydım. Ben de ne kadar önemsiz olursa olsun, her şeyin yazılması gerektiğini görüyorum, bunda kişisel şeylerin dışında çok az şey var. Bunun da dahil olması gerekiyor mu?" Profesör ağırbaşlı bir edayla okudu ve geri verirken şöyle dedi:

"İstemiyorsanız dahil edilmesine gerek yok ama dahil edilmesini rica ederim. Kocanızın sizi daha fazla sevmesini ve bizim, arkadaşlarınızın sizi daha fazla onurlandırmamızı, sevip saymamızı sağlar." Mrs. Harker yeniden kızararak, pırıl pırıl bir gülümsemeyle kâğıdı geri aldı.

Ve böylece artık şu ana kadar elimizdeki bütün kayıtlar tamamlanmış ve düzene sokulmuş durumda. Profesör akşam yemeğinden sonra, saat dokuzda yapmaya karar verilen toplantımızdan önce incelemek üzere bir kopyasını aldı. Diğerlerimiz zaten hepsini okumuştuk, böylece çalışma odasında toplandığımızda bütün olaylardan haberdar olarak bu korkunç ve esrarengiz düşmanla savaş planımızı düzenleyebileceğiz.

Mina Harker'ın Günlüğü

30 Eylül. – Saat altıda yediğimiz akşam yemeğinden iki saat sonra Dr. Seward'ın çalışma odasında buluştuğumuzda farkında olmadan bir kurul ya da komite oluşturduk. Dr. Seward, Profesör Van Helsing odaya girdiğinde onu masanın başına oturttu. Beni onun sağ tarafına, yanına

oturttu ve başkan yardımcısı olmamı istedi. Jonathan benim yanıma oturdu. Karşımızda Lord Godalming, Dr. Seward ve Mr. Morris vardı; Lord Godalming Profesör'ün yanında, Dr. Seward ortada oturuyordu. Profesör şöyle dedi:

"Sanıyorum, gazetelerde çıkan haberlerden hepimiz haberdarız." Hepimiz onayladık ve o şöyle devam etti:

"O halde hakkından gelmemiz gereken bu düşman hakkında bir şey söylememde yarar var. Bu durumda size bu adamın geçmişi hakkında içyüzünü öğrendiğim birtakım şeylerden bahsedeceğim. Böylece nasıl hareket etmemiz gerektiğini tartışabilir, buna göre önlemlerimizi alırız.

Vampir denilen birtakım varlıklar var, var olduklarına dair deliller var. Kendi üzücü tecrübemizin kanıtları olmasa bile, eski öğretiler ve kayıtlar aklı başında insanlara yeteri kadar kanıt vermiştir. İlk başta şüpheci olduğumu kabul ediyorum. Uzun yıllar boyunca kendimi açık fikirli olma yolunda eğitmiş olmasaydım, kafama dank edene kadar inanmayabilirdim. 'Bakın! Bakın! İspatladım, ispatladım.' Heyhat! Şimdi bildiklerimi en başta biliyor olsaydım, hatta tahmin bile ediyor olsaydım, bu kadar değerli bir ömür biz sevenlerine bağışlanırdı. Ama bu geçti ve kurtarabileceğimiz başka zavallı ruhların telef olmaması için çalışmalıyız. *Nosferatu* bir kere soktuğunda arılar gibi ölmez. Daha güçlenir ve güçlendiği için kötülük yapmak üzere daha da kuvvetlenir. Aramızdaki bu vampir o kadar güçlü ki gücü yirmi adamın gücüne eşit, şeytanlığı ölümlülerden daha fazla çünkü şeytanlığı yıllar boyu artmış; hâlâ büyücülükten destek alıyor, etimolojik kökeninden anlaşıldığına göre bu ölülerin kehanetleridir ve yaklaştığı bütün ölüler onun emrinde; o bir zalim, zalimden de öte, duygusuz bir şeytan ve onun kalbi yok; kendi etki alanı içinde doğanın güçlerini idare edebilir; fırtınayı, sisi, şimşeği; daha kötü şeylere hükmedebilir; sıçana, baykuşa ve yarasaya – güveye,

tilkiye ve kurda; büyüyebilir ve küçülebilir; bazen gözden kaybolup görünmez ve bilinmez olabilir. Bu durumda, onu yok etme mücadelemize nereden başlayacağız? Onun nerede olduğunu nasıl bulacağız ve bulduğumuzda nasıl yok edeceğiz? Dostlarım, bu çok fazla; üstlendiğimiz korkunç bir görev ve cesurları bile titretecek sonuçları olabilir. Çünkü kavgamızda kaybedersek o kazanır ve bizim sonumuz ne olur? Hayat hiçbir şey değil, ona aldırmıyorum. Ama burada kaybetmek sadece hayat ve ölüm meselesi olmayacaktır. Onun gibi oluruz, o andan itibaren onun gibi gecenin menfur şeyleri haline geliriz, kalpsiz ve vicdansız, en çok sevdiklerimizin bedenleri ve ruhlarıyla besleniriz. Cennetin kapıları bize ebediyete kadar kapanır, onları kim bize tekrar açar? Sonsuza kadar herkesin iğrendiği, Tanrı'nın güneş ışığında bir leke olarak, insanlık için ölen O'nun yanına saplanmış bir ok olarak yaşarız. Ama görevle karşı karşıyayız ve böyle bir durumda geri çekilmeli miyiz? Kendi adıma hayır diyorum, ama yaşlıyım ve hayat güneş ışığı, güzel yerleri, kuşlarının şarkıları, müziği ve aşkıyla gerilerde kaldı. Sizler gençsiniz. Bazılarınız acıyı tattı ama yine de güzel günler sizi bekliyor. Ne diyorsunuz?"

O konuşurken Jonathan benim elimi tutmuştu. Elini uzattığında içinde bulunduğumuz tehlikenin dehşet verici mahiyetinin onu alt etmesinden ne kadar da korktum, ama elinin dokunuşu o kadar güçlü, o kadar özgüvenli, o kadar kararlıydı ki bana hayat veriyordu. Cesur bir adamın eli kendini belli eder, müziğini duymak için bir kadının aşkına ihtiyaç yoktur.

Profesör'ün konuşması bittiğinde kocam gözlerimin içine baktı, ben de onunkine; aramızda konuşmaya gerek yoktu.

"Ben, Mina ve kendi adıma cevap veriyorum," dedi.

"Beni de sayın Profesör," dedi Mr. Quincey Morris, her zamanki gibi kısa ve öz cevap vererek.

"Sizinle birlikteyim," dedi Lord Godalming, "başka nedenle olmasa da Lucy'nin hatırına."

Dr. Seward başını sallamakla yetindi. Profesör ayağa kalktı ve altın haçını masanın üzerine koyduktan sonra ellerini iki yana açtı. Ben sağ elini tuttum, Lord Godalming sol elini, Jonathan sol eliyle benim sağ elimi tuttu ve Mr. Morris'e uzandı. Hepimiz el ele tutuşunca ciddi antlaşmamız gerçekleşmiş oldu. Yüreğimin buz gibi olduğunu hissettim ama geri çekilmek aklımın ucundan bile geçmedi. Yerlerimize oturduk ve Dr. Van Helsing bu ciddi işin başladığını gösteren bir çeşit neşe içinde devam etti. Hayattaki diğer bütün işler gibi ciddiyetle ve sistemli bir biçimde ele alınması gerekiyordu:

"Pekâlâ, neyle savaşmak zorunda olduğumuzu biliyorsunuz ama biz de güçsüz değiliz. Bizim kendi tarafımızda birlikteliğin gücü var – vampir türünün yoksun olduğu bir güç; bilim kaynaklarımız var, harekete geçmekte ve düşünmekte özgürüz; gün ve geceler aynı şekilde bize aittir. Aslında, gücümüz kapsamı ölçüsünde sınırsız ve onu kullanma hürriyetine sahibiz. Kendimizi bir davaya ve hiç de bencilce olmayan bir hedefe varmaya adadık. Bunlar çok şey ifade eder.

Şimdi bize karşı sıralanmış bütün güçlerin nasıl kısıtlı olduğuna ve bireyin nasıl kısıtlanamayacağına bakalım. Velhasıl, genel olarak vampirlerin ve özellikle de bu vampirin sınırlarını değerlendirelim.

Üzerinde durmamız gereken gelenekler ve batıl inançlardır. Mesele hayat memat meselesiyse, hatta hayat memat meselesinin de ötesindeyse, bunlar başlangıçta fazla görünmez. Yine de ikna olmalıyız, birincisi öyle olmamız gerekiyor çünkü kontrolümüzde başka imkân yok; ikincisi, ne de olsa bunlar, gelenek ve batıl inanç her şeydir. Vampirlere olan inanç bizim için olmasa da ne yazık ki başkaları için bunlara dayanmıyor mu? Bundan bir yıl

önce hangimiz bilimsel, kuşkucu, gerçekçi on dokuzuncu yüzyılımızın ortasında böyle bir ihtimalle karşılaşabilirdik? Hatta gözlerimizin önünde bir inancın haklı çıktığını gördük. O zaman, vampirin, onun sınırlarına ve tedavisine olan inancın şu anda aynı temele dayandığını kabul edin. Çünkü size söyleyeyim, onun, insan olan her yerde olduğu biliniyor. Antik Yunan'da, antik Roma'da, Almanya'nın her yerinde gelişiyor, Fransa'da, Hindistan'da, hatta Hersonissos'ta ve Çin'de, bizden birçok yönden uzakta, oralarda bile var ve buradalardaki halklar bugün de ondan korkar. İzlandalı vahşi savaşçının, şeytanın oğlu Hunun, Slavın, Saksonun, Macarın uyanışını izledik. O halde şu ana kadar neye göre davranmamız gerektiğini gördük ve size söyleyeyim inanışların çoğu, kendi üzücü tecrübemizde gördüklerimizle doğrulanıyor. Vampirler yaşamaya devam ediyorlar ve sadece zamanın geçmesiyle ölemiyorlar, yaşayanların kanıyla şişmanlayıp gelişiyorlar. Dahası, bizim de gördüğümüz gibi gençleşebiliyorlar, hayati yetileri güçlenebiliyor ve görünen o ki özel gıdaları bol olduğunda kendilerini yenileyebiliyorlar. Ama bu beslenme olmadan gelişemezler, onlar diğerleri gibi yemek yiyemez. Dostum Jonathan bile, haftalarca onunla birlikte yaşadığı halde, hiç yemek yediğini görmemiş, hiç! Yine Jonathan'ın gözlemlediğine göre gölgesi yok, aynada yansıması yok. Yine Jonathan'ın, kurtlara karşı kapıyı kapattığında ve onu atlı arabadan indirirken tanık olduğu gibi elinde birçok varlığın gücü var. Geminin Whitby'ye gelişinden ve köpeğin karnının yarılışından anladığımız kadarıyla kendini kurt biçimine sokabiliyor, Madam Mina'nın Whitby'de pencerede görmüş olduğu gibi yarasaya dönüşebiliyor, dostum John'un bu yakındaki evden uçtuğunu gördüğü gibi ve dostum Quincey'nin onu Miss Lucy'nin penceresinde gördüğü gibi. Kendi yarattığı sisin içinde gelebiliyor; o asil gemi kaptanı bunu ispatladı, ama bildiğimiz kadarıy-

la, yaratabildiği sisin menzili sınırlı ve sadece kendi etrafında olabiliyor. Yine Jonathan Drakula'nın şatosunda o kız kardeşleri gördüğünde, ay ışığının huzmelerinde saf toz olarak geldi. O kadar küçülebiliyor, biz kendimiz de Miss Lucy'nin huzura kavuşmadan önce mezar kapısının saç kılı kadar dar boşluğundan süzüldüğünü gördük. Bir kere yolunu bulduktan sonra, her şeyden dışarı çıkabilir veya içeri girebilir, ne kadar sıkı birleştirilmiş olsa da, hatta ateşle kaynaştırılmış olsa da, siz buna lehim diyorsunuz. Karanlıkta görebilir, bu yarısı karanlıkta olan dünya için küçük bir güç değildir. Ama dinleyin. Bütün bunları yapabilir ama yine de özgür değildir. Hayır, hatta bir kürek mahkûmundan, hücresindeki bir deliden daha fazla tutsaktır. Her istediği yere gidemez, neden olduğunu bilmiyoruz ama kendisi doğaya aykırı olmasına rağmen doğanın kanunlarının bir kısmına uymak zorunda. İlk başta, hane halkından birisi davet etmediği müddetçe hiçbir yere giremez ama ondan sonra istediği gibi girebilir. Gün ağarınca gücü, bütün kötülükler gibi kaybolur. Yalnızca bazı zamanlarda kısıtlı bir özgürlüğü olabilir. Eğer bağlı olduğu yerde değilse, kendini sadece öğlen vakti veya tam olarak güneşin doğduğu veya battığı zamanlarda değiştirebilir. Bunlar bize söylenen ve kendi kayıtlarımızda çıkarımlarımızla ispatladığımız şeyler. Dolayısıyla, Whitby'de intihar eden adamın mezarına gittiğinde gördüğümüz gibi, kendi toprak-evine, tabut-evine, cehennem-evine, kutsal olmayan yerine sahip olduğunda, kendi sınırları içinde istediğini yapabilecekken, başka bir zamanda ancak vakti geldiğinde değişebilecektir. Akan suyu ancak yavaşladığında ya da meddücezirde geçebildiği de söyleniyor. Ona sıkıntı veren bazı şeyler gücünü kaybetmesine neden oluyor, bildiğimiz üzere sarmısak gibi, kutsal şeyler gibi ve şu anda karar verirken bile hep yanımızda olan, bu sembol, benim haçım gibi şeylere karşı hiç gücü yok, bunların varlığında

çok uzaklara gider ve saygıyla susar. Onu ararken ihtiyacımız olur diye size bahsedeceğim başka şeyler de var. Tabutunun üzerine konan yabangülü dalı onun dışarı çıkmasını engeller, tabuta ateşlenen kutsal bir mermi onun gerçek ölümüne neden olur, içinden geçirilen bir kazığa gelince, bunun vereceği huzuru zaten biliyoruz, ya da kesilen başın verdiği sükûnu. Bunu gözlerimizle gördük.

Böylece, bildiğimiz şeylere itaat edersek, bu önceden-insan-olanın yaşadığı yeri bulduğumuzda, onu tabutuna hapsedip yok edebiliriz. Ama o akıllı biri. Budapeşte Üniversitesi'nden arkadaşım Arminius'tan bir kayıt tutmasını istedim ve bütün olanaklarını kullanarak onun daha önce ne olduğunu bana anlattı. Aslında, ismini Türk ülkesi sınırındaki o büyük nehir üzerinde Türklere karşı kazanmış olan Voyvoda Drakula olmalı. Eğer öyleyse, sıradan bir adam değildi, çünkü o zamanlar ve sonraki yüzyıllar boyunca, ondan, en akıllı ve en kurnaz kişi olarak, hatta 'ormanın ötesindeki ülke'nin oğullarının en cesuru olarak bahsedilmişti. Onunla mezara giden kudretli zekâ ve o çelik gibi azim şimdi bile bizim karşımızda yerini alıyor. Arminius'un dediğine göre Drakulalar büyük ve asil bir ırkmış ama zaman zaman, çağdaşları tarafından Kötü Olan'la ilişkiye girdiği iddia edilen evlatları olmuş. Hermannstadt Gölü'ne bakan dağlar arasında, şeytanın onuncu öğrenci olmaya hak kazandığı okul Scholomance'da onun sırlarını öğrenmişler. Kayıtlarda, 'stregoica' –'cadı', 'ordog' ve 'pokol'–, 'Şeytan' ve 'cehennem' gibi kelimeler geçiyor ve elyazmalarından birinde tam da bu Drakula'dan 'wampyr' olarak bahsediliyor ki biz bunu gayet iyi anlıyoruz. Bu büyük adamların ve iyi kadınların nesillerinin yattığı mezarların kutsal kıldığı toprakta yalnızca bu iğrençlik var olabilir. Bu kötülüğün bütün iyiliklerde kök salmış olmasından daha dehşet verici şeyler de var; kutsal hatıralardan yoksun topraklarda dinlenemez."

Onlar konuşurken Mr. Morris sabit gözlerle pencereye bakıyordu, derken sessizce ayağa kalkıp odadan çıktı. Bir duraklama oldu, sonra Profesör devam etti:

"Ve şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Elimizde çok fazla bilgi var ve girişimimizi planlamaya girişmeliyiz. Jonathan'ın soruşturması sonucu biliyoruz ki şatodan Whitby'ye elli kutu toprak geldi ve hepsi Carfax'a iletildi, aynı zamanda biliyoruz ki bu kutuların bir kısmı buradan taşındı. Bana öyle geliyor ki, ilk adımımız, kutuların geri kalanı halen bugün baktığımız duvarın arkasındaki evde duruyor mu, yoksa başka taşınanlar da olmuş mu diye belirlemek olmalı. Eğer olmuşsa, yapmamız gereken..."

Bu noktada ürkütücü bir olay toplantımızı böldü. Evin dışından bir tabanca sesi geldi, pencerenin camı, pencere boşluğundan sekip karşı duvara çarpan bir kurşunla parçalandı. Sanırım korkak yürekli biriyim çünkü çığlık attım. Erkeklerin hepsi ayağa fırladı, Lord Godalming pencereye atıldı ve giyotin pencerenin kanadını kaldırdı. Bunu yaptığında dışarıdan Mr. Morris'in sesini duyduk:

"Affedersiniz! Ne yazık ki sizi ürküttüm. İçeri gelip size bunu anlatacağım." Bir dakika sonra içeriye geldi ve şöyle dedi:

"Yaptığım aptalca bir şeydi ve sizden içtenlikle özür diliyorum, Mrs. Harker, ne yazık ki sizi fazlasıyla ürküttüm. Ama gerçek şu ki, Profesör konuşurken büyük bir yarasa gelip pencerenin kenarına oturdu. Şu son olaylarda lanet hayvanlar beni o kadar dehşete düşürüyor ki onlara dayanamıyorum ve akşamları geç saatlerde, bunlardan birini görünce yaptığım gibi onu vurmak için dışarı çıktım. O zaman bu yüzden bana gülüyordun Art."

"Onu vurdun mu?" diye sordu Dr. Van Helsing.

"Bilmiyorum, sanmam çünkü ormana doğru uçtu." Başka bir şey söylemeden yerine oturdu ve Profesör anlatmaya devam etti:

"Bu kutuların her birini izlemeliyiz ve hazır olduğumuzda ya bu canavarı ininde yakalamalı ya da öldürmeliyiz ya da deyim yerindeyse toprağı arındırmalıyız ki bundan böyle içinde emniyette olamasın. Böylece eninde sonunda onu öğleden günbatımına kadar insan formunda bulabilir, en zayıf olduğu zamanda onunla uğraşabiliriz.

Şimdi Madam Mina, her şey yoluna girene kadar bu sizin için son gece olacak. Siz, bizim için, böyle bir riske atamayacağımız kadar değerlisiniz. Bu gece ayrıldığımızda artık soru sormamalısınız. Zamanı gelince size anlatırız. Biz erkeğiz ve kaldırabiliriz ama siz bizim yıldızımız ve umudumuz olmalısınız, siz bizim gibi tehlikede olmadığınız müddetçe daha rahat davranabiliriz."

Bütün erkekler, Jonathan bile rahatlamış görünüyorlardı ama beni korumak için tehlikeye göğüs germeleri bana iyi bir fikir gibi gelmiyordu ve belki de güç en iyi emniyet olduğu için bu emniyetlerini azaltırdı, ama kararlarını vermişlerdi ve benim için ne kadar yenilir yutulur bir şey olmasa da bir şey söyleyemedim, beni kahramanca himaye edişlerini kabullenmek dışında.

Mr. Morris tartışmaya geri döndü:

"Kaybedecek vakit olmaması nedeniyle eve derhal bakmamızı öneriyorum. Zaman onun için çok şey ifade ediyor ve bizim hızlı hareket etmemiz başka bir kurbanı kurtarabilir."

İtiraf edeyim harekete geçme zamanı bu kadar yaklaşınca yüreğim daraldı ama bir şey söylemedim çünkü işlerine engel ya da ayak bağı olursam beni hepten müzakerelerinin dışında tutarlar diye daha çok korktum. Şimdi eve girmek için gerekli araçlarla Carfax'a gittiler.

Erkeklerin yapacağı gibi, bana gidip uyumamı söylediler, sanki bir kadın sevdikleri tehlikedeyken uyuyabilirmiş gibi! Jonathan döndüğünde bir de benim için endişelenmesin diye uzanıp uyumaya çalışayım.

Dr. Seward'ın Günlüğü

1 Ekim, sabah 4. – Tam biz evden çıkmak üzereyken bana Renfield'den onu derhal görmem için bir mesaj geldi, bana söyleyecek son derece önemli bir şeyi varmış. Haberi getiren kişiye, isteğini sabah yerine getireceğimi, o anda meşgul olduğumu söyledim. Görevli ekledi:

"Çok ısrarcı görünüyordu, beyefendi. Onu hiç bu kadar sabırsız görmemiştim. Bilmiyorum, yine de eğer onu yakında görmezseniz yine o şiddetli krizlerinden birini geçirebilir." Biliyordum ki adam bunu sebepsiz yere söylemezdi bu yüzden "Pekâlâ, şimdi gidiyorum," dedim ve diğerlerinden beni birkaç dakika beklemelerini istedim, çünkü gidip "hastamı" görmek zorundaydım.

"Beni de birlikte götür dostum John," dedi Profesör. "Senin günlüğünde okuduğum bu vaka çok ilgimi çekti ve yer yer *bizim* davamızla ilgiliydi. Onu görmeyi çok isterim, hele de akli dengesi yerinde değilken."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Lord Godalming.

"Ya ben?" dedi Quincey Morris. Kabul ettim ve koridordan hep birlikte gittik.

Onu son derece heyecanlı bir halde bulduk ama hiç bu kadar aklı başında konuştuğunu ve davrandığını görmemiştim. Kendisiyle ilgili olağandışı bir kavrayışı vardı, bu daha önce hiçbir delide görmediğim bir şeydi ve onun gerekçelerinin deli olmayanların gerekçelerini bastıracağından emindi. Hep beraber odaya girdik ama diğerleri ilk başta hiçbir şey söylemediler. İsteği benim onu akıl hastanesinden salıp eve yollamamdı. Bunu tamamen iyileşmiş olmasıyla ilgili iddialarla destekledi ve aklının başında olduğuna dair kanıtlar ileri sürdü.

"Arkadaşlarınıza sesleniyorum," dedi, "belki, benim vakamla ilgili bir karara varabilirler. Bu arada, beni tanıştırmadınız." O kadar şaşkındım ki o anda akıl hastanesin-

deki bir deliyi tanıştırmanın tuhaflığını fark etmemiştim; ayrıca, adamın tavırlarında belirgin bir vakar vardı, eşitlik alışkanlığımla derhal onu yanımdakilerle tanıştırdım: "Lord Godalming, Profesör Van Helsing, Texas'tan Mr. Quincey Morris, Mr. Jonathan Harker, Mr. Renfield." Her biriyle el sıkıştı, hepsiyle sırayla konuştu:

"Lord Godalming, Windham'da babanızı destekleme onuruna nail olmuştum, unvanını sizin taşıyor olmanızdan anladığıma göre artık aramızda değil, buna üzüldüm. Onu tanıyan herkes tarafından sevilir, sayılırdı ve duyduğuma göre gençliğinde, derbi gecelerinde çok içilen alevli rom kokteylini icat etmiş. Mr. Morris, muhteşem eyaletinizle* gurur duyuyor olmalısınız. Birliğe katılması, Kutuplarla Dönenceler** yıldızlı ve çubuklu bayrakla ittifaklar kurduğunda, bundan sonra geniş kapsamlı etkileri olacak bir örnekti. Politik bir efsane olarak Monroe doktrini hak ettiği yeri aldığında, antlaşmanın kudreti, genişleme için muazzam bir itici güç sağlayabilir. Van Helsing'le tanışma şerefi karşısında kim ne diyebilir? Beyefendi, geleneksel bir tanışmanın bütün kalıplarını göz ardı etmiş olduğum için özür dilemeyeceğim. Bir birey, beyin maddesinin kesintisiz gelişimi hakkında yaptığı keşifle tedavi biliminde devrim yarattığında geleneksel kalıplar, onu bir sınıfla sınırlandırmış gibi olacağı için uygun düşmez. Siz beyefendiler, uyruklarınızla, kalıtımlarınızla veya sahip olduğunuz doğal yeteneklerinizle ilerleyen dünyada kendi yerlerinizi almaya uygun kişilersiniz, tam anlamıyla özgürlüklerine sahip kişilerin en azından çoğu kadar aklı başında olduğuma dair sizleri tanıklığa davet ediyorum. Ve eminim ki siz, Dr. Seward, hümanist ve adli tıpçı, aynı zamanda da bir bilimadamı olarak, benimle ilgilenirken, istisnai durumda olduğumu göz önünde bulundurmanın ahlaki bir görev

---

* Texas 1845'te Amerika Birleşik Devletleri'ne katıldı. (e.n.)

** Alaska ve Hawaii. (e.n.)

olduğunu kabul etmelisiniz." Bu son çağrıyı belli bir cazibe içeren kibar bir haklılık edasıyla yapmıştı.

Sanırım hepimiz sersemlemiştik. Ben kendi adıma, adamın karakteri ve geçmişi hakkında bildiklerime rağmen, mantığının düzeldiği kanısındaydım ve aklı başında olduğu konusunda ikna olduğumu ve sabah bırakılması için gerekli formaliteleri tamamlayacağımı söylemek için güçlü bir dürtü hissetmiştim. Yine de böyle ciddi bir beyanda bulunmadan beklemeyi daha uygun buldum, çünkü bu hastanın ani değişikliklere eğilimli olduğunu önceden biliyordum. Hızla düzelmekte olduğunu, sabah onunla daha uzun sohbet edeceğimi, o zaman arzularını yerine getirmek için ne yapacağıma karar vereceğimi söyleyerek genel bir ifade kullanmakla yetindim. Bu onu hiçbir suretle tatmin etmedi ve hemen şöyle dedi:

"Korkarım Dr. Seward, benim isteğimi pek kavrayamadınız. Ben hemen gitmeyi arzu ediyorum – burada – şimdi – tam şu saatte – şu dakikada – mümkünse. Zaman sıkıştırıyor, yaşlı tırpancıyla yaptığımız zımni anlaşmaya göre sözleşmenin özü bu. Böyle basit ama yine de çok önemli bir arzunun yerine getirilmesini sağlamak için Dr. Seward gibi bu kadar beğenilen bir hekime sunmak yeterlidir sanırım." Hevesle bana baktı ama yüzümdeki olumsuz ifadeyi görünce diğerlerine döndü ve onları dikkatle inceledi. Yeterli bir karşılık bulamayınca devam etti:

"Tahminimde yanılmış olabilir miyim?"

"Öyle oldu," dedim dürüstçe ama aynı zamanda bunun çok gaddarca olduğunu hissettim. Uzun bir suskunluk oldu, sonra yavaşça dedi ki:

"O zaman sanırım talep nedenimi değiştirmem gerek. Tavizde bulunmanızı, lütfunuzu, ayrıcalık tanımanızı, ne derseniz isteyeyim. Böyle bir durumda istirham etmekten kaçınmıyorum, kişisel nedenlerle değil ama başkalarının iyiliği için. Size bütün nedenlerimi sunmaya yetkili değilim

ama onların iyi şeyler olduğu, sağlam ve özverili olduğu ve görev aşkıyla ortaya çıktığı konusunda sizi temin ederim. Beyefendi, yüreğime bakabilseydiniz, beni harekete geçiren tüm hassasiyetleri tasvip ederdiniz. Hatta daha fazlası, beni dostlarınız arasında en iyi ve ahlaklı olanlardan biri olarak kabul ederdiniz." Yine hevesle hepimize baktı. Benimsediği entelektüel yöntemle bu ani değişiminin yine deliliğinin farklı bir evresi olduğuna inancım artıyordu, bu yüzden bir müddet daha böyle gitmesine karar verdim, çünkü tecrübelerimle biliyordum ki bütün deliler gibi sonunda kendini ele verecekti. Van Helsing gözünü dikmiş azami bir dikkatle ona bakıyordu, bakışlarındaki sabit konsantrasyonla gür kaşları neredeyse bitişmişti. Renfield'le konuştuğu ses tonu beni o anda şaşırtmamıştı, ancak sonradan düşününce şaşırdım çünkü dengiyle konuşur gibiydi:

"Bu gece serbest kalmak istemenizin gerçek nedenini dürüstçe söyleyemez misiniz? Taahhüt ederim ki, beni, önyargısız bir yabancıyı bile ikna ederseniz, açık fikirli Dr. Seward kendini riske atarak ve kendi sorumluluğuyla aradığınız ayrıcalığı verecektir." Renfield üzgün bir halde ve acı bir pişmanlık ifadesiyle başını salladı. Profesör devam etti:

"Gelin beyefendi, kendiniz düşünün. Bizi eksiksiz mantığınızla etkilemeye çalıştığınıza göre, en üst seviyede mantıklı olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Tam da bu kusurunuzdan dolayı henüz tıbbi tedaviden tahliye edilmediğinize göre, aklı başında olduğundan şüphe etmemiz için bir nedenimiz olan siz, bunu yapıyorsunuz. En aklı başında yolu izleme çabalarımıza yardım etmezseniz, sizin bizim üzerimize yüklediğiniz görevi nasıl yerine getirebiliriz? Akıllı olun ve bize yardım edin, eğer elimizden gelirse isteğinizi yerine getirmek için size yardımcı olalım." Renfield hâlâ başını sallıyordu ve şöyle dedi:

"Dr. Van Helsing, söyleyecek bir şeyim yok. Argümanınız eksiksiz ve konuşmak için özgür olsaydım bir an için tereddüt etmezdim, ama bu meselede kendi efendim değilim. Sizden ancak bana güvenmenizi isteyebilirim. Eğer reddedilirsem sorumluluk bana ait değildir." Hadiseye bir son verme vakti geldiğini düşünmüştüm çünkü çok komik bir şekilde vahim hale gelmişti, bu yüzden kapıya doğru gittim ve sadece şöyle dedim:

"Gelin dostlarım, yapacak işlerimiz var. İyi geceler."

Fakat ben kapıya yaklaştığımda hastada yeni bir değişim meydana geldi. Bana o kadar çabuk yaklaştı ki bir an için yeni bir öldürme girişiminde bulunacağından korktum. Gerçi korkularım yersizdi, çünkü iki elini yalvarır gibi havaya kaldırdı ve duygulandırıcı bir tavırla talebini yineledi. Aşırı duygusallığının onun aleyhine işlediğini, bizi eski ilişkilerimize geri götürdüğünü görünce, duygularını daha da açığa vurdu. Van Helsing'e göz attım ve gözlerinden benimle aynı kanaatte olduğunu anladım, bu yüzden tavrımda sertleşmediysem de daha kararlıydım ve hareketlerinin boşuna olduğunu ifade eden bir jest yaptım. Onda daha önce de, o zamanlar üzerinde çok düşündüğü bir istekte bulunacağında, mesela bir kedi istediğinde aynı şekilde sürekli artan bir heyecan görmüştüm ve bu olayda da aynı asık yüzlü uysallığa düşeceğini görmeye hazırdım. Beklentim gerçekleşmemişti çünkü ricası kabul görmeyince çılgına döndü. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yukarı kaldırarak dokunaklı bir yalvarmayla birbirine vurdu ve yanaklarından gözyaşları dökülürken, ağzından bir yakarış seli döküldü; yüzü ve vücudu çok derin duygular ifade ediyordu:

"Size yalvarıyorum, Dr. Seward, ah size yakarıyorum, derhal beni buradan çıkarın. Beni nasıl ve nereye yollarsanız yollayın, yanıma kamçılı zincirli bekçiler verin, beni deli gömleğiyle bağlasınlar, kelepçelesinler, bileklerimi zin-

cirlesinler, isterlerse hapse atsınlar ama lütfen buradan çıkayım. Beni burada tutarak ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Kalbimin derinliklerinden konuşuyorum, ruhumun derinliklerinden. Kime ya da nasıl kötülük ettiğinizi bilmiyorsunuz ve ben söyleyemem. Çok üzgünüm! Söyleyemem. Bütün kutsal saydıklarınız – bütün sevdikleriniz – yiten aşkınız – yaşayan umutlarınız, Yüce Tanrı aşkına, beni buradan çıkarın ve ruhumu günahtan kurtarın! Beni duyamıyor musunuz yahu? Anlayamıyor musunuz? Hiç öğrenmeyecek misiniz? Artık aklı başında ve dürüst olduğumu, çılgın bir kriz geçiren bir deli olmadığımı ama ruhu için mücadele eden aklı başında bir adam olduğumu bilmiyor musunuz? Ah, duyun beni! Duyun beni! Bırakın gideyim, bırakın gideyim, bırakın gideyim!"

Bu ne kadar devam ederse o kadar vahşileşeceğini ve bir nöbet geçireceğini düşündüm, bu yüzden onu elinden tutup kaldırdım.

"Gelin," dedim sert bir şekilde, "artık yeter, çok uzadı. Yatağınıza yatın ve daha sağduyulu davranmaya çalışın."

Birdenbire durdu ve birkaç saniye bana dikkatlice baktı. Sonra tek bir söz söylemeden ayağa kalktı ve yatağa ilerleyerek kenarına oturdu. Daha önceki olaylarda olduğu gibi beklediğim çöküş gerçekleşmişti.

Ben ekibin son kişisi olarak odadan çıkarken, usulca, terbiyeli bir sesle bana dedi ki:

"İleride Dr. Seward, bu akşam sizi ikna etmek için elimden geleni yaptığımı aklınızda tutarak bana hakkımı vereceğinize inanıyorum."

XIX. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü

1 Ekim, sabah 5. – Ekiple beraber araştırmaya içim rahat bir şekilde gittim, çünkü sanırım Mina'yı hiç bu kadar güçlü ve sağlıklı görmemiştim. Geride durup işi biz erkeklerin yapmasına razı olduğu için çok memnunum. Bu korkunç işe bulaşmış olması bana bir şekilde ürkütücü geliyordu, ama artık işi bittiğine göre ve bütün hikâyenin her yönüyle derlenip toplanması onun enerjisi, aklı ve öngörüsü sayesinde olduğuna göre, rahatlıkla kendi görevinin bittiğini hissedebilir ve böylece geri kalanını bize bırakabilir. Sanırım Mr. Renfield hadisesi hepimizi altüst etmişti. Odasından çıkıp çalışma odasına gelene kadar kimse bir şey söylememişti. Sonra Mr. Morris Dr. Seward'a şöyle dedi:

"Jack, eğer o adam blöf yapmaya çalışmıyor idiyse, gördüğüm en aklı başında deli olmalı. Emin değilim ama inanıyorum ki ciddi bir amacı vardı ve eğer öyleyse, bu şansı elde edememiş olması onun için kötü olmuştur." Lord Godalming ve ben sessizdik ama Dr. Van Helsing ekledi:

"Dostum John, deliler konusunda benden daha çok şey biliyorsun ve bundan memnunum, çünkü korkarım karar verecek olan ben olsaydım, son histerik patlamasından önce onu serbest bırakırdım. Ama yaşıyor ve öğreniyoruz, şimdiki görevimizde de dostum Quincey'nin söyleyeceği

gibi riske girmememiz gerekir. Her şey olduğu gibi güzel." Dr. Seward dalgın bir halde ikisini birden cevapladı:

"Bilmiyorum ama bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Adam sıradan bir deli olsaydı ona güvenebilirdim ama Kont'la o kadar belirgin bir şekilde ilişkili ki kaprislerini destekleyerek yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Bir kedi için aynı hararetle yalvardığını, sonra da dişleriyle boğazımı yırtmaya çalıştığını unutamıyorum. Bunun yanı sıra, Kont'tan 'lord ve efendi' olarak bahsetti ve ona şeytanca işlerinde bir yardımda bulunmak için dışarı çıkmak istiyor olabilir. Bu korkunç şeye yardım edenler kurtlar, sıçanlar ve kendi cinsleri olduğuna göre hatırı sayılır bir deliyi kullanacak kadar da alçalacaktır. Buna rağmen kesinlikle dürüst görünüyordu. Umarım doğru olanı yapmışızdır. Bunlar, önümüzdeki çetrefil işle birleşince insanın sinirini bozmaya yetiyor." Profesör ona yaklaştı, elini omzuna koyarak kendi ağırbaşlı, nazik tarzıyla dedi ki:

"Dostum John, hiç korkma. Çok üzücü ve korkunç bir vakada görevimizi yapmaya çalışıyoruz, ancak en iyisi olduğuna inandığımız şekilde davranabiliriz. Yüce Tanrı'nın merhametinden başka umut edecek neyimiz var?" Lord Godalming birkaç dakikalığına ayrılmış, ama şimdi dönmüştü. Küçük gümüş bir düdük göstererek dedi ki: _

"O eski yer sıçanlarla dolu olmalı ve eğer öyleyse çaresi hazır." Duvarı geçerek eve yöneldik, ay ışığı parladığında bahçedeki ağaçların gölgelerinde kalmaya özen gösterdik. Verandaya geldiğimizde Profesör çantasını açtı ve içinden bir sürü şey çıkardı, bunları merdivenlere yaydı, belli ki herkes için birer tane olmak üzere dört küçük gruba ayırdı. Sonra konuşmaya başladı:

"Dostlarım, feci bir tehlikenin ortasına atılıyoruz ve çok çeşitli silahlara ihtiyacımız var. Düşmanımızın güçleri yalnızca zihinsel değil. Unutmayın ki yirmi adamın gücüne sahip, bizim boyunlarımızın ve soluk borularımızın sıradan

olmasına, bu yüzden de kırılabilmesine ve ezilebilmesine rağmen, onunkiler insan gücüyle başa çıkılabilecek gibi değil. Daha güçlü bir adam ya da bir grup adam toplam olarak ondan daha güçlü olsa da, bazen onu tutabilirler ama ona, onun bize zarar vereceği kadar zarar veremezler. Bu yüzden kendimizi onun dokunuşundan korumak zorundayız. Bunu kalbinize yakın tutun," –konuşurken gümüş bir haçı yerinden kaldırdı ve en yakınında ben olduğum için bana uzattı– "bu çiçekleri boynuna geçir" –bu sırada bana solmuş sarmısak çiçeklerinden yapılma bir çelenk uzattı– "bu tabanca ve bu bıçak ve hepsine yardımı olması için göğsünüze bağlayabileceğiniz bu küçük elektrik lambaları daha dünyevi düşmanlar için; hepsi için ve son olarak en önemlisi, gereksiz yere kutsallığını bozmamamız gereken bu."

Bu bir parça Komünyon ekmeğiydi, bir zarfa koyup bana verdi. Her birimiz aynı şekilde teçhizatlandık. "Şimdi," dedi, "dostum John, maymuncuklar nerede? Eğer kapıyı açabilirsek daha önce Miss Lucy'nin evindeki gibi pencereden girmemize gerek kalmaz."

Dr. Seward bir iki maymuncuk denedi, bir cerrah olarak mekanik mahareti işine yarıyordu. Hemen uyan bir tane buldu, birazcık ileri geri oynatınca sürgü teslim oldu ve paslı bir çangırtıyla geri düştü. Kapıyı zorladık, paslı menteşeler gıcırdadı ve yavaşça açıldı. Dr. Seward'ın günlüğünde aktardığı Miss Westenra'nın mezarının açılmasının gözlerimde canlanan görüntüsü kadar ürkütücüydü, sanıyorum diğerleri de aynı düşünceyle sarsıldılar çünkü hep birlikte geri çekildiler. İlk harekete geçen Profesör oldu ve açık kapıdan içeriye girdi.

Eşikten geçerken "*In manus tuas, Domine!*"* diyerek haç çıkardı. Lambalarımızı yaktığımızda yoldan dikkat

---

* Van Helsing burada İsa'nın son sözlerini tekrarlıyor. Luka (23:46): "İsa yüksek sesle, 'Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!' diye seslendi." *Kutsal Kitap,* Yeni Antlaşma, Kitab-ı Mukaddes Yayınları, 2009. (e.n.)

çekmemek için arkamızdan kapıyı kapattık. Profesör, aceleyle çıkmamız gerekirse içeriden kapıyı açamayabiliriz diye kilidi dikkatlice yokladı. Sonra hepimiz lambalarımızı yakarak araştırmamıza başladık.

Minicik lambalardan çıkan ışık tuhaf biçimler oluşturuyor, huzmeler kesiştikçe gövdelerimiz iri gölgeler halinde düşüyordu. Aramızda birisi daha olduğu hissinden kurtulamıyordum. Sanıyorum bu tatsız mekân Transilvanya'daki o feci tecrübeyi bana yeniden güçlü bir şekilde hatırlatmıştı. Galiba bu duygu hepimizde aynıydı çünkü diğerleri de benim yaptığım gibi her seste ve her yeni gölgede arkalarını kolluyorlardı.

Her yerde kalın bir toz tabakası vardı. Görünüşe bakılırsa, zeminde yakın zamanda oluşmuş ayak izlerinin olduğu yerler hariç, bir parmak toz birikmişti; lambamı indirip baktığımda ayak izlerinin tozu kaldırdığı yerlerde iri başlı çivileri görebiliyordum. Duvarlar tozdan kabarmış gibi duruyordu ve köşelerde bol miktarda örümcek ağı vardı, bunların üzerinde o kadar toz birikmişti ki yırtık paçavralara benziyorlardı. Holdeki bir masanın üzerinde bir tomar anahtar ve her birinin üzerinde zaman içinde sararmış etiketler vardı. Birkaç kere kullanılmışlardı çünkü masanın üzerinde, Profesör anahtarlardan birini kaldırdığında tozdan battaniyenin üzerinde oluşan iz gibi birkaç iz daha vardı. Bana dönerek şöyle dedi:

"Burayı biliyorsunuz Jonathan. Planlarını kopyaladınız ve en azından bizden daha iyi biliyorsunuz. Şapele giden yol hangisi?" Daha önceki gelişimde girememiş olmama rağmen ne yönde olduğuna dair bir fikrim vardı, böylece yolu gösterdim ve birkaç yanlış sapıştan sonra kendimi alçak, kemerli, demir şeritlerle nervürlenmiş bir meşe kapının karşısında buldum. "İşte bu nokta," dedi Profesör, evin alımıyla ilgili orijinal yazışmalarımın olduğu dosyadan kopyalanmış küçük bir planının üzerine fe-

nerini doğrulturken. Biraz uğraşıp tomarın içinden anahtarı bulup kapıyı açtık. Biraz tatsızlığa hazırdık çünkü biz kapıyı açarken, aralıklardan baygın, leş gibi bir hava geliyordu ama hiçbirimiz böyle bir koku beklemiyorduk. Diğerleri Kont'u yakından görmemişti ve ben gördüğümde, ya kendi dairesinde varoluşunun oruç evresindeydi, ya da taze kanla şişmiş haldeydi, o zaman harabe halinde bir binada açık havadaydı; halbuki burası küçük ve kapalı bir mekândı ve uzun süre kullanılmamaktan dolayı hava durgun ve kirliydi. Kirli havadan mikroplu gibi bir toprak kokusu yayılıyordu. Ama kokunun kendisini nasıl tarif etsem ki? Sadece ölümün illetlerinden, kanın keskin ve acı kokusundan oluştuğu için değil, ayrıca sanki çürümenin kendisi çürümüş gibiydi. Pöf! Düşünmek bile midemi bulandırıyor. O canavarın verdiği her nefes orada asılı kalıyor ve iğrençliğini yoğunlaştırıyor gibiydi.

Sıradan koşullarda böyle bir leş kokusu girişimimizin sonunu getirirdi ama bu sıradan bir vaka değildi ve içinde bulunduğumuz yüce ve dehşetli amaç bize adeta salt fiziksel kaygıların üzerinde bir güç veriyordu. İlk mide bulandırıcı koku dalgasını izleyen istem dışı kasılmadan sonra hepimiz sanki o mide bulandırıcı yer bir gül bahçesiymiş gibi işimize koyulduk.

Oranın hassas bir incelemesini yapmaya başlarken Profesör şöyle dedi:

"Yapılacak ilk iş kaç tane kutunun kaldığına bakmak olacak, sonra geri kalanlara ne olduğu hakkında bir ipucu elde edebilmek için her delik, her köşe ve her yarığı incelemeliyiz." Kaç tane kaldığını anlamak için bir bakış yeterliydi çünkü sandıklar çok havaleliydi ve yanılmak imkânsızdı.

Elli taneden sadece yirmi dokuz tane kalmıştı! Birden korktum çünkü Lord Godalming'in aniden dönüp kemerli kapıdan dışarı, öte tarafındaki karanlık koridora

baktığını gördüm, ben de baktım ve bir an için kalbim durdu. Bir yerlerde, sanki gölgenin içinden bakmakta olan Kont'un kötü yüzünün hatlarını görür gibi oldum, burnun çıkıntısı, kırmızı gözler, kırmızı dudaklar ve feci solgunluk. Sadece bir an içindi çünkü Lord Godalming, "Bir yüz gördüğümü sandım ama sadece gölgelermiş," diyerek araştırmasına geri döndü; fenerimi o yöne çevirdim ve koridora çıktım. Orada kimse yoktu ve hiçbir köşe, kapı, herhangi bir açıklık olmadığı, sadece koridorun kunt duvarları olduğu için saklanacak hiçbir yer yoktu, *onun* için bile. Korkunun hayal gücüne yardımı olarak kabul ettim ve bir şey söylemedim.

Birkaç dakika sonra Morris'in birdenbire incelemekte olduğu bir köşede bir adım geri attığını gördüm. Hepimiz hareketlerini gözlerimizle takip ettik çünkü kuşkusuz sinirlerimiz gerilmeye başlamıştı ve küçük yıldızlar gibi pırıldayan fosforlu bir kütle gördük. Hepimiz içgüdüsel olarak geri çekildik. Her yer sıçanlarla dolmaya başladı.

Bir iki dakika dehşet içinde kaldık, böyle bir tehlikeye karşı hazırlıklı olan Lord Godalming'e şükürler olsun. Dr. Seward'ın dışarıdan tarif ettiği ve benim de bizzat gördüğüm demir nervürlü meşe kapıya koşarak, anahtarı kilidin içinde çevirdi, iri sürgüleri çekti ve kapıyı ardına kadar açtı. Sonra cebinden küçük gümüş düdüğünü çıkarıp alçak, tiz bir sesle öttürdü. Bu Dr. Seward'ın evinin arkasında köpeklerin cıyaklamasıyla cevaplandı ve bir dakika kadar sonra üç tane terrier evin köşesinden fırlayarak döndü. Bilinçsizce hepimiz kapıya doğru ilerlemiştik ve biz hareket ederken yerdeki tozun üzerinde izler olduğunu fark ettim; dışarı çıkarılan kutular bu yönde çıkarılmıştı. Geçen bir dakikalık sürede bile sıçanların sayısı çok artmıştı. Bir anda oraya doluşmuşlardı sanki; fener ışığı onların hareket eden koyu renk gövdeleri ve ışıldayan uğursuz gözleri üzerinde parlayınca burası ateş-

böceği dolu bir toprak parçası gibi gözüktü. Köpekler atıldı ama eşikte birdenbire durup hırlamaya başladılar sonra aynı anda burunlarını kaldırıp çok hazin bir uluma tutturdular. Sıçanlar binlerle artmaya başladı ve biz dışarı çıktık.

Lord Godalming köpeklerden birini kaldırdı, onu içeriye taşıyarak yere bıraktı. Köpeğin ayakları yere değer değmez cesareti yerine geldi ve kendi doğal düşmanlarına saldırmaya başladı. Önünden öyle hızla kaçıştılar ki o daha birkaç tanesinin canını alamadan ve aynı şekilde kaldırılan diğer köpekler de daha pek bir şey yakalayamadan bütün sıçanlar kayboldu.

Onların gidişiyle sanki mevcut bir kötülük oradan ayrılmış gibi oldu çünkü köpekler oyun oynuyor, neşeyle havlıyor, perişan düşmanlarının üzerine atlıyor, onları tekrar tekrar ters çeviriyor ve şiddetle sallayarak havaya fırlatıyorlardı. Hepimizin neşesi yerine gelmişti sanki. Şapel kapısının açılıp ölüm atmosferinin dağılmasından mı, kendimizi açıkta bulmanın verdiği rahatlıktan mı bilmiyorum ama ürkütücü gölge sanki bir giysi gibi üzerimizden kesinlikle kayıp gitmişti ve kararlılığımız zerre kadar azalmadığı halde, gelişimiz korkunç anlamından bir şeyler kaybetmişti. Dış kapıyı kapattık, demirledik, kilitledik ve köpekleri de yanımıza alarak evi araştırmaya başladık. Olağandışı toz yığınları haricinde hiçbir yerde bir şey bulamadık ve benim ilk ziyaretimden kalan ayak izlerim dışında toz ellenmemişti. Köpekler bir kere bile herhangi bir huzursuzluk belirtisi göstermedi ve şapele döndüğümüzde bile sanki bir yaz günü ormanda tavşan avındalarmış gibi etrafta zıpladılar.

Ön taraftan çıktığımızda sabah doğu tarafından aydınlanmaya başlamıştı. Dr. Van Helsing tomardan giriş kapısının anahtarını almıştı ve kapıyı uygun biçimde kilitledi, işi bittiğinde anahtarı cebine koydu.

"Şu ana kadar," dedi, "gecemiz fazlasıyla başarılı oldu. Korktuğum gibi bizlere bir zarar gelmedi, yine de kaç tane kutunun eksik olduğunu tespit ettik. Her şeyden çok sevindiğim şey, tatlı Madam Mina'mızı buraya getirmeden, ilk ve belki de en zor ve tehlikeli adımımızı başarıyla atmış olduk; uyurken veya uyanıkken düşünceleri hiçbir zaman unutamayacağı görüntüler, sesler ve korkunç kokularla sıkıntıya girerdi. Öğrendiğimiz bir ders daha, bu husus *a particulari** tartışılabilirse, Kont'un emrindeki vahşi hayvanların kendileri, onun manevi gücüne sahip değiller; zira bakın, onun çağrısına gelen bu sıçanlar, tıpkı sen gitmeye kalkıştığında ve o zavallı anne ağladığında şatosunun tepesinden çağırdığı kurtlar gibi, ona geldikleri halde, dostum Arthur'un bu küçücük köpeklerinden aceleyle kaçıştılar. Önümüzde başka meseleler var, başka tehlikeler, başka korkular ve bu canavar... Bu gece hayvanlar dünyasındaki gücünü tek ya da son sefer kullanmadı. Başka bir yere gitmiş olmalı. İyi! Bu insan ruhları uğruna oynadığımız satranç oyununda bazı açılardan bize 'şah' diye bağırma fırsatını verdi. Şimdi eve gidelim. Güneş doğmak üzere ve ilk geceki işimizden memnun olmak için nedenlerimiz var. Bunu takip edecek birçok günümüz ve gecemiz olabilir, tehlikelerle dolu olsa bile devam etmeli ve hiçbir tehlikeden kaçmamalıyız."

Eve döndüğümüzde, uzaktaki bir koğuşta zavallı bir yaratığın çığlığı ve Renfield'in odasından gelen hafif bir inleme sesi dışında ortalık sessizdi. Kuşkusuz zavallı biçare, delilerin yaptığı gibi gereksiz acı düşüncelerle kendine işkence ediyor olmalıydı.

Kendi odamıza parmak uçlarıma basarak girdim, Mina uyuyordu, o kadar yavaş nefes alıyordu ki duymak için

---

* (Lat.) *Argumentum a particulari ad universal.* Tek bir örneğin daha genel bir hakikati ortaya koyabileceği savını ifade eden bir özdeyiş. (e.n.)

kulağımı yaklaştırdım. Her zamankinden daha solgun görünüyor. Umarım bu akşamki toplantı sinirlerini bozmamıştır. Gelecekteki işlerimizin ve hatta müzakerelerimizin dışında kalmasına gerçekten minnettarım. Bir kadının dayanamayacağı kadar büyük bir yük. Başta öyle düşünmüyordum ama şimdi işin aslını biliyorum. Bu yüzden karar verildiğine memnunum. Duymaktan korkacağı şeyler olabilir, yine de bunları ondan gizlemek, eğer gizlenen bir şeyler olduğundan şüphelenirse, ona söylemekten daha kötü olabilir. Bundan sonra yaptığımız işler onun için kapalı bir kutu olacak, her şeyin bittiğini, dünyanın cehenneme ait bir canavardan kurtarıldığını söyleyebileceğimiz ana kadar. Tahmin ediyorum ki bizim birbirimize duyduğumuz güvenden dolayı sessiz durmaya başlamak zor olacaktır, ama kararlı olmalıyım, yarın bu akşam olanlar konusunda hiçbir şey söylemeyeceğim ve olup bitenler hakkında konuşmaktan kaçınacağım. Onu rahatsız etmemek için kanepede dinleneceğim.

1 Ekim, daha sonra. – Sanırım çok fazla uyumamız kaçınılmazdı çünkü gündüz hummalı geçmiş ve gece hiç dinlenmemiştik. Mina bile bunun yorgunluğunu hissetmiş olmalıydı çünkü güneş epey yükselene kadar uyumuş olmama rağmen ondan önce uyanmıştım ve onu uyandırmak için iki veya üç kere seslenmem gerekmişti. Doğrusu, o kadar derin uyuyordu ki birkaç saniyeliğine beni tanımadı ve yüzüme bir kâbustan uyandırılmış gibi boş bir dehşetle baktı. Yorgunluktan şikâyet etti ve günün geç saatlerine kadar dinlenmesi için bıraktım. Şimdi yirmi bir kutunun taşındığını biliyoruz ve eğer bunlar taşınırken birkaç tanesi birden götürüldüyse, bunların hepsini takip edebileceğiz. Bu tabii ki işimizi büyük ölçüde kolaylaştıracak ve bu işle ne kadar çabuk ilgilenirsek o kadar iyi olur. Bugün Thomas Snelling'i arayacağım.

Dr. Seward'ın Günlüğü

1 Ekim. – Profesör'ün odama gelişiyle uyandığımda neredeyse öğlen oluyordu. Her zamankinden daha mutlu ve neşeliydi ve açıkça görülüyordu ki dün geceki iş, aklındaki düşüncelerin ağırlığını biraz hafifletmişti. Gecenin macerasını gözden geçirirken birdenbire şöyle dedi:

"Hastan çok ilgimi çekiyor. Bu sabah viziteye seninle birlikte gelebilir miyim? Ya da sen çok meşgulsen, mümkünse ben yalnız da gidebilirim. Bir delinin felsefe konuştuğunu ve bu kadar aklı başında mantık yürüttüğünü görmek benim için yeni bir tecrübe." Acilen yapmam gereken işlerim vardı, bu yüzden tek başına giderse memnun olacağımı, aksi taktirde onu bekletmek zorunda kalacağımı söyledim, sonra bir görevli çağırıp gerekli talimatı verdim. Profesör odadan ayrılmadan önce hastamdan yanlış bir intiba edinmemesi için uyardım. "Ama," diye cevapladı, "onun kendisi ve canlı şeyleri tüketmesi konusundaki hezeyanı hakkında konuşmasını istiyorum. Senin düne ait günlüğünden gördüğüm kadarıyla Madam Mina'ya bir zamanlar böyle bir inancı olduğunu söylemiş. Neden gülümsüyorsun dostum John?"

"Affedersiniz," dedim, "ama cevap burada." Elimi daktilo edilmiş kâğıtların üzerine koydum. "Aklı başında ve eğitimli delimiz eskiden hayatı nasıl *tükettiğini* ifade ettiğinde, ağzı Mrs. Harker odaya girmeden hemen önce yediği sinekler ve örümceklerle tiksindirici bir haldeydi." Van Helsing de karşılık olarak gülümsedi. "İyi!" dedi. "Hafızan iyi dostum John. Hatırlamalıydım. Yine de akıl hastalıkları araştırmalarını büyüleyici kılan, tam da bu düşünce ve hafıza sapmaları. Belki de, bu delinin çılgınlıklarından, en bilgelerin öğretilerinden öğrendiğimdem daha fazlasını öğrenirim. Kim bilir?" Ben işime devam ettim ve çok geçmeden elimdekini bitirdim. Doğrusu kısa zaman geçti gibi gelmişti ama Van Helsing çalışma odama geri gelmişti. Kapıda dururken "Böldüm mü?" diye kibarca sordu.

"Katiyen," diye cevapladım. "İçeri gelin. İşim bitti ve müsaitim. Şimdi isterseniz sizinle gelebilirim."

"Gerek yok, onu gördüm!"

"Eee?"

"Korkarım bana pek değer vermiyor. Görüşmemiz kısa sürdü. Odaya girdiğimde odanın ortasında bir taburede oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı, yüzünde aksi bir memnuniyetsizlik vardı. Onunla elimden geldiği kadar neşeyle konuştum ve olabildiğince saygılı davrandım. Hiçbir şekilde cevap vermedi. 'Beni tanımadınız mı?' diye sordum. Cevabı rahatlatıcı olmadı: 'Sizi yeteri kadar tanıyorum, siz o aptal ihtiyar Van Helsing'siniz. O aptalca beyin teorilerinizi alıp başka yere gitseniz keşke. Bütün kalın kafalı Hollandalılara lanet olsun!' Başka bir şey söylemedi ve somurtkanlıkta direterek sanki odada yokmuşum gibi bana kayıtsız kalarak oturdu. Bu sefer bu şekilde ayrılıp bu çok akıllı deliden birçok şey öğrenme şansını böylece kaybettiğime göre, yapabilirsem gidip tatlı Madam Mina'yla edeceğim hoş bir sohbetle kendimi neşelendireyim. Dostum John, artık acı çekmeyeceği, bizim feci şeylerimiz yüzünden endişelenmeyeceği için anlatılamayacak kadar seviniyorum. Onun yardımını özleyeceğimiz halde böylesi daha iyi."

"Bütün kalbimle size katılıyorum," diye içtenlikle cevapladım çünkü bu konuda taviz vermesini istemiyordum. "En iyisi Mrs. Harker'ın bunun dışında kalması. Her şey bizim, dünyanın bütün erkekleri ve zamanımızda zorluklar içinde olan herkes için yeteri kadar kötü ama bir kadına göre değil ve eğer bu meseleden haberdar olsa zaman içinde kesinlikle yıkılırdı."

Böylece Van Helsing, Mrs. Harker ve Harker'la görüşmeye gitti, Quincey ve Art toprak kutuları hakkında delil toplamak için dışarıdalar. Ben işlerimi toparlayacağım ve bu gece buluşacağız.

Mina Harker'ın Günlüğü

1 Ekim. – Bugün olduğu gibi her şeyden habersiz bırakılmam, bunca yıldır Jonathan'ın tüm güveninden sonra, bazı konuları, hele de en hayati olanları geçiştirmesini görmek, bana garip geliyor. Dünkü yorgunluktan sonra bu sabah geç saatlere kadar uyudum, Jonathan'ın da geç kalktığını zannettim ama benden önce kalkmıştı. Dışarı çıkmadan önce benimle konuştu, daha önce hiç bu kadar tatlı ve yumuşak konuşmamıştı ama Kont'un evine ziyaretleri sırasında neler olduğundan hiç bahsetmedi. Yine de nasıl korkunç derecede endişelendiğimi biliyor olmalı. Zavallı tatlı adam! Sanırım onu, benden bile daha fazla endişelendirmiş olmalı. Hepsi, benim bu feci işin içine daha fazla çekilmemem gerektiği konusunda anlaştılar ve ben de razı oldum. Ama benden herhangi bir şey sakladığını düşünmek! Ve şimdi, sebebinin kocamın büyük aşkı ve o diğer güçlü adamların iyi, çok iyi niyetleri olduğunu *bildiğim* halde, akılsız bir budala gibi ağlıyorum.

Bu bana iyi geldi. Neyse, günün birinde Jonathan bana her şeyi anlatır. Eğer bir gün ondan bir şey sakladığımı düşünecek olursa diye günlüğümü her zamanki gibi tutmaya devam ediyorum. Benim güvenimden şüphe ederse, o tatlı gözlerin okuması için gönlümden geçen bütün düşünceleri yazarak ona gösterebilirim. Bugün kendimi tuhaf bir şekilde üzgün ve neşesiz hissediyorum. Sanırım bu berbat heyecana bir tepki olmalı.

Dün gece erkekler gittiğinde yatağa yatmamın tek nedeni bana öyle söylemiş olmaları. Uykum yoktu ve beni yiyip bitiren bir kaygı içindeydim. Jonathan'ın beni görmeye Londra'ya geldiğinden beri olup biten her şeyi düşünüp durdum ve hepsi, kaderin acımasızca bir akıbete sürüklediği korkunç bir trajedi gibi. İnsanın yaptığı her şey, ne kadar doğru olursa olsun, sanki en üzücü şeyi be-

raberinde getiriyor. Whitby'ye gitmiş olmasaydım belki de zavallı tatlı Lucy şimdi bizimle olacaktı. Ben gelene kadar kilise mezarlığını ziyaret etme zahmetine katlanmamıştı ve gündüz benimle gitmiş olmasaydı, gece de uykusunda oraya yürümeyecekti. Ve eğer oraya gece gitmiş ve uyuyor olmasaydı o canavar onu mahvedemeyecekti. Ah, niye Whitby'ye gittim ki? İşte, yine ağlıyorum! Bana bugün ne oldu anlamıyorum. Bunu Jonathan'dan gizlemeliyim çünkü sabah sabah iki kere ağladığımı bilse... Ben, ki kendim için asla ağlamam, o da gözyaşı dökmeme hiçbir zaman neden olmadığı için zavallı adamın yüreği parçalanırdı. Cesur görüneceğim ve eğer ağlamaklı olursam, o bunu hiç görmeyecek. Sanırım bu biz zavallı kadınların öğrenmesi gereken derslerden yalnızca birisi...

Dün gece nasıl uykuya daldığımı pek hatırlayamıyorum. Birdenbire köpeklerin havlamaya başladığını ve bu odanın altında bir yerlerdeki Mr. Renfield'in odasından gelen gürültüyle söylenen, dua gibi bir sürü tuhaf ses duyduğumu hatırlıyorum. Sonra her şey birden sessizleşti, o kadar derin bir sessizlikti ki beni ürküttü ve kalkıp pencereden dışarıya baktım. Her yer karanlık ve sessizdi, ay ışığının yarattığı gölgelerin kendi sessiz esrarı var gibi duruyordu. Sanki hiçbir şey kıpırdamıyor, ölüm ya da kader kadar tatsız ve hareketsiz duruyor gibiydi, çimenlerin üzerinden eve doğru zar zor fark edilebilecek bir yavaşlıkta süzülen çizgi halinde ince beyaz sis tabakasının kendine özgü bir bilinci ve canı varmış gibiydi. Sanırım düşüncelerimin dağılması iyi gelmişti çünkü yatağa döndüğümde üzerimi bir uyuşukluk sardı. Bir müddet uzandım ama pek uyuyamadım, bu yüzden yataktan çıkıp yine pencereden dışarı baktım. Sis yayılıyordu ve şimdi eve çok yakındı, böylece duvarın önünde kalın bir tabaka halinde onu görebiliyordum, sanki sinsice pencerelere yaklaşıyordu. Zavallı adamın sesi daha da yükselmişti, söylediği kelimeleri

ayırt edemesem de bir bakıma tutkulu yakarışını fark edebiliyordum. Sonra bir mücadele sesi geldi ve anlamıştım ki görevliler onunla uğraşıyorlardı. O kadar ürktüm ki yatağa girdim ve örtüleri başıma çekip kulaklarımı tıkadım. O sırada hiç uykum yoktu, en azından ben öyle sanıyordum, ama uyuyakalmış olmalıyım, çünkü sabah olup Jonathan beni uyandırana kadar rüyaların dışında bir şey hatırlamıyorum. Galiba nerede olduğumu ve üzerime eğilenin Jonathan olduğunu idrak etmem için biraz çaba göstermem ve biraz zaman geçmesi gerekti. Rüyam çok tuhaftı ve uyanıkken akıldan geçen fikirlerin rüyalara karıştığı veya rüyanın içinde devam ettiği durumlarla neredeyse aynıydı.

Uyuduğumu ve Jonathan'ın dönmesini beklediğimi zannettim. Onun için endişeleniyordum ve hareket etmeye halim yoktu; ellerimde, ayaklarımda ve başımda bir ağırlık vardı, böylece hiçbir şey normal hızında olmuyordu. Ve bu yüzden huzursuz ve düşünceler içinde uyudum. Sonra havanın ağır, nemli ve soğuk olduğu hissi uyandı. Çarşafları yüzümden kaldırdım ve etrafın karanlık olduğunu görerek şaşırdım. Jonathan için yanık bıraktığım gaz lambası kısılmış, yoğunlaşıp odaya dolmuş sisin içinden küçük kırmızı bir alev halinde görünüyordu. Sonra aklıma geldi ki yatağa gitmeden önce pencereyi kapatmıştım. Kalkıp kapattığımdan emin olmak isterdim ama kurşun gibi bir ağırlık ellerimi ayaklarımı ve hatta irademi zincirlemiş gibiydi. Buna boyun eğerek hareketsiz yattım, hepsi bu. Gözlerimi kapadım ama gözkapaklarımın altından hâlâ görebiliyordum. (Rüyalarımızın bize oynadığı oyunlar ne harika ve ne kadar rahat hayal edebiliyoruz.) Sis gittikçe yoğunlaştı ve içeriye nasıl geldiğini görebiliyordum, duman gibi görebiliyordum ya da kaynayan suyun beyaz enerjisi gibi, içeriye akıyordu, pencereden değil, kapının aralığından. Giderek yoğunlaştı ve toplanarak odanın içinde bir çeşit buluttan sütuna dönüştü, en tepesinde gazın ışığının kırmızı bir göz

gibi parladığını görebiliyordum. Her şey beynimin içinde dönmeye başlamıştı tıpkı buluttan sütunun odanın içinde döndüğü gibi ve hepsinin içinden Kutsal Kitap'ın sözleri döküldü: "gündüz bir bulut ve gece bir ateş sütunu."* Rüyamda bana gelen sahiden ruhani bir yol gösterme miydi? Ama sütun hem gündüz hem geceden oluşuyordu çünkü alev, düşündükçe bana cazip gelen kırmızı gözdeydi, baktıkça alev bölündü ve sisin ardından bana sanki iki kırmızı göz gibi parlamıştı tıpkı Lucy'nin bana anlattığı, falezin üzerindeyken o bir anlık zihinsel dalgınlığı sırasında, batan güneşin ışıkları St. Mary Kilisesi'nin pencerelerine vurduğunda olduğu gibi. Aniden üzerime bir korku geldi, belki de Jonathan o korkunç kadınların ay ışığında dönüp duran sisin içinden gerçeğe dönüşmelerini bu şekilde görmüştü, sonra rüyamda bayılmış olmalıyım çünkü her yer kararardı. Hayal gücünün son bilinçli çabası bana, sisin içinden kurşuni beyaz bir yüzün üzerime eğildiğini göstermesi oldu. Böyle rüyalara dikkat etmeliyim, çünkü bunlardan çok olursa insanın mantıklı davranmasına engel olur. Dr. Van Helsing veya Dr. Seward'dan bana uyuyabilmem için ilaç vermelerini isteyebilirim ama onları telaşa düşürmekten korkarım. Şu anda böyle bir rüya, benim için endişelerinin içine işler. Bu gece doğal bir şekilde uyumaya gayret edeceğim. Uyuyamazsam yarın akşam onlardan bana bir doz kloral vermelerini isterim, tek seferden bir şey olmaz ve iyi bir gece uykusu uyurum. Dün gece, hiç uyumamış gibi yoruldum.

2 Ekim sabah 10. – Dün gece uyudum ama rüya görmedim. Deliksiz uyumuş olmalıyım çünkü Jonathan yatağa geldiğinde uyanmadım, ama uyku beni dinlendirmemiş

---

* Mısır'dan Çıkış (13:21): "Gece gündüz ilerlemeleri için, Rab gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu." *Kutsal Kitap*, Eski Antlaşma, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, 2009. (e.n.)

çünkü bugün kendimi aşırı güçsüz ve keyifsiz hissediyorum. Dün bütün günü okumaya çalışarak ya da uzanıp kestirerek geçirdim. Öğleden sonra Mr. Renfield beni görmek istemiş. Zavallı adam, çok kibardı ve ben oradan ayrılırken elimi öpüp Tanrı'nın beni kutsamasını diledi. Bir şekilde bu beni çok etkiledi. Onu düşündükçe ağlıyorum. Bu yeni bir zaaf, dikkatli olmalıyım. Jonathan ağladığımı bilse perişan olurdu. O ve diğerleri akşam yemek vaktine kadar dışarıdaydılar ve yorgun bir vaziyette döndüler. Onları canlandırmak için elimden geleni yaptım ve sanırım bu çaba bana iyi geldi, çünkü ne kadar yorgun olduğumu unutturdu. Yemekten sonra beni yatağa yolladılar ve dediklerine göre, hep birlikte sigara içmek için dışarı çıktılar, ama biliyordum ki hepsi birbirlerine o gün içinde başlarına gelenleri anlatmak istiyorlardı. Jonathan'ın tavırlarından görebiliyordum ki anlatacak önemli bir şeyi vardı. Olması gerektiği kadar uykulu değildim, bir gece önce iyi uyuyamadığım için, onlar çıkmadan Dr. Seward'dan bana küçük bir çeşit uyku ilacı vermesini istedim. Nazikçe benim için bir uyku ilacı hazırlayıp verdi, çok hafif olduğu için bir zararı dokunmayacağını söyledi... İçtim ve uykumun gelmesini bekliyorum ama hâlâ çok uzakta. Umarım yanlış yapmamışımdır çünkü uyku benimle oynaşmaya başladığında yeni bir korkuya kapılıyorum: Kendimi uyanma gücünden mahrum ederek aptallık etmiş olabilirdim. Uyanmak isteyebilirim. İşte uyku geldi. İyi geceler.

XX. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü

1 Ekim, gece. – Thomas Snelling'i Bethnal Green'deki evinde buldum, ama ne yazık ki herhangi bir şey hatırlayacak durumda değildi. Benim gelişimin beklentisiyle ardı ardına yuvarlanan biralar ona fazla gelmiş ve beklenen azgınlığına çok erken başlamıştı. Yine de, düzgün, zavallı bir kişi gibi görünen karısından, onun, sadece Smollet'in yardımcısı olduğunu öğrendim, iki arkadaştan sorumlu kişi Smollet'ti. Bu yüzden Walworth'e gittim ve Mr. Joseph Smollet'ı evinde bulduğumda geç vakit üzerinde gömleğiyle oturmuş bir fincan çay içiyordu. Düzgün, akıllı bir adam, besbelli işinde iyi ve güvenilir bir çalışan ve kendine has bir zekâsı var. Kutu olayı hakkında her şeyi hatırlıyordu ve sayfa köşeleri kıvrılmış harika bir defteri vardı; defteri pantolonunun arkasında esrarengiz bir cepten çıkardı, kalın yarı silik yazan bir kalemle hiyeroglife benzer notlar aldığı defterden bana kutuların varış noktalarını verdi. Carfax'tan alıp 197 Chicksand Caddesi, Mile End New Town'a götürdüğü araba yükünde altı tane olduğunu, Jamaica Lane, Bermondsey'ye bir altı tane daha bıraktığını söyledi. O zaman eğer Kont bu korkunç sığınaklarını Londra'nın her yerine serpiştirmeye niyetlendiyse bu yerler, daha sonra iyice dağıtabilmek için ilk

sevkiyatların yapılacağı yerler olarak seçilmişti. Buradaki sistemli hareket tarzı bana kendisini Londra'nın iki noktasıyla sınırlamakla kalmayacağını düşündürdü. Şimdi kuzey sahilinin en doğusu, güney sahilinin doğusu ve güneye yerleşmişti. Şeytani planında City'nin ve tam da revaçtaki Londra'nın kalbi güneybatı ve batı bir yana, kuzey ve batı tabii ki dışarıda bırakılmayacaktı. Smollet'e geri döndüm ve ona Carfax'tan başka kutu alınıp alınmadığını sordum.

Şöyle cevapladı:

"Peki müdür bey, bana cömert davrandınız" –ona on şilin vermiştim– "size bildiğim her şeyi anlatıcam. Dört gece önce Bloxam adında bir adam Pincher's Alley'deki 'Are an' 'Ounds'da, arkadaşıyla birlikte Purfleet'te eski bi evde alışılmadık tozlu bi iş yaptıklarını söyledi. Burlarda pek buna benzer işler olmaz, sanırım belki Sam Bloxam size daha fazlasını anlatabilir." Onu nerede bulabileceğimi sordum. Bana adresini bulabilirse bunun bir on şilin daha edeceğini söyledim. Çayının geri kalanını kafaya dikip kalktı, hemen aramaya başlayacağını söyledi. Kapıda durup şöyle dedi:

"Bakın müdürüm, sizi burada bekletmemin anlamı yok. Sam'i yakında bulurum, ya da bulamam ama zaten bu gece size fazla bi şey söylemek isteyeceğini sanmam. İçkiye başladı mı üstüne yoktur. Bana üzerinde pul yapışık bir zarf verirseniz ve üzerine adresinizi yazarsanız, Sam'in yerini bulur, adresi bu akşam size postalarım. Ama 'sabahtan erkenden' evine gitseniz iyi olur, yoksa onu kaçırırsınız, zira Sam bir gece önce içse de, içmese de erkenden kalkar."

Bu çok mantıklıydı, böylece çocuklardan birisi bir peni alıp, paranın üstü onda kalmak üzere, bir zarf ve bir kâğıt almaya gitti. Geri geldiğinde adresi yazıp pulu yapıştırdım ve yine Smollet adresi bulduğu zaman yollayacağına sadakatle söz verince eve dönmek üzere yola koyuldum. Zaten iz üstündeyiz. Bu gece yorgunum ve uyumak istiyorum.

Mina derin derin uyuyor ama biraz solgun görünüyor. Gözleri sanki ağlamış gibi görünüyor. Zavallı sevgilim, konu hakkında habersiz kalmanın onu korkuttuğundan eminim ve bu onun, ben ve diğerleri için daha da çok endişelenmesine neden oluyordur. Ama böylesi daha iyi. Sinirlerinin harap olmasındansa şimdi böyle hayal kırıklığına uğraması ve meraklanması daha iyidir. Doktorlar onu bu korkunç işin dışında tutma konusunda ısrar etmekle doğru yaptılar. Sağlam durmalıyım çünkü bu sessizliğin yükünü taşıması gereken benim. Hiçbir durumda onunla bu konuya asla girmeyeceğim. Aslında, zaten çok da zor bir iş olmasa gerek, ne de olsa kendisi de bu konuda ketum davranıyor ve ona vardığımız kararı söylediğimizden beri Kont'tan ya da yaptıklarından hiç bahsetmedi.

2 Ekim, akşam. – Uzun, yorucu ve heyecanlı bir gün. İlk postayla bana yollanan zarfı aldım, içindeki pis kâğıt parçasına marangoz kalemiyle gelişigüzel yazılmış adres vardı:

"Sam Bloxam, Korkrans, 4, Poters Cort, Bartel Caddesi, Walworth. Müdürü sorun."

Mektubu aldığımda yataktaydım ve Mina'yı uyandırmadan kalktım. Sıkıntılı, uykulu ve solgun görünüyordu ve hiç iyi değildi. Onu uyandırmamaya ama bu yeni araştırmadan döndüğümde onu Exeter'e geri göndermek için ayarlamalar yapmaya karar verdim. Sanırım kendi evimizde daha mutlu olur, burada hiçbir şeyden habersiz aramızda olacağına, günlük işlerle oyalanır. Dr. Seward'ı sadece bir anlığına gördüm, ona nereye gittiğimden bahsettim ve bir şey bulur bulmaz dönüp herkese anlatmak üzere geri geleceğimi söyledim. Arabayla Walworth'e gittim ve biraz zor da olsa Potter's Court'u buldum. Mr. Smollet'in yanlış yazması beni yanıltmıştı ve Potter's Court yerine Poter's Court'u sormuştum. Yine de bulduğumda, Corcoran'ın pansiyonunu bulmakta zorluk çekmedim.

Kapıya gelen adama "müdür"ü sorduğumda başını salladı ve şöyle dedi: "Tanımıyom. Burda bööle biri yok. Lanet olası hayatım boyunca hiç duymadım. Burlarda böyle birinin yaşadığını sanmam." Smollet'in mektubunu çıkardım ve okurken yanlış yazımdan çıkaracağım dersin beni yönlendirebileceğini düşündüm. "Siz kimsiniz?" diye sordum.

"Ben müdürüm," diye cevapladı. Doğru yolda olduğumu hemen anladım. Yanlış yazım beni yanıltmıştı. İki şilinlik bir bahşiş üzerine müdürün bilgisinine ulaştım ve öğrendim ki Mr. Bloxam bir gece önce Corcoran'da içtiği biralardan sonra akşamdan kalmalığını uyuyarak gidermiş ve o sabah saat beşte Poplar'daki işine gitmek üzere çıkmış. Bana işin nerede olduğunu tam olarak söyleyemedi ama yeni kurulmuş bir ambar olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı ve bu zayıf ipucuyla Poplar'a gitmek üzere yola çıkmak zorunda kalmıştım. Bu bina hakkında tatmin edici bir ipucu elde edene kadar saat on iki olmuştu ve bu bilgiyi işçilerin yemek yediği bir kafede edinmiştim. İşçilerden biri, Cross Angel Caddesi'nde yeni bir soğuk hava deposu yapıldığını ileri sürdü ve bu, yeni kurulan ambar tarifine uyduğu için derhal oraya gittim. Asık suratlı kapı bekçisi ve daha da asık suratlı ustabaşıyla görüşmeden ve onları geçer akçeyle doyurmamdan sonra benim Bloxam'a ulaşmamı sağladılar. Ona özel bir konuda birkaç soru sormak müsaadesi için ustabaşına günlük ücretini ödemeye hazır olduğumu ima edince adamı çağırttılar. Konuşması ve tavrı kaba saba olsa da yeteri kadar akıllı bir adamdı. Ona vereceği bilgi için ödeme yapacağıma söz verip bir avans verdiğimde bana Carfax ile Piccadilly'deki bir ev arasında iki sefer yaptığını ve bu iş için kiraladığı bir at ve arabayla bu evden ikincisine dokuz büyük –"en büyük ve ağır olanlar"– kutu götürdüğünü söyledi. Ona Piccadilly'deki evin numarasını söyleyebilir mi diye sordum, buna şöyle cevap verdi:

"Şey müdürüm, numarasını unuttum ama çok da eski olmayan büyük beyaz kilise ya da ona benzer bi binadan bikaç kapı ilerdeydi. Tozlu, eski püskü bi binaydı, ama lanet olası kutuları aldığımız evin tozu yanında hiç kalır."

"Bu iki ev de boş idiyse, içeriye nasıl girdiniz?"

"Purfleet'teki evde beni içeri alan yaşlı biri vardı. Bana kutuları kaldırıp yük arabasına koymakta yardım etti. Yemin ederim karşılaştığım en güçlü adamdı, hem de yaşlıydı, beyaz bıyıkları vardı, o kadar zayıftı ki gölgesi bile düşmüyodu."

Bu söz nasıl da bütün bedenimi titretti!

"Ben oflaya puflaya kutuları bi uçtan kaldırmaya çalışırken o diğer ucunu sanki bikaç kilo çaymış gibi kaldırıverdi, ben de pek cılız sayılmam yani."

"Piccadilly'deki eve nasıl girdiniz?" diye sordum.

"O yine ordaydı. Benden önce yola çıkıp benden önce vardı herhal, çünkü ben kapıyı çaldığımda gelip kendi açtıydı ve kutuları ole taşımak için bana yardım etti."

"Dokuzunu da mı?" diye sordum.

"İvit, ilk yüklemede beş, ikincide dört tane vardı. İnsanı susatan bi işti ve eve nasıl geldiğimi pek hatırlamıyom."

Sözünü kestim:

"Kutular holde mi kaldı?"

"İvit, büyük bi oldü ve içinde başka hiçbi şey yoktu."

Başka konulara geçmek üzere girişimde bulundum:

"Sizde bir anahtar yok muydu?"

"Hiç anahtar falan kullanmadım. Yaşlı beyfendi kendisi kapıyı açtı ve ben giderken kapattı. Son seferi hatırlamıyom ama bira yüzünden."

"Ve evin numarasını hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır efenim. Ama bulmakta zorluk çekmezsiniz. Yüksek bir ev, önünde bombeli bi taş ve kapıya çıkan yüksek merdivenler var. O merdivenleri biliyom çünkü bikaç kuruş kazansınlar diye yoldan geçen üç serseriyle kutuları

yukarı taşımak zorunda kaldım. Yaşlı beyefendi onlara şilin verdi ve bu kadar çok aldıklarını görünce daha fazlasını istediler. Ama bunlardan birini omuzundan tuttu ve merdivenlerden aşağı fırlatacaktı ki hepsi küfrede küfrede gitti." Bu tarifle evi bulabileceğimi düşündüm, dostuma bu bilgiler için para verdikten sonra Piccadilly'ye doğru yola koyuldum. Istıraplı yeni bir tecrübe edinmiştim. Belli ki Kont toprak kutularıyla kendisi ilgilenebiliyordu. Öyleyse zaman çok değerliydi, çünkü artık belli bir miktar dağıtımı gerçekleştirdiğine göre kendi istediği zaman fark edilmeden görevini tamamlayabilirdi. Piccadilly Circus'ta arabayı terk edip batıya doğru yürümeye başladım. Junior Constitutional'ın ötesinde tarif edilen evi buldum ve Drakula'nın ayarladığı bir sonraki sığınak olduğuna ikna oldum. Ev uzun süredir kimse oturmamış gibi duruyordu. Pencereler toz içindeydi ve kepenkler açıktı. Çerçeveler zamanla kararmıştı ve demirlerin üzerinde boya kalmamıştı. Açıkça görülüyordu ki son zamanlara kadar balkonun önünde bir ilan asılıydı. Kabaca yırtılmıştı ve tutturulduğu direkler halen duruyordu. Balkon parmaklıklarının arkasında gördüğüm kadarıyla bağlanmamış panolar vardı, bunların düzeltilmemiş olan kenarları beyaz görünüyordu. İlan tahtasını yerinde görebilmek için neler vermezdim, belki de evin mülkiyeti hakkında bir fikir verebilirdi. Carfax'taki evin araştırma ve satışıyla ilgili kendi tecrübemi düşündüm ve evin eski sahibini bulabileceğimi ve bu şekilde eve girmenin bir yolunu keşfedebileceğimi düşünmeden edemedim.

Piccadilly tarafında şu anda öğrenilebilecek hiçbir şey yoktu ve hiçbir şey yapılamazdı, bu yüzden evin arka tarafına dolanıp bu cepheden edinebileceğim bir bilgi var mı diye baktım. Piccadilly evlerinin çoğunda insanlar oturduğu için ağıllar işler vaziyetteydi. Etrafta rastladığım birkaç seyis ve yardımcıya boş ev hakkında bana söyleyebilecek-

leri bir şey olup olmadığını sordum. Birisi son zamanlarda satıldığını duyduğunu ama kimin sattığını bilmediğini söyledi. Yine de, yakın zamana kadar bir satılık ilanı asılı olduğunu ve Mitchell, Oğulları & Candy fimasından emlak komisyoncularının belki bana bir şeyler anlatabileceklerini, çünkü bu firmanın ismini ilanda gördüğünü hatırladığını söyledi. Çok istekli görünmek istemiyordum ya da bana bilgi verenin çok fazla şey öğrenmesini ve tahmin yürütmesini istemiyordum, bu yüzden ona alışılmış bir tavırla teşekkür edip oradan uzaklaştım. Hava kararmaya başlamıştı ve sonbahar gecesi yaklaşıyordu, bu yüzden hiç vakit kaybetmedim. Berkeley'de bir telefon rehberinden Mitchell, Oğulları & Candy'nin adresini öğrendim ve az sonra Sackville Sokağı'ndaki ofislerindeydim.

Benimle ilgilenen beyefendinin tavırları bilhassa nazikti ama o derecede de ketumdu. Konuşma boyunca "malikâne" olarak bahsettiği Piccadilliy'deki evin satılmış olduğunu bir kere söyledikten sonra benim işimin bittiği sonucuna vardı. Kimin satın aldığını sorduğumda gözlerini daha da açtı ve birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Satıldı beyefendi," diye cevap verdi.

"Affedersiniz," dedim aynı nezaketle, "ama kimin aldığını öğrenmek için özel bir nedenim var."

Yine, bu sefer biraz daha uzun duraksadı, kaşlarını iyice kaldırdı. "Satıldı beyefendi," diye kısa ve öz cevabını yineledi.

"Elbette," dedim, "bu kadarını söylemeniz herhalde mümkündür."

"Mümkün değil," dedi. "Müşterilerinin işleri Mitchell, Oğulları & Candy'nin elinde güvendedir."

Bu açıkça büyük bir faziletti ve onunla tartışmanın bir faydası yoktu. En iyisi onunla kendi alanında mücadele etmek diye düşünüp dedim ki: "Müşterileriz, beyefendi, sırlarını böyle azimle korumanızdan dolayı mutludurlar.

Ben kendim de bir profesyonelim." Bu noktada ona kendi kartımı uzattım. "Bu olayda merak yüzünden değil, Lord Godalming adına hareket ediyorum, son zamanlarda satılmış olan bu mülk hakkında öğrenmek istediği bir şey var."

Bu sözler durumu farklı bir gidişata soktu. Dedi ki: "Elimden gelseydi sizi memnun etmek isterdim Mr. Harker, özellikle Lord hazretlerini memnun etmek isterdim. Bir keresinde Honorable Arthur Holmwood'ken bir büro kiralama konusunda onun için küçük bir iş yapmıştık. Sayın Lord'un adresini verirseniz, amirlerime bu konuda danışıp her halükârda bu geceki postayla kendisiyle iletişime geçerim. Gerekli bilgileri Lord hazretlerine verecek kadar kurallarımızdan sapabilirsek memnuniyet duyarız."

Düşman değil dost edinmek istediğim için teşekkür ettim, Dr. Seward'ın adresini verdim ve ayrıldım. Artık hava kararmıştı, yorgundum ve acıkmıştım. Aerated Bread Company'de bir fincan çay içip bir sonraki trenle Purfleet'e geldim.

Herkes evdeydi. Mina yorgun ve solgun görünüyordu ama canlı ve neşeli görünmek için kahramanca bir gayret sarf ediyordu. Mina'dan bir şeyleri saklamak zorunda kalmış olmamın onu huzursuz ettiğini düşünmek yüreğimi burktu. Tanrı'ya şükür bu gece görüşmelerimizi uzaktan izleyeceği ve ona güvenimizi göstermememizin acısını hissedeceği son gece olacak. Onu bu çok tatsız görevden uzak tutmak konusundaki akıllıca çözüme bağlı kalmak için bütün cesaretimi kullandım. Biraz daha razı olmuş gibi görünüyor, bu konu ona tiksindirici gelmeye başlamış olacak ki yanlışlıkla bahsi açılsa gerçekten titriyor. Kararımızı zamanında verdiğimiz için memnunum, böyle hissettiğine göre konu hakkında bilgimiz arttıkça ona işkence gibi gelecekti.

Gün içinde keşfettiğim şeyleri yalnız kalana kadar diğerlerine söyleyemedim, kendi aramızda bile görüntüyü

kurtarmak için akşam yemeğinden sonra biraz müzik dinledik, Mina'yı odasına götürdüm ve yatması için onu yalnız bıraktım. Tatlı kız bana karşı her zamankinden daha sevecendi ve bana alıkoymak ister gibi sarıldı ama konuşacak çok şey vardı ve yanından ayrıldım. Tanrı'ya şükür, ona artık hiçbir şey söylemiyor olmamız ilişkimizde hiçbir fark yaratmamıştı.

Alt kata indiğimde diğerlerinin çalışma odasında ateşin etrafında toplanmış olduklarını gördüm. Trende günlüğüme o ana kadar olanları yazmıştım ve kendi bildiklerimi onların da öğrenmesinin en iyi yolu olduğu için öylece okudum. Bitirdiğimde Van Helsing şöyle dedi:

"Bugün harika işler çıkarmışsınız dostum Jonathan. Kayıp kutuların izinde olduğumuza şüphe yok. Eğer hepsini o evde bulursak işimiz sonuna yaklaşıyor demektir. Ama eksikler varsa onları bulana kadar aramalıyız. O zaman son darbemizi indirip biçareyi gerçekten öldürene kadar avlayacağız." Hepimiz bir müddet sessizce oturduk ve birdenbire Mr. Morris konuşmaya başladı:

"Söyleyin! O eve nasıl gireceğiz?"

"Diğerine girdik," diye cevapladı Lord Godalming hemen.

"Ama Art, bu farklı. Carfax'taki eve zorla girdik ama geceydi ve bizi koruyacak bir park duvarı vardı. Gece de olsa, gündüz de, Piccadilly'de soygun yapmak çok farklı olacak, ister gece ister gündüz olsun. İtiraf edeyim, o komisyoncu bize anahtar falan bulmazsa içeriye nasıl gireriz bilmiyorum, belki de sabah adamın mektubunu aldığında öğreniriz." Lord Godalming'in kaşları çatıldı, ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. Az sonra durdu ve hepimize tek tek bakarak şöyle dedi:

"Quincey mantıklı düşünüyor. Bu soygun işi ciddi bir hal alıyor. Bir kere atlattık ama şimdi elimizde olağanüstü bir iş var. Kont'un anahtar sepetini bulursak, başka."

Sabah olmadan yapılacak hiçbir şey olmadığı, en azından Lord Godalming Mitchell'lardan haber alana kadar beklemek daha doğru olacağı için kahvaltı vaktinden önce harekete geçmemeye karar verdik. Uzun uzun oturduk ve puro içerken meseleyi enine boyuna tartıştık. Günlüğüme şu ana kadar olanları yazma fırsatını değerlendirdim. Çok uykum var ve yatmaya gideceğim...

Bir tek satır. Mina mışıl mışıl uyuyor ve nefesi düzenli. Alnı sanki uykusunda bile düşünüyor gibi büzülüp küçük buruşuklar oluşturmuş. Hâlâ çok solgun ama sabahki kadar bitkin görünmüyor. Yarın umarım her şey düzelir. Kendisi Exeter'de, evde olacak. Ah çok uykum var!

Dr. Seward'ın Günlüğü

1 Ekim. – Renfield konusunda yeniden şaşkınım. Ruh hali o kadar çabuk değişiyor ki takip etmekte zorlanıyorum ve bunlar kendi sağlığından öte bir anlam taşıdığı için çok ilginç bir araştırma konusu oluyor. Bu sabah Van Helsing'i kovduktan sonra onu görmeye gittiğimde tavrı kaderine hükmeder gibiydi. Aslında gerçekten kaderine hükmediyordu, öznel olarak. Salt dünyevi şeyler umurunda değildi, bulutlardaydı ve biz zavallı ölümlülerin zafiyetlerine ve arzularına tepeden bakıyordu. Fırsatı değerlendirip bir şeyler öğrenebilir miyim diye düşündüm ve ona sordum:

"Bu aralar sineklerden ne haber?"

Üstünlük taslar gibi bir edayla bana gülümsedi, Malvolio'nun* yüzü olabilecek bir gülümsemeyle cevap verdi:

"Sineğin, beyefendiciğim, çarpıcı bir özelliği vardır. Kanatları psişik yeteneklerin havai güçlerinin tipik bir ör-

* Shakespeare'in *On İkinci Gece* adlı oyununda Olivia'nın kâhyası. (e.n.)

neğidir. Eskiler kelebeği ruhun simgesi olarak görmekle doğru yapmışlardır!"

Benzetmesini mantıklı bir şekilde sonuna kadar itelemeyi düşündüm ve alelacele şöyle dedim:

"Ah, şimdi de ruhun peşindesiniz, öyle mi?" Deliliği mantığını engelledi, yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı ve onda çok nadir gördüğüm bir kararlılıkla başını salladı. Şöyle dedi:

"Ah hayır, ah hayır! Ruh falan istemiyorum. Tek istediğim hayat." O anda yüzü aydınlandı. "Şu anda ona pek aldırış etmiyorum. Hayat yeter. İstediğim her şeyim var. Zoofaji çalışmak istiyorsanız doktor, yeni bir hasta edinmelisiniz!"

Bu biraz kafamı karıştırmıştı, bu nedenle onu zorlamaya devam ettim:

"O zaman hayata hükmediyorsunuz. Siz bir tanrısınız sanırım?"

Tarifi imkânsız sevecen bir üstünlükle gülümsedi.

"Ah hayır! İlahi nitelikleri kendime mal etmekten çok uzağım. Onun ruhani faaliyetleriyle ilgilenmiyorum bile. Nasıl bir entelektüel konumda olduğumu ifade edecek olursam, tamamen dünyevi kaygılar söz konusu olduğunda, Hanok'un manen işgal ettiği pozisyondayım!" Bu benim için zor bir durumdu. O anda Hanok'un durduğu yeri hatırlayamamıştım bu yüzden basit bir soru sormak zorunda kaldım, bunu yaparken de kendimi bir delinin gözünde küçük düşürüyormuşum gibi geldi.

"Ama neden Hanok'la?"

"Çünkü Tanrı'yla birlikte yürüdü." Benzerliği göremiyordum ama bunu kabullenmek hoşuma gitmemişti, bu yüzden inkâr ettiği şeye döndüm:

"Yani hayat umurunuzda değil ve ruh istemiyorsunuz. Peki neden?" Huzurunu bozmak amacıyla sorumu hemen ve sert bir biçimde sordum. Çabam sonuç verdi, bir an

için bilinçsizle eski süfli haline döndü, önümde eğildi ve doğrusu, cevap verirken yaltaklandı:

"Hiç ruh istemiyorum elbette, elbette! İstemiyorum. Onları alsaydım da kullanamazdım. Bana bir faydaları olmazdı. Onları yiyemezdim ya da..." Birdenbire durdu ve eski kurnaz ifade, suyun yüzeyini yalayan rüzgâr gibi yüzünü kapladı. "Hem doktor, hayata gelince, eninde sonunda nedir ki? İhtiyaç duyacağınız her şeye sahipseniz ve bunları hiç istemeyeceğinizi bilirseniz, hepsi budur. Arkadaşlarım var, iyi arkadaşlar, sizin gibi Dr. Seward." Bunu ifade edilemez bir kurnazlık bakışıyla söyledi. "Biliyorum ki hiçbir zaman hayatın olanaklarından yoksun kalmayacağım!"

Sanırım akıl hastalığının bulanıklığının arasından benim içimdeki karşıtlığı bir ölçüde görmüştü, çünkü derhal onun gibilerin son sığınağı olan kararlı bir sessizliğe büründü. Kısa bir süre sonra gördüm ki şimdilik onunla konuşmak faydasızdı. Suratı asılmıştı, ben de dışarı çıktım.

Günün ilerleyen saatlerinde beni çağırttı. Genelde özel bir neden olmazsa gitmezdim ama şu anda o kadar ilgimi çekiyor ki seve seve uğraşırım. Ayrıca, zaman geçirecek herhangi bir şeyim olması hoşuma gidiyor. Harker dışarı çıktı, iz peşinde, Lord Godalming ve Quincey de öyle. Van Helsing benim çalışma odamda Harker'ların hazırladığı kayıtları inceliyor. Anlaşılan bütün detaylar hakkında kesin bilgilere hâkim olursa bir ipucu çıkartabileceğini düşünüyor. Çalışırken sebepsiz yere rahatsız edilmek istemiyor. Hastayı görmeye onu da yanımda götürürdüm ama son sefer kovulduktan sonra bir daha gitmeye kalkışmayacağını düşündüm. Başka bir neden daha vardı. Renfield, üçüncü bir kişinin varlığında ikimiz yalnızken konuşacağı kadar serbest konuşmayabilirdi.

Onu odanın ortasında taburede oturur buldum; bu duruş genellikle kendine has bir zihinsel enerjinin göstergesi. İçeriye girdiğimde, sanki soru dudaklarında beklemekteymiş gibi hemen sordu:

"Ruhlara ne olmuş?" Tahminimin doğru olduğu aşikârdı. Bilinçsiz beyin faaliyeti işini yapıyordu, delilerde bile. Meseleyi çözüme kavuşturmaya kararlıydım. "Bu konuda siz ne diyorsunuz?" diye sordum. Bir süre cevap vermedi ve sanki bir cevap bulabilmek için ilham arıyormuş gibi etrafına ve bir aşağı bir yukarı bakındı.

"Hiçbir ruh istemiyorum!" dedi dermansız ve özür diler gibi bir havada. Mesele aklını kurcalıyor gibiydi, ben de bundan yararlanmaya karar verdim, "sadece nazik olmak için zalim olmak"* maksadıyla. Böylece dedim ki:

"Hayatı seviyorsunuz, peki hayat istiyor musunuz?"

"Ah evet! Ama olmasa da olur. Bunun için endişelenmeyin!"

"Ama ruhu da almadan hayatı nasıl alırız?" diye sordum. Bu sanki kafasını karıştırmıştı, bu yüzden devam ettim:

"Günün birinde buradan uçarak çıktığınızda, binlerce sinek, örümcek, kuş ve kedilerin ruhları etrafınızda vızıldadığında, cıvıldadığında ve miyavladığında iyi vakit geçireceksiniz. Onların hayatını aldınız biliyorsunuz ve ruhlarına tahammül etmeniz gerekiyor!" Muhayyilesini bir şey etkiliyormuş gibiydi, çünkü parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve gözlerini, bir çocuğun yüzü sabunlanırken yaptığı gibi sımsıkı kapattı. Beni etkileyen acıklı bir hali vardı. Aynı zamanda bana bir ders de verdi, çünkü karşımdaki sanki bir çocuktu; hatları yıpranmış, çenesindeki kirli sakal beyazlamış olsa bile, sadece bir çocuk. Açıkça görülüyordu ki bir ruhsal bozukluk sürecinden geçiyordu, eski ruh hallerinde bazı şeyleri kendine yabancıymış gibi yorumladığını bildiğimden zihnine elimden geldiğince girebileceğimi düşündüm ve ona ayak uydurmaya çalıştım. İlk adım güvenini yeniden kazanmaktı, bu yüzden kulakları tıkalı olduğu için epeyce yüksek sesle sordum:

---

* W. Shakespeare, *Hamlet*, 3. Perde, IV. Sahne. (e.n.)

"Sinekleriniz yeniden toplansınlar diye biraz şeker ister misiniz?" Birdenbire uyanmış gibi görünüyordu ve başını iki yana salladı. Kahkaha atarak cevapladı: "Fazla değil! Sinekler ne de olsa zavallı şeyler!" Bir tereddütten sonra ekledi: "Ama yine de onların ruhlarının etrafımda dolanıp vızıldamalarını istemem."

"Ya örümcekler?" diye devam ettim.

"Örümcekleri boş verin! Örümceklerin faydası ne? Onların bir şeyleri yok, ne yiyecek ne..." Birdenbire, sanki yasak bir konuyu hatırlamış gibi, sustu.

"Yani, yani!" diye düşündüm kendi kendime, "içecek kelimesini etmeden önce ikinci seferdir duruyor. Bu ne anlama geliyor?" Renfield kendisi de bir hata yaptığının farkındaydı çünkü aceleyle benim dikkatimi dağıtmaya çalıştı:

"Bu konularda bir karara varmak için düşünmüyorum. Shakespeare'in dediği gibi 'Sıçanlar, fareler ve şu küçük geyikler',* 'ambardaki tavuk yemi' denebilir. Böyle saçmalıkları geçtim artık. Önümdekinin ne olduğunu bildiğim halde beni daha az etoburlukla ilgilenmemi sağlamaya çalışmak için bir adamdan Çinlilerin yemek çubuklarıyla molekül yemesini de isteyebilirsiniz."

"Anlıyorum," dedim. "Dişlerinizin arasında daha büyük şeyler mi istiyorsunuz? Bir fille kahvaltı etmeye ne dersiniz?"

"Siz ne saçmalıyorsunuz?" Fazlasıyla kurnazlaşıyordu, bu yüzden onu iyice sıkıştırmaya karar verdim. "Merak ediyorum," dedim dalgın dalgın, "bir filin ruhu nasıldır acaba!"

Arzuladığım tepkiyi elde etmiştim, çünkü üstünlük taslamayı bırakıp yeniden bir çocuk olmuştu.

"Bir filin ruhunu ya da herhangi bir ruhu istemiyorum!" dedi. Birkaç dakika umutsuz bir halde oturdu.

---

* Shakespeare'in ünlü tragedyası *Kral Lear*'e gönderme. (ç.n.)

Aniden ayağa fırladı, gözleri parlıyor ve yoğun bir zihinsel heyecanın bütün işaretlerini taşıyordu. "Sizin de ruhlarınızın da canı cehenneme!" diye bağırdı. "Niye ruhlarla benim canımı sıkıyorsunuz? Ruhları düşünmesem de beni endişelendirecek, bana acı verecek, zihnimi dağıtacak yeteri kadar şeyim yok mu?" O kadar düşmanca bakıyordu ki bir öldürme girişimine daha hazır gibi geldi, bu yüzden görevlileri çağırdım. Ancak bunu yaptığım an sakinleşti ve af diler bir tonda dedi ki:

"Beni affedin Doktor. Kendimi kaybettim. Yardıma ihtiyacınız yok. Kafamda öyle endişeler var ki asabi olmaya meyilliyim. Yüzleşmek zorunda olduğum ve çözmeye çalıştığım meseleyi bilseydiniz bana acır, müsamaha gösterir ve beni affederdiniz. Yalvarırım bana deli gömleği giydirmeyin. Düşünmek istiyorum ve vücudum kısıtlandığında özgürce düşünemiyorum. Eminim anlayış gösterirsiniz!" Kendine açıkça hâkim olabilmişti ve görevliler geldiğinde önemsememelerini söyledim ve geri çekildiler. Renfield onların gidişini izledi. Kapı kapandığında oldukça mağrur ve tatlı bir edayla şöyle dedi:

"Dr. Seward, bana karşı çok düşünceli davrandınız. İnanın size çok çok müteşekkirim!" Onu bu ruh halinde bırakmanın iyi olacağını düşündüm, böylece dışarı çıktım. Bu adamın durumu hakkında kesinlikle kafa yormak gerekiyor. Bazı noktalar, eğer doğru bir sıraya konabilirse, Amerikalı muhabirin dediği gibi "hikâye" oluşturabilir. Bu noktalar şöyle:

"İçmek" kelimesini kullanmıyor.

Herhangi bir şeyin "ruhunun" kendisine yüklenmesi düşüncesinden korkuyor.

Gelecekte "hayat" istemekten korkusu yok.

Ruhları tarafından rahatsız edilme korkusu taşımasına rağmen, daha değersiz hayat formlarının tümünü küçümsüyor.

Mantıken bütün bunlar bir şeye işaret ediyor! Daha yüksek bir hayat edineceğine dair bir güvencesi var. Ama sonuç –bir ruhun yükü– onu dehşete düşürüyor. O zaman insan hayatına bel bağlıyor!

Peki ya güvence?..

Merhametli Tanrım! Kont ona ulaşmış ve yeni bir dehşet planı hazırlanıyor!

Daha sonra. – Viziteden sonra Van Helsing'e gidip kuşkularımı anlattım. Çok ciddileşti ve bir süre konuyu düşündükten sonra, benden onu Renfield'e götürmemi istedi. Öyle yaptım. Kapısına geldiğimizde delinin neşeyle şarkı söylediğini duyduk, daha önce bunu yaptığı zamanlar şimdi sanki çok eskilerde kalmış gibiydi. İçeri girdiğimizde eskisi gibi şekerleri yaydığını görerek şaşırdık. Sinekler, sonbaharın uyuşukluğuyla odaya doluşmaya başlamışlardı. Daha önceki sohbetimiz doğrultusunda onu konuşturmaya çalıştık ama ilgilenmedi. Sanki biz orada yokmuşuz gibi şarkı söylemeye devam etti. Bir parça kâğıt almış bir defter şeklinde katlıyordu. Hiçbir şey öğrenemeden dışarı çıkmak zorunda kaldık.

Kesinlikle ilginç bir vaka. Onu bu gece izlemeliyiz.

Mitchell, Oğulları & Candy'den Lord Godalming'e Mektup

1 Ekim

"Lordum,

Her zaman arzularınızı yerine getirmekten mutluluk duyarız. Mr. Harker'ın Lord Hazretlerinin adına ilettiği arzusuyla ilgili olarak, Piccadilly, No. 347'nin satışı ve alımı hakkında aşağıdaki bilgileri sunarız. Esas satıcılar mü-

teveffa Mr. Archibald Winter-Suffield'ın vasiyetini uygulayan vasilerdi. Alıcı yabancı bir asilzade, Ville Kontudur ve satın alma işlemini 'tiko para' ödeyerek gerçekleştirmiştir, bu kaba tabiri Lord hazretlerinin mazur göreceğini umarız. Bunun dışında kendisi hakkında başka bir bilgimiz yoktur.

Lord hazretlerinin mütevazı hizmetkârları,
Mitchell, Oğulları & Candy"

Dr. Seward'ın Günlüğü

2 Ekim. – Dün gece koridora bir nöbetçi yerleştirdim ve Renfield'in odasından gelebilecek her türlü sesi harfi harfine not etmesini söyledim ve herhangi tuhaf bir şey olursa beni çağırması için talimat verdim. Yemekten sonra hepimiz çalışma odasında ateşin etrafında toplandığımızda, Mrs. Harker yatmaya gittiği için gün boyunca bulunduğumuz girişimleri ve keşiflerimizi müzakere ettik. Sadece Harker bir sonuca ulaşabilmişti ve hepimiz bu ipucunun önemli olmasını umuyoruz.

Yatmaya gitmeden önce hastanın odasına bir ziyarette bulundum ve izleme penceresinden içeriye baktım. Derin uykudaydı ve kalbi düzenli bir nefesle inip kalkıyordu.

Görevlendirdiğim adam bu sabah, onun gece yarısını biraz geçe huzursuzlaştığını ve yüksek sesle dualar ettiğini söyledi. Ona hepsi bu kadar mı diye sordum. Duyduklarının hepsinin bu kadar olduğunu söyledi. Tavırlarından şüphelendiğim için kendisine doğrudan uyuyup uyumadığını sordum. Uykuyu inkâr etti ama kısa bir süre "kestirdiğini" kabul etti. İzlenmedikleri takdirde insanlara güvenilememesi ne kadar kötü.

Bugün Harker ipucunun peşine düştü, Art ve Quincey de atlarla ilgileniyorlar. Godalming atları her zaman hazır

tutmanın faydalı olacağını düşünüyor, çünkü aradığımız bilgiye ulaştığımızda kaybedecek vakit olmayacak. Güneşin doğuşuyla batışı arasında ithal edilen bütün toprağı arındırmamız gerekiyor. Kont'u bu şekilde en zayıf olduğu zamanda ve gideceği bir sığınaktan mahrum bir halde yakalayacağız. Van Helsing kadim ilaçlar üzerine uzmanlar bulmak için British Museum'a gitti. Eski hekimler takipçilerinin kabul etmediği şeyleri dikkate alırlardı ve Profesör ileride yararlı olur diye cadı ve iblis tedavileri arıyor.

Bazen hepimizin deli olduğunu ve deli gömleği giymiş halde aklımız başımıza gelip uyanacağımızı düşünüyorum.

Daha sonra. – Yeniden buluştuk. Görünüşe bakılırsa nihayet iz üzerindeyiz ve yarınki işimiz sonun başlangıcı olabilir. Renfield'in sessizliğinin bununla bir ilgisi var mı diye merak ediyorum. Ruh halleri Kont'un yaptıklarıyla o kadar bağlantılıydı ki canavarın yok edilecek olması sezgileri sayesinde ona ulaşmış olabilir. Bugünkü tartışmamızla sinek yakalama işine dönüşü arasındaki sürede aklından neler geçtiği hakkında biraz fikrimiz olsaydı bize değerli bir ipucu sağlayabilirdi. Bir süredir sessiz gibi geliyor... Sessiz mi? O vahşi çığlık onun odasından geliyor sanki...

Görevli odama daldı ve Renfield'in bir şekilde bir kazaya uğradığını söyledi. Çığlık attığını duymuş ve gittiğinde yüzükoyun yerde yattığını görmüş, her yeri kan içindeymiş. Derhal gitmeliyim...

XXI. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

3 Ekim. – Son kayıtlarımı tuttuğumdan beri olan biteni hatırlayabildiğim kadarıyla, eksiksiz bir şekilde yazayım. Hatırlayabildiğim hiçbir detay atlanmamalı. Sükûnetle devam etmeliyim.

Renfield'in odasına geldiğimde, parıldayan bir kan gölünün ortasında, sol yanının üzerinde yerde yatıyordu. Onu kaldırmaya gittiğimde birdenbire bazı korkunç yaralar aldığı ortaya çıktı. Uzuvları arasında uyuşuk bir akıl sağlığının bile göstergesi olabilecek uyumdan eser yoktu sanki. Yüzünün açıkta olan kısmından feci şekilde çürümüş olduğunu görebiliyordum; sanki yere çarpılarak dövülmüştü; doğrusu kan gölünün kaynağı, yüzündeki yaralardı. Bedeninin yanında diz çökmüş olan görevli, onu ters çevirdiğimizde şöyle dedi:

"Sanırım, belkemiği kırılmış efendim. Görüyor musunuz, hem sağ kolu hem sağ bacağı ve yüzünün bu tarafı felç olmuş." Böyle bir şeyin nasıl olabileceği görevlinin inanılmaz derecede aklını karıştırmıştı. Oldukça şaşkın görünüyordu ve kaşlarını çatarak şöyle dedi:

"İki şeyi anlayamıyorum. Kendi başını yere vurarak yüzünü bu şekilde yaralamış olabilir. Bir seferinde Eversfield Akıl Hastanesi'nde genç bir kadının, onu kimse

durduramadan bunu yaptığını gördüm. Sanırım yataktan düşerek boynunu kırmış da olabilir, başa çıkamadığı bir kramp girdiyse. Ama bu iki şeyin bir arada olabileceğini tahayyül edemem vallahi. Omurgası kırıldıysa başını vuramazdı ve eğer yüzü yataktan düşmeden bu hale geldiyse buna dair bir işaret olmalı." Ona dedim ki:

"Gidip Dr. Van Helsing'i çağırın, derhal buraya gelmesini rica edin. Onu bir an olsun gecikmeden buraya istiyorum." Adam koşarak gitti, birkaç dakika sonra ropdöşambrı ve terlikleriyle Profesör göründü. Renfield'i yerde görünce bir an için sertçe ona baktı, sonra bana döndü. Sanırım gözlerimden ne düşündüğümü anladı çünkü belli ki görevli duymasın diye çok yavaşça şöyle dedi:

"Ah ne üzücü bir kaza! İtinalı bir gözetime ve ihtimama ihtiyacı olacak. Seninle birlikte bizzat burada kalacağım ama önce giyinmem gerek. Sen burada kalırsan birkaç dakika içinde yanına geleceğim."

Hasta artık hırıltılı bir şekilde solumaya başlamıştı ve korkunç yaralardan dolayı acı çektiği görülüyordu. Van Helsing olağanüstü bir çabuklukla, yanında bir ameliyat çantasıyla döndü. Belli ki düşünmüş ve kararını vermişti çünkü neredeyse hastaya bile bakmadan bana şöyle fısıldadı:

"Görevliyi yolla. Ameliyattan sonra ayıldığında onunla yalnız olmalıyız." Ben de şöyle dedim:

"Şimdilik bu kadar Simmons. Şu anda yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Siz turunuza devam edin; Dr. Van Helsing ameliyat edecek. Herhangi bir yerde olağanüstü herhangi bir şey olursa bana haber verin."

Adam uzaklaştı ve biz hastayı iyice muayene ettik. Yüzdeki yaralar yüzeyseldi. Esas yaralanma kafatasında ezilme sonucu oluşmuş bir çatlaktı, motor bölgesine kadar gitmişti.

Profesör bir an düşündü ve şöyle dedi:

"Basıncı azaltıp olabildiğince normal şartlara geri getirmeliyiz. Kanamanın hızı bu yaralanmanın korkunç mahiyetini gösteriyor. Bütün motor bölgesi etkilenmiş gibi duruyor. Beynin kanaması hızla artacak, o yüzden hemen trefinle kesmeliyiz yoksa çok geç olabilir." O konuşurken kapı hafifçe vuruldu. Gidip açtım ve dışarıda pijamaları ve terlikleriyle Arthur ve Quincey koridordaydılar; Arthur konuşmaya başladı: "Elemanının Dr. Van Helsing'i çağırıp ona bir kazadan bahsettiğini duydum. Bu yüzden Quincey'yi uyandırdım, daha doğrusu çağırdım çünkü uyumuyordu. Bugünlerde her şey bizi uyutmayacak kadar çok çabuk ve çok tuhaf gelişiyor. Yarın akşama her şeyin çok farklı olacağını düşünüyordum. Geriye bakmalıyız ve şimdiye kadar yaptığımızdan biraz daha ileriye bakmalıyız. İçeri gelebilir miyiz?" Başımı salladım, onlar girene kadar kapıyı açık tuttum, sonra yine kapattım. Quincey hastanın halini ve durumunu görünce ve yerdeki korkunç kan gölünü fark edince usulca şöyle dedi:

"Tanrım! Ona ne oldu? Zavallı, zavallı şeytan!"

Ona kısaca anlattım ve ameliyattan sonra, kısa bir süre için bile olsa, kendine geleceğini umduğumuzu söyledim. Derhal gidip, yanında Godalming'le yatağın kenarına oturdu. Hepimiz sabırla izledik.

"Bekleyeceğiz," dedi Van Helsing, "kesilecek en iyi noktayı bulmak için ki en çabuk şekilde ve kusursuzca pıhtıyı çıkartabilelim, çünkü belli ki kanama artıyor."

Beklediğimiz dakikalar korkunç bir yavaşlıkla geçti. Yüreğim daralmıştı ve Van Helsing'in yüzünde olacaklar için korku ve endişe duyduğunu gördüm. Renfield'in söyleyebileceği şeylerden korktum. Kesinlikle düşünmekten korkuyordum ama tahtakurdunun sesini duyan adamların yazdıklarından okuduğum kadarıyla olacaklar benim üzerime kalacaktı. Zavallı adamın nefes alışı belirsiz solumalara dönüştü. Her an gözlerini açıp konuşacakmış gibi

oluyordu ama sonra uzun hırıltılı bir solunum başlıyor ve onu daha sabit bir baygınlık izliyordu. Hastalıklar ve ölümlere alışık olduğum halde bu belirsizlik beni gittikçe daha çok etkiliyordu. Neredeyse kendi kalbimin atışını duyuyordum ve şakaklarımda dalgalanan kan çekiç darbeleri gibi zonkluyordu. Sessizlik nihayetinde acı vermeye başladı. Tek tek yoldaşlarıma baktım, kızarmış yüzlerinden ve ıslak kaşlarından anladım ki onlar da aynı işkenceye maruz kalıyorlardı. Hepimizin üzerine asabi bir gerilim çökmüştü, sanki tepemizde korkunç bir çan hiç beklemediğimiz bir anda bangırdayacakmış gibiydi.

Sonunda, hastanın hızla kötüye gittiğinin açıkça belli olduğu bir an geldi; her an ölebilirdi. Profesör'e baktım ve gözlerini bana diktiğini gördüm. Konuşurken yüzünde ciddi bir kararlılık vardı:

"Kaybedecek vakit yok. Söyleyecekleri birçok hayata bedel olabilir. Burada dururken bunu düşünüyordum. Bir ruh tehlikede olabilir! Ameliyatı kulağın hemen üzerinden yapacağız."

Başka bir şey söylemeden ameliyatı yaptı. Birkaç saniye daha nefes hırıltılı olarak devam etti. Sonra o kadar derin bir nefes aldı ki göğsü patlayacak gibi oldu. Birdenbire gözleri açıldı ve vahşi, çaresiz bir bakışa sabitlendi. Bu birkaç saniye devam etti, sonra sevinçli bir şaşkınlığa dönüştü ve rahatlayarak dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Kasılarak hareket etti ve dedi ki:

"Sessiz olacağım Doktor. Söyleyin onlara deli gömleğini çıkartsınlar. Feci bir rüya gördüm ve beni o kadar güçsüz bıraktı ki hareket edemiyorum. Yüzümün nesi var? Şişmiş gibi hissediyorum ve feci şekilde ağrıyor." Başını çevirmeye çalıştı ama bunu yapmaya çabalarken gözleri yeniden cam gibi oldu, bu yüzden başını usulca geri koydum. Sonra Van Helsing usulca ve ciddi bir ses tonuyla dedi ki:

"Bize rüyanızı anlatın Mr. Renfield." Sesi duyunca yüzü yaralı olmasına rağmen aydınlandı ve şöyle dedi:

"Bu Dr. Van Helsing. Burada olmanız ne kadar iyi. Bana biraz su verin, dudaklarım kuru; size anlatmaya çalışacağım. Rüya gördüm..." Durdu, bayılacak gibi oldu. Yavaşça Quincey'ye seslendim: "Konyak, çalışma odamda, çabuk!" Hemen gitti ve bir bardak, bir karaf brendi ve bir sürahi suyla geri geldi. Kavrulmuş dudakları ıslattık ve hasta çabucak dirildi. Yine de görünüşe bakılırsa, o zavallı yaralı beyni bu arada çalışıyordu çünkü epeyce kendine geldiğinde, bana hiç unutamayacağım acılı bir sersemlikle içimi parçalayan bir bakışla şöyle dedi:

"Kendimi kandırmamalıyım. Rüya değil, gaddar gerçekti." Sonra gözleri odayı dolaştı. Yatağın kenarında sabırla oturan iki kişiyi fark edince devam etti:

"Çoktan emin olmasaydım, onlardan bilirdim." Bir an için gözleri kapandı, acı veya uykudan değil, kendi iradesiyle, sanki bütün dayanma kuvvetini toplarmış gibi. Gözlerini açtığında aceleyle ve şimdiye kadar olduğundan daha canlı bir halde şöyle dedi:

"Çabuk, Doktor, çabuk, ölüyorum! Sadece birkaç dakikam var gibi hissediyorum, sonra ölüme döneceğim, ya da daha kötüsüne! Dudaklarımı yine brendiyle ıslatın. Ölmeden söylemem gereken bir şey var, ya da zavallı ezilmiş beynim ölmeden. Teşekkür ederim! O gece, beni bırakmanız için yalvardığım gece, siz gittikten sonraydı. O zaman konuşamadım, çünkü dilimin tutulduğunu hissediyordum. Ama o husus dışında aklım şimdiki kadar başımdaydı. Beni bırakıp gitmenizden sonra uzun süre umutsuzluk ıstırabı içindeydim, sanki saatler sürmüştü. Sonra birdenbire bir huzur geldi. Beynim yeniden sakinleşti ve nerede olduğumu idrak ettim. Evimizin arkasında köpeklerin havladığını duydum ama Onun olduğu yerde değil!" O konuşurken Van Helsing göz bile kırpmadı ama

eli elimi tuttu ve sert bir şekilde kavradı. Ama yine de kendini ele vermedi. Hafifçe başını sallayarak usulca, "Devam edin," dedi. Renfield devam etti:

"Sisin içinde pencereye geldi, daha önce de sık sık gördüğüm gibi, ama o zaman bir hayalet değil katı cisim halindeydi ve gözleri kızdığı zaman bir insanınki gibi hiddetliydi. Kırmızı ağzıyla gülüyordu, ağaçların ötesine köpeklerin havladığı yere bakmak için döndüğünde keskin beyaz dişler ay ışığında parlıyordu. Önce, baştan beri olduğu gibi, içeriye gelmek istediğini bildiğim halde çağırmadım. Sonra bana vaatlerde bulundu, sözlerle değil, onları yaparak ifade etti." Profesör onun sözünü kesti:

"Nasıl?"

"Onların olmasını sağlayarak. Güneş parladığında sinekleri gönderdiği gibi. Kanatlarında çelik ve safir olan iri şişman sinekler. Ve geceleri sırtlarında kafatası ve çapraz kemikler olan iri güveler." Van Helsing onu başıyla onaylarken bana da şuursuzca fısıldadı:

"*Sfenkslerden Acherontia Atropos*, 'ölüm başlı güve' dediğiniz?"

Hasta duraklamadan devam etti: "Sonra fısıldamaya başladı. 'Sıçanlar, sıçanlar, sıçanlar! Yüzlercesi, binlercesi, milyonlarcası ve hepsi bir hayat. Ve onları yiyecek köpekler ve hatta kediler. Hepsi hayat! Hepsi, içlerinde yıllarca hayat barındıran kırmızı kan, sadece vızıldayan sinekler değil!' Ona güldüm, çünkü ne yapabileceğini görmek istiyordum. Sonra Onun evindeki karanlık ağaçların ötesinde köpekler uludu. Pencereye gelmem için bana işaret etti. Kalkıp dışarı baktım ve O ellerini kaldırdı ve hiç söz etmeden çağırıyormuş gibi yaptı. Çimenlerin üzerini koyu renk bir kütle kapladı, bir alev şeklinde geliyordu. Sonra O sisi sağa sola hareket ettirdi ve binlerce sıçanı görebiliyordum, gözleri onunki gibi kırmızı ışıldıyordu, sadece biraz daha küçüktü. Elini havaya kaldırdı, hepsi durdu ve bana sanki,

'Bütün bu hayatları sana vereceğim, evet ve daha bir sürü ve daha büyük, çağlar boyunca, eğer önümde diz çöküp bana tapınırsan!' demiş gibi geldi. Sonra sanki gözlerimin önünü kırmızı bir bulut sardı, kan rengi gibiydi ve ne yaptığımı bilmeden pencerenin kanadını açtığımı fark ettim ve Ona, 'İçeri gelin Lordum ve Efendim!' diyordum. Sıçanların hepsi gitmişti ama O pencere kanadından, sadece üç santim açıklık olmasına rağmen içeriye süzüldü, aynen Ay'ın kendisinin sık sık en ufak bir çatlaktan girip bütün endamı ve ihtişamıyla önümde durduğu gibi."

Sesi zayıflamıştı, bu yüzden dudaklarını brendiyle ıslattım ve devam etti ama hafızası ara verdiğinde yoluna devam etmiş gibiydi, çünkü hikâyesine daha ileriden devam etti. Bıraktığı yere dönmesini söylemek üzereydim ki Van Helsing bana fısıldadı: "Bırak devam etsin. Sözünü kesme. Geri gidemez ve belki de düşünce silsilesini kaybederse hiç devam edemeyebilir." Devam etti: "Bütün gün ondan haber bekledim ama bana hiçbir şey, bir kurt sineği bile göndermedi ve ay çıktığında ona epeyce kızgındım. Pencere kapalı olduğu halde, hem de pencereyi tıklatmadan girdiğinde ona sinirlendim. Bana dudak büktü ve beyaz yüzü kırmızı gözleri parlayarak sisin içinden baktı, sonra sanki burası kendine aitmiş ve ben bir hiçmişim gibi devam etti. Yanımdan geçerken kokusu bile değişmişti. Onu tutamadım. Bir şekilde, Mrs. Harker'ın odaya girdiğini zannettim."

Yatağın üstünde oturan iki adam ayağa kalkıp yaklaştılar, onları göremeyeceği ama daha iyi duyabilecekleri yerde, arkasında durdular. İkisi de sessizdi ama Profesör irkildi ve titredi. Yüzü daha da sertleşti ve ciddileşti. Renfield bunu fark etmeden devam etti:

"Mrs. Harker bugün akşamüstü beni görmeye geldiğinde eskisi gibi değildi. Çayın çaydanlığa su eklendikten sonraki hali gibiydi." Bu noktada hepimiz çok etkilendik

ama kimse tek söz etmedi. Renfield devam etti: "Konuşana kadar burada olduğunu bilmiyordum ve aynı gözükmüyordu. Soluk yüzlü insanlar umurumda değil. Onları içlerinde çok kan olduğunda seviyorum ve onunki akıp gitmiş gibiydi. O zaman düşünmedim ama o gittikten sonra düşünmeye başladım ve hayatı ondan alanın O olduğunu bilmek beni çileden çıkardı." Herkesin benim gibi titrediğini hissedebiliyordum; öte yandan kılımız kıpırdamıyordu. "Bu yüzden bu gece geldiğinde Ona hazırdım. Sisin içeriye sızdığını gördüm ve sıkıca yakaladım. O delinin olağanüstü bir gücü olduğunu duymuştum. Ve hiç olmazsa arada bir de olsa, deli olduğumu bildiğim için, gücümü kullanmayı aklıma koydum. Evet, bunu O da hissetti çünkü benimle mücadele etmek için sisten çıkmak zorunda kaldı. Sıkı tuttum çünkü Onun, onun hayatının daha fazlasını almasını istemiyordum ve kazanacağımı zannettim, ta ki gözlerini görene kadar. İçimi yaktılar ve gücüm su gibi eridi. Gücümün içinden kaydı ve ben Ona tutunmaya çalışırken beni havaya kaldırıp yere vurdu. Önümde kırmızı bir bulut vardı ve gök gürültüsü gibi bir ses ve sis kapının altından dışarı sızdı." Sesi daha da zayıflamış, nefesi daha çok hırıldamaya başlamıştı. Van Helsing içgüdüsel olarak ayağa kalktı.

"Şimdi en kötüsünün ne olduğunu biliyoruz," dedi. "O burada ve maksadını biliyoruz. Çok geç olmayabilir. Silahlanalım, geçen gece olduğu gibi ama hiç vakit kaybetmeyelim, kaybedecek bir an bile yok." Korkularımızı ve hatta kanaatlerimizi kelimelere dökmenin bir gereği yoktu çünkü aynılarını paylaşıyorduk. Hızla odalarımıza gittik ve Kont'un evine gittiğimizde yanımızda olan şeyleri aldık. Profesör'ünkiler hazırdı ve koridorda buluştuğumuzda anlamlı bir biçimde onları göstererek dedi ki:

"Bunlar beni hiç bırakmaz ve bu mutsuz iş sona erene kadar da bırakmayacaklar. Siz de akıllı olun dostlarım.

Uğraştığımız sıradan bir düşman değil, Yazık! Yazık! O tatlı Madam Mina ne acı çekti!" Sustu, sesi titriyordu ve kendi kalbime hâkim olanın öfke mi, yoksa dehşet mi olduğunu bilmiyorum.

Harker'ların kapısının önünde durduk. Art ve Quincey geri çekildiler. Quincey sordu:

"Onu rahatsız etmez miyiz?"

"Etmeliyiz," dedi Van Helsing sert bir tavırla. "Kapı kilitliyse kırıp gireceğim."

"Bu onu çok korkutmaz mı? Bir hanımefendinin odasına paldır küldür girmek alışıldık bir şey değildir!"

Van Helsing ciddiyetle şöyle dedi: "Her zaman haklısınız. Ama bu hayat memat meselesi. Bir doktor için bütün odalar aynıdır. Öyle olmasalar bile bu gece benim için hepsi aynı. Dostum John, kapı kulpunu döndürdüğümde kapı açılmazsa, omzunu daya ve it. Ve siz de dostlarım. Şimdi!"

Konuşurken kulpu döndürdü, ama kapı açılmadı. Kapıya abandık. Çatırdayarak açıldı ve neredeyse odanın ortasına paldır küldür düşecektik. Profesör gerçekten de düştü ve o elleriyle dizlerinin üzerinde kalkarken arkasında bir şey gördüm. Gördüğüm şey beni dehşete düşürdü. Ensemdeki tüylerin fırça gibi dikildiğini hissettim ve kalbim sanki durmuştu.

Ay ışığı o kadar parlaktı ki kalın sarı jaluziden bile görmeye yetecek kadar ışık giriyordu. Jonathan Harker pencerenin yanındaki yatakta, yüzü kıpkırmızı olmuş, derin derin nefes alarak kendinden geçmiş gibi yatıyordu. Yatağın bana yakın olan tarafında karısının beyazlara bürünmüş figürü dışarı dönük olarak diz çökmüştü. Onun yanında siyahlara bürünmüş uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Yüzü bize dönük değildi ama hepimiz görür görmez Kont'u alnındaki yara izine kadar, bütün özellikleriyle tanımıştık. Kollarını uzatmış, sol eliyle Mrs. Harker'ın iki

elini tutuyordu. Sağ eli boynunun arkasından yakalamış, yüzünü göğsüne bastırıyordu. Mina'nın beyaz geceliği kana bulanmıştı ve ince bir sızıntı adamın yırtılıp açılmış elbisesinin altından gözüken çıplak göğsünden aşağı süzülüyordu. İkisinin hali, kötü bir şekilde bir çocuğun, kedi yavrusunun burnunu süt içmeye zorlamak için kabın içine sokmasına benziyordu. Biz odaya dalınca Kont bize doğru döndü ve tarifini duyduğum cehennemi bakış yüzünü kapladı. Gözleri şeytani bir ihtirasla kıpkırmızı parladı; kemerli beyaz burnun geniş delikleri açıldı, kenarları titredi ve beyaz keskin dişler kan damlayan ağzın dudakları arasında vahşi hayvanlarınki gibi kenetlendi. Kurbanını sert bir şekilde savurup sanki bir yükseklikten düşmüş gibi geri, yatağın üzerine fırlattı ve dönerek üzerimize atladı. O zamana kadar Profesör ayağa kalkmıştı ve Kutsal Ekmeğin bulunduğu zarfı ona doğru tuttu. Kont aniden durdu, tam da zavallı Lucy'nin mezarın dışında sinerek geri çekildiği gibi. Kont korkuyla geriledikçe geriledi, biz haçlarımızı kaldırarak ilerledik. Birdenbire büyük bir bulut göğü kaplayınca ay ışığı zayıfladı. Ve Quincey'nin kibritiyle gaz lambası yandığında hafif bir buhar dışında görecek hiçbir şey yoktu. Biz bakarken buhar kapının altından dışarı süzüldü, kapı hızla açılıp geri tepince eski yerine dönmüştü. Van Helsing, Art ve ben Mrs. Harker'a doğru ilerledik, Mrs. Harker nefes alabilmiş ve alırken de o kadar vahşi, o kadar kulak tırmalayıcı, o kadar ümitsiz bir çığlık atmıştı ki sanırım ölene kadar kulaklarımda çınlayacak. Birkaç saniye aciz durumda ve darmadağın bir halde yattı. Yüzü, dudaklarına, yanaklarına ve çenesine bulaşan kanla daha da belirginleşen solgunluğuyla ölü gibiydi. Boynundan aşağı ince bir çizgi halinde kan süzülüyordu. Gözleri dehşet içinde çılgına dönmüştü. Sonra zavallı ezilmiş ellerini yüzüne götürdü, ellerinin beyazlığı üzerinde Kont'un ellerinin korkunç kavrayışının kırmızı izleri duruyordu, ardından o feci

çığlığı sadece sonsuz bir ıstırabın kestirme bir ifadesi gibi gösteren hafif, perişan bir inilti geldi. Van Helsing yaklaştı ve yatak örtüsünü usulca üzerine örttü, bu arada Art bir an için çaresizce onun yüzüne baktıktan sonra koşarak odadan dışarı çıktı. Van Helsing fısıldayarak bana şöyle dedi:

"Jonathan kendinden geçmiş vaziyette, bildiğimiz gibi Vampirler bunu sağlayabilir. Madam Mina için birkaç dakika daha, kendini toparlayana kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Onu uyandırmalıyım!" Bir havlunun köşesini soğuk suya batırdı ve bununla Jonathan'ın yüzüne hafif hafif vurmaya başladı, bütün bu süre içinde karısı elleri yüzünde, yürekler acısı bir halde hıçkırdı. Jaluziyi kaldırıp pencereden dışarı baktım. Ay ışığı parlıyordu ve dışarıya baktığımda Quincey Morris'in bahçede koştuğunu ve büyük bir porsukağacının gölgesine saklandığını gördüm. Bunu niye yaptığını düşününce merak ettim. Ama tam o sırada Harker'ın yarım yamalak uyanıp yatağa döndüğü sırada haykırdığını duydum. Yüzünde çok doğal olarak çılgın bir şaşkınlık ifadesi vardı. Birkaç saniye sersemlemiş gibiydi, sonra şuuru birdenbire yerine gelmiş gibi oldu ve aniden yerinden sıçradı. Bu ani hareketle karısı canlandı ve sarılmak istermiş gibi kollarını uzatarak ona doğru döndü. Ama hemen o anda kollarını kendine çekerek dirseklerini bir araya getirdi, ellerini yüzüne kapatarak yatağı sarsacak kadar titredi.

"Tanrı aşkına bu ne demek oluyor?" diye haykırdı Harker. "Dr. Seward, Dr. Van Helsing, bu nedir? Ne oldu? Sorun ne? Mina, hayatım ne oldu? Bu kan ne anlama geliyor? Tanrım, Tanrım! Bu da mı olacaktı!" Ve dizlerinin üzerinde çılgınca ellerini çırpmaya başladı. "Tanrım yardım et! Ona yardım et! Ah, ona yardım et!" Ani bir hareketle yataktan fırladı ve kıyafetlerini çekiştirmeye başladı, içindeki erkeklik güç harcama ihtiyacıyla uyanmıştı. "Ne oldu? Bana söyleyin!" diye bağırdı duraksamadan. "Dr. Van Helsing, Mi-

na'yı seviyorsunuz biliyorum. Onu kurtarmak için bir şeyler yapın. Henüz çok ilerlemiş olamaz. Ben *onu* ararken Mina'yı kollayın!" Karısı korkusunun, dehşetinin ve ıstırabının arasında Jonathan için kesin bir tehlike görmüştü. O anda kendi derdini unutup onu tutmaya çalıştı ve bağırdı:

"Hayır! Hayır! Jonathan beni bırakmamalısın. Onun sana zarar vermesi korkusu olmadan da, Tanrı biliyor bu gece yeteri kadar acı çektim. Benimle kalmalısın. Seni koruyacak bu dostlarla birlikte kal!" Konuştukça ifadesi çılgınlaşıyordu. Ona teslim olan kocasını aşağı çekip yatağın kenarına oturttu ve sıkıca tuttu.

Van Helsing'le ikimiz, ikisini de sakinleştirmeye çalıştık. Profesör altın haçını kaldırdı ve mükemmel bir sükûnet içinde şöyle dedi:

"Korkmayın hayatım. Biz buradayız ve bu size yakın olduğu müddetçe kötü hiçbir şey yaklaşamaz. Bu gece güvendesiniz, sakin olmalıyız ve birlikte istişare etmeliyiz." Mina ürperdi ve başı kocasının göğsüne dayalı bir halde sessizce oturdu. Başını kaldırdığında Jonathan'ın beyaz geceliği dudaklarının dokunduğu ve boynundaki ince açık yaradan damlaların aktığı yerde kanla lekelenmişti. Mina bunu gördüğü anda geri çekildi ve boğucu hıçkırıklar arasında hafif bir iniltiyle fısıldadı.

"Murdar, murdar! Ona artık dokunmamalı, öpmemeliyim. Onun en kötü düşmanı ve en çok korkması gereken kişi artık benim." Jonathan buna tereddütsüz cevap verdi:

"Saçmalık Mina. Böyle bir şey duymak bana utanç verir. Bunu senden duymayayım. Duymayacağım da. Yaptığımla ya da irademle aramıza bir şey girerse Tanrı bana layığımı versin ve şu andakinden daha kötü acılarla cezalandırsın!" Kollarını uzatıp onu göğsüne bastırdı. Bir müddet Mina hıçkırarak orada kaldı. Jonathan onun eğilmiş başı üzerinden bize baktı, gözleri nemliydi ve burun delikleri titriyordu. Ağzı çelik gibi kapalıydı.

Bir süre sonra hıçkırıkları seyrekleşti ve azaldı, sonra Jonathan bana, gerginliğinin son noktasında olduğunu hissettiğim kasıtlı bir sükûnetle şöyle dedi:

"Ve şimdi, Dr. Seward, bana her şeyi anlatın. Olayı genel olarak gayet iyi biliyorum. Olan her şeyi bana anlatın."

Ona her şeyi olduğu gibi anlattım ve ifadesiz bir yüzle dinledi; ama ben Kont'un gaddar ellerinin karısını, o feci ve korkunç pozisyonda, ağzı onun göğsündeki açık yaranın üzerine gelecek şekilde tuttuğunu anlatırken burun delikleri titriyor ve gözleri öfkeyle parlıyordu. O anda bile, bembeyaz, hırsla katılan yüzünün nasıl kasılarak eğilmiş başa yöneldiğini ve ellerinin nazikçe ve sevecen bir şekilde, karışmış saçları okşadığını görmek ilgimi çekmişti. Tam ben anlatmayı bitirdiğimde Quincey ve Godalming kapıyı çaldılar. Davetimize uyarak içeriye girdiler. Van Helsing bana sorgularcasına baktı. Onların gelişinden, mümkünse mutsuz karı kocanın düşüncelerini birbirlerinden ve kendilerinden uzaklaştırmak için yararlanabilir miyiz demek istediğini anladım. Başımla onaylamam üzerine onlara ne gördüklerini ve yaptıklarını sordu. Buna Lord Godalming cevap verdi:

"Onu geçitte veya odalardan herhangi birinde göremedim. Çalışma odasına baktım ama orada bulunmuş olmasına rağmen gitmişti. Gerçi..." Yataktaki zavallı bitkin kadına bakarak birden durdu. Van Helsing ciddi bir tavırla şöyle dedi:

"Devam edin dostum Arthur. Artık sır saklamak istemiyoruz. Şimdi umudumuz her şeyi bilmekten geçiyor. Rahatça anlatın!" Böylece Art devam etti:

"Oradaymış, birkaç saniyeliğine bile olsa, tozunu attırmış. Bütün elyazmaları yakılmış, beyaz küllerin arasında mavi alevler oynaşıyordu. Fonografın silindirleri de ateşe atılmış ve balmumu alevlere yardımcı olmuş." Burada sözünü kestim. "Tanrı'ya şükür ki kasada bir kopyası daha var!" Bir an için yüzü aydınlandı ama devam ederken yine

asıldı. "Sonra alt kata koştum ama izine rastlamadım. Renfield'in odasına baktım ama orada da bir iz yoktu, sadece..." Yine durakladı. "Devam edin," dedi Harker boğuk bir sesle. Böylece Arthur başını eğerek ve diliyle dudaklarını ıslatarak "Ama o zavallı adam ölmüş," diye ekledi. Mrs. Harker başını kaldırdı, herkese tek tek bakarak ciddi bir tavırla şöyle dedi:

"Tanrı'nın istediği olur!" Art'ın bir şey sakladığını hissediyordum. Ama bunun bir nedeni olacağını düşündüğüm için hiçbir şey söylemedim. Van Helsing, Morris'e dönerek sordu:

"Ya siz, dostum Quincey, anlatacak bir şeyiniz var mı?"

"Biraz," diye cevap verdi. "Çok da olabilir ama şu anda bir şey söyleyemem. Mümkünse Kont'un evden çıktıktan sonra nereye gideceğini bilmenin iyi olacağını düşündüm. Onu görmedim ama Renfield'in penceresinden bir yarasanın havalandığını ve batıya doğru kanat çırptığını gördüm. Onun ne biçimde olursa olsun Carfax'a geri gitmesini bekliyordum ama belli ki başka bir sığınak arıyordu. Bu gece geri gelmeyecek çünkü gök doğuda kızarmaya başladı ve gün doğumu yaklaştı. Yarın çalışmamız lazım!"

Son sözleri dişlerini sıkarak söyledi. Belki birkaç dakikalık bir suskunluk oldu ve kalplerimizin vuruşunu duyabildiğimi sandım. Sonra Van Helsing elini nazikçe Mrs. Harker'ın başına koyarak şöyle dedi:

"Ve şimdi, Madam Mina, zavallı tatlı, sevgili Madam Mina, bize tam olarak ne olduğunu anlatın. Tanrı biliyor ki size bu acıyı yaşatmak istemiyorum ama hepimizin bilmesi gerekiyor. Çünkü şimdi işin hiç olmadığı kadar çabuk ve kesin bir şekilde ve son derece ciddi yapılması gerekiyor. Her şeyi bitirecek gün yakınımızda ve eğer öyleyse, yaşamamız ve öğrenmemiz için bu iyi bir fırsat."

Zavallı hanımefendi ürperdi ve kocasını iyice kendine doğru çekerken ve başını adamın göğsünde daha da aşağı

eğerken sinirlerinin nasıl gerildiğini görebiliyordum. Sonra başını gururla kaldırarak bir elini Van Helsing'e uzattı, Van Helsing elini tutup eğilerek öptü ve sıkıca tuttu. Öbür eli kocasının elindeydi, kocası diğer kolunu, korurcasına ona dolamıştı. Düşüncelerini toparlar gibi bir süre durduktan sonra konuşmaya başladı:

"Nezaket gösterip bana verdiğiniz uyku ilacını içtim ama uzun müddet bir faydası olmadı. Daha da uykum kaçtı ve aklıma sayısız korkunç hayal dolmaya başladı; hepsi ölümle, vampirlerle ve kanla, acıyla ve dertle ilgiliydi." Kocası istemeden inleyince ona dönüp sevecenlikle şöyle dedi: "Korkma tatlım. Cesur ve güçlü olmalı, bu feci görevde bana yardım etmelisin. Bu korkunç şeyleri anlatmanın benim için ne büyük bir çaba gerektirdiğini bilseydin senin yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlardın. Neyse, bana faydası olursa diye ilacın işe yaramasına, kendi irademle yardımcı olmam gerektiğini gördüm ve azimle uyumaya karar verdim. Hakikaten uykum gelmiş olmalı ki başka bir şey hatırlamıyorum. Jonathan içeriye gelmiş ama beni uyandırmamış çünkü sonra hatırladığım tek şey Jonathan'ın yanımda yattığı oldu. Odada daha önce fark ettiğim hafif beyaz sis vardı. Ama bunu bilip bilmediğinizi şimdi hatırlamıyorum. Bunu günlüğümde bulabilirsiniz, sonra göstereceğim. Daha önce hissettiğim belli belirsiz dehşeti ve aynı şekilde bir varlığın mevcudiyetini hissettim. Jonathan'ı uyandırmak için döndüm ama o kadar derin uyuyordu ki sanki uyku ilacını ben değil o içmiş gibiydi. Onu uyandırmaya çalıştım ama uyandıramadım. Bu bana büyük bir korku verdi ve dehşetle etrafa bakındım. Sonra gerçekten yüreğim burkuldu. Yatağın yanında, sanki sisin içinden çıkmış gibi –daha doğrusu sis onun şekline bürünmüş gibi, çünkü sis tamamen kaybolmuştu– uzun boylu, zayıf, siyahlar içinde bir adam duruyordu. Başkalarının tarifinden onu hemen tanıdım. Balmumu yüz, üzerine ışığın ince beyaz bir çizgi halinde düştüğü yüksek kemerli burun, sivri beyaz diş-

lerin gözüktüğü aralanmış kırmızı dudaklar ve Whitby'de St. Mary Kilisesi'nin pencerelerinde, günbatımında görür gibi olduğum kırmızı gözler. Jonathan'ın vurduğu alnındaki kırmızı yara izini de biliyordum. Bir an için kalbim durdu ve donup kalmasaydım çığlık atacaktım. Bu arada sert, keskin bir fısıltıyla Jonathan'ı işaret ederek konuştu.

'Sükût! Eğer ses çıkarırsan onu alır, gözlerinin önünde beynini dağıtırım.' Hiçbir şey yapamayacak ya da söyleyemeyecek kadar dehşete düşmüş ve sersemlemiştim. Alaycı bir gülümsemeyle bir elini omzuma koydu ve beni sıkıca tutarak diğer eliyle boynumu açtı, bunu yaparken şöyle dedi: 'Önce, gayretlerimi ödüllendirmek için küçük bir içecek. Sessiz durabilirsin. Damarlarının susuzluğumu giderdiği ilk ya da ikinci sefer değil bu!' Sersemlemiştim ve çok tuhaf bir şekilde onu engellemek istemedim. Sanırım bu, kurbanına değdiği zaman oluşan feci lanetin bir parçası. Ve ah, Tanrım, Tanrım, acı bana! Kötü kokulu dudaklarını boynuma yerleştirdi!" Kocası yine inledi. Mina onun elini daha sıkı tuttu ve sanki yaralanan oymuş gibi acıyarak baktı ve devam etti.

"Gücümün eridiğini hissediyordum ve yarı baygın haldeydim. Bu korkunç şey ne kadar sürdü bilmiyorum ama kötü, feci, alaycı ağzını çekene kadar uzun zaman geçmiş gibi geldi. Ağzından taze kanın damladığını gördüm!" Bunu hatırlamak bir süre için onu kahretti ve kocasının onu tutan kolu olmasa bitkin bir halde çökecekti. Büyük bir çaba sarf ederek kendini toparladı ve devam etti:

"Sonra alaycı bir ifadeyle bana, 'Yani sen de diğerleri gibi benim aklımla boy ölçüşecektin. Bu adamlara beni avlamaları için yardım edecek, planlarıma engel olacaktın! Benim yoluma çıkmanın ne demek olduğunu şimdi biliyorsun ve onlar da şimdiden biraz öğrendiler ve çok geçmeden tamamen öğrenecekler. Enerjilerini eve daha yakın yerde kullanmak için saklamalıydılar. Onlar benimle zekâlarını yarıştırırken, uluslara hâkim olmuş, onlar daha doğmadan

yüzyıllar önce onlar için dalavereler çevirmiş, onlar için savaşmış olan bana karşı, ben onların komplolarını boşa çıkartıyordum. Ve sen, onların en sevdikleri, şimdi bir süre benim etimin eti, kanımın kanı, soydaşımın soydaşı, cömert şarap testim olacaksın, sonra da yoldaşım ve yardımcım olacaksın. İntikamın alınacak çünkü onların hiçbiri senin ihtiyaçlarına cevap vermeyecek. Ama şimdiye kadar yaptıkların için cezalandırılacaksın. Bana engel olunmasına yardım ettin. Artık ben çağırınca geleceksin. Beynim sana 'Gel!' dediğinde benim isteğimi yerine getirmek için ülkeler ve denizler aşacaksın. Öyle olursa böyle!' Bunun üzerine gömleğini yırtarak açtı ve uzun sivri tırnaklarıyla göğsünde bir damar yırttı. Kan dışarı fışkırmaya başladığında bir eliyle ellerimi sıkıca tuttu, diğer eliyle ensemi yakaladı ve ağzımı yaraya bastırdı, böylece ya boğulacaktım ya da yutacaktım... Aman Tanrım! Tanrım! Ben ne yaptım? Böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptım, bütün hayatım boyunca alçakgönüllülük ve dürüstlük yolunda yürümeye çalışan ben. Tanrım acı bana! Ölümcül tehlikelerden daha kötü bir durumda olan bu zavallı ruha bak. Ve merhametinle ona değer verenlere acı!" Sonra dudaklarını kirden arındırmak istercesine ovuşturmaya başladı.

Korkunç hikâyesini anlatırken doğuda gök aydınlanmaya ve her şey daha açık görünmeye başladı. Harker hareketsiz ve sessizdi. Ama bu feci anlatım devam ederken, yüzündeki sıkıntılı ifade sabah ışığında gittikçe derinleşiyordu; bu, gün doğumunun ilk kırmızı huzmesi vurup, teninin koyuluğu beyazlamış saçından fark edilene kadar sürdü.

Bizlerden birinin mutsuz çiftin çağırabileceği bir mesafede beklemesine ve sonra hep beraber toplanıp harekete geçmek için planlar yapmaya karar verdik.

Bundan eminim. Güneş bugün bütün günkü rotasında artık başka bedbaht bir evin üzerinden geçmeyecek.

XXII. Bölüm

Jonathan Harker'ın Günlüğü

3 Ekim. – Bir şey yapmazsam delireceğim, onun için günlüğüme yazıyorum. Şimdi saat altı, yarım saat içinde çalışma odasında buluşacağız ve yanımıza yiyecek bir şeyler alacağız, çünkü Dr. Van Helsing ve Dr. Seward yemek yemezsek elimizden gelenin en iyisini yapamayacağımız konusunda hemfikirler. Elimizden gelenin en iyisine, Tanrı biliyor, bugün ihtiyaç var. Elime geçen her fırsatta yazmalıyım çünkü düşünmeden duramıyorum. Her şey, küçük veya büyük, yazılmalı. Belki sonuçta bize en çok bilgiyi sağlayan küçük şeyler olacaktır. Bilgi, küçük veya büyük, Mina ve beni bugün olduğumuzdan daha kötü bir duruma sokamazdı. Ancak inançlı olmalı ve ümit etmeliyiz. Zavallı Mina bana demin o tatlı yanaklarından gözyaşları dökülürken, inancımızın dert ve sıkıntıdayken sınandığını söyledi. İnançlı olmaya devam etmemiz gerektiğini ve Tanrı'nın sonuna kadar bize yardım edeceğini söyledi. Son! Ah Tanrım! Ne sonu?.. İşbaşına! İşbaşına!

Dr. Van Helsing ve Dr. Seward zavallı Renfield'i görüp döndüklerinde ilk olarak yapılması gerekenin ne olduğu konusuna ciddi bir şekilde daldık. Önce Dr. Seward bize, Dr. Van Helsing'le alt kattaki odaya gittiklerinde Ren-

field'i yere yığılmış yatarken bulduklarını söyledi. Yüzü berelenmiş ve ezilmiş ve boyun kemikleri kırılmış.

Dr. Seward geçitteki nöbetçi görevliye herhangi bir şey duyup duymadığını sormuş. O da otururken biraz uyukladığını itiraf etmiş, o sırada odadan yüksek sesler gelmiş ve sonra Renfield birkaç kere yüksek sesle, "Tanrı! Tanrı! Tanrı!" demiş. Ondan sonra bir düşme sesi olmuş ve odaya girdiğinde onu yerde yatar bulmuş, doktorların onu gördüğü şekilde yüzükoyun yatıyormuş. Van Helsing "sesler" mi, yoksa "ses" mi duyduğunu sorduğunda bunu bilmediğini söylemiş. Başta iki ses duyuyor gibi olmuş ama odada başkası olmadığı için ancak bir ses duymuş olabileceğini söylemiş. "Tanrı" sözünün hasta tarafından söylendiğine gerekirse yemin bile edebileceğini söylemiş. Dr. Seward, biz yalnızken, bu konuya fazla girmek istemediğini söyledi. Bir tahkikatın söz konusu olabileceğini ve gerçekleri öne sürmenin bir faydası olmayacağını, çünkü kimsenin inanmayacağını söyledi. Böyle olduğu için, görevlinin şahitliği üzerine yataktan düşme kazası ile bir ölüm sertifikası hazırlayabileceğini düşündü. Adli tabip talep ederse resmi bir tahkikat yapılacak ve ister istemez aynı sonuç çıkacaktı.

Bir sonraki adımımızın ne olacağı sorusunu görüşmeye başladığımızda ilk karar verdiğimiz şey Mina'ya her şeyin tam olarak anlatılmasıydı. Ne kadar acı verici de olsa ondan hiçbir şey saklanmayacaktı. O da bunun akıllıca olduğu konusunda aynı fikirdeydi ve onu bu kadar cesur ve yine de bu kadar üzgün ve derin bir çaresizlik içinde görmek acıklıydı. "Hiçbir şey saklanmamalı," dedi. "Yazık! Zaten çok şey saklandı. Ayrıca dünya üstünde, şimdiye kadar katlandığım acıdan, şimdi çektiğim ıstıraptan daha fazlasını verebilecek başka bir şey yok! Bundan sonra olacaklar benim için yeni ümit ya da yeni cesaret kaynağı olmalı!" Mina konuşurken Van Helsing ona dikkatle bakıyordu ve aniden ama yavaşça şöyle dedi:

"Ama sevgili Madam Mina, korkmuyor musunuz? Kendiniz için değil, başkaları için; olup bitenlerden sonra?"

Mina'nın cevap verirken yüz hatları sertleşti ama gözleri bir şehidin fedakârlığıyla parladı:

"Ah, hayır! Çünkü kararımı verdim!"

"Neye?" diye sordu Van Helsing kibarca, hepimiz kendimizce ne demek istediği hakkında belirsiz bir fikir sahibi olduğumuz için kıpırdamadan oturuyorduk.

Cevabı sanki yalın bir gerçeği belirtiyormuş gibi, dolaysız bir yalınlıkta geldi: "Çünkü kendi içimde, sevdiklerimden birine zarar verecek bir işarete rastlarsam ki buna gayretle dikkat edeceğim, o zaman ölmeliyim!"

"Kendinizi öldürmez miydiniz?" diye sordu Van Helsing boğuk bir sesle.

"Öldürürdüm. Beni seven, böyle bir acıdan, bu kadar çaresiz bir çabadan kurtaracak bir arkadaşım olmazsa!" Konuşurken ona manidar bir ifadeyle baktı. Van Helsing oturuyordu, yerinden kalktı ve yanına gelerek elini onun başına koydu ve ciddi bir tavırla konuştu. "Çocuğum, sizin iyiliğiniz için olacaksa böyle biri var. Bana sorarsanız Tanrı'dan sizin için böyle bir ötenazi isteyebilirdim, hatta en iyisi bu olacaksa, şu anda bile. Hayır, daha güvenli olacaksa! Ama çocuğum..." Bir an için boğuluyor gibi oldu ve boğazı düğümlendi. Yutkundu ve devam etti:

"Sizinle ölüm arasında duracak olanlar var. Ölmemelisiniz. Sizi bir el öldürmemeli, hele de kendi elleriniz. Sizin tatlı hayatınızı kirleten diğeri gerçekten ölene kadar ölmemelisiniz. Çünkü eğer o hâlâ yaşayan Diri-Ölülerle birlikteyse ölümünüz sizi onun gibi yapar. Hayır, yaşamalısınız! Yaşamak için mücadele etmeli ve çabalamalısınız, ölüm anlatılamaz bir nimet olsa bile. Size acıyla da gelse, sevinçle de, Ölümün kendisiyle mücadele etmelisiniz. Gündüz veya gece, güvenle veya tehlikeyle! Yaşayan ruhun üzerine sizi ölmemekle görevlendiriyorum. Hatta bu

büyük kötülük göçene kadar ölümü düşünmeyeceksiniz bile." Zavallı sevgilim ölü gibi solgunlaştı, sarsıldı ve titredi, meddücezirde suyun gelişiyle hareketli kumun sarsılıp titrediğini gördüğüm gibiydi. Hepimiz suskunduk. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra sakinleşti ve ona dönerek tatlı bir şekilde ama ah, öyle üzgün bir halde elini uzatarak şöyle dedi: "Size söz veriyorum sevgili arkadaşım, Tanrı yaşamama izin verirse çaba göstereceğim. Belki Tanrı'nın yardımıyla yakın bir zamanda bu dehşet üzerimden gider." O kadar iyi ve cesurdu ki hepimiz yüreklerimizin onun için çabalamak ve dayanmak üzere güçlendiğini hissetmiştik ve yapmamız gerekenleri tartışmaya başladık. Ona bütün kâğıtları, bundan sonra kullanabileceğimiz bütün kâğıt, günlük ve fonograf kayıtlarını kasaya koymasını ve eskiden olduğu gibi kayıt tutmasını söyledim. Yapacak bir şey bulduğu için memnun olmuştu, "memnun olmak" bu kadar iç karartıcı bir uğraşla alakalı olarak kullanılabilirse.

Van Helsing her zamanki gibi herkesten önce düşünmüş ve yapılacak işlerin düzenini tam olarak hazırlamıştı.

"Belki de iyi oldu," dedi, "Carfax'ı ziyaret ettikten sonraki toplantımızda orada duran toprak kutulara hiçbir şey yapmamaya karar vermiştik. Bir şey yapsaydık Kont amacımızı anlayabilirdi ve şüphesiz öteki kutularla ilgili böyle bir çabaya engel olmak için önceden önlem alırdı. Ama şimdi niyetimizin ne olduğunu bilmiyor. Hatta dahası, büyük bir ihtimalle, elimizde, sığınaklarını eskisi gibi kullanmasına engel olacak şekilde arındırabileceğimiz bir güç olduğunu bilmiyor.

Şimdi dağıtımları konusunda Piccadilly'deki evi incelediğimiz zamandan çok daha fazla bilgiye sahibiz ve sonuncusuna kadar hepsinin yerini tespit edebiliriz. O zaman gün bizim günümüzdür ve ümitlerimizi barındırır. Bu sabah üzüntümüzün üzerine doğan güneş, seyri boyunca bizi

koruyacak. O canavar bu gece güneş batana kadar şu anda olduğu biçimi devam ettirmeli. Toprak kılıfının sınırlarıyla kuşatılmış bir halde. Eriyip kayıplara karışamaz ya da çatlaklar veya yarıklardan yok olup gidemez. Bir kapıdan geçecekse bir ölümlü gibi kapıyı açması gerekir. Ve böylece bugün bütün sığınaklarını avlayıp arındıracağız. Onu henüz yakalayıp yok edemesek de yakalamanın ve yok etmenin yapılabileceği bir yerde kıstıracağız, eninde sonunda, mutlaka." O anda, Mina'nın hayatı ve mutluluğu için bu kadar kıymetli olan dakikalar ve saniyelerin uçup gittiği düşüncesiyle kendimi tutamadım ve ayağa fırladım, konuşmaya devam ettikçe harekete geçmek imkânsızdı. Ama Van Helsing uyarıcı bir edayla elini kaldırdı. "Hayır, dostum Jonathan," dedi "burada, eve en çabuk giden yol en uzunudur der atalarınız. Harekete geçeceğiz ve dehşetli hızlı hareket edeceğiz, zamanı geldiğinde. Ama düşünün, büyük ihtimalle durumun anahtarı o Piccadilly'deki evde. Kont birçok ev satın almış olabilir. Bu evlerin tapuları, anahtarları ve başka şeyleri olmalı. Üzerine yazdığı kâğıtları olmalı. Çek defteri olmalı. Ona ait birçok şeyi bir yerde tutuyor olmalı. Niye burada, bu kadar merkezi, bu kadar sakin bir yerde olmasın, buraya her saatte önden veya arkadan gelip gidebiliyor, bu kadar yoğun bir trafikte fark edecek kimse yok. Oraya gidip evi arayacağız. Ve içinde neler olduğunu öğrendiğimizde dostumuz Arthur'un av tabiriyle dediği gibi 'dünyayı durduracağız' ve ihtiyar tilkimizi izleyeceğiz, yani? Öyle değil mi?"

"O zaman hemen gidelim," diye bağırdım, "çok değerli, çok çok değerli zamanımızı harcıyoruz!" Profesör kıpırdamadı, sadece şöyle dedi: "Peki Piccadilly'deki o eve nasıl gireceğiz?"

"Herhangi bir şekilde!" diye bağırdım. "Gerekirse zorla gireriz."

"Ya polisiniz? Onlar nerede olacaklar ve ne diyecekler?"

Bocaladım ama ertelemek istiyorsa bunun için iyi bir gerekçesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden elimden geldiği kadar sakin bir tavırla şöyle dedim:

"Gereğinden fazla beklemeyin. Eminim ki nasıl bir işkence altında olduğumu biliyorsunuz."

"Ah çocuğum, biliyorum. Elbette kederinizi artırmak gibi bir isteğim yok. Ama bir düşünün, ne yapabiliriz, bütün dünya harekete geçmeden. O zaman bizim zamanımız gelecek. Düşündüm taşındım ve en iyi yolun en basiti olduğuna karar verdim. Şimdi eve girmek istiyoruz ama anahtarımız yok. Öyle değil mi?" Başımla onayladım.

"Şimdi hakikatte evin sahibi olduğunuzu ve yine de eve giremediğini farz edin. Ve hırsızdan haberiniz olmadığını düşünün, ne yapardınız?"

"Güvenilir bir çilingir bulup benim yerime kilidi açması için gönderirdim."

"Ve polisiniz, müdahale ederdi, etmez miydi?"

"Ah hayır! Adamın usulüne göre görevlendirildiğini bilirse etmez."

"O zaman," konuşurken bana zekice bakıyordu, "kesin olmayan tek şey işverenin niyeti ve polisinizin işverenin niyetinin iyi olup olmadığı konusundaki inancı. Polisiniz mutlaka azimli ve akıllıdır, yürekleri okumada o kadar akıllıdır ki bu gibi konuları dert edinirler. Hayır, hayır dostum Jonathan, sizin Londra'nızda ya da dünyanın herhangi bir şehrinde, böyle şeyleri olması gerektiği gibi yaparsanız ve böyle şeyleri olması gerektiği zamanda yaparsanız, gidin yüz tane boş evin kilidini açın, kimse müdahale etmez. Daha önce okumuştum, Londra'da güzel bir evi olan bir beyefendi evini kilitleyip yaz için İsviçre'ye gidip aylarca orada kalmış, bir hırsız gelip, arka pencereyi kırıp içeriye girmiş. Sonra öndeki kepenkleri açmış ve polisin gözünün önünde kapıdan çıkıp girmiş. Sonra mallarını müzayedeye koymuş, reklamını yapmış ve büyük bir ilan asmış.

Ve günü gelince öbür adamın bütün mallarını büyük bir müzayede şirketi aracılığıyla satmış. Sonra bir müteahhite gidip evi belli bir süre içinde yıkması ve her şeyi temizlemesi için bir anlaşma yapmış ve evi ona satmış. Polisiniz ve başka yetkililer ellerinden geldiğince yardımcı olmuşlar. Ve evin sahibi İsviçre'deki tatilinden döndüğünde evinin olduğu yerde sadece boş bir delik bulmuş. Bütün bunlar *en règle** yapılmış ve biz de işimizi *en règle* yapacağız. Polisin düşünecek fazla bir şeyi olmadığı ve bunu garip karşılayacağı erken bir zamanda gitmeyeceğiz. Saat ondan sonra, etrafta çok şeyler olduğunda gideceğiz ve elbette evin sahibi olduğumuzu gösterecek şeyler yapacağız."

Ne kadar haklı olduğunu görmemem mümkün değildi ve Mina'nın yüzündeki korkunç umutsuzluk ifadesi bu düşünceyle rahatlamıştı. Bunun gibi iyi bir öneri umut vaat ediyordu.

Van Helsing devam etti:

"Bir kere içeriye girdikten sonra başka ipuçları da bulabiliriz. Her halükârda bir kısmımız, başka yerlerde, Bermondsey ve Mile End'de olabilecek başka toprak kutuları bulurken bir kısmımız o evde kalabilir."

Lord Godalming ayağa kalktı. "Burada biraz faydam dokunabilir," dedi. "Adamlarıma atları ve arabalarıyla en uygun yerlerde beklemeleri için telgraf çekeceğim."

"Buraya bak, kadim dostum," dedi Morris, "eğer atla gitmek istersek diye her şeyi hazır etmek mükemmel bir fikir ama senin hanedan arması süslemeleriyle şık arabalarından biri Walworth veya Mile End'in bir ara sokağında amacımız için fazla dikkat çekici olur diye düşünmüyor musun? Bana öyle geliyor ki güneye veya doğuya giderken araba tutmalıyız. Hatta arabaları gideceğimiz mahalleye yakın bir yerde bırakmalıyız."

---

* (Fr.) Kurallara uygun olarak. (ç.n.)

"Dostum Quincey haklı!" dedi Profesör. "Kafası çalışıyor. Yapacağımız zor bir şey ve bunu yaparken insanların bizi seyretmesini istemeyiz."

Mina'nın her şeye karşı ilgisi artıyordu ve ben işlerin zorunluluklarının, gecenin feci tecrübesini unutturmasına seviniyordum. Çok fazla, neredeyse ölü gibi solgundu ve o kadar zayıftı ki dudakları çekilmiş ve dişleri göze çarpacak kadar ortaya çıkmıştı. Ona acı vermemesi için bu son sözü ona söylemedim ama Kont'un onun kanını emdiğinde zavallı Lucy'ye ne olduğunu düşünmek damarlarımdaki kanı donduruyor. Şimdilik dişlerin sivrildiğini gösteren bir işaret olmadığı halde zaman dardı ve korkma vakti yaklaşmıştı.

Yapacaklarımızın sırasını ve güçlerimizin düzenlenmesini tartışmaya başladığımızda yeni kuşkular ortaya çıktı. Sonunda Piccadilly'ye gitmeden önce Kont'un elimizin altındaki sığınağını bertaraf etmemize karar verildi. Çok erken farkına varsa bile o zamana kadar yok etme işimizde ondan önde olacaktık. Ve onun sadece cismani haliyle mevcudiyeti ve olabileceği en zayıf hali bize yeni ipuçları sağlayabilirdi.

Güçlerin düzenlenmesine gelince, Profesör, Carfax'a ziyaretimiz sonrası Piccadilly'deki eve hep beraber girmemizi önerdi. İki doktor ve ben orada kalacak, Lord Godalming ve Quincey, Walworth ve Mile End'deki sığınakları bulacak ve bertaraf edecekti. Profesör kesin olmamakla birlikte Kont'un gün içinde Piccadilly'ye gelmesinin mümkün olabileceğini ileri sürdü ve öyle olursa o zaman ve orada onunla baş edebilirdik. Her halükârda onu bütün gücümüzle takip edebilirdik. Bu plana, şiddetle, gitmeyeceğimi söyleme raddesine varana kadar karşı çıktım, kalıp Mina'yı korumak istediğimi söyledim. Bu konuda kararlı olduğumu sanıyordum ama Mina itirazımı kabul etmedi. Benim faydalı olabileceğim hukuki bir durumun söz konu-

su olabileceğini söyledi. Kont'un kâğıtları arasında, Transilvanya'daki deneyimlerimden anlayabileceğim bir ipucu olabileceğini söyledi. Ve Kont'un olağanüstü gücüyle başa çıkabilmek için toplayabileceğimiz bütün kuvvete ihtiyacımız olduğunu söyledi. Teslim olmak zorunda kaldım, çünkü Mina kesin kararlıydı. Birlikte çalışmamızın *onun* için son umut olduğunu söyledi. "Bana gelince," dedi, "korkmuyorum. Her şey yeteri kadar kötü oldu. Olabilecek her şey içinde bir umut veya rahatlama unsuru taşıyacaktır. Git, kocacığım! Tanrı isterse beni yanımda başkası olmadan, yalnızken de korur." Böyle olunca bağırarak ayağa fırladım: "O zaman Tanrı adına derhal gidelim çünkü vakit kaybediyoruz. Kont Piccadilly'ye düşündüğümüzden erken gelebilir."

"Öyle değil!" dedi Van Helsing elini kaldırarak.

"Ama neden?" diye sordum.

"Unuttunuz mu?" dedi gerçek bir gülümsemeyle. "Dün gece çok fazla ziyafet çektiğini ve geç saatlere kadar uyuyacağını?"

Unutur muyum! Hiç unutur muyum... unutabilir miyim! Herhangi birimiz o feci sahneyi unutabilir miyiz! Mina cesur yüz ifadesini muhafaza etmek için epeyce mücadele etti, ama acı üstün geldi, Mina ellerini yüzüne kapadı ve sarsılarak inledi. Van Helsing'in amacı onun korku dolu tecrübesini hatırlatmak değildi. Sadece zihinsel çabalarının arasında onu ve onun bu işteki rolünü gözden kaçırmıştı. Ne söylediğini fark edince düşüncesizliği onu dehşete düşürmüştü ve Mina'yı teselli etmeye çalıştı. "Ah, Madam Mina," dedi, "sevgili, sevgili Madam Mina, eyvah! Size herkesten çok saygı duyan ben, böyle düşüncesizce bir şeyi nasıl söylerim. Bu yaşlı dudaklarım ve bu aptal yaşlı kafam hak etmiyor ama bunu unutacaksınız, değil mi?" Bunları, onun yanında eğilerek söyledi. Mina onun elini tuttu ve gözyaşlarının arasından ona bakarak boğuk bir sesle şöyle dedi:

"Hayır, unutmayacağım çünkü hatırlamam daha iyi. Ve sizinle ilgili o kadar çok tatlı hatıram var ki hepsini birlikte anacağım. Şimdi, az sonra hepinizin gitmesi gerekiyor. Kahvaltı hazır, yemeliyiz ve güçlü olmalıyız."

Kahvaltı hepimize tuhaf gelen bir öğündü. Neşeli olmaya ve birbirimizi cesaretlendirmeye çalıştık ve Mina en canlı ve neşeli olanımızdı. Kahvaltı bittiğinde Van Helsing ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Şimdi dostlarım, korkunç teşebbüsümüze doğru ilerliyoruz. Hepimiz düşmanımızın sığınağına ilk gittiğimiz gece olduğu gibi silahlı mıyız? Dünyevi saldırıya karşı olduğu kadar manevi saldırıya karşı da silahlandık mı?" Hepimiz ona güvence verdik. "O zaman iyi. Şimdi, Madam Mina, güneş batana kadar burada *oldukça* güvendesiniz. Ve biz ondan önce döneceğiz... eğer... dönersek! Ama gitmeden önce kişisel saldırıya karşı silahlı olduğunuzu göreyim. Siz aşağıya inmeden önce ben kendim odanızı, O içeriye giremesin diye bildiğimiz şeyler yerleştirerek hazırladım. Şimdi izin verin sizi korumaya alayım. Alnınıza bu Kutsal Ekmeği değdiriyorum, Baba, Oğul ve..."

Korkunç bir çığlık oldu, duyunca yüreklerimiz dondu. Ekmeği Mina'nın alnına koyduğunda dağlamıştı... akkor bir metal parçası gibi etin içine kadar yakmıştı. Sinirleri acıyı hisseder hissetmez, zavallı sevgilimin beyni ona gerçeğin önemini belirtmişti ve ikisi birden onu mahvetmiş ve sinirleri bozuk hali, sesini o korkunç çığlığın içinden duyurmuştu. Ama düşüncelerini yansıtan sözcükler çabuk gelmişti. Çığlığın havadaki yankısı henüz sönmemişti ki tepkisi geldi ve aşağılanma ıstırabıyla dizlerinin üzerinde yere çöktü. Güzel saçlarını, eskiden cüzzamlıların harmanilerini örttükleri gibi yüzüne örterek inledi.

"Murdar! Murdar! Yüce Tanrı bile benim kirletilmiş yüzümden kaçınıyor! Bu utanç işaretini Ahiret Günü'ne kadar alnımda taşıyacağım." Herkes durakladı. Ben çare-

siz bir acının ıstırabıyla onun yanına çökmüş, kollarımla onu sıkıca sarmıştım. Birkaç dakika hüzün dolu kalplerimiz birlikte attı, etrafımızı saran dostlarımız sessizce, gözyaşları dökülen gözlerini başka tarafa çevirdiler. Sonra Van Helsing döndü ve ciddi bir tavırla konuştu, o kadar ciddiydi ki bir şekilde ilham almış olduğunu ve kendi dışındaki şeyleri açıkladığını hissettim:

"Sizin bu işareti Tanrı uygun görene kadar taşımanız gerekebilir, yeryüzünün ve oraya yerleştirdiği O'nun kendi çocuklarının bütün yanlışlarını onarmak için kesinlikle Ahiret Günü'nü uygun görecektir. Ve ah, Madam Mina, hayatım, hayatım, o kırmızı işaret, Tanrı'nın ne olduğunuzu bildiğinin işareti geçtiğinde ve alnınız, kalbinizin bildiğimiz saflığı kadar saf olduğunda sizi seven bizler de orada olabilir miyiz? Çünkü yaşadığımız sürece içinde kesinlikle, Tanrı üzerimizdeki ağır yükü kaldırmanın doğru olduğunu gördüğünde o yara izi geçecektir. O zamana kadar Haçımızı taşıyacağız, Oğlu'nun, O'nun arzusu doğrultusunda yaptığı gibi. Belki de O'nun memnuniyeti yolunda seçilmiş araçlar olabiliriz ve O'nun buyruklarına yükselebiliriz, diğerininkine kamçı darbeleri ve utançla, gözyaşları ve kanla, kuşku ve korkuyla ve Tanrı ile insan arasındaki farkı yaratan her şeyle olduğu gibi."

Sözlerinde umut ve teselli vardı. Ve tevekkül sağlıyordu. Mina'yla ikimiz de böyle hissetmiştik ve aynı anda ikimiz de yaşlı adamın ellerini tutup, eğilip öptük. Sonra tek söz etmeden hepimiz dizlerimizin üzerine çökerek el ele tutuştuk ve birbirimize karşı dürüst olacağımıza ant içtik. Biz erkekler, hepimiz kendi tarzımızda sevdiğimiz Mina'nın başından bu hüzün tülünü kaldırmaya yemin ettik. Ve bizi bekleyen bu korkunç görevde yardım ve yol gösterme için dua ettik.

Artık başlama vakti gelmişti. Böylece Mina'ya veda ettim, bu ikimiz için de ölene kadar unutmayacağımız bir ayrılış oldu ve yola çıktık.

Bir konuda kararımı vermiştim. Mina'nın sonunda vampir olması gerekiyorduysa, o zaman o bilinmez ve korkunç diyara tek başına gitmeyecekti. Sanırım eski zamanlarda bir vampir olması, birçok vampir olması anlamına geliyordu. İğrenç bedenleri sadece kutsal toprakta dinlenebildiği gibi, kutsal aşk da insanları onların korkunç düzenlerine katan bir aracıydı.

Carfax'a sorunsuz girdik ve her şeyin ilk gelişimizdeki gibi olduğunu gördük. Böyle ihmalin, tozun ve çürümenin olduğu alelade bir çevrede bildiğimiz gibi bir korku zeminin olmasına inanmak zordu. Kararlı olmasaydık ve bizi kışkırtan hatıralarımız olmasaydı işimize devam edemezdik. Herhangi bir kâğıda veya evin kullanıldığına dair bir işarete rastlamadık. Ve eski şapelde büyük kutular onları son gördüğümüz şekilde duruyorlardı. Dr. Van Helsing, önünde duran bizlere ağırbaşlı bir edayla şöyle dedi:

"Ve şimdi dostlarım, burada yapacak bir görevimiz var. Böyle gaddarca bir amaç için çok uzak bir ülkeden getirdiği, kutsal hatıralarla dolu bu toprağı arındırmalıyız. Bu toprağı seçti çünkü kutsal bir topraktı. Böylece onu kendi silahıyla yeneceğiz çünkü onu daha da kutsal yapacağız. İnsanın böyle kullanması için kutsanmış, şimdi biz Tanrı için kutsayacağız." Konuşurken çantasından bir tornavida ve bir İngiliz anahtarı çıkardı ve kısa bir süre sonra sandıklardan birinin tepesi açılıvermişti. Topraktan küf kokusu geliyordu ama bir şekilde bu umurumuzda olmadı çünkü bütün dikkatimiz Profesör üzerinde toplanmıştı. Kutusundan bir parça Kutsal Ekmek alarak saygıyla toprağın üzerine bıraktı, sonra kapağı kapatarak vidalamaya başladı, biz de ona yardım ettik.

Büyük kutuların her birini tek tek aynı işlemden geçirdik ve onları görüntü açısından bulduğumuz şekilde bıraktık. Ama her birinde Kutsal Ekmeğin bir parçası vardı.

Arkamızdan kapıyı kapattığımızda Profesör ağırbaşlı bir havada şöyle dedi:

"Şimdiden bir sürü şey yapıldı. Bütün diğerlerinde de bu kadar başarılı olabiliriz ve o zaman bu akşam günbatımı Madam Mina'nın alnında fildişi kadar beyaz ve lekesiz parlayabilir!"

Trenimizi yakalamaya istasyona gitmek için çimenlikten geçerken akıl hastanesinin ön cephesini görebiliyorduk. Sabırsızca baktım ve kendi odamın penceresinde Mina'yı gördüm. Ona elimi salladım ve işimizin başarılı bir şekilde tamamlandığını belirtmek için başımı salladım. Anladığını göstermek için o da başını salladı. Son gördüğüm şey elini sallayarak veda ettiği oldu. Yüreklerimiz burkularak istasyona varıp trenimizi yakaladık, biz perona vardığımızda istim almıştı. Bunları trende yazdım.

Piccadilly, saat 12.30. – Fenchurch Caddesi'ne varmadan hemen önce Lord Godalming bana şöyle dedi:

"Quincey'le ikimiz bir çilingir bulacağız. Bir zorluk çıkması durumunda bizimle gelmemeniz daha iyi olur. Çünkü bu şartlar altında boş bir eve zorla girmemiz çok da kötü görünmeyecektir. Ama siz bir dava vekilisiniz ve Hukukçular Derneği size işin doğrusunu biliyor olmalıydınız diyebilir." Benim hiçbir tehlikeyi, hatta utanç verici şeyleri bile paylaşmıyor olmama itiraz ettim ama o devam etti: "Ayrıca, çok kalabalık gitmezsek daha az dikkat çekeriz. Unvanım çilingir için veya rastlayacağımız bir polis için yeterli olacaktır. Sizin Jack ve Profesör'le gitmeniz ve Green Park'ta, evi görebileceğiniz bir yerde kalmanız daha iyi olur ve kapının açıldığını, çilingirin gittiğini gördüğünüzde hepiniz bu tarafa gelirsiniz. Sizi gözleyeceğiz ve içeri alacağız."

"Güzel tavsiye!" dedi Van Helsing, böylece başka bir şey söylemedik. Godalming ve Morris bir araba tutup aceleyle gittiler, biz de başka bir arabayla takip ettik. Arlington Caddesi'nin köşesinde ekibimiz arabadan inip Green Park'a doğru yol aldı. Daha canlı ve derli toplu görünen

komşuları arasında terk edilmiş haliyle kasvetli ve sessiz, heyula gibi yükselen, umudumuzun büyük ölçüde toplandığı evi görünce kalbim atmaya başladı. Manzarası iyi olan bir banka oturarak, mümkün olduğu kadar az dikkat çekmek için puro içmeye başladık. Diğerlerinin gelmesini beklerken dakikalar geçmek bilmedi.

Nihayet dört tekerlekli bir arabanın geldiğini gördük. İçinden Lord Godalming ve Morris acele etmeyen bir edayla çıktılar. Alt bölümden alet dolu hasır sepetiyle tıknaz bir adam indi. Morris arabacıya ödeme yaptı, o da şapkasına dokundu ve gitti. İkisi birlikte merdivenleri çıktılar ve Lord Godalming yapılmasını istediği işi gösterdi. İşçi ağır ağır ceketini çıkarıp parmaklıkların çubuklarından birine asarken o sırada orada dolanıp duran polise bir şeyler söyledi. Polis başını sallayarak kabul etti ve adam diz çökerek çantasını yanına aldı. Çantasını karıştırıp bir takım aletler seçti ve bunları düzgün bir şekilde yanına yerleştirdi. Sonra ayağa kalktı, anahtar deliğine baktı, içine üfledi ve işverenlerine dönerek bir yorumda bulundu. Lord Godalming gülümsedi ve adam oldukça büyük bir anahtar tomarını havaya kaldırdı. Birini seçerek yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi kilidi yoklamaya başladı. Biraz kurcaladıktan sonra ikinci bir anahtar denedi, sonra bir üçüncüyü. Birdenbire hafifçe ittiğinde kapı açılıverdi, o ve diğer ikisi hole girdiler. Biz yerimizde oturduk. Benim purom şiddetle yanıyordu, ama Van Helsing'inki sönmüştü bile. Adamın dışarı çıktığını ve çantasını aldığını görene kadar sabırla bekledik. Sonra kapıyı yarı aralık tuttu, dizleriyle sabitleyerek kilide uygun bir anahtar buldu. Sonunda Lord Godalming'e verdi, o da cüzdanını çıkararak ona bir şey verdi. Adam şapkasına dokundu, çantasını aldı, ceketini giydi ve oradan ayrıldı. Bütün bu işlemin kimse farkına varmadı.

Adam yeteri kadar uzaklaştığında üçümüz sokağın karşısına geçtik ve kapıyı vurduk. Derhal Quincey Mor-

ris tarafından açıldı, yanında Lord Godalming bir puro yakmaktaydı.

"Burası feci kokuyor," dedi Lord Godalming biz içeriye girerken. Kesinlikle feci kokuyordu –Carfax'taki eski şapel gibi– ve önceki tecrübemize dayanarak Kont'un burayı oldukça özgür bir biçimde kullandığı bizim için aşikârdı. Evi araştırmak üzere harekete geçtik, başa çıkmamız gereken kurnaz bir düşmanımız olduğunu bildiğimiz ve henüz Kont'un evde olup olmadığını bilmediğimiz için bir saldırı olasılığına karşı birbirimize yakın durduk. Holün hemen arkasındaki yemek odasında sekiz toprak kutusu bulduk. Aradığımız dokuz kutunun sadece sekizini! İşimiz bitmemişti ve kayıp kutuyu bulana kadar da bitmeyecekti. Önce minyatür bir evin ön cephesi gibi gözükmek üzere tasarlanmış bir ahırın kör yüzünde, taş kaplı bir avluya bakan pencerenin kepenklerini açtık. Ahırda hiç pencere yoktu bu yüzden gözlenmekten korkumuz olmadı. Sandıkları incelemek için hiç vakit kaybetmedik. Yanımızda getirdiğimiz aletlerle onları tek tek açtık ve onları eski şapelde bulunan diğerleriyle aynı işleme tabi tuttuk. Kont'un evde olmadığı bizim için aşikârdı ve herhangi bir eşyası var mı diye aramaya giriştik.

Odaların geri kalanına, bodrum katından tavan arasına kadar üstünkörü göz gezdirdikten sonra, yemek odasında Kont'a ait olabilecek birtakım eşyaların olabileceği sonucuna vardık. Böylece onları dikkatle incelemeye başladık. Yemek odasının büyük masası üzerinde karışık bir düzen içinde yerleştirilmişlerdi.

Büyük bir tomarın içinde Piccadilly evinin bazı belgeleri, Mile End ve Bermondsey'deki evlerin alımlarıyla ilgili belgeler, not kâğıdı, zarflar, dolmakalemler ve mürekkep vardı. Hepsi tozdan korunması için ince paket kâğıdıyla örtülmüştü. Ayrıca bir elbise fırçası, bir fırça ve tarak, bir sürahi ve bir tas vardı. Tasın içinde sanki kanla kırmızı-

laşmış gibi duran kirli bir su vardı. Son olarak her çeşit ve boyda küçük bir öbek anahtar vardı, yüksek ihtimalle diğer evlere aittiler. Bu son bulduğumuzu incelerken Lord Godalming ve Quincey Morris doğudaki ve güneydeki evlerin adreslerini not almışlardı ve büyük bir deste halindeki anahtarları yanlarına alarak bu diğer yerlerdeki kutuları bertaraf etmek için yola çıktılar. Geri kalanımız, elimizden geldiğince sabrederek onların dönüşünü ya da Kont'un gelişini bekledik.

XXIII. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

3 Ekim. – Godalming ve Quincey Morris'in gelmelerini beklerken zaman geçmek bilmedi. Profesör zihinlerimizi sürekli kullanmaya teşvik ederek bizi canlı tutmaya çalışıyordu. Onun yardımsever amacını, arada bir Harker'a attığı yan bakışlardan anlayabiliyordum. Zavallı adam öyle ıstıraba boğulmuştu ki bunu görmek bile insanı dehşete düşürüyordu. Dün gece güçlü genç bir yüze sahip, enerji dolu, koyu kahverengi saçlı, samimi, mutlu görünüşlü bir adamdı. Bugün ise beyaz saçlarının, yanan çukur gözlerine ve yüzünün kederli çizgilerine uyduğu, bitkin ve bezgin yaşlı bir adam. Enerjisi hâlâ yerinde. Aslında o yaşayan bir alev gibi. Bu onun kurtuluşu olabilir, çünkü her şey yolunda giderse, umutsuz dönemleri atlatmasına yardımcı olur. O zaman, bir şekilde hayatın gerçeklerine gözünü açabilir. Zavallı adam, ben kendi derdimin yeteri kadar kötü olduğunu sanıyordum ama onunki!.. Profesör bunu gayet iyi biliyor ve onun zihnini meşgul etmek için elinden geleni yapıyor. Söylediği şey bu koşullarda büyük merak uyandırıyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla şöyleydi:

"Bu canavarla ilgili bütün kâğıtları, elime geçtiklerinden beri tekrar tekrar inceledim ve ne kadar çok incelediysem, onun kökünü kazımak da o kadar gerekli geldi

bana. Bütün bunlarda onun gelişiminin işaretleri var. Sadece gücünün değil, bunun farkına varışının da. Budapeşte'deki arkadaşım Arminius'un araştırmalarından öğrendiğim kadarıyla hayattayken harika bir adammış. Asker, devlet adamı ve simyacı; sonuncusu onun zamanının fen bilimlerinde en büyük gelişmeymiş. Muazzam bir zekâsı, eşsiz bir tahsili ve ne korkuyu ne de pişmanlığı tanıyan bir yüreği varmış. Hatta Scholomance'a devam etmeye bile cüret etmiş ve zamanının bilim dalları arasında üzerinde çalışmadığı yokmuş. Neyse, onun zihinsel güçleri fiziksel ölümden kurtulmuş. Hafızası tammış gibi gözükmüyor olsa bile. Zihnin bazı yönleri bakımından sadece bir çocukmuş, halen de öyle. Ama büyüyor ve başta çocukça olan bazı şeyler şimdi artık bir erkeğin seviyesinde. Tecrübe ediyor ve başarıyor. Yoluna çıkmış olmasaydık devam edecekti –başaramazsak edecek de–, varlıkların yeni düzeninin babası ya da ileri götüreni olacak, yolu Hayattan değil Ölümden ilerleyecek."

Harker inledi ve şöyle dedi: "Ve bunların hepsi sevgilimi hedef aldı! Ama nasıl tecrübe ediyor? Bunu bilmek onu yenilgiye uğratmamıza yardımcı olabilir!"

"Geldiğinden beri hep, yavaş ama emin adımlarla gücünü deniyor. Onun o iri, çocuk kafası çalışıyor. Yine de bizim için hâlâ bir çocuk aklı. Başta birtakım şeyleri yapmaya cüret etmiş olsaydı çoktan bizim gücümüzün dışına çıkmış olurdu. Her halükârda başarmak istiyor ve önünde asırlar olan bir adam beklemeyi ve ağırdan almayı göze alabilir. Düsturu *Festina lente** olabilir."

"Anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Harker yorgun bir halde. "Ah, benimle daha açık konuşun! Belki ıstırap ve dert beynimi köreltiyordur." Profesör elini nazikçe onun omzuna koyarak konuştu:

---

* (Lat.) Yavaşça acele et. (ç.n.)

"Ah çocuğum, açık olacağım. Bu canavarın son zamanlarda nasıl deneysel olarak bilgiye sızdığını görmüyor musunuz? Dostum John'un evine girişini sağlamak için zoofaj hastadan nasıl faydalandığını. Vampirlerin, sonradan istedikleri zaman istedikleri gibi gelebilseler de, ilk başta ev halkından biri tarafından oraya çağrılmaları gerek. Ama bunlar en önemli deneyimleri değildir. O kocaman kutuların en başta başkaları tarafından taşındığını görmedik mi? O zaman bilmiyordu ama öyle olmalı. Ama bütün bu süre zarfında onun büyük çocuk-beyni büyüyordu ve kutuyu kendisinin taşıyabileceğini düşünmeye başladı. Böylece yardım etmeye koyuldu. Sonra da, bunun olabileceğini görünce, hepsini tek başına taşımaya çalıştı. Bu şekilde ilerledi ve mezarlarını dağıttı. Ve hepsinin nerede saklı olduğunu yalnızca o biliyor. Onları derin toprağa gömmeye niyetlenmiş olabilir. Böylece onları sadece gece vakti ya da biçimini değiştirebileceği zamanlarda kullanmasına elverişli olacak ve kimse bunların onun saklanma yerleri olduğunu bilmeyecek! Ama çocuğum, umutsuzluğa kapılmayın, bu bilgiyi çok geç edindi! Biri hariç bütün sığınakları onun için arındırıldı. Günbatımından önce bu da gerçekleşecek. O zaman gideceği ve saklanacağı hiçbir yeri olmayacak. Bu sabah emin olabilmemiz için geciktim. Bizim için onun için olduğundan daha fazla tehlike yok mu? O zaman niye ondan daha dikkatli olmayalım? Benim saatim şimdiden biri gösteriyor, her şey yolunda gittiyse, dostlarım Arthur ve Quincey bize geliyorlardır. Gün bizim günümüz ve yavaş da olsa emin adımlarla ilerlemeli ve hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız. Görüyorsunuz! Eksik olanlarımız döndüğünde beş kişi olacağız."

Konuşurken hol kapısına vurulmasıyla irkildik, telgraf getiren çocuğun çift postacı vuruşu. Hepimiz bir dürtüyle hole çıktık ve Van Helsing sessiz olmamız için elini kaldırdı, kapıya yöneldi ve açtı. Çocuk bir gönderiyi uzattı.

Profesör kapıyı yeniden kapattı ve o yöne bakarak açıp yüksek sesle okudu.

"D'ye dikkat edin. Şimdi 12.45'te, apar topar Carfax'tan geldi ve aceleyle güneye yöneldi. Dolaşıp duruyor ve sizi görmek isteyebilir. Mina."

Bir duraksama oldu ve Jonathan Harker'ın sesiyle bölündü:

"Tanrı'ya şükür, artık yakında buluşacağız!" Van Helsing hızla ona doğru dönüp şöyle dedi:

"Tanrı kendi yöntemi ve zamanlamasıyla hareket edecektir. Korkmayın ve şimdiden sevinmeyin. Çünkü şu anda dilediklerimiz kendi felaketimiz olabilir."

"Şimdi hiçbir şey umurumda değil," diye öfkeyle cevap verdi Harker, "bu vahşiyi kâinattan silip atmak dışında. Bunu yapmak için ruhumu satarım!"

"Ah, sakin, sakin olun çocuğum!" dedi Van Helsing. "Tanrı bu şekilde ruhları satın almaz ve Şeytan alsa bile sözünde durmaz. Ama Tanrı merhametli ve adildir, sizin acınızı ve tatlı Madam Mina'ya içten bağlılığınızı bilir. Düşünün, bu vahşi sözlerinizi duysa acısı nasıl da ikiye katlanır. Hiç birimizden korkmayın, hepimiz bu davaya kendimizi adadık ve bugün sonunu göreceğiz. Harekete geçme vakti geliyor. Bugün bu Vampir, insan gücüyle sınırlı ve güneş batana kadar değişmeyecek. Buraya varması zaman alacak –görüyorsunuz saat biri yirmi geçiyor– ve buraya gelmesi için hâlâ vakit var, çabuk hareket edemiyor. Ummamız gereken Lordum Arthur ve Quincey'nin ondan önce varmaları."

Mrs. Harker'ın telgrafını almamızdan yarım saat kadar sonra, hafif ama kararlı bir şekilde holün kapısı vuruldu. Sıradan bir vuruştu, binlerce beyefendinin vurduğu gibi ama Profesör'ün ve benim yüreklerimizi hoplattı. Birbirimize baktık ve birlikte hole çıktık. Değişik türlerden teçhizatımızı kullanmaya hazır halde, manevi olanları sol

elimizde, ölümcül olanları sağ elimizde tuttuk. Van Helsing kapı mandalını geriye çekti, kapıyı yarı açık tutarak iki eli de harekete hazır halde geride durdu. Merdivende kapıya yakın Lord Godalming ve Quincey Morris'i gördüğümüzde yüreklerimizin rahatlayışı yüzümüzden okunmuş olmalı. Çabucak içeriye girip kapıyı arkalarından kapattılar, holde ilerlerken Lord Godalming dedi ki:

"Tamam. İki yeri de bulduk. Altışar kutu vardı ve hepsini yok ettik."

"Yok etmek mi?" diye sordu Profesör.

"Onun için!" Bir dakika kadar sessiz kaldık, sonra Quincey şöyle dedi:

"Burada beklemekten başka yapacak bir şey yok. Yine de, eğer saat beşe kadar görünmezse, harekete geçmeliyiz. Çünkü güneş battıktan sonra Mrs. Harker'ı yalnız bırakmak iyi olmaz."

"Birazdan artık burada olur," dedi Van Helsing not defterine başvurarak. "*Nota bene,** Madam'ın telgrafı Carfax'tan güneye gittiğini söylüyor. Bu demektir ki nehri geçecek ve bunu ancak sular çekildiğinde yapabilir, o da herhalde saat birden önce bir vakitte olmalı. Güneye gitmesi bize bir şey ifade eder. Henüz sadece şüpheleniyor ve Carfax'tan, önce müdahaleden en az şüphelendiği yere gidiyor. Bermondsey'ye ondan kısa bir süre önce gitmiş olmalısınız. Hâlâ burada olmaması daha sonra Mile End'e gitmiş olduğunu gösterir. Bu onun biraz vaktini aldı çünkü sonra bir şekilde nehrin diğer tarafına taşınması gerekir. İnanın dostlarım, artık çok da fazla beklemeyeceğiz. Bir saldırı planı hazırlamalıyız ki hiçbir şansı kaçırmayalım. Sakin olun, artık vakit yok. Bütün silahlarınızı alın! Hazır olun!" Konuşurken uyarı olarak bir elini kaldırdı, zira hepimiz hol kapısına bir anahtar sokulduğunu duyabiliyorduk.

---

* (Lat.) Dikkat edin. (e.n.)

Böyle bir anda bile baskın bir kişiliğin kendini göstermesine hayran olmamak elimde değildi. Bütün av partilerimizde ve dünyanın her bir yanındaki serüvenlerimizde Quincey Morris her zaman hareket planını hazırlayan kişi olmuştu ve Arthur'la ikimiz ona tam olarak itaat etmeye alışmıştık. Şimdi eski alışkanlık içgüdüsel olarak yenilenmiş gibiydi. Odaya çabucak göz gezdirerek derhal saldırı planımızı düzenledi ve tek söz etmeden bir işaretle her birimizi yerlerimize yerleştirdi. Van Helsing, Harker ve ben kapının hemen arkasındaydık, böylece açıldığında onu Profesör kontrol altında tutarken, ikimiz de içeriye girenle kapı arasına geçebilirdik. Godalming arkada ve Quincey önde, pencerenin önünde gözden uzak bir yerde harekete hazır bekliyorlardı. Saniyelerin kâbus yavaşlığında geçtiği bir gerilimle bekledik. Holden ağır, dikkatli adımlar geldi. Belli ki Kont bir sürprize hazırlıklıydı; en azından böyle olacağından korkuyordu.

Birdenbire tek sıçrayışta odaya atladı. Hiçbirimiz onu durdurmak için elimizi bile kaldıramadan aramızdan bir yol bulup geçti. Hareketlerinde panter gibi, insan özellikleriyle ilgisi olmayan bir şey vardı, bu hepimizi gelişinin şaşkınlığından uyandırmış gibiydi. İlk harekete geçen Harker oldu, çevik bir hareketle evin ön tarafındaki odaya giden kapının önüne atladı. Kont bizi görünce yüzünde uzun ve sivri köpekdişlerini gösteren korkunç bir hırlama belirdi. Ama uğursuz gülümseme yerini çabucak aslanvari soğuk bir küçümseme bakışına bıraktı. İfadesi, hepimiz ona doğru ilerlediğimizde ani bir dürtüyle yeniden değişti. Daha iyi düzenlenmiş bir saldırı planımızın bulunmaması yazık oldu, çünkü o anda bile ne yapacağımızı merak ediyordum. Öldürücü silahlarımızın bize bir fayda sağlayıp sağlamayacağını bilmiyordum. Harker belli ki meseleyi halletmeye niyetlenmişti ki büyük gurka kamasıyla hiddetle aniden saldırarak onda tahripkâr ve ani bir kesik açtı. Güçlü bir darbeydi; Kont'u kurtaran geri sıçramasındaki şeytansı hız oldu. Bir saniyelik gecikme

ve keskin bıçak göğsünde bir kesik açtı. Beklendiği üzere, bıçağın ucu sadece paltosunun kumaşını yarmıştı ve bu yarıktan bir tomar kâğıt para ve bir yığın altın döküldü. Kont'un yüzündeki ifade o kadar şeytaniydi ki bir an Harker için korktum ama bir darbe daha vurmak için o korkunç bıçağı havaya kaldırdığını gördüm. İçgüdüsel olarak, koruyucu bir dürtüyle Haç ve Ekmek sol elimde, ileri atıldım. Kolumda muazzam bir güç hissettim ve canavarın her birimizden gelen benzer hareketler karşısında sindiğini görmek şaşırtıcı olmadı. Kont'un yüzünde beliren nefret ve şaşkına dönmüş kötülük –kızgınlık ve şeytani öfke– ifadesini tarif etmek imkânsız olurdu. Balmumu rengi, yanan gözlerin zıtlığıyla yeşilimsi sarıya döndü ve alnında, solgun derinin üzerindeki kırmızı iz titreyen bir yara gibi görünüyordu. Akabinde yılankavi bir dalışla, Harker darbesini indirmeden, onun kolunun altına girdi, yerden bir avuç parayı kavrayarak odanın öbür ucuna fırladı ve pencereden atladı. Kırılan camın parçaları ve pırıltısı arasında aşağıdaki taş döşeli alana yuvarlandı. Parçalanan camın şakırtısının arasından madeni paralar taşların üzerine düşerken altının "tink" sesini duyabildim.

Oraya koştuk ve yara almadan yerden fırladığını gördük. Merdivenlerden hızla çıkıp taş döşeli avluyu geçti ve ahır kapısını iterek açtı. Orada, dönüp bizimle konuştu.

"Beni şaşırtacağınızı zannediyorsunuz, siz, kasapta asılı koyunlar gibi sıraya dizilmiş soluk yüzlerinizle. Pişman olacaksınız, her biriniz! Bana dinlenecek yer bırakmadığınızı sanıyorsunuz ama başka yerlerim var. İntikamım yeni başlıyor! Onu yüzyıllara yaydım ve zaman benden yana. Hepinizin sevdiği kızlarınız şimdiden benim oldu. Ve onlar aracılığıyla sizler ve başkaları da benim olacaksınız, benim yaratıklarım, emirlerimi yerine getirecek ve beslemek istediğim zaman çakallarım olacaksınız. Peh!"

Aşağılayıcı bir dudak büküşle, hızla kapıdan geçti ve paslı sürgüyü arkasından sürgülediğinde gıcırtısını duy-

duk. Ötesinde bir kapı açıldı ve kapandı. İlk konuşan Profesör oldu. Onu ahırdan takip etmenin zorluğunu idrak ettiğimiz için hole yöneldik.

"Bir şey öğrenmiş olduk... çok şey! Cesur sözlerine rağmen bizden korkuyor. Zamandan korkuyor, yoksun kalmaktan korkuyor! Öğle değilse, niye bu kadar acele ediyor? Ses tonu onu ele veriyor ya da kulaklarım beni yanıltıyor. O parayı niye aldı? Onu acele takip edin. Sizler vahşi canavarın avcılarısınız, böyle bilin. Bana gelince, dönerse diye, buradaki hiçbir şeyin onun için güvenli olmamasını sağlayacağım."

Konuşurken kalan parayı ceplerine koydu, Harker'ın bıraktığı yığının içinden tapu belgelerini aldı ve geriye kalan şeyleri şömineye atıp bir kibritle ateşe verdi.

Godalming ve Morris avluya fırlamışlardı, Harker da Kont'u takip etmek için pencereden aşağı indi. Ancak Kont ahır kapısını sürgülemiş, onlar kapıyı zorla açana kadar kayıplara karışmıştı. Van Helsing'le ikimiz evin arkasında bir araştırma yapmaya çalıştık. Ama ahırlar terk edilmişti ve onun ayrıldığını gören olmamıştı.

Artık akşamüzeri olmuştu ve güneş yakında batacaktı. Planımızın suya düştüğünü kabullenmek zorundaydık. Profesör şöyle dediğinde gönülsüzce kabul ettik: "Madam Mina'ya dönelim. Zavallı, zavallı tatlı Madam Mina. Şimdilik yapabileceğimiz her şey yapıldı ve orada en azından onu koruyabiliriz. Ama ümidimizi yitirmeye gerek yok. Bir tane daha toprak kutusu var ve onu bulmaya çalışmalıyız. Bunu yaptığımızda yine de her şey iyi olacak."

Harker'ı teselli etmek için elinden geldiğince cesur bir tavırla konuştuğunu görebiliyordum. Zavallı adam oldukça yıkılmış bir haldeydi, zaman zaman baskılayamadığı hafif bir inilti çıkarıyordu. Karısını düşünüyordu.

Kalplerimiz buruk, evime döndük; Mrs. Harker cesareti ve özgecilliği onurlandıran neşeli bir halde bizi bekliyordu. Bizim yüzlerimizi gördüğünde onun yüzü de ölü

kadar solgunlaştı. Bir iki saniye, sanki mahrem bir dua okuyormuş gibi gözleri kapandı.

Sonra neşeyle şöyle dedi:

"Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Ah benim zavallı sevgilim!" dedi. Konuşurken kocasının kır başını elleriyle tuttu ve öptü: "Zavallı başını buraya koy ve dinlendir. Her şey iyi olacak hayatım! Tanrı, iyi niyetiyle öyle irade buyurursa, bizi koruyacaktır." Zavallı adam inildedi. Büyük ıstırabında kelimelere yer yoktu.

Birlikte âdet yerini bulsun diye akşam yemeği yedik, sanırım bu bizi biraz neşelendirdi. Belki de sadece yemeğin aç insanlara hitap eden hayvansal ısısı yüzündendi –çünkü kahvaltıdan beri hiçbirimiz bir şey yememiştik– ya da dostluk hissinin de yardımı olmuştu, her neyse, artık daha az ıstırap çekiyorduk ve ertesi günün tümüyle umutsuz olmadığını gördük. Sözümüze sadık kalarak olup biten her şeyi Mrs. Harker'a anlattık. Zaman zaman, kocası tehlikeyle karşı karşıya kaldığında, bembeyaz kesilmesine ve ona olan sadakati ortaya çıktığında kızarmasına rağmen cesaret ve sükûnetle dinledi. Harker'ın Kont'un üzerine öylesine gözü kara bir şekilde atıldığı kısma geldiğimizde, kocasının koluna tutundu ve sanki gelebilecek bir zarardan korurmuşçasına sıkıca tuttu. Yine de anlattıklarımız bitene, meseleler o ana kadar anlatılana dek hiçbir şey söylemedi. Sonra kocasının elini bırakmadan ayağa kalktı ve konuştu. Ah, o manzarayı bir anlatabilsem. O tatlı, çok tatlı, iyi, çok iyi kadının, alnındaki kendisinin de farkında olduğu ve bizim de görünce neden ve nasıl olduğunu hatırlayarak dişlerimizi sıkmamıza neden olan kırmızı yara iziyle, gençliğinin ve canlılığının bütün ışıltılı güzelliğini. Bizim tatsız nefretimize karşı onun sevecen nezaketi; bizim bütün korku ve şüphelerimize karşı onun hassas inancı; biz, şimdiye kadar sembollerin ne anlama geldiğini öğrendiğimiz için biliyorduk ki bütün iyiliği, saflığı ve inancı Tanrı tarafından aforoz edilmişti.

"Jonathan," dedi ve bu kelime o kadar sevgi ve hassasiyet taşıyordu ki onun dudaklarında müzik gibiydi, "Jonathan sevgilim ve siz benim sadık, sadık dostlarım, bu kötü zamanda sizden bir şeyi aklınızdan çıkarmamanızı istiyorum. Mücadele etmeniz gerektiğini biliyorum. İmha etmeniz gerektiğini biliyorum, gerçek Lucy'nin öbür dünyada yaşayabilmesi için sahte Lucy'yi imha ettiğiniz gibi, ama bu nefretle yapılmış bir şey değil. Bütün bu ıstırapla yoğrulan o zavallı ruh, vakaların en üzücüsüydü. Düşünün, onun da daha kötü yanı imha edilerek daha iyi yanı ruhsal ölümsüzlüğe kavuşsa nasıl sevinirdi. Ona da merhamet etmelisiniz, ne kadar elinizi imha etmekten uzak tutmayacaksa da."

O konuşurken kocasının yüzünün karardığını ve gerildiğini görebiliyordum, içindeki hırs varlığının en derinlerine kadar işliyor gibiydi. İçgüdüsel olarak karısının elini daha sıkı kavramıştı, parmak eklemleri beyazlaşana kadar. Çektiğini bildiğim acıdan kaçınmadı ama kocasına ilk kez bu denli yalvaran gözlerle baktı. Konuşmayı bitirdiğinde kocası elini karısının elinden koparırcasına ayağa fırladı ve konuşmaya başladı.

"Tanrı onu, amaçladığımız gibi dünyevi hayatını yok etmeme yetecek kadar bir süre benim ellerime bıraksa. Bunun ötesinde ruhunu ilelebet yakıcı cehenneme yollayabilirim!"

"Ah, sus! Ah, Tanrı adına sus. Böyle şeyler söyleme Jonathan, kocacığım, yoksa beni korku ve dehşet içinde bırakacaksın. Bir düşün, sevgilim... Bu uzun, çok uzun gün boyunca düşündüm... ki... belki... bir gün... benim de böyle bir merhamete ihtiyacım olabilir ve senin gibi başka birisi, seninle aynı nedenden öfkelenerek bunu benden esirgeyebilir! Ah, kocacığım! Kocacığım, başka bir yolu olsaydı seni böyle bir düşünceden esirgerdim. Ama Tanrı'ya yalvarırım, çılgın sözlerini sadece sevgi dolu ve çok ıstırap çeken bir adamın feryadı olarak kabul etsin.

Ah, Tanrım, bu zavallı beyaz saçları, hayatı boyunca hiçbir kötülük yapmamış ve bu kadar çok üzüntü yaşamış olan kocamın çektiği acının kanıtı olarak gör."

Biz bütün erkekler gözyaşları içindeydik. Direnmedik, aleni bir şekilde ağladık. Mina da o tatlı öğütlerinin etkili olduğunu görerek ağladı. Kocası onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, onu kollarının arasına alarak yüzünü elbisesinin kıvrımları arasına gömdü. Van Helsing bize işaret etti ve iki sevgi dolu yüreği Tanrılarıyla yalnız bırakarak odadan çıktık.

Onlar odalarına çekilmeden önce Profesör Vampirin gelmesine engel olmak için odayı düzenledi ve Mrs. Harker'a huzur içinde uyuyabileceğine dair güvence verdi. O da buna inanmak için gayret etti ve belli ki kocasının hatırına tatmin olmuş gibi gözükmeye çalıştı. Cesur bir mücadeleydi; düşünüyor ve inanıyorum ki ödülsüz bir mücadele değildi. Van Helsing, bir aciliyet durumunda ikisinin de çalabileceği bir çan yerleştirdi. Onlar odalarına çekildiklerinde Quincey, Godalming ve ben geceyi aramızda bölüşüp nöbet tutarak zavallı dertli hanımefendinin emniyetini kollamak için düzenleme yaptık. İlk nöbet Quincey'ye düştü, geri kalanımız hemen yatmaya gidecektik. Godalming odasına gitti bile çünkü ikinci nöbet onun. Şimdi işim bittiğine göre, ben de yatmaya gidiyorum.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

3-4 Ekim, gece yarısına yakın bir zaman. – Dün hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Uyanmanın bir şeyleri değişmiş bulmak anlamına geleceği ve her değişikliğin şimdi daha iyi olacağı gibi kör bir inançla uyku özlemi çekiyordum. Ayrılmadan önce bir sonraki adımımızın ne olacağını tartıştık ama bir sonuca ulaşamadık. Bütün bildiğimiz bir adet toprak kutu-

nun kaldığı ve yerini bir tek Kont'un bildiğiydi. Gizlenmeye karar verirse bizi yıllar boyunca oyalayabilirdi. Bu arada bunu düşünmek bile çok korkunç, şimdi bile düşünmeye cesaretim yok. Bir tek şunu biliyorum ki eğer bütünüyle mükemmel bir kadın var olduysa, o benim haksızlığa uğramış zavallı sevgilimdi. Dün geceki tatlı merhameti yüzünden onu bin kere daha fazla seviyorum, öyle bir merhamet ki, benim o canavardan nefretimi hakir gösterdi. Elbette Tanrı böyle bir yaratığın kaybıyla dünyanın daha yoksul olmasına izin vermeyecektir. Bu benim için bir ümit. Hepimiz faleze doğru sürükleniyoruz ve inanç bizim tek çıpamız. Tanrı'ya şükür! Mina uyuyor ve rüya görmeden uyuyor. Kafasında bu kadar korkunç anılarla rüyaları kim bilir nasıl olurdu. Güneş battığından beri, benim görebildiğim kadarıyla, bu kadar sakin olmamıştı. Sonra bir müddet, yüzüne, marttaki patlamalar sonrasındaki ilkbaharda olduğu gibi bir sükûnet geldi. O zaman bunun, kızıl günbatımının yüzüne vuran yumuşaklığı olduğunu düşündüm ama şimdi bir şekilde daha derin bir anlamı olduğu kanısındayım. Bitkin... ölümüne bitkin olduğum halde uykum yok. Yine de uyumaya çalışmalıyım. Çünkü düşünülecek bir yarın var ve benim için dinlenme yok, ta ki...

Daha sonra. – Uyumuş olmalıyım çünkü Mina beni uyandırdı, yüzünde ürkmüş bir ifadeyle yatağın içinde oturuyordu. Kolayca görebiliyordum çünkü odayı karanlıkta bırakmamıştık. Uyaran bir elle ağzımı kapatarak kulağıma fısıldadı: "Hişşşt! Koridorda birisi var!" Usulca kalktım, odayı geçerek yavaşça kapıyı açtım.

Hemen dışarıda, bir şiltenin üzerinde Mr. Morris tamamen uyanık bir halde yatıyordu. Sessiz olmam için elini kaldırarak fısıldadı: "Hişşşt! Yatağınıza dönün. Her şey yolunda. Bütün gece birimiz burada olacağız. Hiçbir şeyi tehlikeye atmak niyetinde değiliz!"

Bakışları ve davranışları tartışmaya mahal vermiyordu, bu yüzden geri gidip Mina'ya söyledim. İç çekti ve zaval-

lı solgun yüzünden hafif bir gülümsemenin gölgesi geçti, bana sarılırken yavaşça şöyle dedi:

"Ah, iyi, cesur adamlar için Tanrı'ya şükürler olsun!" İçini çekerek yeniden uykuya daldı. Uykum olmadığı için şimdi bunları yazıyorum ama yeniden denemeliyim.

4 Ekim, sabah. – Bir defa daha gece Mina tarafından uyandırıldım. Bu sefer hepimiz iyi uyumuştuk, yaklaşan şafak vaktinin griliği pencereleri keskin dikdörtgenler haline getirmişti ve gaz alevi bir ışık dairesi değil, bir benek gibi görünüyordu. Aceleyle bana şöyle dedi:

"Git Profesör'ü çağır. Onu derhal görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Bir fikrim var. Sanırım gece aklıma geldi ve ben farkında olmadan olgunlaştı. Şafaktan önce beni hipnotize etmesi gerekiyor, o zaman konuşabileceğim. Çabuk git tatlım, vakit daralıyor."

Kapıya gittim. Dr. Seward şiltenin üzerinde dinleniyordu ve beni görünce ayağa fırladı.

Telaşla, "Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama Mina derhal Dr. Van Helsing'i görmek istiyor."

"Ben giderim," dedi ve aceleyle Profesör'ün odasına gitti.

İki üç dakika sonra Van Helsing ropdöşambrıyla odadaydı; Mr. Morris ve Lord Godalming, Dr. Seward'la birlikte kapıdaydılar ve sorular soruyorlardı. Profesör Mina'yı gördüğünde yüzündeki endişenin yerini bir gülümseme, olumlu bir gülümseme aldı. Ellerini ovuşturarak şöyle dedi:

"Ah, sevgili Madam Mina, bu elbette bir değişiklik. Bakın! Dostum Jonathan, bugün sevgili Madam Mina'mızı eskisi gibi geri aldık!" Sonra ona doğru dönerek neşeyle dedi ki: "Ve sizin için ne yapabilirim? Çünkü bu saatte beni istemenizin bir nedeni olmalı."

"Beni hipnotize etmenizi istiyorum!" dedi Mina. "Bunu şafaktan önce yapın, çünkü o zaman konuşabileceğimi his-

sediyorum ve serbestçe konuşabileceğimi. Çabuk olun çünkü zaman az!" Profesör bir şey söylemeden yatakta oturmasını işaret etti.

Ona gözlerini dikti, ellerini sırayla kullanarak başının üzerinden aşağıya doğru onun önünden geçirdi. Mina birkaç dakika sabit bir şekilde ona baktı, bu sırada benim kalbim makineye bağlı bir çekiç gibi atıyordu çünkü bir krizin yaklaştığını hissediyordum. Mina'nın gözleri ağır ağır kapandı ve tamamen hareketsiz oturdu. Hayatta olduğu sadece göğsünün hafifçe inip kalkmasından anlaşılıyordu. Profesör elini birkaç defa daha geçirdi, sonra durdu ve alnının iri ter damlalarıyla kaplandığını görebiliyordum. Mina gözlerini açtı ama aynı kadın değil gibiydi. Gözleri uzaklara bakıyordu sanki ve sesinde hüzünlü bir dalgınlık vardı, bu benim için yeni bir şeydi. Profesör sessizlik sağlamak için elini kaldırarak bana diğerlerini içeriye çağırmam için işaret etti. Parmak uçlarında girdiler, arkalarından kapıyı kapattılar, yatağın ayakucunda durarak baktılar. Mina onları görmemiş gibiydi. Durgunluk, onun düşüncelerinin akışını bozmamak için alçak bir tonda konuşan Van Helsing'in sesiyle bozuldu.

"Neredesiniz?" Gelen cevap belirsizdi:

"Bilmiyorum. Uykunun kendine ait olduğunu söyleyebileceği bir yer yoktur." Birkaç dakika sessizlik oldu. Mina sabit bir şekilde oturuyordu ve Profesör gözlerini dikmiş ona bakarak ayakta duruyordu. Geri kalanımız nefes almaya bile cesaret edemiyorduk. Oda aydınlanıyordu. Gözlerini Mina'nın yüzünden ayırmadan, Dr. Van Helsing bana jaluziyi kaldırmamı işaret etti. Öyle yaptım ve gün üzerimize hücum etti sanki. Aniden kırmızı bir ışın oldu ve gül rengi bir ışık odayı kapladı. O anda Profesör yeniden konuştu.

"Şimdi neredesiniz?"

Cevap hayal âleminden geldi, ama kasıtlıydı. Sanki bir şeyi yorumluyordu. Stenoyla yazdıklarını okuduğunda aynı ses tonunu kullandığını duymuştum.

"Bilmiyorum. Her şey bana yabancı!"

"Ne görüyorsunuz?"

"Hiçbir şey göremiyorum. Her yer karanlık."

"Ne duyuyorsunuz?" Profesör'ün sabırlı sesindeki gerginliği fark edebiliyordum.

"Suyun şıpırtısı. Şırıldıyor ve küçük dalgalar sıçrıyor. Dışarıdan seslerini duyabiliyorum."

"O zaman bir gemide misiniz?" Hepimiz, bir şeyler kapabilir miyiz diye birbirimize baktık. Düşünmeye korkuyorduk. Cevap hızlı geldi:

"Ah, evet!"

"Başka ne duyuyorsunuz?"

"Yukarıda koşuşan adamların ayak seslerini. Bir zincirin gıcırtısı ve bocurgatın çarka düşüp durduğunda çıkardığı yüksek çınlamayı."

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Hareketsizim, ah çok hareketsizim. Ölüm gibi!" Ses uyuyan birinin derin nefesine dönüştü ve açık gözler yeniden kapandı.

Bu arada güneş doğmuştu ve hepimiz günün tüm ışığı altındaydık. Dr. Van Helsing elleriyle Mina'nın omuzlarını tuttu ve başını usulca yastığına yerleştirdi. Mina, birkaç dakika uyuyan bir çocuk gibi yattı, sonra uzun bir iç çekişle uyandı ve hepimizi etrafında görünce merak içinde baktı. Tek söylediği "Rüyamda konuşuyor muydum?" oldu. Ancak, söylenmediği halde durumun ne olduğunu biliyor gibiydi, buna rağmen ne söylediğini öğrenmek için can atıyordu. Profesör konuşmayı tekrarladı ve Mina dedi ki:

"O zaman kaybedecek bir an bile yok. Henüz geç olmayabilir." Mr. Morris ve Lord Godalming kapıya yöneldiler ama Profesör'ün sakin sesi onları geri çağırdı.

"Kalın dostlarım. O gemi, her nerede idiyse, Madam Mina konuşurken demir alıyordu... Şu anda sizin büyük Londra Limanı'nızdan demir alan birçok gemi vardır. Han-

gisini arıyorsunuz? Tanrı'ya şükür ki yine bir ipucumuz var, gerçi bizi nereye yönelteceğini bilmiyoruz. Bir şekilde körleştik. İnsan davranışı uyarınca körleştik, geriye dönüp bakabildiğimize göre, ileriye baksaydık neler görebileceğimizi görüyoruz, görebileceğimizi görebilecek olsaydık! Heyhat, ama bu cümle karışık, değil mi? Jonathan'ın onu bile korkutan acımasız bıçağının tehlikesine rağmen o parayı alırken Kont'un aklında ne vardı, bunu şimdi biliyoruz. Niyeti kaçmaktı. Duydunuz mu beni, KAÇMAK! Bir tek toprak kutusu kalmışken ve tilki kovalayan köpekler gibi bir adam sürüsü varken, bu Londra'nın ona göre bir yer olmadığını gördü. Bu son toprak kutusunu bir gemiye yükledi ve ülkeyi terk etti. Kaçmayı düşünüyor ama hayır! Onu takip edeceğiz. Hücum! Dostum Arthur'un tilki avında kırmızı cüppesini giydiğinde söyleyeceği gibi! Yaşlı tilkimiz kurnaz. Ah! O kadar kurnaz ki, bizim de onu kurnazlıkla takip etmemiz gerekiyor. Ben de kurnazım ve bir süredir onun aklını okuyorum. Bu arada huzurlu olmalıyız çünkü aramızda geçmek istemediği, istese de geçemeyeceği sular var. Gemi karaya değmediği sürece, o da ancak güçlü ya da zayıf meddücezirde. Bakın, güneş henüz doğdu ve güneş batana kadar gün bizim. Banyo yapalım, giyinelim ve bizimle aynı ülkede olmadığı için rahatça hepimizin ihtiyacı olan bir kahvaltı edelim."

Mina ona yalvaran gözlerle bakıyordu: "Ama neden hâlâ onun peşinden koşmamız gerekiyor, bizden uzakta olduğuna göre?" Van Helsing onun elini tuttu ve hafifçe vurarak cevap verdi:

"Bana şimdi bir şey sormayın. Kahvaltımızı ettikten sonra bütün soruları cevaplayacağım." Başka bir şey söylemeden giyinmek üzere ayrıldı.

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu tekrarladı. Profesör bir dakika kadar ona ciddi bir ifadeyle baktı sonra üzgün bir halde şöyle dedi:

"Çünkü sevgili, sevgili Madam Mina, şimdi onu her zamankinden daha fazla bulmamız gerekiyor, onu Cehennemin dibine kadar takip etmemiz gerekse bile!"

"Neden?" diye ürkekçe sorarken Mina daha da solgunlaştı.

"Çünkü," diye cevap verdi ağırbaşlı bir tavırla, "yüzyıllar boyu yaşayabilir ama siz yalnızca ölümlü bir kadınsınız. Sizin boğazınıza o işareti koyduğuna göre, şimdi zamandan çekinmek gerekiyor."

Bayılıp öne düşerken onu tam zamanında yakaladım.

XXIV. Bölüm

Dr. Seward'ın Van Helsing Tarafından Okunan Fonograf Günlüğü

Bu Jonathan Harker için.

Sizin sevgili Madam Mina ile kalmanız gerekiyor. Biz gidip araştırmamızı yapacağız, ona araştırma diyebilirsem çünkü araştırma değil, bildiğimiz bir şey ve sadece onay istiyoruz. Ama bugün kalıp onunla ilgilenin. Bu sizin en iyi ve en kutsal göreviniz. Bugün onu burada bulmak imkânsız. Dördümüzün şimdiden bildiklerimizi size söyleyeyim, çünkü onlara anlattım. O, düşmanımız, uzaklara gitti. Transilvanya'daki şatosuna geri gitti. Bundan, alevden koca bir el duvara yazmış kadar eminim. Bunun için bir şekilde hazırlıklıydı ve o son toprak kutusu bir yerlerde gemiye yüklenmeye hazır bekliyordu. Parayı bunun için aldı. Son olarak güneş batmadan önce onu yakalarız diye acele etti. Kendisi gibi olduğunu düşündüğü zavallı Miss Lucy'nin ona açacağını zannettiği mezarda saklanabileceğinin haricinde bu onun son ümidiydi. Ama vakit yoktu. Bu başarılı olmayınca, son kaynağına yöneldi, çift anlamlı bir kelime oyunu yapmak istersem, son toprak işi diyebilirim. O akıllı, ah o kadar akıllı ki! Buradaki oyununun bittiğini biliyor. Ve böylece evine geri gitmeye karar

verdi. Geldiği yoldan geri giden bir gemi buldu ve onunla gidiyor. Şimdi hangi gemi olduğunu ve varış noktasını öğrenmek üzere gidiyoruz; bunu keşfettiğimiz zaman geri gelip size her şeyi anlatacağız. Sonra sizi ve zavallı Madam Mina'yı yeni umutlarla avutacağız. Çünkü üzerinde düşünürseniz bu her şeyin kaybedilmediğinin umudu olacak. Bu izlediğimiz yaratığın Londra'ya kadar gelebilmesi yüzyıllar almış. Ve onu nasıl uzaklaştıracağımızı öğrendiğimizde sadece bir gün içinde kovaladık. Çok zararlar verecek kuvveti olsa da, bizim çektiğimiz gibi acı çekmese de, onun sınırları var. Ama biz hepimiz kendi amacımızda güçlüyüz ve hep birlikteyken daha da güçlüyüz. Cesaretinizi yeniden toplayın Madam Mina'nın sevgili kocası. Bu savaş başladı bile ve sonunda biz kazanacağız. Tanrı'nın yukarıdan çocuklarını gözlediği kadar kesin. Bu yüzden biz dönene kadar içiniz rahat olsun.

Van Helsing

Jonathan Harker'ın Günlüğü

4 Ekim. – Van Helsing'in fonograftaki mesajını Mina'ya okuduğum zaman zavallı kız bir hayli neşelendi. Kont'un ülke dışında olduğunun kesinleşmesi onu şimdiden rahatlatmıştı ve rahatlama onun kuvvetlenmesi anlamına geliyordu. Kendi adıma, bu korkunç tehlikeyle yüz yüze olmamamız bana neredeyse inanılmaz geliyordu. Drakula Şatosu'ndaki bizzat yaşadığım feci tecrübelerim bile sanki uzun zaman önce unutulmuş bir rüya gibiydi. Burada parlak güneş ışığı altında taze sonbahar havası var.

Heyhat! Nasıl inançlı olmam! Düşüncelerimin ortasında gözüm zavallı sevgilimin beyaz alnındaki kırmızı ize takıldı. O orada olduğu müddetçe inançsızlık olamaz. Daha sonra da inancı berrak kılacak olan tam da onun

anısı. Mina'yla ikimiz tembellik etmekten korkuyoruz, bu yüzden bütün günlüklerin üzerinden tekrar tekrar geçtik. Her seferinde hakikat daha da büyük görünse bile acı ve korku her nasılsa azalıyor sanki. Baştan sona yol gösterici bir amaç ortaya çıktı ve bu rahatlatıcı oldu. Mina, belki de bizim nihai iyiliğin araçları olduğumuzu söylüyor. Olabilir! Onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışacağım. Daha önce gelecek hakkında hiç konuşmamıştık. En iyisi Profesör ve diğerlerini, araştırmalarını bitirdikten sonra görene kadar beklemek.

Gün, benim için, düşündüğümden daha çabuk akıp gidiyor. Şimdi saat üç.

Mina Harker'ın Günlüğü

5 Ekim, akşamüzeri 5. – Bildirim için toplantımız. Mevcutlar: Profesör Van Helsing, Lord Godalming, Dr. Seward, Mr. Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

Dr. Van Helsing, Kont Drakula'nın kaçtığı geminin ne olduğunun ve varış noktasının neresi olduğunun keşfedilmesi için gün içinde atılan adımları açıkladı:

"Transilvanya'ya geri gitmek istediğini bildiğim için Tuna ağzından ya da Karadeniz'de bir yerden gideceğinden emindim, çünkü bu yoldan gelmişti. Önümüzde tatsız bir boşluk vardı. *Omne Ignotum pro magnifico.** Ve karamsar bir halde dün gece hangi gemilerin Karadeniz'e doğru yola çıktığını araştırmaya başladık. Madam Mina bize yelkenlerin açıldığını anlattığına göre yelkenli bir gemideydi. Bunlar *Times*'ın gemicilik listelerine girecek kadar önemli olmadığı için Lord Godalming'in tavsiyesi

* (Lat.) Bilinmeyen her şey önemli zannedilir. (ç.n.)

üzerine sizin, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar yelkenli bütün gemilerin kaydedildiği Lloyd's'a gittik. Orada sadece bir geminin meddücezirde Karadeniz'e doğru yola çıktığını öğrendik. Adı *Çariçe Katerina* ve Doolittle'ın Varna iskelesinden kalkıyor, oradan başka limanlara uğrayıp Tuna'ya çıkıyor. 'Demek ki!' dedim, 'Kont'un bulunduğu gemi bu.' Böylece Doolittle İskelesine gittik ve orada ahşap bir ofiste birisini bulduk; ofis o kadar küçüktü ki adamın boyu ofisten uzundu sanki. Ondan *Çariçe Katerina*'nın gideceği yerler hakkında bilgi aldık. Çok küfür ediyordu, kırmızı bir yüzü vardı ve yüksek sesle konuşuyordu ama yine de iyi bir adamdı. Quincey ona cebinden bir şey verdi, o da bunu hışırdatarak rulo haline getirdi ve kıyafetinin derinlerinde bir yerde sakladığı küçük çantaya soktu, sonrasında daha da iyi bir adam ve sadık hizmetkârımız haline geldi. Bizimle geldi ve kaba saba, hararetli bir sürü adama sorular sordu. Susuzlukları giderildiğinde bunlar da daha iyi adamlara dönüştüler. Sık sık kan ve lanetten ve anlayamadığım başka şeylerden bahsettiler, yine de ne demek istediklerini tahmin ettim. Ancak bize bilmek istediğimiz her şeyi söylediler.

Aralarında dün akşamüzeri saat beş sularında bir adamın aceleyle geldiğini söyleyenler oldu. Uzun boylu, zayıf ve solgun, kemerli burunlu, bembeyaz dişli ve yanıyor gibi gözüken gözleri olan bir adam. Ne adama ne de zamana uygun olan hasır bir şapka haricinde tamamen siyahlara bürünmüş olduğunu söylediler. Karadeniz'e hangi geminin nereden kalktığını öğrenmek için parasını saçtığını anlattılar. Bazıları onu ofise, sonra da gemiye götürmüş, o gemiye çıkmamış, sürme iskelenin önünde kıyıda durup kaptanın kendisine gelmesini istemiş. Kaptan gelmiş, iyi bir para ödeyeceğini söylediğinde, ilk başta çok sövmüş olsa da sonunda anlaşmış. Sonra zayıf adam gitmiş ve birisi ona at ve at arabası kiralayabileceği bir yer söylemiş. Oraya git-

miş ve kısa bir süre sonra dönmüş, içinde büyük bir kutu olan arabayı kendisi sürüyormuş. Kutuyu gemiye götürmek maksadıyla el arabasına yüklemek için birkaç kişi gerekmiş olmasına rağmen at arabasından kendisi indirmiş. Bu kutunun nasıl ve nereye konması gerektiği konusunda kaptana bir sürü şey anlatmış. Ama kaptan bundan hoşlanmamış, bir sürü dilde küfürler etmiş ve ona isterse gelip nereye konacağını görmesini söylemiş. Ama adam 'Hayır,' demiş, henüz gelmeyeceğini, yapacak çok işleri olduğunu söylemiş. Bunun üzerine kaptan ona çabuk olmasını, çünkü lanet olası geminin lanet olası meddücezirden önce ayrılacağını söylemiş. Sonra zayıf adam gülümsemiş, elbette uygun olduğunu düşündüğü zamanda gitmesi gerektiğini ama o kadar çabuk giderse bunun sürpriz olacağını söylemiş. Kaptan yine birçok dilde küfür etmiş ve zayıf adam ona başını eğdirip selam verdirmiş, teşekkür etmiş ve nezaketini kesintiye uğratarak yelken açmadan geleceğini söylemiş. Sonunda kaptan, her zamankinden daha kıpkırmızı olarak ve daha çok lisanda gemisinde Fransız falan istemediğini, onları ve kendi gemisini de lanetleyerek ve küfrederek söylemiş. Ve böylece gemi formlarını nereden alabileceğini sorduktan sonra oradan ayrılmış.

Kimse nereye gittiğini bilmiyor, 'Kahrolası umurumuzda değil' dediler çünkü düşünecek başka şeyleri varmış, şey, yine lanetle. Çünkü kısa sürede *Çariçe Katerina*'nın beklendiği gibi yelken açmayacağı ortaya çıkmış. İnce bir pus nehirden yukarı doğru yayılmış, büyümüş de büyümüş; kısa bir süre sonra gemiyi ve etrafını yoğun bir sis kaplamış. Kaptan birçok dilde, çok çeşitli dillerde küfür etmiş, lanetler ve kahırlar yağdırmış ama bir şey yapamamış. Su kabarmış da kabarmış ve meddücezri bütünüyle kaçıracağından korkmuş. Pek dostane bir havada değilmiş, tam meddücezrin en yoğun zamanında zayıf adam yeniden gelmiş, sürme iskeleden yukarı çıkıp kutusunun yerleştirildiği

yeri görmek istemiş. Kaptan onun ve kutusunun, lanet ve kahırla cehenneme gitmesini istediği şeklinde cevap vermiş. Ama zayıf adam gücenmemiş, ikinci kaptanla aşağıya inip nereye yerleştirildiğine bakmış ve yukarı gelip bir müddet sisin içinde güvertede durmuş. Kendi kendine çıkmış olmalı çünkü kimse fark etmemiş. Elbette onu düşünmüyorlarmış çünkü kısa bir süre sonra sis dağılmaya başlamış ve ortalık yeniden berraklaşmış. Susamış ve küfürbaz dostlarım, kaptanın o saatte nehirde gidip gelen başka denizcilere sorup çok azının iskelenin etrafı dışında sis gördüklerini öğrendiğinde, her zamanki değişik lisanlarda kullandığı küfürleri bile aşmış olduğunu ve her zamankinden daha abartılı küfrettiğini konuşup gülmüşler. Ancak gemi deniz çekildiğinde yola çıkmış ve sabah olduğunda nehir ağzına varacağı kesinmiş. Bize o zaman denize açılacağını söylediler.

Ve böylece, sevgili Madam Mina, bu yüzden bir müddet dinlenmemiz gerekiyor, çünkü düşmanımız denizde, emrinde sisle Tuna ağzına doğru gidiyor. Bir gemiyi yelkenle götürmek zaman alır, asla pek hızlı gitmez. Biz karadan daha hızlı gideceğiz ve onu orada karşılayacağız. En büyük ümidimiz şafak vaktiyle günbatımı arasında onu kutusundayken yakalamak; çünkü o zaman mücadele edemez ve onunla olması gerektiği gibi başa çıkabiliriz. Planımızı hazırlayabilmemiz için günlerimiz var. Nereye gittiğini biliyoruz. Çünkü geminin sahibini gördük; bize faturayı ve diğer bütün evrakı gösterdi. Aradığımız kutu Varna'da indirilecek ve itimatnamesiyle orada bekleyecek olan Ristics adındaki vekile verilecek. Böylece tüccar dostumuz kendi payına düşeni yapmış olacak. Bir terslik olup olmadığını sordu ve eğer varsa Varna'ya telgraf çekip bir tahkikat yapılmasını sağlayacağını söyledi, 'Hayır,' dedik çünkü yapılması gereken polisin ya da gümrüğün yapacağı bir şey değil. Bunu sadece bizim yapmamız ve kendi yöntemimizle yapmamız gerekiyor."

Dr. Van Helsing konuşmayı bitirdiğinde ona, Kont'un gemide kaldığından emin olup olmadığını sordum. Cevapladı: "Elimizde bunu en iyi kanıtlayan bir şey var, sizin bizzat verdiğiniz ipucu, bu sabahki hipnotik transınız sırasında." Ona Kont'u takip etmelerinin gerçekten gerekli olup olmadığını yeniden sordum, çünkü ah! Jonathan'ın beni bırakmasından korkuyorum ve diğerleri giderse onun da kesinlikle gideceğini biliyorum. Başta sakin ama sonra büyüyen bir hırsla cevapladı. Devam ederken, daha da kızgın ve şiddetli bir hale geldi, ta ki sonunda onu insanlar arasında usta yapan kişisel baskınlığın hiç olmazsa birazını bile görmeden edemez olmuştuk.

"Evet gerekli – gerekli – gerekli! İlk başta sizin uğrunuza, sonra da insanlık uğruna. Bu canavar yeteri kadar zarar verdi, kendini bulduğu dar alanda ve kısa bir süre zarfında, henüz sadece küçük boyutlarını el yordamıyla karanlıkta yoklayan biriyken ve bilmezken. Bütün bunları diğerlerine anlattım. Siz, sevgili Madam Mina, dostum John'un veya kocanızın fonografından öğreneceksiniz. Kendi verimsiz toprağını, verimsiz insanlarını bırakıp, insan hayatının mısır tarlası gibi doldurduğu yeni bir ülkeye gelmesinin yüzyılların işi olduğunu onlara söyledim. Onun gibi Diri-Ölü başkalarının da, dünyanın geçmiş ve gelecek bütün yüzyıllarında olmasa bile, onun yaptığını yapmaya çalışması ona yardım edebilirdi. Doğanın esrarengiz, derin ve kuvvetli güçleri şaşkınlık verecek bir şekilde bununla birlikte çalışmış olabilir. Canlı, Diri-Ölü olarak yüzyıllarca yaşadığı bu yer, jeolojik ve kimyasal dünyanın tuhaflıklarıyla dolu. Kimsenin ulaşamadığı ve yerini bilmediği derin mağaralar ve çatlaklar var. Yanardağlar var, bunların bazıları halen açıklıklarından dışarıya, tuhaf özellikleri olan, öldüren veya hayat veren sular ve gazlar çıkarıyorlar. Hiç kuşku yok ki bu esrarengiz güçlerin bileşimlerinin bazılarında, tuhaf bir biçimde fiziksel hayata faydalı manyetik

veya elektriksel bir şeyler var ve Kont da baştan beri kendinde büyük nitelikler barındırıyor. Zor savaş zamanlarında bütün diğer insanlardan daha üstün çelik gibi sinirleri, daha zeki bir beyni ve daha cesur bir yüreği olması şansına sahipmiş. İçinde hayati bir ilke tuhaf bir biçimde bunların azamisini bulmuş olabilir. Vücudu güçlü kalıp, büyüyüp geliştikçe beyni de gelişmiş. Bütün bunlar ona kesinlikle sağlanan şeytani yardımın dışında olmuş. Çünkü iyilikten gelen ve bunun simgesi olan güçlere boyun eğmesi gerekir. Ve şimdi o, bizim için budur. Size hastalık bulaştırdı, ah böyle söylemek zorunda olduğum için beni affedin hayatım ama sizin iyiliğiniz için konuşuyorum. Size o kadar akıllıca bulaştırdı ki bir daha yapmasa bile, siz yalnızca yaşasanız, kendi eski tatlı zamanlarınızdaki gibi yaşasanız bile, zaman içinde herkesin yazgısı olan ve Tanrı'nın onayıyla gelen ölüm sizi ona benzetecek. Bu olmamalı! Böyle olmaması için birlikte ant içtik. Böylece Tanrı'nın isteklerinin elçisi olduk. Dünya ve Onun Oğlu'nun uğruna öldüğü insanlar, varlıklarıyla O'nun adını lekeleyecek canavarlara bırakılmayacak. Bize şimdiden bir ruhu günahlarından arındırmamız için izin verdi ve biz eski Haçlı şövalyeleri gibi gidip daha çok ruh kurtaracağız. Onlar gibi güneşin doğduğu yöne doğru yol alacağız. Ve onlar gibi, eğer yenilirsek, iyi bir amaç için yenilmiş olacağız." Duraksadı ve ben dedim ki:

"Ama Kont akıllıca karşı atağa geçmeyecek mi? İngiltere'den kovulduğuna göre, bir kaplanın kovalandığı bir köye yaptığı gibi buradan uzak durmayacak mıdır?"

"Aha!" dedi. "Kaplan benzetmeniz hoşuma gitti, bunu kullanacağım. Hindistan'dakilerin dediklerine göre, sizin insan yiyen kaplan bir kere insan kanının tadına baktıktan sonra başka avları umursamaz, onu elde edene kadar aralıksız fırsat kollarmış. Bu, kendi köyümüzde avına çıktığımız da bir kaplan, bir insan yiyici ve sinsice gezinmek-

ten vazgeçmiyor. Hayır, o kendi içine çekilecek ve uzaklara gidecek biri değil. Kendi hayatında, yaşadığı hayatta, Türk sınırına gidip düşmanına kendi toprağında saldırmış. Yenilmiş ama orada durmuş mu? Hayır! Tekrar gelmiş ve tekrar ve tekrar. Kararlılığına ve dayanıklılığına bakın. Uzun zaman önce sahip olduğu çocuk zekâsıyla, aklına büyük bir şehre gitme fikri gelmiş. Ne yapıyor? Dünyada ona en çok şeyi vaat edecek bir yer buluyor. Sonra bu görev için hazırlık yapmak maksadıyla kendini bunu tasarlamaya adıyor. Sabırla kuvvetinin ne kadar olduğunu ve nasıl güçleri olduğunu keşfediyor. Yeni lisanlar öğreniyor. Yeni sosyal yaşamlar öğreniyor, eski usullerin geçerli olduğu yeni çevreler, politika, hukuk, maliye, bilim; yeni bir ülkenin ve kendisinin de onlardan biri olmak için geldiği insanların âdetlerini. Kısa bir bakış onun sadece iştahını kamçılıyor ve arzusunu keskinleştiriyor. Hatta beyninin gelişmesine de yardımı dokunuyor. Çünkü ona ilk tahminlerinde ne kadar haklı çıktığını gösteriyor. Bunu yalnız yaptı, tek başına! Unutulmuş bir ülkede, harabe bir mezarda. Daha büyük bir düşünce dünyası ona açık olunca daha neler yapabilir. Tanıdığımız kadarıyla ölüme gülümseyebiliyor. Toplu halde insanların ölümüne neden olan hastalıkların ortasında kim gelişebilir. Ah! Böyle biri Şeytan'dan değil Tanrı'dan gelmiş olsa, bizim eski dünyamızda iyilik için ne büyük bir güç olurdu. Ama biz dünyayı kurtarmak için yemin ettik. Uğraşlarımız sessizlik içinde ve çabalarımız gizli olmalı. Bu aydınlık çağda, insanlar gördüklerine bile inanmazken, akıllı insanların kuşkuları onun en büyük gücü olurdu. Derhal onun kını ve zırhı, düşmanlarını, sevdiğimiz birinin emniyeti için kendi ruhlarını bile tehlikeye atmaya hevesli olan bizleri yok edecek silahları haline gelirdi – insanlığın iyiliği ve Tanrı'nın itibarı ve ihtişamı adına."

Genel bir müzakereden sonra bu gece hiçbir şeyin kesin olarak belirlenmemesine, ertesi günün beklenmesine ve en

uygun sonuçlara varılmasına karar verildi. Yarın kahvaltıda yeniden buluşacağız ve vardığımız sonuçları birbirimize anlatıp kesin yol haritamıza karar vereceğiz...

Bu gece harika bir huzur ve rahatlık hissediyorum. Sanki dadanan bir varlık üzerimden kalkmış gibi. Belki de...

Kapıldığım şüpheden kurtulamadım, kurtulamazdım, çünkü gözüm, aynada alnımdaki kırmızı lekeye ilişti ve hâlâ temiz olmadığımı anladım.

Dr. Seward'ın Günlüğü

5 Ekim. – Hepimiz erken kalktık ve öyle sanıyorum ki uyku hepimize çok iyi geldi. Erken bir sabah kahvaltısında buluştuğumuzda hiçbirimizin bir daha tecrübe edeceğimizi beklemediğimiz bir neşe hâkimdi.

İnsan tabiatında bu kadar toparlanma kabiliyeti olması sahiden harika bir şey. Her ne olursa olsun, ölüm bile olsa, engelleyici nedenler ortadan kalkınca başlangıçtaki ümit ve keyif ilkelerine dönüyoruz. Hepimiz masanın etrafında otururken birkaç kere, şu geride bıraktığımız günlerin bir rüya olup olmadığını düşündüm. Ancak Mrs. Harker'ın alnındaki kırmızı lekeyi gördüğümde gerçeğe döndüm. Şimdi bile, meseleyi ciddi bir biçimde düşündüğümde bile, bütün dertlerimizin nedeninin hâlâ mevcut olduğunu idrak etmek neredeyse imkânsız. Mrs. Harker bile kendi büyü derdini unutmuş görünüyor. Yara izini sadece arada sırada bir şey hatırlatınca düşünüyor. Yarım saat içinde burada, çalışma odamda buluşacağız ve yol haritamıza karar vereceğiz. Bizi bekleyen önemli tek bir zorluk olduğunu görüyorum, bunu mantıklı olarak değil, içgüdüsel olarak biliyorum. Hepimizin dürüstçe konuşması gerekiyor. Yine de zavallı Mrs. Harker'ın dilinin esrarengiz bir şekilde tutuk olduğundan

korkuyorum. *Biliyorum* ki kendi sonuçlarına varıyor ve ne kadar parlak ve doğru olacaklarını, olup bitenlerden tahmin edebiliyorum. Ama bunları ifade etmeyecek, edemeyecektir. Bundan Van Helsing'e bahsettim, ikimiz yalnız olduğumuzda bu konuda konuşacağız. Sanırım damarlarına giren korkunç bir zehir onu etkilemeye başladı. Kont'un ona Van Helsing'in "Vampirin kan vaftizi" dediği şeyi verirken kendi amaçları vardı. Pekâlâ, kendini iyi şeylerin içinden damıtan bir zehir olabilir. Ptomenlerin varlığının bir muamma olduğu bir çağda hiçbir şeye şaşmamak gerek! Bildiğim bir şey, eğer zavallı Mrs. Harker'ın sessizliğiyle ilgili içgüdülerim doğruysa, berbat bir zorluk, yapacağımız işte bilinmeyen bir tehlike olduğudur. Onu sessizliğe zorlayan güç, konuşmaya da zorlayabilir. Daha fazlasını düşünmeye cüret etmeyeceğim çünkü düşüncelerimde, asil bir kadının şerefine leke sürmüş olurum!

Van Helsing diğerlerinden biraz daha önce çalışma odama geliyor. Konuyu ona açmaya çalışacağım.

Daha sonra. – Profesör içeriye geldiğinde durum hakkında konuştuk. Aklında söylemek istediği bir şey olduğunu görebiliyordum, ama konuyu açmakta tereddüt ediyordu. Biraz lafı dolandırdıktan sonra şöyle dedi:

"Dostum John, yalnız konuşmamız gereken bir konu var, hiç olmazsa en başta. Daha sonra diğerlerine de sırrımızı açıklarız." Sonra sustu, ben de bekledim. Devam etti:

"Madam Mina, zavallı tatlı Madam Mina'mız değişiyor." En kötü korkularımın bu şekilde doğrulandığını öğrenince bedenimdem bir ürperti geçti. Van Helsing devam etti:

"Önümüzde Miss Lucy'nin üzücü tecrübesi dururken, bu sefer olanları fazla ilerlemeden fark etmeliyiz. Şimdiki görevimiz gerçekten hiç olmadığı kadar zor ve bu yeni dert her saati en korkunç derecede önemli kılıyor. Onun yüzüne vampir özelliklerinin geldiğini görebiliyorum. Şimdilik çok çok hafif; ama önyargısız bakarsak bunu fark edebili-

riz. Dişleri daha keskin ve zaman zaman gözleri daha katı. Ama hepsi bu değil, artık Miss Lucy'de olduğu gibi daha sık sessiz kalıyor. Daha sonra bilinmesini istediği şeyi yazarken bile konuşmadı. Şimdi, benim korkum şu. Eğer, hipnotik transımızla Kont'un gördüklerini ve duyduklarını bize söyleyebiliyorsa, onu ilk hipnotize eden, kanını içen ve kendi kanını ona içirten Kont'un, eğer isterse aklını bildiklerini ona ifşa etmesi için zorlayabileceği daha doğru değil mi?" Kabul ederek başımla onayladım. Profesör devam etti:

"O zaman, yapmamız gereken buna engel olmak. Ona niyetimizi belli etmememiz gerekiyor, böylece bilmediği bir şeyi söyleyemez. Bu acı verici bir görev! Ah, o kadar acı verici ki bunu düşünmek yüreğimi burkuyor ama böyle olması gerek. Bugün buluştuğumuzda ona söylemeyeceğimiz nedenlerden dolayı toplantımızda olmaması gerektiğini, sadece bizim tarafımızdan korunması gerektiğini söyleyeceğim." Alnını sildi, zaten böyle işkence görmüş olan zavallı ruha nasıl acı vereceği düşüncesiyle ter içinde kalmıştı. Benim de aynı sonuca vardığımı söylememin ona bir teselli olacağını biliyordum; çünkü her halükârda onu şüphe eziyetinden kurtarırdı. Ona söyledim ve etkisi beklediğim gibi oldu.

Şimdi umumi toplantımızın vakti geliyordu. Van Helsing toplantıya ve ona acı veren kısmına hazırlanmak için çıkmıştı. Amacının tek başına avlanabilmek olduğuna inanıyorum.

Daha sonra. – Toplantının en başında Van Helsing'le ikimiz büyük bir rahatlama tecrübesi yaşıyorduk. Mrs. Harker kocasıyla, şu anda toplantıya katılmayacağı, onun bizi rahatsız edebilecek mevcudiyeti olmadan serbestçe eylem planımızı tartışmamızın daha iyi olacağı yolunda bir mesaj göndermişti. Profesör'le ben bir an için birbirimize baktık ve bir şekilde ikimiz de rahatlamıştık sanki. Kendi adıma, Mrs. Harker tehlikeyi bizzat idrak ettiyse, birçok acı ve tehlikeden kaçınılabileceğini düşündüm. Bu şartlar

altında, sorgulayan bir bakış ve bir cevapla, parmaklarımız dudaklarımızda, yeniden yalnız görüşme yapabilene kadar kuşkularımıza dair sessizliğimizi korumamız konusunda anlaştık. Derhal Sefer Planımız üzerine çalışmaya başladık. Önce Van Helsing olayları kabaca önümüze serdi:

"*Çariçe Katerina* dün sabah Thames'i terk etti. Varna'ya varması, şimdiye kadar yaptığı en büyük süratle bile en azından üç hafta sürer. Ama biz aynı yere karadan üç günde varabiliriz. Şimdi, Kont'un uygulayabileceğini bildiğimiz böyle etkilere istinaden geminin seyahatinin iki gün kısalacağını düşünsek ve bizim herhangi bir rötarla karşılaşmamız ihtimaline karşı bütün bir gün ve gece ayırsak, aşağı yukarı iki haftalık bir süremiz var demektir.

Böylece, yeteri kadar güvende olmak için buradan en geç ayın 17'sinde ayrılmamız gerekiyor. O zaman her halükârda gemi oraya varmadan bir gün önce Varna'da oluruz ve gerekli hazırlıkları yapma şansımız olur. Elbette hepimiz silahlı olarak gideceğiz, kötülüklere karşı hem manevi hem fiziki silahlarla." Bu noktada Quincey Morris ekledi:

"Kont'un bir kurtlar ülkesinden geldiğini anlıyorum ve bizden önce oraya varması mümkündür. Silahlarımız arasına Winchester tüfeklerimizi de eklemeyi öneriyorum. Etrafta bu tür bir tehlike olduğunda Winchester'a güvenirim. Hatırlıyor musun Art, Tobolsk'ta o sürünün peşimize düştüğü zamanı? O zaman, birer otomatik silah için neler vermezdik ki!"

"Güzel!" dedi Van Helsing. "Winchester'lar olur. Quincey'nin kafası her zaman iyi çalışıyor ama en çok av söz konusu olduğunda; bu mecaz bilime, kurtların insan için tehlikesinden daha fazla leke sürer. Bu arada burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ve sanırım hiçbirimiz Varna'ya aşina değiliz, niye daha erken gitmiyoruz? Orada da buradaki kadar bekleyeceğiz. Bu gece ve yarın hazırlanabiliriz ve her şey yolunda giderse biz dördümüz yola çıkabiliriz."

"Biz dördümüz mü?" dedi Harker tek tek her birimize bakarak sorgularcasına.

"Elbette!" diye cevapladı Profesör çabucak. "Sizin o tatlı karınızla ilgilenmek için burada kalmanız gerekir!" Harker bir müddet suskun kaldı ve sonra boşluktan gelen bir sesle şöyle dedi:

"Bu kısmını sabah konuşalım. Mina'ya danışmak istiyorum." Van Helsing'in planımızı ona açıklamaması gerektiği konusunda uyarmasının vakti geldiğini düşündüm, ama o dikkate almadı. Anlamlı bir biçimde ona bakıp öksürdüm. Bana cevap olarak parmağını dudaklarına götürdü ve başka tarafa döndü.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

Ekim, öğleden sonra. – Bu sabahki toplantımızdan sonra bir müddet düşünemedim. Olayların geldiği yeni evre aklımı öyle bir şaşkınlık halinde bıraktı ki faal düşünceye yer kalmadı. Mina'nın tartışmalara katılmama kararı beni düşünmeye sevk etti. Meseleyi onunla tartışamadığım için ancak tahmin yürütebilirdim. Bir çözümden hiç bu kadar uzak olmamıştım. Diğerlerinin bunu karşılama şekli de beni şaşırttı. Bu konu hakkında son konuştuğumuzda, aramızda artık hiçbir şeyin saklanmayacağına dair anlaşmıştık. Mina şimdi küçük bir çocuk gibi sakin ve tatlı bir şekilde uyuyor. Dudakları kıvrılmış ve yüzü mutlulukla ışıldıyor. Tanrı'ya şükür, hâlâ böyle anlar yaşayabiliyor.

Daha sonra. – Her şey ne kadar tuhaf. Mina'nın mutlu uykusunu seyrederek oturdum ve kendim de neredeyse hiç olmayacağım kadar mutlu oldum. Gece bastırırken ve yeryüzü batan güneşle gölgelerini edinirken odaya ulvi bir sessizlik çöktü. Mina birdenbire gözlerini açtı ve bana şefkatle bakarak konuştu:

"Jonathan, bana, şerefin üzerine bir söz vermeni istiyorum. Bana verilmiş ama Tanrı önünde kutsal bir şekilde verilmiş ve ben dizlerimin üzerine çöküp acı gözyaşlarıyla yalvarsam bile dönülmeyecek bir söz. Çabuk, bana derhal söz vermelisin."

"Mina," dedim, "böyle bir sözü hemen veremem. Buna hakkım olmayabilir."

"Ama bir tanem," diye öyle bir manevi güçle söyledi ki gözleri Kutupyıldızı gibiydi, "bunu isteyen benim. Ve kendim için değil. Dr. Van Helsing'e haklı olup olmadığımı sorabilirsin. Eğer aynı fikirde değilse istediğini yapabilirsin. Hatta dahası, hepiniz aynı fikirde olursanız, o zaman sözünden kurtulursun."

"Söz veririm!" dedim ve bir an için fevkalade mutlu gözüktü. Oysa benim için alnındaki kırmızı leke onun bütün mutluluğunu inkâr ediliyordu. Dedi ki: "Kont'a karşı sefer için yapılan planlar hakkında bana hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz ver. Bu bende kaldığı müddetçe hiçbir zaman, ne sözle, ne çıkarsamayla, ne imayla!" Ve ağırbaşlı bir hareketle alnındaki yara izini işaret etti. Ciddi olduğunu gördüm ve ağırbaşlı bir tavırla şöyle dedim: "Söz veriyorum!" Ve bunu söylediğimde o anda aramızda bir kapının kapandığını hissettim.

Daha sonra, gece yarısı. – Mina bütün akşam boyunca ışıltılı ve neşeliydi. O kadar ki geri kalanlar sanki bundan cesaret alıyordu, neşesi diğerlerine bulaşmış gibiydi. Sonuç olarak ben bile bizi aşağıya çeken kasvet örtüsü kalkmış gibi hissettim. Hepimiz odalarımıza erken çekildik. Mina şimdi küçük bir çocuk gibi uyuyor. Bu kadar feci derdinin ortasında uyku becerisini kaybetmemiş olması harika bir şey. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü en azından kaygısını unutabilir. Belki de bu gece neşesinin yaptığı gibi onun teşkil ettiği örnek beni etkileyebilir. Deneyeceğim. Ahh! Rüyasız bir uyku için.

6 Ekim, sabah. – Bir sürpriz daha. Mina, dünküne benzer, erken bir vakitte beni uyandırdı ve Dr. Van Helsing'i çağırmamı istedi. Bir hipnotizma olayı daha zannederek tartışmadan Profesör'ü çağırmaya gittim. Kendisi belli ki böyle bir çağrı bekliyordu, çünkü onu odasında giyinmiş buldum. Bizim odanın kapısının açıldığını duyabilmek için kapısını açık bırakmıştı. Derhal geldi. Odaya girdiğinde Mina'ya diğerleri de gelebilir mi diye sordu.

"Hayır," dedi Mina açıkça, "gerek olmayacak. Siz de onlara anlatabilirsiniz. Seyahatinize sizinle birlikte gelmeliyim."

Dr. Van Helsing de benim kadar şaşırmıştı. Bir an duraksadıktan sonra sordu:

"Ama niye?"

"Beni de götürmelisiniz. Sizinle daha güvendeyim ve siz de daha güvende olursunuz."

"Ama niye, sevgili Madam Mina? Biliyorsunuz sizin güvenliğiniz bizim en önemli görevimiz. Tehlikenin içine gidiyoruz, sizin, hepimizden daha çok maruz kaldığınız ya da kalabileceğiniz... şartlardan... olanlardan." Utanarak sustu.

Mina cevap verirken parmağını kaldırıp alnını işaret etti. "Biliyorum. Bunun için gitmeliyim. Güneş doğmaya başladığına göre şimdi size söyleyebilirim. Bir daha söyleyemeyebilirim. Kont beni çağırdığında gitmek zorunda olduğumu biliyorum. Bana gizlice gelmemi söylerse hile yaparak gitmek zorunda olduğumu biliyorum. Herhangi bir aldatma hilesiyle, Jonathan'ı bile." Tanrı, konuşurken bana yönelttiği bakışı gördü ve eğer bir Kayıt Yapan Melek gördüyse, o bakış onun ebedi onuruna kaydedilmiş olmalı. Yapabildiğim tek şey elini sımsıkı tutmak oldu. Konuşamadım. Hislerim, rahatlama gözyaşları dökmek için bile çok fazlaydı. Devam etti:

"Siz erkekler cesur ve güçlüsünüz. Sayılarınızla güçlüsünüz, tek başına korunmak zorunda olan birisinin insan

dayanıklılığını alt edecek olana karşı koyabilirsiniz. Ayrıca, beni hipnotize edebileceğinize ve benim bile bilmediğim şeyleri öğrenebileceğinize göre, faydalı da olabilirim." Dr. Van Helsing çok ciddi bir tavırla şöyle dedi:

"Madam Mina, her zamanki gibi çok akıllısınız. Bizimle geleceksiniz. Başarmak için gittiğimiz şeyi birlikte yapacağız." Van Helsing konuştuğunda Mina'nın uzun süre sessiz kalması beni ona bakmaya zorladı. Yastığının üzerine geriye düşüp uyumuştu. Jaluziyi kaldırıp güneş ışığının odayı doldurmasını sağladığımda bile uyanmadı. Van Helsing bana onunla gitmem için sessizce işaret etti. Onun odasına gittik ve bir dakika sonra Lord Godalming, Dr. Seward ve Mr. Morris de bize katıldılar. Onlara Mina'nın dediklerini söyledi ve devam etti:

"Sabah Varna'ya hareket ediyoruz. Şimdi yeni bir unsurla, Madam Mina'yla uğraşmamız gerekiyor. Ah, ama onun ruhu içten. Bize bu kadar şey söylemiş olması ona acı veriyor. Ama doğru olan bu ve biz zamanında uyarıldık. Hiçbir fırsat kaçırılmamalı ve Varna'da o gemi geldiği anda hemen harekete geçmeye hazır olmalıyız."

"Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Mr. Morris kısaca. Profesör cevap vermeden önce duraksadı:

"İlkönce o gemiye çıkacağız. Sonra kutuyu tespit ettiğimizde içine bir yabangülü dalı yerleştireceğiz. Bunu iyice tutturacağız çünkü o oradayken içinden hiçbir şey çıkamaz, en azından batıl inanç öyle diyor. Ve en başta batıl inanca güvenmeliyiz. Eskiden insanların inancıymış ve halen de inançta kökleri var. Sonra, aradığımız fırsatı yakaladığımızda, etrafta görecek birisi olmadığında kutuyu açacağız ve... her şey iyi olacak."

"Ben herhangi bir fırsat için beklemeyeceğim," dedi Morris. "Kutuyu gördüğümde açıp o canavarı imha edeceğim, seyreden bin kişi bile olsa ve bunu yaptığım için o anda yok edilecek olsam bile!" İçgüdüsel olarak elini

yakaladım ve bir çelik kadar sert olduğunu fark ettim. Sanırım bakışlarımı anladı. Umarım anlamıştır.

"Aferin size," dedi Van Helsing. "Cesur çocuk. Quincey tam bir erkek. Tanrı onu bunun için kutsasın. Çocuğum, inanın bana hiçbirimiz geri kalmayacağız ya da korkuyla duraksamayacağız. Ne yapabileceğimizi söylüyorum... ne yapmamız gerektiğini. Ama elbette, elbette ki ne yapabileceğimizi söyleyemeyiz. Olabilecek o kadar çok şey var ki, yolları ve sonuçları o kadar değişik ki, o ana kadar bir şey söyleyemeyiz. Her bakımdan silahlanmış olacağız. Son için zaman geldiğinde, çabalarımız eksilmeyecek. Şimdi bugün bütün işlerimizi sıraya sokalım. Sevdiklerimize ve bize güvenenlere dokunan her şey tamamlansın. Çünkü hiçbirimiz sonun, ne, ne zaman veya nasıl olacağını söyleyemeyiz. Bana gelince, kendi işlerim düzenli ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için gidip seyahat için düzenlemeler yapacağım. Seyahat için bütün biletleri falan alacağım."

Söylenecek başka bir şey yoktu ve dağıldık. Şimdi bütün dünyevi işlerimi yoluna koyacağım ve her ne olacaksa, bunun için hazır olacağım...

Daha sonra. – Her şey yapıldı. Vasiyetim hazırlandı ve tamamlandı. Mina eğer hayatta kalırsa benim tek vârisim olacak. Eğer öyle olmazsa, bize bu kadar iyilikleri dokunmuş olan diğerleri kalanları alacak.

Günbatımı yaklaşıyor. Mina'nın huzursuzluğu dikkatimi çekiyor. Aklında, güneşin tam batış vaktinin ortaya çıkaracağı bir şey olduğundan eminim. Bu olaylar hepimiz için zaman zaman korkunç anlar haline geliyor. Çünkü her şafak ve her günbatımı yeni bir tehlikeye, yeni bir acıya yol açıyor ama yine de Tanrı isterse bunlar iyi bir son için araç olabilir. Sevgilimin henüz duymaması gerektiği için, bütün bunları günlüğe yazıyorum. Ama bunları yine görebilecek olursa, hazır olacaklar.

Beni çağırıyor.

XXV. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

11 Ekim, Akşam. – Bunu yazmamı, bu işin üstesinden gelemeyeceği için Jonathan Harker istedi ve kesin bir kayıt tutulmasını istiyor.

Güneş batmadan az önce Mrs. Harker'ı görmemiz istendiğinde hiç birimiz şaşırmamıştık sanırım. Son zamanlarda anlamıştık ki güneşin doğuşu ve batışı onun için özel özgürlük anlarıydı. Onu zorlayan, baskılayan ya da harekete geçiren bir denetleyici güç olmadan kendi benliğini sergileyebildiği zamanlar. Bu ruh hali veya durum şafak veya günbatımından yarım saat ya da biraz daha fazla bir süre önce başlıyor ve ya güneş tepede olduğu müddetçe ya da bulutlar ufuğun üstünde süzülen huzmelerle parlamaya devam ettiği müddetçe sürüyor. Önce sanki bir bağ çözülmüş gibi olumsuz bir durum oluyor, sonra hemen arkasından mutlak bir özgürlük geliyor. Fakat özgürlük geriye dönüşü durduruyor veya hızla tekrar kötüleşiyor, bu durum uyarıcı bir sessizlik döneminin arkasından geliyor.

Bu gece, buluştuğumuzda, sanki baskı altındaymış gibiydi ve için için bir mücadele yaşadığının bütün emarelerini taşıyordu. İlk fırsatta şiddetli bir güç sarf edeceği yolundaki tahminimi bizzat kayda geçiriyorum. Birkaç dakika içinde, gerçekten de tümüyle kendine hâkim ol-

muştu. Sonra kocasına, yarım uzandığı kanepede yanına oturmasını işaret ederek, diğerlerimizin sandalyelerini yakına çekmemizi sağladı. Kocasının elini tutarak başladı:

"Özgürlük içinde hep birlikteyiz, belki de son defa! Biliyorum ki sonuna kadar her zaman benimle birlikte olacaksın." Bunu kocasına söylemişti, görebildiğimiz kadarıyla kocası onun elini daha da sıkı tutuyordu. "Sabah görevimizi yerine getirmek için yola çıkıyoruz ve bizi nelerin beklediğini ancak Tanrı bilir. Beni de yanınızda götürerek bana büyük bir iyilik yapacaksınız. Biliyorum ki cesur ve dürüst adamların, belki de ruhunu kaybetmiş –yok yok, henüz kaybetmemiş, ama ruhu her durumda tehlikede– zayıf ve zavallı bir kadın için yapabilecekleri her şeyi yapacaksınız. Ama benim sizin gibi olmadığımı hatırlamalısınız. Kanımda, ruhumda bir zehir var ve beni mahvedebilir, bir ferahlık olmazsa mahvedecektir. Ah dostlarım, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki ruhum tehlikede. Benim için bir çıkış yolu olduğunu bildiğim halde siz de ben de bu yolu seçmemeliyiz!" Kocasıyla başlayıp kocasıyla bitirerek hepimize tek tek yalvarırcasına baktı.

"O yol nedir?" diye sordu Van Helsing boğuk bir sesle. "Seçmememiz gereken, seçemeyeceğimiz o yol nedir?"

"Benim şimdi ölmem, kendi elimle veya başkasının, daha büyük bir kötülük beni tümüyle ele geçirmeden. Biliyorum ve siz de biliyorsunuz ki ben öldükten sonra, benim sevgili Lucy'me yaptığınız gibi ölümsüz ruhumu, özgür bırakabilirsiniz ve bırakırsınız. Yoluma çıkan şey ölüm veya ölüm korkusu olsaydı, şimdi, burada, beni seven dostlar arasında ölmekten çekinmezdim. Ama hepsi ölüm değil. Önümüzde bir ümit ve yapılacak acı bir görev varken böyle bir durumda ölümün Tanrı'nın iradesi olduğuna inanamam. Bu yüzden, ben, kendi adıma, burada ebedi istirahatin emniyetinden vazgeçiyorum ve dünyanın veya öbür dünyanın barındırdığı en umutsuz şeylerin olabileceği karanlığa çıkıyorum!"

Hepimiz, içgüdüsel olarak bunun bir giriş olduğunu bildiğimiz için sessizdik. Diğerlerinin yüzleri sabitti ve Harker'ın yüzü kül gibi olmuştu. Belki de arkasından neyin geleceğini hepimizden daha doğru tahmin ediyordu.

Mina devam etti: "Miras paylaşımında verebileceğim bu." Böyle bir durumda bütün ciddiyetiyle bu ilginç yasal terimi kullandığını fark etmeden geçemedim. "Her biriniz ne vereceksiniz? Biliyorum, hayatlarınızı," diye hızlıca devam etti, "bu cesur erkekler için kolay. Hayatlarınız Tanrı'nın ve ona geri verebilirsiniz ama bana ne vereceksiniz?" Yine soru soran bir ifadeyle baktı ama bu sefer kocasının yüzüne bakmadı. Quincey anlamış gibiydi, başını salladı ve Mina'nın yüzü aydınlandı. "O zaman ne istediğimi basitçe anlatayım, çünkü aramızdaki bu ilişkide hiçbir şüpheli konu olmamalı. Bana söz vermelisiniz, her biriniz –sen bile sevgili kocam– zamanı gelirse beni öldüreceğinize dair."

"Zamanı nedir?" Ses Quincey'nindi ama alçak ve gergindi.

"O şekilde değiştiğimden emin olduğunuzda ölmem yaşamamdan daha iyi olacaktır. Bedenim bu şekilde öldüğünde siz bir an bile gecikmeden içimden bir kazık geçirip başımı keseceksiniz veya benim huzurumu sağlamak için başka ne gerekiyorsa yapacaksınız!"

Duraklamadan sonra ilk ayağa kalkan Quincey oldu. Mina'nın önünde diz çöktü ve elini tutarak ağırbaşlı bir tavırla konuştu:

"Ben sadece kaba bir adamım, belki de böyle bir payeyi kazanacak birisi gibi yaşamadım ama size tüm kutsal saydıklarım ve sevdiklerim üzerine yemin ederim ki eğer öyle bir zaman gelirse, bize verdiğiniz görevden kaçınmayacağım. Ve ayrıca söz veriyorum ki her şeyden emin olacağım, şüphelendiğimde zamanın gelmiş olduğuna hükmedeceğim!"

"Benim gerçek dostum!" Mina'nın gözlerinden akan yaşlar arasında söyleyebildiği tek şeydi, eğilip Quincey'nin elini öptü.

"Ben de aynı şekilde yemin ederim, sevgili Madam Mina!" dedi Van Helsing.

"Ben de!" dedi Lord Godalming; her biri yeminini ederken önünde diz çöktü. Ben de onları takip ettim.

Sonra kocası benzi atmış bir halde ve saçlarının kar gibi beyazlığını hafifleten, yeşile çalan bir solgunlukla ona doğru dönerek sordu:

"Ben de mi böyle bir söz vermek zorundayım, ah karıcığım?"

"Sen de bir tanem," dedi, sesinde ve gözlerinde sonsuz bir şefkat özlemiyle. "Çekinmemelisin. Sen benim en yakınım, sevgilim ve her şeyimsin. Ruhlarımız hayat boyu ve ebediyen kenetlenmiş. Düşün hayatım, cesur erkeklerin karılarını ve soylarından gelen kadınları düşmanların eline geçmemeleri için öldürdükleri zamanlar olmuş. Elleri titrememiş çünkü sevdikleri onları öldürmeleri için yalvarmışlar. Bu, böyle acı sınavlar olduğu zamanlarda erkeklerin sevdiklerine karşı görevidir! Ve ah, sevgilim, her ne olursa olsun ölümle karşılaşacaksam, beni en çok sevenin elinden olsun. Dr. Van Helsing, zavallı Lucy'nin vakasında, onu sevene gösterdiğiniz merhameti unutmadım" –aniden kızararak durdu ve sözlerini değiştirdi– "ona huzuru vermeye en çok hakkı olan ona. Böyle bir süreç yeniden yaşanırsa, üzerimdeki feci esareti kaldıranın onun seven eli olmasını, kocamın hayatında mutlu bir anı olarak kalmasını sağlamak için size güveniyorum."

"Yine yemin ederim!" diye geldi Profesör'ün yankılanan sesi. Mrs. Harker gülümsedi, emin olarak gülümsedi, bir rahatlama iç çekişiyle arkasına yaslanarak şöyle dedi:

"Şimdi bir uyarı sözü, hiç unutmamanız gereken bir uyarı. Böyle bir zaman gelirse, çok hızlı ve beklenmedik

bir zamanda gelebilir ve böyle bir durumda şansınızı kullanmak için hiç vakit kaybetmemelisiniz. Böyle bir zamanda ben kendim... hayır! Eğer böyle bir zaman gelirse, ben düşmanınızla size karşı birleşmiş olacağım."

"Bir istek daha" –Mrs. Harker bunu söylerken çok ciddileşti–, "bu diğeri gibi hayati ve gerekli değil ama eğer mümkünse benim için bir şey yapmanızı istiyorum." Hepimiz razı olduk ama kimse bir şey söylemedi. Konuşmaya gerek yoktu.

"Cenaze Duasını okumanızı istiyorum." Lafı kocasının derin inlemesiyle kesildi. Mina kocasının elini tutarak kalbine götürdü ve devam etti. "Günün birinde benim için okuman gerekecek. Bu korkunç durumda sorun ne olursa olsun hepimiz ya da bazılarımız için hoş bir düşünce olur. Sevgilim, umarım sen okursun çünkü o zaman hafızamda sonsuza kadar senin sesin kalacak!"

"Ama ah, sevgilim," diye yalvardı Harker, "ölüm senden çok uzakta."

"Hayır," dedi Mina elini uyarırcasına kaldırarak. "Şu anda üzerimde dünyevi bir mezarın ağırlığı olmasından daha fazla ölümün derinlerindeyim!"

"Ah karıcığım, okumalı mıyım?" dedi başlamadan önce.

"Bu beni teselli ederdi kocacığım!" verdiği tek cevap oldu ve kitabı hazırladığında kocası okumaya başladı.

O tuhaf sahneyi, ciddiyetini, kasvetini, hüznünü, korkunçluğunu, ayrıca tatlılığını nasıl anlatabilirim, kimse anlatabilir mi? Kutsal veya duygusal bir şeyde ancak acı gerçeğin karikatüründen başka bir şey göremeyen bir kuşkucunun bile, o dertli ve hüzünlü hanımefendinin etrafında diz çökmüş, seven ve sadık arkadaşlardan oluşan bu küçük grubu görse yüreği burkulurdu. Veya kocasının, "Ölülerin Gömülüşü"nden basit ve güzel duayı okurken sık sık duraklamak zorunda bırakan bitkin ve duygusal

sesindeki sevecen ihtirası duysa. Devam edemeyeceğim... kelimeleri... ve sesleri... b-bulamıyorum!..

İçgüdülerinde haklıydı. Tuhaftır ki, o zaman güçlü etkisini hissetmiş olan bizlere bile ileride garip gelecek olsa da, hepimizi çok rahatlatmıştı. Ve Mrs. Harker'ın ruhunun özgürlüğünü bozan sessizlik, hiçbirimize korktuğumuz kadar ümitsizlikle dolu gibi gelmemişti.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

15 Ekim, Varna. – Ayın 12'si sabahı Charing Cross'tan ayrıldık, aynı gece Paris'e gittik, Orient Express'te bizim için ayrılmış olan yerlere yerleştik. Gece gündüz yol aldık ve buraya beş sularında vardık. Lord Godalming kendisine bir telgraf gelip gelmediğine bakmak için konsolosluğa gitti, bu sırada diğerlerimiz adı Odessus olan otele gittik. Seyahat sırasında olaylar olmuş olabilir. Yine de ben bunları halletmek üzere devam etmeye can atıyordum. *Çariçe Katerina* limana girene kadar dünyada ilgimi çekecek hiçbir şey yok. Tanrı'ya şükür! Mina iyi ve güçleniyor. Rengi yerine geliyor. Bol bol uyuyor. Neredeyse yol boyunca uyudu. Yine de güneşin doğuşu ve batışından önce uyanık ve tetikte; bu zamanlarda Van Helsing'in onu hipnotize etmesi bir âdet haline geldi. Başta biraz çaba gerekiyordu ve elini birçok kere gözlerinin önünden geçirmek zorunda kalıyordu. Ama şimdi alışkanlık edinmiş gibi hemen teslim oluyor ve neredeyse hiç hareket gerektirmiyor. Anlaşılan Van Helsing'in bu özel anlarda basitçe emretme gücü var ve Mina'nın düşünceleri itaat ediyor. Her zaman ona ne gördüğünü ve duyduğunu soruyor.

İlkine, "Hiçbir şey, her yer karanlık," diye cevap veriyor. İkincisine ise şöyle:

"Dalgaların gemiye çarptığını ve suyun hızla geçtiğini duyuyorum. Yelkenler ve halatlar geriliyor, direkler ve

kalafatlar gıcırdıyor. Rüzgâr kuvvetli... Bunu çarmıklarda duyabiliyorum ve pruva köpüğü geri püskürtüyor." *Çariçe Katerina*'nın hâlâ denizde olduğu, aceleyle Varna'ya doğru ilerlediği açık. Lord Godalming henüz döndü. Ona dört telgraf gelmiş, yola çıktığımızdan beri her gün bir tane ve hepsi aynı minvalde. *Çariçe Katerina* Lloyd's'a herhangi bir yerden bildirilmemiş. Londra'dan ayrılmadan önce vekilinin, her gün, geminin bir yerden bildirilip bildirilmediğini aktaran bir telgraf yollaması için talimat vermişti. Bildirilmese bile, telgrafın diğer ucunda izleyen birinin olduğundan emin olması için bir mesaj alacaktı.

Akşam yemeğini yedik ve erken yattık. Yarın viskonsülü göreceğiz ve yapabilirsek, gemi yanaşır yanaşmaz gemiye çıkmak için ayarlama yapacağız. Van Helsing güneşin doğuşu ve batışı arasında gemiye çıkma şansımız olduğunu söylüyor. Kont, bir yarasa biçimine girse bile, kendi iradesiyle suyun üzerinden uçamaz ve gemiyi terk edemez. Şüphe çekmekten açıkça kaçındığı için, insan formuna girmeye cüret edemeyeceğinden, kutuda kalması gerekiyor. O zaman eğer güneş doğduktan sonra gemiye çıkabilirsek, o uyanmadan önce zavallı Lucy'ye yaptığımız gibi, kutuyu açıp sağlama alabileceğimiz için merhametimize kalır. Hepimizden alacağı merhamet pek fazla bir şey sayılmaz. Memurlar ve denizcilerle pek bir sorun yaşayacağımızı düşünmüyoruz. Tanrı'ya şükür! Burası rüşvetin her şeyi yapabileceği bir ülke ve yanımızda yeteri kadar para var. Emin olmamız gereken tek şey, geminin bizim haberimiz olmadan güneşin batışıyla doğuşu arasında limana gelememesidir ve o zaman güvende oluruz. Bu meseleyi sanırım Hâkim Parakesesi halledecek!

16 Ekim. – Mina'nın anlatımı hâlâ aynı. Gemiye vuran dalgalar ve hızla çarpan su, karanlık ve destekleyen rüzgârlar. Belli ki zamanında geldik ve *Çariçe Katerina*'dan haber aldığımızda hazır olacağız. Çanakkale'yi geçmek

zorunda olduğu için bir bildirim alacağımızdan eminiz.

17 Ekim. – Sanırım Kont'a gezintisinden döndüğünde hoş geldin karşılaması yapmak için her şey neredeyse ayarlanmış durumda. Godalming denizcilere gemideki kutunun bir arkadaşından çalınmış bir şey ihtiva ettiğini düşündüğünü söyledi ve riski kendine ait olmak üzere açmak için yarım yamalak bir onay aldı. Geminin sahibi ona kaptana gemide yapmak istedikleri şeyler doğrultusunda her kolaylığı göstermesini söyleyen bir kâğıt ve Varna'daki vekiline de buna benzer bir yetki belgesi verdi. Godalming'in kibar tavrından çok etkilenen vekili gördük ve arzularımız doğrultusunda yapabileceği bütün yardımı yapacağına temin edildik.

Kutuyu açma noktasına gelirsek yapacaklarımızı şimdiden düzenledik. Kont oradaysa, Van Helsing ve Seward derhal başını kesecek ve kalbine bir kazık saplayacak. Morris, Godalming ve ben, yanımızda hazır bulunan silahları kullanmak zorunda kalsak bile, müdahaleyi önleyeceğiz. Profesör, Kont'un bedenine bunu yapabilirsek, kısa bir sürede toza dönüşeceğini söylüyor. Böyle bir durumda, eğer bir cinayet şüphesi uyanırsa, bize karşı hiçbir delil olmayacak. Ama olmasa bile, yaptığımızdan dolayı ya batacak ya çıkacağız ve belki günün birinde bu yazı, bazılarımızla ip arasına girecek bir delil olacak. Bana gelince, böyle bir şey olacak olursa, bu şansı ancak minnetle karşılayabilirim. Niyetimizi yerine getirmek için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. *Çariçe Katerina* görüldüğü anda özel bir haberci tarafından bilgilendirilmemiz konusunda bazı memurlarla anlaştık.

24 Ekim. – Bir hafta boyunca bekledik. Godalming'e günlük telgraflar, ama aynı hikâye. "Henüz bildirilmedi." Mina'nın sabah ve akşamki hipnotik cevapları değişmedi. Vuran dalgalar ve çarpan su, gıcırdayan direkler.

Telgraf, 24 Ekim

Londra'daki Lloyd Şirketinden Rufus Smith'ten,
Majesleri Viskonsül Eliyle Varna'daki Lord Godalming'e

"*Çariçe Katerina*'nın bu sabah
Çanakkale'de olduğu bildirildi."

Dr. Seward'ın Günlüğü

25 Ekim. – Fonografımı ne kadar özlüyorum! Kalemle günlük yazmak benim için usandırıcı! Ama Van Helsing yazmam gerektiğini söylüyor. Dün Godalming Lloyd's'dan telgrafını aldığında hepimiz kontrolsüzce heyecanlandık. Muharebelerde adamların savaş çağrısı duyulduğunda neler hissettiklerini biliyorum. Grubumuzda yalnızca Mrs. Harker hiçbir duygu emaresi göstermedi. Göstermemiş olması garip değildi, ne de olsa bu konuda bir şey öğrenmemesi için özen göstermiştik ve onun yanındayken heyecanımızı göstermemeye çalıştık. Eskiden olsaydı, eminim ki ne kadar gizlemeye çalışsak da fark ederdi. Ama geçtiğimiz üç hafta içinde bu yönde çok değişti. Üzerine bir uyuşukluk geldi ve her ne kadar güçlü ve iyi gözükse ve yüzüne biraz renk gelse de Van Helsing'le ikimiz bundan tatmin olmuyoruz. Sık sık onun hakkında konuşuyoruz. Buna rağmen diğerlerine hiçbir şey söylemedik. Eğer bu konuda şüphelerimiz olduğunu bilseydi, bu zavallı Harker'ın kalbini kırardı ve kesinlikle sinirlerini gererdi. Van Helsing, o hipnoz altındayken dikkatle dişlerini inceliyor ve bana anlatıyor, sivrilmeye başlamadığı müddetçe onda aktif bir değişim tehlikesi olmadığını söylüyor. Böyle bir değişim olursa gerekli adımları atmak şart olur!.. İkimiz de, birbirimize düşüncelerimizi açmasak da,

bu adımların ne olması gerektiğini biliyoruz. Tasarlaması ne kadar feci da olsa bu görevden ikimiz de kaçınmamalıyız. "Ötenazi" mükemmel ve rahatlatıcı bir dünya! Keşfeden her kimse, müteşekkirim.

Çariçe Katerina'nın Londra'dan gelişine bakılırsa yelkenle Çanakkale'den buraya sadece 24 saat sürer. Bu yüzden sabah saatlerinde buraya varmalı ama içeriye öğlenden önce girmesi mümkün olmadığı için hepimiz erken saatte yatmak üzereyiz. Hazırlanmak için saat birde kalkacağız.

25 Ekim, Öğlen. – Henüz geminin varışı hakkında bir bilgi yok. Mrs. Harker'ın sabahki hipnotizma bildirimi her zamankiyle aynıydı, bu yüzden her an bir haber almamız mümkün. Biz erkekler hepimiz heyecan içindeyiz, Harker hariç, o sakin. Elleri buz gibi soğuk ve bir saat önce biledigini gördüğüm büyük bir Gurka bıçağını şimdi hep yanında taşıyor. O amansız buz gibi el tarafından sürülen o "kukri"nin kenarı boğazına değerse Kont için kötü bir deneyim olacak!

Van Helsing'le ikimiz bugün Mrs. Harker için biraz telaşlandık. Öğle saatlerinde hoşumuza gitmeyen bir uyuşukluk haline girdi; bu konuda diğerlerine bir şey söylemesek de, ikimiz de bu durumdan hoşnut değildik. Bütün sabah boyunca huzursuzdu, böylece ilk başta uyuduğunu düşünüp memnun olmuştuk. Ama kocası tesadüfen, çok derin uyuduğunu ve onu uyandıramadığını söylediğinde, kendimiz görmek için odasına gittik. Doğal bir şekilde nefes alıyordu ve o kadar iyi ve huzurlu görünüyordu ki uykunun onun için her şeyden daha iyi olduğu konusunda mutabık kaldık. Zavallı kız, unutacak o kadar çok şeyi var ki, eğer onun unutmasını sağlıyorsa, uykunun ona iyi gelmesine şaşmamak gerek.

Daha sonra. – Kanaatimizde haklı çıktık, çünkü birkaç saatlik dinçleştirici uykudan sonra uyandığında, günlerdir

olmadığı kadar ışıltılı ve daha iyi görünüyordu. Günbatımında her zamanki hipnotik bildirimini yaptı. Karadeniz'in her neresindeyse, Kont aceleyle hedefine doğru ilerliyordu. İnanıyorum ki akıbetine geliyor!

26 Ekim. – Yeni bir gün ve *Çariçe Katerina*'dan bir haber yok. Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi. Hâlâ *bir yerlerde* seyahat etmekte olduğu açıktı, çünkü Mrs. Harker'ın gün doğarken verdiği hipnoz sırasındaki bildirimi hâlâ aynıydı. Geminin zaman zaman sis yüzünden demirlemiş olması mümkün. Dün akşam gelen buharlı gemilerden bazıları limanın kuzey ve güneyinde parça parça sis olduğunu bildirdiler. İzlemeye devam etmeliyiz çünkü artık gemiden her an sinyal gelebilir.

27 Ekim, Öğlen. – Çok tuhaf. Beklediğimiz gemiden hâlâ bir haber yok. Mrs. Harker'ın dün gece ve bu sabahki bildirimleri her zamanki gibi. "Vuran dalgalar ve çarpan su." Gerçi "Dalgalar çok hafif," diye ekledi. Londra'dan gelen telgraflar aynıydı: "Yeni bir bilgi yok." Van Helsing çok endişeli ve şimdi bana Kont'un elimizden kaçmasından korktuğunu söyledi. Manidar bir şekilde ekledi:

"Madam Mina'nın uyuşukluğundan hiç hoşlanmadım. Ruhlar ve hatıralar trans halindeyken tuhaf şeyler yapabilir." Ona bir şeyler daha soracaktım ki Harker içeriye girdi ve elini kaldırarak uyarıcı bir işaret yaptı. Bu gece günbatımında hipnoz altındayken onu daha çok konuşturmaya çalışmalıyız.

28 Ekim. – Londra'daki Rufus Smith'ten, Majesteleri Viskonsül Eliyle Varna'daki Lord Godalming'e Telgraf

"*Çariçe Katerina*'nın bugün saat birde Galati'ye girdiği bildirildi."

Dr. Seward'ın Günlüğü

28 Ekim. – Geminin Galati'ye varışını haber veren telgraf geldiğinde, beklenebileceği gibi, bunun hiçbirimiz için şaşırtıcı olduğunu düşünmüyorum. Doğru, kaçışın nereden, nasıl veya ne zaman geleceğini bilmiyorduk, ama sanırım hepimiz tuhaf bir şey olmasını bekliyorduk. Varna'ya varmasındaki gecikme üzerine her birimiz işlerin pek de beklediğimiz gibi gitmeyeceği kanısına varmıştık. Sadece değişikliğin nerede olacağını öğrenmek için bekliyorduk. Buna rağmen, bu yine de sürpriz oldu. Sanırım, doğa öyle umut verici bir temelde işliyor ki kendimize rağmen her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inanıyoruz, olacağını bildiğimiz gibi değil. Transandantalizm insan için boş bir hayal olsa bile melekler için yol göstericidir. Tuhaf bir deneyimdi, her birimiz onu farklı yaşadık. Van Helsing bir an için, Yüce Tanrı'ya yakınıyormuş gibi elini başının üzerine kaldırdı, ama tek kelime etmedi ve birkaç saniye yüzünde sabitlenmiş sert bir ifadeyle ayakta durdu. Lord Godalming'in beti benzi attı ve ağır ağır soluyarak oturdu. Ben neredeyse sersemlemiş bir halde şaşkınlıkla tek tek diğerlerine baktım. Quincey Morris kemerini, o çok iyi bildiğim hızlı hareketiyle sıktı. Eski avarelik günlerimizde bu "eylem" anlamına geliyordu. Mrs. Harker o kadar solgunlaştı ki alnındaki yara izi adeta yanıyor gibi görünüyordu ama uysal bir halde ellerini birleştirip dua eder gibi yukarıya baktı. Harker gülümsedi –gerçekten gülümsedi– ümitsiz birinin kederli, buruk gülümsemesiydi bu, ama aynı zamanda hareketleri sözleriyle çelişiyordu, zira elleri içgüdüsel olarak büyük "kukri" bıçağının kabzasını aramış ve onun üzerinde kalmıştı. Van Helsing, "Galati'ye bir sonraki tren kaçta kalkıyor?" diye ortaya bir soru yöneltti.

"Yarın sabah 6.30'da!" Hepimiz şaşırdık çünkü cevap Mrs. Harker'dan gelmişti.

"Nereden biliyorsunuz, Tanrı aşkına?" diye sordu Art.

"Unutuyorsunuz, belki de bilmiyorsunuz, Jonathan biliyor, Dr. Van Helsing de, benim trenlere düşkün olduğumu. Exeter'de evdeyken kocama yardımcı olmak için tarifeleri hazırlardım. Zaman zaman çok faydasını gördüm, bu nedenle şimdi de hep tarifeleri incelerim. Bir nedenle Drakula Şatosu'na gitmemiz gerekirse, Galati yoluyla gitmemiz gerektiğini biliyordum ya da en olmadı Bükreş'ten, bu nedenle tren saatlerini dikkatlice öğrendim. Maalesef, öğrenecek fazla bir şey yok, yarınki tek tren dediğim saatte kalkıyor."

"Harika bir kadın!" diye mırıldandı Profesör.

"Özel bir tren tutamaz mıyız?" diye sordu Lord Godalming.

Van Helsing başını iki yana salladı: "Ne yazık ki hayır. Bu ülke sizin ülkenizden veya benimkinden çok farklı; özel bir tren tutsak bile, yüksek ihtimalle tarifeli trenimizin varacağı sürede varmaz. Dahası, hazırlamamız gereken bir şey var. Düşünmeliyiz. Şimdi organize olalım. Siz, dostum Arthur, trene gidin, biletleri alın ve sabah gitmemiz için her türlü hazırlığı yapın. Dostum Jonathan, geminin acentesine gidin ve Galati'deki acenteye vermek üzere, gemi gelir gelmez arama yapabilmemiz için bir yetki mektubu alın. Quincey Morris, siz viskonsülü görün, Galati'deki adamıyla ilgili ve işimizi kolaylaştıracak her türlü yardımını isteyin ki Tuna'yı geçtikten sonra hiç vakit kaybetmeyelim. John, Madam Mina ve benimle kalacak ve müzakere edeceğiz. Uzun sürerse geç kalırsınız. Ben hipnoz için burada Madam'la birlikte olacağım için güneşin batması fark etmez."

"Ben de," dedi Mrs. Harker canlı ve günlerdir olmadığı kadar eski haline dönmüş olarak, "her bakımdan işe yaramaya çalışacağım ve eskiden yaptığım gibi sizin için düşünüp yazacağım. Bir şey tuhaf bir biçimde benden

uzaklaşıyor ve son zamanlardakinden daha özgür hissediyorum!" Daha genç olan üç erkek görünüşe bakılırsa sözlerinin önemini idrak ettiklerinden daha mutlu göründüler. Ama Van Helsing ve ben birbirimize döndüğümüzde, karşılıklı olarak ciddi ve tedirgin bakışlarla karşılaştık. Yine de o sırada bir şey söylemedik.

Üç erkek görevlerini yapmak üzere çıktıklarında Van Helsing, Mrs. Harker'dan kendisi için, günlük kopyalarının arasından Harker'ın günlüğünün şatodaki bölümünü bulmasını istedi. Mina onları almaya gitti. Kapı arkasından kapandığında bana şöyle dedi:

"Aynı şeyi düşünüyoruz! Anlat!"

"Biraz değişiklik var. Beni hasta eden bir umut, zira aldatıcı olabilir."

"Kuşkusuz. Neden elyezmalarını bana getirmesini istediğimi biliyor musun?"

"Hayır!" dedim. "Benimle yalnız kalma fırsatı dışında bir nedense."

"Bir bakıma haklısın dostum John ama yalnızca bir bakıma. Sana söylemek istediğim bir şey var. Ve ah, dostum, büyük, korkunç bir riske giriyorum. Ama doğru olduğuna inanıyorum. Madam Mina, ikimizin de kavrayışımızı yakalayan o sözleri söylediği anda, aklıma bir fikir geldi. Üç gün önceki transta Kont Madam Mina'ya onun aklını okumak için kendi ruhunu gönderdi; ya da daha doğrusu, su çarparken, gemideki toprak kutusunda yattığında kendisini görmesi için onu götürdü, şafak ve günbatımında gidebildiği gibi özgürce. O zaman burada olduğumuzu öğrendi çünkü Madam Mina'nın gören gözler, duyan kulaklarla açık hayatında, onun tabut kutusunda kapalı yattığından daha fazla anlatacak şeyi var. Şimdi Kont bizden kaçmak için büyük çaba sarf ediyor. Şu anda ona ihtiyacı yok. Büyük bilgisi sayesinde, çağırdığı zaman Madam Mina'nın geleceğinden emin. Ama ona gitmemesi için,

onu kesip attı, kendi gücünün dışına çıkardı, bunu yapabilir. Ah! Burada çok uzun zamandır insana ait olan ve Tanrı'nın lütfunu kaybetmemiş olan yetişkin beyinlerimizin, onun yüzyıllardır mezarında yatan, henüz bizim ayarımıza gelmemiş olan ve sadece bencilce işler yaptığı için bu kadar küçük kalan çocuk beynine üstün geleceğini ümit ediyorum. İşte Madam Mina geliyor. Ona transıyla ilgili tek söz söyleme! Bilmiyor, tam da onun bütün ümidine, cesaretine, en çok da bir erkeğinki gibi eğitilmiş ama tatlı bir kadına ait olan, Kont'un ona verdiği ve öyle zannetse de tamamını geri alamayacağı, özel bir güce sahip olan müthiş beynine ihtiyacımız olduğunda, onu mahveder ve umutsuzluğa düşürür. Hişşşt! Ben konuşayım, sen de öğrenirsin. Ah John, dostum, büyük bir sıkıntı içindeyiz. Korkuyorum, daha önce hiç korkmadığım kadar. Ancak Yüce Tanrı'ya güvenebiliriz. Sus! İşte geliyor!"

Profesör'ün, Lucy öldüğünde olduğu gibi çöküp histeri krizine gireceğini sandım ama büyük bir çabayla kendine hâkim oldu ve sinirleri mükemmel bir dengedeydi ki Mrs. Harker, canlı ve mutlu bir halde hafif adımlarla odaya geldi, iş gördüğü için ıstırabını unutmuş görünüyordu. İçeri geldiğinde Van Helsing'e birkaç daktilo edilmiş sayfa verdi. Van Helsing ciddi bir tavırla bunlara baktı ve okurken yüzü aydınlandı. Sonra kâğıtları işaretparmağı ile başparmağı arasında tutarak şöyle dedi:

"Dostum John, şimdiden bu kadar tecrüben olduğu için ve siz de sevgili Madam Mina, genç olduğunuz için, işte size bir ders. Düşünmekten hiçbir zaman korkmayın. Yarım bir fikir beynimin içinde sık sık vızıldıyordu, ama onun kanatlarını serbest bırakmaya korkmuştum. İşte şimdi, daha çok bilgi sahibi olunca, o yarım fikrin geldiği yere döndüm ve onun hiç de yarım bir fikir olmadığını gördüm. Tam bir fikirdi ama çok genç olduğu için kanatlarını kullanacak kadar güçlü değildi. Hayır, dostum Hans

Andersen'in 'Çirkin Ördek Yavrusu' gibi, bu düşünce hiç de ördek değil, deneme zamanı geldiğinde büyük kanatlarının üzerinde asil bir şekilde yelken açan bir kuğu. Bakın burada Jonathan'ın yazdığını okuyacağım:

Daha sonraları geç yaşta güçlerini Büyük Nehrin üzerinden Türk ülkesine tekrar tekrar süren, birliklerinin katledildiği kanlı savaş alanından tek başına dönecek olsa bile, sonunda yalnızca kendisinin zafer kazanacağını bildiği için, geri püskürtüldüğünde tekrar tekrar saldıran kendi ırkı.

Bu bize ne anlatır? Fazla bir şey anlattır mı? Hayır! Kont'un çocuk düşüncesi hiçbir şey görmüyor, bu yüzden böyle serbestçe konuşuyor. Yetişkin aklınız bir şey görmedi. Benim yetişkin aklım da bir şey görmedi, ta ki şu ana kadar. Hayır! Ama düşünmeden konuşan birisinden bir söz daha geliyor çünkü o da, ne anlama geldiğini, ne anlama *gelebileceğini* bilmiyor. Durağan unsurlar var olduğu gibi, yine de doğanın akışı içinde kendi yollarında hareket ederler ve birbirlerine dokunurlar... sonra pof! Ve bir ışık parlar, cennet kadar uçsuz bucaksız ve bazılarını kör eder, öldürür ve imha eder. Ama bu toprağın altında fersahlar boyunca her şeyi gösteriyor. Öyle değil mi? Pekâlâ, açıklayayım. Öncelikle, hiç suç felsefesini incelediniz mi? 'Evet' ve 'Hayır.' Sen John, evet, çünkü bu bir akıl sağlığı araştırmasıdır. Siz, hayır, Madam Mina, çünkü suç size değmemiş, bir sefer hariç. Yine de aklınız dürüst işliyor ve *particulari ad universale** tartışmıyor. Suçlularda şu özellik vardır. Bu öyle değişmezdir ki bütün ülkelerde ve bütün zamanlarda, felsefe bilmeyen polis bile ampirik olarak bunu bilir. Bu ampirik olmaktır. Suçlu her zaman tek bir suç üzerinde çalışır, gerçek suçlu kaderinde suç işlemek olan ve başka şey olmayandır. Bu suçlunun tam bir yetiş-

* (Lat.) Tikelden genele. (e.n.)

kin beyni yoktur. Akıllıdır, kurnazdır ve beceriklidir ama beyni bir yetişkinin ayarında değildir. Çoğunda çocuk beyni vardır. Şimdi, bu bizim suçlumuzun da kaderinde suç var. Onun da bir çocuk beyni var ve yaptığı bir çocuğun işi. Küçük kuş, küçük balık, küçük hayvan ilkelerle değil, ampirik olarak öğrenir. Ve yapmayı öğrendiğinde daha fazlasını yapmak için zemin oluşmuştur. '*Dos pou sto*'* demiş Archimedes. Bana bir dayanak noktası verin, dünyayı oynatayım! Bir kere yapmak, çocuk beynini yetişkin beynine dönüştüren dayanak noktasıdır. Daha fazlasını yapmak için bir amacı olana kadar, her seferinde aynı şeyi yapmaya devam eder, daha önce yapmış olduğu gibi! Ah tatlım, gözlerinizin açıldığını ve parlayan ışığın size uzakları gösterdiğini görüyorum." Çünkü Mrs. Harker ellerini çırpıyordu ve gözleri parlıyordu. Van Helsing devam etti:

"Şimdi siz konuşun. Bizim gibi iki kuru bilimadamına o parlak gözlerinizle ne gördüğünüzü anlatın." Onun elini tuttu ve konuşurken hiç bırakmadı. Mina konuşurken Van Helsing'in işaretparmağının ve başparmağının nabzının üzerinde olduğunu bilinçsizce ve içgüdüsel olarak düşündüm.

"Kont bir suçlu ve suçlu tipinde birisi. Nordau ve Lombroso onu böyle sınıflarlardı ve suçlu sıfatıyla mükemmel olmayan bir zihne sahip. Böylece, bir zorluk karşısında, çareyi alışkanlıklarında aramak zorunda kalıyor. Onun kendi dudaklarından dökülmüş bir sayfasını bildiğimiz geçmişi bir ipucu ve anlatıyor ki eskiden bir sefer Mr. Morris'in 'dar alan' diyeceği bir yerde kalınca, istila etmek istediği ülkeden kendi memleketine dönmüş ve ondan sonra niyetinden bir şey kaybetmeden yeni bir girişim için hazırlanmış. İşini yapmak üzere daha donanımlı olarak gelmiş ve kazanmış. Yani Londra'ya yeni bir ülke

---

* (Lat.) Bana durabileceğim yeri verin. (e.n.)

istila etmeye geldi. Yenilmişti ve bütün başarı ümidi kaybolunca, varlığı tehlikeye girince, deniz üstünden kendi ülkesine kaçtı. Eskiden Tuna üzerinden Türk Ülkesinden kaçtığı gibi."

"Güzel, güzel! Ah, ne akıllı bir hanımefendisiniz!" dedi Van Helsing coşkuyla ve eğilip elini öptü. Bir an sonra bana, sanki bir hasta odasında konsültasyon yapıyormuşuz gibi sakin bir edayla şöyle dedi:

"Sadece yetmiş iki* ve tüm bu heyecanın içinde. Umutluyum." Yeniden ona dönerek hevesli bir beklentiyle şöyle dedi:

"Devam edin. Devam edin! Daha anlatacak şeyler var. Korkmayın. John ve ben biliyoruz. Her halükârda ben biliyorum ve haklıysanız söyleyeceğim. Korkusuzca konuşun!"

"Konuşmaya çalışacağım. Ama egoist davranıyor gibi olursam beni affedin."

"Yok! Korkmayın, egoist olmalısınız çünkü düşündüğümüz sizsiniz."

"O zaman, suçlu olduğuna göre bencil de. Aklı küçük olduğu için eylemleri bencilliğe dayanıyor, kendini bir tek amaca hasrediyor. Acımasız bir amaç. Tuna üzerinden kaçıp güçlerini paramparça edilmeye terk ettiği için şimdi niyeti, hiçbir şeyi umursamadan güvende olmak. Böylece bencilliği bir şekilde ruhumu, o korkunç gecede üzerimde edindiği feci güçten özgür bıraktı. Bunu hissettim! Ah, bunu hissettim! Tanrı'ya büyük lütfu için şükürler olsun! Ruhum, o korkunç saatten beri ilk defa bu kadar özgür, bana musallat olan, bir transta veya rüyada bilgimi kendi çıkarına kullanmış olabilir diye hiç aklımdan çıkmayan o korkudan." Profesör ayağa kalktı:

"Sizin aklınızı bu şekilde kullandı ve bu sayede, kendi olduğu gemi onu çevreleyen sisin içinde, kuşkusuz ki biz-

---

* Mina'nın dinlenirken kalp atış hızı. (e.n.)

den kaçmak için hazırlık yaptığı Galati'ye çıkarken bizi Varna'da bıraktı. Ama çocuk aklı ancak bu kadarını görebildi. Tanrı'nın takdirinde her zaman olduğu gibi, kötülük yapanın kendi bencil çıkarı için en çok güvendiği şey, ona en büyük kötülük oldu. Büyük Davut peygamberin dediği gibi, avcı kendi tuzağına düştü. Bizim izimizden özgür olduğunu ve bizden saatlerce farkla kaçtığını sandığı için bencil çocuk aklı ona uyumasını fısıldayacak. Kendisini sizin aklınızı okumaktan da mahrum ettiği için siz onun hakkında bir bilgi edinemezsiniz. İşte burada yanılıyor! Size verdiği o korkunç kan vaftizi sizin ruhunuzun özgürce ona gitmesini sağlar, özgür olduğunuz zamanlarda yapmış olduğunuz gibi, güneş doğduğunda ve battığında. Böyle zamanlarda onun değil, benim irademle gidiyorsunuz. Size ve başkalarına faydalı bu gücü onun ellerinden çektiğiniz acılar sayesinde kazandınız. Bundan haberi olmamaması şimdi çok daha değerli ve korunmak için kendisini bizim nerede olduğumuz bilgisinden bile kopardı. Buna rağmen biz bütünüyle bencil değiliz ve bütün bu karartı ve karanlık saatler içinde Tanrı'nın bizimle olduğuna inanıyoruz. Onu izleyeceğiz ve çekinmeyeceğiz. Kendimizi onun gibi olma tehlikesine atsak bile. Dostum John, bu harika bir saat oldu ve yolumuzda ilerlememize çok katkı sağladı. Bunları yazıp çizmen gerek, diğerleri işlerinden döndüklerinde onlara okumaları için ver ki onlar da bizim bildiklerimizi öğrensinler."

Ben de onların dönüşünü beklerken bunları yazdım ve Mrs. Harker elyazmasını bize getirdiğinden beri olup bitenleri daktilo etti.

XXVI. Bölüm

Dr. Seward'ın Günlüğü

29 Ekim. – Bunu, Varna'dan Galati'ye giden trende yazıyorum. Dün gece günbatımından biraz önce hepimiz toplandık. Herkes işini olabildiğince, fikirler, gayret ve olanaklar el verdiğince iyi yapmıştı, bütün seyahatimiz ve Galati'ye vardığımızda yapacağımız işler için hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Mutat saat gelince Mrs. Harker kendisini hipnotizma girişimi için hazırladı, Van Helsing'in her zaman gerektiğinden daha uzun ve daha büyük gayretiyle transa geçti. Genellikle bir ima üzerine konuşur ama bu sefer bir şey öğrenebilmemiz için Profesör sorular sormak ve bunları kararlılıkla sormak zorunda kalmıştı. Sonunda cevabı geldi.

"Hiçbir şey göremiyorum. Hareketsiziz. Dalga şapırtısı yok, ancak su, çekme halatının etrafında yumuşak bir şekilde dönerek akıyor. Yakından ve uzaktan gelen insan seslerini, küreklerin ıskarmozda döndüğünü ve gıcırdadığını duyuyorum. Bir yerde silahla ateş edildi ve yankısı sanki uzaklardan geliyor. Yukarıda ayak sesleri var, halat ve zincirler sürükleniyor. Bu nedir? Bir ışık parlıyor. Havanın üzerime estiğini hissedebiliyorum."

Bu noktada durdu. Birdenbire kanepede yattığı yerden kalkmıştı ve iki elini havaya kaldırdı, avuçları sanki bir ağırlık kaldırıyormuş gibi yukarı bakıyordu. Van Hel-

sing'le ikimiz anlayarak birbirimize baktık. Quincey kaşlarını hafifçe kaldırarak dikkatle Mina'ya baktı, bu sırada Harker'ın eli içgüdüsel olarak kukrisinin kabzasına sarılmıştı. Uzun bir duraklama oldu. Hepimiz konuşabileceği sürenin geçmekte olduğunu biliyorduk ama bir şey söylemenin faydası olmayacağını hissettik. Aniden oturdu ve gözlerini açtığında tatlılıkla şöyle dedi:

"Bir fincan çay isteyen yok mu? Hepiniz çok yorgun olmalısınız!" Onu ancak mutlu edebilirdik, bu yüzden kabul ettik. Aceleyle çay getirmeye gitti. Gittiğinde Van Helsing dedi ki:

"Görüyorsunuz dostlarım. Karaya ayak basmak üzere. Toprak kutusunu terk etti. Ama hâlâ kıyıya varması gerek. Gece bir yerde saklanabilir ama kıyıya taşınmazsa veya gemi kıyıya değmezse kıyıya varmayı başaramaz. Böyle bir durumda, gece olursa, Whitby'de yaptığı gibi, şekil değiştirip kıyıya atlayabilir veya uçabilir. Ve eğer taşınırsa, gümrüktekiler kutunun içeriğini keşfedebilirler. Sonuç olarak, bu gece veya şafaktan önce kıyıya kaçamazsa bütün bir günü kaybetmiş olacak. O zaman vaktinde varabiliriz. Çünkü eğer gece kaçmazsa biz, kutusunda ve insafımıza kalmış bir halde, gündüz vakti onun üzerine gideriz. Keşfedilebileceği için kendisinin gerçek halinde, uyanık ve görünür olmaya cesaret edemez."

Başka söylenecek bir şey yoktu, bu yüzden sabırla şafağı bekledik, şafakta Mrs. Harker'dan başka şeyler de öğrenebiliriz.

Bu sabah erkenden, nefesimizi kesen bir kaygıyla transı sırasındaki cevabını dinledik. Hipnotizma aşamasına gelmek öncekinden de uzun sürdü ve gelindiğinde güneşin doğmasına o kadar az bir zaman kalmıştı ki umudumuzu kesmeye başlamıştık. Van Helsing bu çabaya bütün benliğini vermiş gibiydi. Sonunda onun arzusuna uyarak cevabını verdi.

"Her yer karanlık. Benimle aynı hizada suların şapırtısını ve ahşap ahşaba sürtünüyormuş gibi gıcırtılar du-

yuyorum." Durakladı ve kırmızı güneş aniden çıktı. Bu akşama kadar beklemeliyiz.

Bir beklentinin ıstırabıyla Galati'ye doğru yol alıyoruz. Sabah ikiyle üç arasında varacaktık. Ama şimdiden Bükreş'te üç saat rötar yaptık, bu yüzden gün doğumundan epey sonrasına kadar varmamız mümkün olmayacak. Böylece Mrs. Harker'dan iki sefer daha hipnotik mesaj alabileceğiz! Birinden biri veya ikisi birden neler olduğuna dair bizi aydınlatabilir.

Daha sonra. – Günbatımı geldi geçti. Neyse ki dikkat dağıtacak bir şey olmadığı sırada geldi. Çünkü biz bir istasyondayken olsaydı, gerekli sükûneti ve tecriti sağlayamayabilirdik. Mrs. Harker hipnotik etkiye sabahkinden bile daha az bir gönüllülükle teslim oldu. Kont'un hislerini okuma gücünün, en çok ihtiyacımız olduğu bir sırada kaybolup gitmesinden korkuyorum. Bana hayal gücü çalışmaya başlamış gibi geliyor. Şimdiye kadar, transa girdiğinde kendini en basit olaylarla sınırladı. Bu devam ederse, sonunda bizi yanlış yönlendirebilir. Kont'un onun üzerindeki gücü, bilgisinin gücüyle eşit bir şekilde sönüp giderse iyi olur diye düşündüm. Ama korkarım öyle olmayacaktır. Konuştuğunda sözleri gizemliydi:

"Bir şey dışarı çıkıyor. Yanımdan serin bir rüzgâr gibi geçtiğini hissediyorum. Uzaklarda insanların yabancı lisanlarda konuştuklarının, vahşice akan suyun ve kurtların ulumalarının karmakarışık seslerini duyabiliyorum." Durdu ve bütün vücudu ürperdi, bu birkaç saniye şiddetlenerek devam etti ve sonunda felce uğramış gibi sarsıldı. Profesör'ün buyurgan sorgulamasına rağmen başka bir söz söylemedi. Transtan uyandığında üşümüştü, bitkin ve durgundu ama aklı tam teyakkuzdaydı. Hiçbir şey hatırlayamıyordu ve ne dediğini sordu. Söylendiğinde, uzun bir süre sessizce derin derin bunu düşündü.

30 Ekim, sabah 7. – Artık Galati'ye yaklaştık ve daha sonra yazmaya vakit bulamayabilirim. Bu sabah güneşin doğuşunu hepimiz kaygıyla bekliyorduk. Van Helsing, hipnotik transı elde etmenin gittikçe artan zorluğunu bildiği için elini Mina'nın gözlerinin önünden geçirmeye her zamankinden daha erken başlamıştı. Yine de her zamanki vaktinden önce bir etkisi olmadı, güneş doğmadan bir dakika önce daha da zor bir şekilde transa geçti. Profesör sorgulamasında hiç vakit kaybetmedi. Onun cevabı da aynı çabuklukla geldi:

"Her şey karanlık. Suyun dönerek aktığını duyuyorum, kulaklarımla aynı hizada ve ahşabın ahşaba sürtünmesi. Uzaklarda sığırlar böğürüyor. Başka bir ses daha var, tuhaf bir ses, sanki..." Durdu ve solgunlaştı ve daha da solgunlaştı.

"Devam edin, devam edin! Konuşun, size emrediyorum!" dedi Van Helsing acılı bir sesle. Aynı zamanda gözlerinde umutsuzluk vardı çünkü yükselen güneş Mrs. Harker'ın solgun yüzünü pembeleştiriyordu. Gözlerini açtı, tatlılıkla ve tam bir aldırmazlıkla konuştuğunda hepimiz irkildik:

"Ah Profesör, neden yapamayacağımı bildiğiniz şeyi yapmamı istiyorsunuz? Hiçbir şey hatırlamıyorum." Sonra yüzümüzdeki şaşkınlık ifadesini görünce sıkıntılı bir ifadeyle her birimize tek tek bakarak şöyle dedi:

"Ne dedim? Ne yaptım? Hiçbir şey bilmiyorum, sadece burada yarı uyur vaziyette yattığımı ve sizin 'Devam edin! Konuşun, size emrediyorum!' dediğinizi. Bana emirler vermeniz öyle komik geldi ki, sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi!"

"Ah, Madam Mina," dedi Profesör üzgün bir halde, "bir ispata ihtiyaç varsa, sizi ne kadar sevdiğim ve saydığımın kanıtıdır bu, sizin iyiliğiniz için her zamankinden daha dürüstçe söylenmiş bir söz bu kadar garip gelebilir çünkü gururla itaat edeceğim birine verilmiş bir emirdir!"

Düdükler çalıyor. Galati'ye geliyoruz. Kaygı ve hevesle tutuşuyoruz.

Mina Harker'ın Günlüğü

30 Ekim. – Mr. Morris beni odalarımızın telgrafla ayırtıldığı otele götürdü, o bu iş için seçilebilecek en uygun kişiydi, çünkü yabancı dil bilmiyordu. Güçler neredeyse Varna'daki gibi dağıtılmıştı; sadece Lord Godalming çok acelemiz olduğu için unvanı bir şekilde memura doğrudan bir güvence sağlar diye viskonsüle gitti. Jonathan ve iki doktor *Çariçe Katerina*'nın varışının ayrıntılarını öğrenmek üzere gemicilik acentesine gittiler.

Daha sonra. – Lord Godalming döndü. Konsül orada değilmiş ve viskonsül hastaymış. Bu yüzden günlük işlerle bir kâtip ilgileniyormuş. Yardıma hazırmış ve yetkileri dahilinde her şeyi yapacağını söylemiş.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

30 Ekim. – Saat dokuzda Dr. Van Helsing, Dr. Seward ve ben, Londra firması Hapgood'un temsilcileri olan beyleri, Mackenzie & Steinkoff'u ziyaret ettik. Londra'dan Lord Godalming'in telgrafla yolladığı talebine cevaben kendilerinden bize yetkileri dahilinde her türlü yardımı yapma nezaketini göstermelerini isteyen bir telgraf almışlar. Fazlasıyla kibar ve saygılıydılar, bizi derhal nehir limanının açıklarında demirlemiş olan *Çariçe Katerina*'ya götürdüler. Orada kaptanla görüştük, ismi Donelson, bize yolculuğundan bahsetti. Hayatı boyunca bu kadar elverişli bir sefer yapmamış olduğunu söyledi.

"Birader!" dedi. "Ama bizi korkuttu çünkü bunun acısının, ortalamayı tutturmak için, az bulunur kötü bir talihle çıkacağını düşündük. Sanki Şeytan kendi amacı için senin yelkenlerine üflüyormuş gibi Londra'dan Karadeniz'e arkanda rüzgârla rahatça gelmek marifet değil. Ve

bu arada hiçbir şey göremiyorduk. Hiçbir geminin ya da limanın ya da karanın yakınında değildik, üzerimize bir sis çöktü ve bizimle birlikte seyahat etti, kalktığında ve etrafımızdaki ülkeyi keşfettiğimizde, Tanrı'nın cezası bir boşluktan başka bir şey olmadığını gördük. Cebelitarık'ı işaret veremeden geçtik. Çanakkale'ye gelip, geçiş iznini beklemek zorunda kalana kadar selamlaşma mesafesinde kimseyle karşılaşmadık. Önce yelkenleri indirip sis dağılana kadar oyalanmaya niyetlendim. Ama düşündüm ki, Şeytan bizi acilen Karadeniz'e götürmeye karar verdiyse, biz istesek de istemesek de bunu yapacak. Hızlı bir yolculuk yaparsak gemi sahipleriyle aramızı bozmaz ya da trafiğimizi aksatmaz ve kendi amaçları peşinde koşan İhtiyar onun işini bozmadığımız için bize minnettar kalır." Bu basitlik ve hinlik, batıl inanç ve ticari mantık karışımı Van Helsing'i harekete geçirdi ve dedi ki:

"Dostum, o Şeytan bazılarının sandığından daha akıllıdır ve dengini gördüğünde tanır!" Kaptan komplimandan hoşnutsuz değildi ve devam etti:

"Boğaziçi'ni geçtiğimizde adamlar homurdanmaya başladılar. Bazıları, Rumenler, gelip bana Londra'dan yola çıkmadan önce garip görünüşlü yaşlı bir adam tarafından gemiye büyük bir kutunun yüklenip yüklenmediğini sordular. Onların adamı süzdüklerini ve onu gördüklerinde kendilerini kem gözden sakınmak için iki parmaklarını çıkarttıklarını görmüştüm. Birader! Ama yabancıların batıl inançları tamamen gülünç! Onları hemen işlerinin başına yolladım, gerçi üzerimize sis inince biraz onların söylediklerileriyle ilgili bir şeyler hissettim ama yine de büyük kutuyla ilgili olduğunu düşünmedim. Neyse, yolumuza devam ettik, sis beş gün boyunca kalkmayınca rüzgâr bizi götürsün diye bıraktım çünkü Şeytan bir yerlere varmak istiyorsa, eh, bunu yapardı. Öyle yapmasaydı biz nasıl olsa gözümüzü açık tutacaktık. Hakikaten iyi yol aldık ve hep derin

sularda ilerledik. İki gün önce, sisin arasından sabah güneşi gözüktüğünde kendimizi Galati'nin karşısındaki nehirde bulduk. Rumenler çılgın gibiydi ve benden doğru da olsa yanlış da, kutuyu çıkartıp nehre atmamı istediler. Onlarla bu konuyu elimde bir levyeyle tartışmak zorunda kaldım. Ve son adam da güvertede başı ellerinin arasında ayağa kalkınca, onları, kem göz veya değil, patronlarımın mallarının ve güveninin Tuna Nehri'nin dibinde olacağına benim ellerimde bulunmasının daha iyi olduğuna ikna ettim. Onlar kutuyu nehre fırlatmak üzere güverteye getirmişlerdi, üzerinde Varna yoluyla Galati'ye yazdığı için onu limanda indirip tümden kurtulana kadar orada kalması için bıraktım. O gün fazla gümrükleme yapmadık ve geceyi demirleyerek geçirdik. Ama sabah, hava güzel ve açıktı, gün doğumundan bir saat önce, gemiye İngiltere'den yazılmış bir emirle bir adam, Kont Drakula'ya gönderilmiş bir kutuyu almaya geldi. İşler kesinlikle onun kontrolü altındaydı. Kâğıtları hazırdı, ben de o lanet şeyden kurtulacağım için memnundum çünkü ondan huzursuz olmaya başlamıştım. Şeytanın gemide yüklü bagajı vardıysa, sanırım bu da oydu!"

"Onu alan adamın adı neydi?" diye sordu Dr. Van Helsing dizginleyemediği bir sabırsızlıkla.

"Size hemen söyleyeyim!" diye cevapladı ve kamarasına inerek "Immanuel Hildesheim" imzalı bir makbuz gösterdi. Adres Burgenstrasse 16'ydı. Kaptanın bütün bildiğinin bunlar olduğunu öğrendik ve teşekkür ederek oradan ayrıldık.

Hildesheim'ı ofisinde bulduk, oldukça Adelphi Tiyatrosu tipli* bir Yahudi'ydi, koyun gibi bir burnu ve fesi vardı. Para dilini çözüyordu, boşlukları da biz doldurduk ve

---

* Adelphi Tiyatrosu kaba güldürü ve ağır melodramlara ağırlık verdiğinden, Jonathan adamın görünümünün abartılı olduğunu ifade ediyor. Victoria döneminde antisemitizm beyefendilerin söyleminin bir parçasıydı. (e.n.)

biraz pazarlıkla bize bildiklerini söyledi. Basit bir şey olduğu ortaya çıktı ama önemliydi. Londralı Mr. De Ville'den, mümkünse, gümrükten kaçınmak için gün doğumundan önce, *Çariçe Katerina* gemisiyle gelecek bir kutuyu alması için bir mektup almış. Bunu, nehirde limana kadar ticaret yapan Slovaklarla iş gören Petrof Skinsky adında birinin sorumluluğuna verecekmiş. Kendisine iş karşılığı bir İngiliz banknotuyla ödeme yapılmış, bunu Uluslararası Tuna Bankası'nda altına çevirmiş. Skinsky ona gittiğinde onu gemiye götürmüş ve hamaliyeden kurtulmak için kutuyu teslim etmiş. Bütün bildiği buydu.

Sonra Skinsky'yi aradık ama bulamadık. Ona pek yakınlık duyuyormuş gibi gözükmeyen komşularından biri, iki gün önce gittiğini, kimsenin nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Bu, bir haberci aracılığıyla evin anahtarıyla birlikte İngiliz parasıyla evin kirasını da teslim alan ev sahibi tarafından da doğrulanmıştı. Bu dün gece saat onla on bir arasında olmuştu. Yeniden durma noktasına gelmiştik.

Biz konuşurken birisi nefes nefese koşarak, Skinsky'nin bedeninin Aziz Petrus Kilisesi mezarlığının duvarlarının içinde bulunduğunu ve boğazının sanki vahşi bir hayvan tarafından yapılmış gibi parçalanmış olduğunu söyledi. Konuşmakta olduğumuz kişiler dehşeti görmek için koşarak gittiler, kadınlar bağırıyorlardı. "Bu bir Slovakın işi!" Bir şekilde meselenin içine çekilir, bu yüzden gecikiriz diye aceleyle oradan uzaklaştık.

Eve döndüğümüzde belirli bir sonuca varamamıştık. Hepimiz kutunun yolda olduğuna, suyoluyla bir yerlere gittiğine ikna olmuştuk, ama nereye gittiğini keşfetmemiz gerekiyordu. Karamsar bir halde otele, Mina'ya döndük.

Buluştuğumuzda ilk yaptığımız şey, olanları Mina'ya anlatıp anlatmama konusunu tartışmak oldu. İşler ümitsiz bir hale geliyor, tehlikeli da olsa bir ihtimal var. Bir ön adım olarak ben ona verdiğim sözden azat edildim.

Mina Harker'ın Günlüğü

30 Ekim, akşam. – O kadar yorgun, bitkin ve moralsizdiler ki biraz dinlenmeden yapılacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden hepsinden, ben şimdiye kadar olanları yazana kadar yarım saat uzanmalarını istedim. Seyyahın daktilosunu icat eden adama ve bunu benim için alan Mr. Morris'e o kadar müteşekkirim ki. Eğer dolmakalemle yazmak zorunda kalsaydım, herhalde kendimi yoldan çıkmış hissederdim...

Hepsi tamam. Zavallı sevgilim, sevgili Jonathan, kim bilir ne kadar acı çekti, kim bilir şimdi de ne kadar acı çekiyor. Kanepede neredeyse hiç nefes almıyormuş gibi yatıyor ve sanki bütün vücudu çökmüş. Kaşları çatılmış. Yüzü acıyla gerilmiş. Zavallı adam, belki düşünüyor ve düşüncelerinin yoğunluğuyla bütün yüzünün kırıştığını görebiliyorum. Ah! Keşke yardım edebilsem... Elimden geleni yapardım...

Dr. Van Helsing bana istediğim, daha önce görmemiş olduğum bütün kâğıtları verdi... Onlar dinlenirken ben bütün evrakı dikkatle inceleyeceğim, belki bir sonuca varabilirim. Profesör'ün örneğinin izinden gitmeye çalışacağım ve önümdeki olayları önyargısız düşüneceğim...

İnanıyorum ki Tanrı'nın takdiriyle bir keşif yaptım. Haritaları alıp bakacağım...

Haklı olduğumdan ilk kez bu kadar eminim. Yeni sonucum hazır, bu yüzden ekibimizi toplayıp okuyacağım. Onlar değerlendirebilir. Hassas olmakta fayda var ve her dakika çok değerli.

Mina Harker'ın Akıl Defteri (Günlüğüne Yazılmış)

Araştırma sebebi. – Kont Drakula'nın meselesi kendi yerine dönmek.

(a). Birisi tarafından *geri götürülmesi* gerekiyor. Bu bariz. Kendisi istediği gibi hareket etme gücüne sahip olsaydı, insan, kurt veya yarasa olarak veya başka bir şekilde gidebilirdi. Şafak ve günbatımı arasında ahşap kutusunda kısıtlı vaziyette savunmasız bir durumda olduğu için fark edilmekten veya engellenmekten korktuğu açık.

(b) Nasıl götürülecek? – Bu noktada bir eleme işleminin bize yardımı olabilir. Karadan, demiryoluyla, denizyoluyla?

1. *Karadan.* – Sonsuz sayıda güçlük var, özellikle şehirden çıkarken.

(x) İnsanlar var. Ve insanlar meraklıdır, araştırırlar. Kutunun içinde ne olduğuna dair bir ipucu, bir kanı, bir şüphe onu mahveder.

(y) Geçmek için gümrük veya ayakbastı memurları vardır veya olabilir.

(z) Kovalayanlar takip edebilir. Bu onun en büyük korkusu. İhanete uğramayı engellemek için, becerebildiği kadar, kendi kurbanını bile geri püskürttü, beni!

2. *Demiryoluyla.* – Kutudan sorumlu kimse yok. Gecikme riskini göze alması gerekir ve izleyen düşmanlar yüzünden gecikme ölümcül olabilir. Doğru, gece kaçabilir. Ama yabancı bir yerde, uçabileceği bir sığınma yeri olmazsa ona ne olur? Niyeti bu değil ve bunu göze almaz.

3. *Suyoluyla.* – Bu bir açıdan en emin yol ama başka bir açıdan en tehlikelisi. Su üzerinde geceleri hariç hiçbir gücü yok. O zaman bile sadece sisi, fırtınayı, karı ve kurtlarını toplayabilir. Ama gemi kazaya uğrarsa, yaşayan su savunmasız bir halde onu yutar ve tabii ki ölür. Karaya çıkmak için bir araç bulabilir ama dostane olmayan topraklara denk gelip serbestçe hareket edemezse, durumu yine umutsuz olur.

Kayıtlardan, daha önce su üzerinde olduğunu biliyoruz, bu yüzden yapmamız gereken şey hangi sularda olduğunu ortaya çıkarmaktır.

Öncelikle, şimdiye kadar yaptıklarını tam olarak idrak etmemiz gerek. O zaman işinin ne olduğunu aydınlatabiliriz.

İlkönce. – Londra'da genel eylem planının bir parçası olarak yaptıkları ile dakikalar boyunca sıkıştırıldığında elinden gelenin en iyisini ayarlayışı arasındaki farkı gözetmeliyiz.

İkinci olarak, burada ne yaptığını, olaylardan edindiğimiz bilgiye dayanarak tahmin edebildiğimiz kadarıyla anlamalıyız.

İlkinde, niyetinin Galati'ye varmak olduğu açık, İngiltere'den ne yolla çıktığını tespit edemeyelim diye, bizi kandırmak maksadıyla Varna'ya fatura gönderdi. O zaman acil ve yegâne maksadı kaçmaktı. Immanuel Hildesheim'a yollanan, kutunun *gün doğmadan önce* ödemesinin yapılıp alınması için talimat mektubu bunun kanıtıdır. Petrof Skinsky'e verilen talimat da var. Burada sadece tahmin yürütmeliyiz ama Skinsky, Hildesheim'a geldiğine göre, bir mektup veya bir mesaj olmalı.

Buraya kadar planlarının başarılı olduğunu biliyoruz. *Çariçe Katerina* olağanüstü hızlı seyahat etti. O kadar ki Kaptan Donelson kuşkulandı. Batıl inançları kurnazlığıyla birleşince Kont'un oyununa ortak oldu ve işine gelen rüzgârla sislerin içinde körlemesine Galati'ye kadar geldi. Kont'un düzenlemelerinin iyi yapıldığı ispatlandı. Hildesheim kutuyu ödemesini yaparak indirdi ve Skinsky'ye verdi. Skinsky aldı ve biz burada izini kaybediyoruz. Tek bildiğimiz kutunun denizde bir yerlerde yoluna devam ettiği. Eğer varsa, gümrükten ve ayakbastı vergisinden kaçınıldı.

Şimdi Galati'ye varıp *karaya* ayak bastıktan sonra ne yapmış olabileceğine gelelim.

Kutu Skinsky'ye şafaktan önce verildi. Gün doğumunda Kont kendi biçiminde ortaya çıkabilirdi. Bu noktada,

neden Skinsky'nin işe yardım etmesi için seçildiğini soruyoruz. Kocamın günlüğünde Skinsky'den nehir boyunca limana kadar ticaret yapan Slovaklarla çalıştığından bahsediliyor. Ve adamın, cinayetin bir Slovak işi olduğunu söylemesi, onun sınıfı hakkındaki yaygın hissiyatı gösteriyor. Kont yalnız kalmak istedi.

Tahminim şu: Kont Londra'dayken şatosuna, en güvenli ve gizli yol olarak, denizyoluyla dönmeye karar verdi. Şatodan Çiganlar tarafından getirilmişti ve belki de yüklerini, kutuları Londra'ya yollandıkları Varna'ya getiren Slovaklara teslim etmişlerdi. Dolayısıyla Kont'un bu hizmeti görebilecek kişilerden haberi vardı. Kutu karaya çıkartıldığında, şafaktan önce veya günbatımından sonra, kutusundan çıktı, Skinsky'yle buluştu ve kutunun bir nehir boyunca taşınmasını ayarlaması için gereken talimatları verdi. Bu yapıldıktan ve her şeyin yoluna girdiğini öğrendikten sonra, temsilcisini katlederek izlerini sildiğini düşündü.

Haritayı inceledim ve Slovakların ulaşabileceği en uygun nehirlerin Prut veya Siret olduğunu gördüm. Transım sırasında ineklerin böğürdüğünü, kulaklarım hizasında suyun girdaplandığını ve ahşabın gıcırdadığını duyduğumu söylediğim daktilo metnini okudum. O zaman Kont kutusunda, bir nehirde, kıyılar yakın olduğu ve akıntıya karşı olduğu için kürek veya sırıklarla yol alan bir sandaldaydı. Akıntı yönünde olsaydı bunlar olmazdı.

Elbette Prut veya Siret olmayabilir ama daha derinlemesine araştırabiliriz. Bu ikisinden Prut'un seyri daha kolay ama Siret, Fundu'da Borgo Geçidi'ne çıkan Bistrita'yla birleşiyor. Oluşan kıvrım denizyolundan Durakula'nın şatosuna gidilebilecek en yakın yerin burası olduğunu gösteriyor.

Mina Harker'ın Günlüğü – Devam Ediyor

Okumayı bitirdiğimde, Jonathan beni kollarına aldı ve öptü. Diğerleri iki elimi birden toka edip durdular ve Dr. Van Helsing dedi ki:

"Sevgili Madam Mina'mız bir kere daha öğretmenimiz oldu. Onun gözleri bizim körleştiğimiz yerdeydi. Ve bir kez daha iz üstündeyiz, bu sefer başarabiliriz. Düşmanımız hiç olmadığı kadar aciz. Ve ona suyun üstünde, gündüz saldırabilirsek görevimiz sona erer. Yola çıktı ama hızlandırmak için gücü yok, çünkü onu taşıyanların şüphelenmemesi için kutusundan çıkamaz. Şüphelenmeleri onları Kont'u nehre atmaya sevk eder, bu da sonunu getirir. Bunu biliyor ve yapmayacaktır. Şimdi, Savaş Meclisimizin erkekleri, derhal, her birimizin ve hepimizin yapacağı şeyleri planlamalıyız."

"Bir istimbot alıp onu takip edeceğim," dedi Lord Godalming.

"Ben de karaya çıkarsa diye atla takip edeceğim," dedi Mr. Morris.

"Güzel!" dedi Profesör. "İkisi de güzel. Ama ikiniz de yalnız gitmemelisiniz. Gerektiği takdirde gücü alt edecek güç gerekir. Slovaklar güçlü ve serttir ve kaba silahlar taşırlar." Bütün erkekler gülümsedi, çünkü kendileri küçük bir cephanelik taşıyorlardı. Mr. Morris şöyle dedi:

"Birkaç Winchester getirdim. Kalabalıkta oldukça kullanışlılar ve kurtlar olabilir. Hatırlarsınız Kont, başka önlemler de almıştı. Başkalarından, Mrs. Harker'ın anlayacak kadar iyi duyamadığı talepleri oldu. Her yönden hazır olmalıyız." Dr. Seward şöyle dedi:

"Sanırım Quincey'le gitsem iyi olacak. Beraber avlanmaya alışkınız ve ikimiz, iyi silahlanmış olarak, karşımıza ne çıkarsa çıksın, iyi bir takım olacağız. Yalnız olmamalısın Art. Slovaklarla dövüşmek gerekebilir ve bir saldırı

riski bütün planlarımızı suya düşürür çünkü bu adamların tabanca taşıdığını sanmıyorum. Bu sefer hiçbir risk olmamalı. Kont'un başı bedeninden ayrılana ve biz onun tekrar dirilmeyeceğinden emin olana kadar bize huzur yok." Konuşurken Jonathan'a bakıyordu, Jonathan da bana. Zavallı sevgilimin aklının darmadağın olduğunu görebiliyordum. Elbette benimle birlikte olmak istiyordu. Ama o zaman tekne hizmetleri büyük ihtimal... vampiri... imha ederdi. (Niye bu kelimeyi yazarken tereddüt ettim ki?) Bir müddet sessiz kaldı ve sessizliği sırasında Dr. Van Helsing konuştu:

"Dostum Jonathan, bunun sizin için iki nedeni var. Birincisi, çünkü siz gençsiniz, cesursunuz, savaşabilirsiniz ve sonuna kadar bütün enerjiler gerekebilir. Ve yine, onu, size ve sevdiğinize bu kadar keder vermiş olanı imha etmek sizin hakkınız. Madam Mina için korkmayın. İzin verirseniz benim himayemde olacak. Ben yaşlıyım. Bacaklarım eskisi gibi hızlı koşmuyor. Ve o kadar uzun süre ata binmeye, ya da gerektiği gibi kovalamaya ya da ölümcül silahlarla dövüşmeye alışık değilim. Ama başka hizmetler görebilirim. Başka şekillerde savaşabilirim. Ve gerekirse genç erkekler gibi ölebilirim. Şimdi size yapacağım şeyi söyleyeyim: Siz, Lordum Godalming ve dostum Jonathan, hızlı küçük istimbotunuzla nehirden yukarı çıkarken, John ve Quincey bir ihtimal karaya çıkarsa diye nehir kenarını kollarken, ben Madam Mina'yı düşmanın ülkesinin tam kalbine götüreceğim. Yaşlı tilki kutusunda bağlı kalmış, akan nehrin üzerinde yüzerken ve karaya kaçamazken, Slovak taşıyıcılar korkuyla onu yok olmaya terk ederler diye tabut kutusunun kapağını kaldırmaya cüret edemezken, biz Jonathan'ın gittiği yoldan Bistrita'dan Borgo'ya gidecek ve Drakula Şatosu'na giden yolu bulacağız. Bu noktada Madam Mina'nın hipnotik gücü kesinlikle faydalı olacak ve yolumuzu bulacağız, yoksa bu uğursuz yere bu kadar

yakınken ilk gün doğumundan sonra her şey müphem ve bilinmez olur. Yapılacak çok iş ve o yılanların yuvalarının yok edilmesi için günahtan arındırılacak başka yerler var." Bu noktada Jonathan öfkeyle onun lafını kesti:

"Profesör Van Helsing, Mina'yı, bu üzücü vakada ve şeytanın hastalığıyla lekelenmiş haliyle ölüm tuzağının pençesine götüreceğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Dünyada olmaz! Asla!" Bir dakikalığına dili tutuldu ve sonra devam etti:

"Oranın nasıl bir yer olduğunu biliyor musunuz? O cehennemi alçaklık inini gördünüz mü, tüyler ürpertici şekillerde canlanan ay ışığını ve rüzgârda uçuşan her toz tanesinin doyumsuz bir canavarı cenin halinde yarattığını? Vampirin dudaklarını boynunuzda hissettiniz mi?" Bu noktada bana doğru döndü ve gözleri alnımda yanarak kollarını havaya kaldırdı ve "Ah Tanrım, bu dehşeti hak edecek ne yaptık?" diye haykırıp ıstırabından çökerek kanepenin üzerine yığıldı. Profesör'ün sesi, berrak ve tatlı tonuyla havada titriyor gibiydi ve hepimizi sakinleştirdi:

"Ah dostum, çünkü gideceğim o feci yere Madam Mina'yı götürmezdim. Onu oraya götürmemi Tanrı esirgesin. Orada onun gözlerinin görmemesi gereken çok iş var, iğrenç bir iş. O mekânın arındırılması için yapılacakları, Jonathan hariç, buradaki bütün erkekler gördü. Feci sıkıntılar içinde olduğumuzu hatırlayın. Kont'u bu sefer de elimizden kaçırırsak –o güçlü, hilekâr ve kurnaz– bir yüzyıl uyumayı seçebilir ve o bunu yaparsa bizim sevdiğimiz zaman içinde" –benim elimi tuttu– "eşlik etmek için ona gider ve sizin Jonathan, görmüş olduğunuz diğerleri gibi olur. Bize sinsi dudaklarından bahsettiniz, Kont'un onlara fırlattığı kıpırdayan çantayı kavradıklarında attıkları kötü niyetli kahkahalarını duydunuz. Ürperdiniz, bu mümkündür. Size bu kadar acı verdiysem affedin ama bu gerekli. Dostum, uğrunda belki de hayatımı vereceğim şey, vahim

bir ihtiyaç değil mi? Öyleyse, oraya kalmaya kim gidecekse, ona eşlik edecek olan benim."

"İstediğiniz gibi yapın," dedi Jonathan, bütün bedenini sarsan bir hıçkırıkla, "Tanrı'ya emanetiz!"

Daha sonra. – Ah, bu cesur adamların nasıl çalıştığını görmek bana iyi geldi. Erkekler bu kadar samimi, bu kadar dürüst, bu kadar cesurken, kadınlar onları nasıl sevmezler ki! Ve ayrıca, paranın harika gücünü düşünmemi de sağladı! Yerinde kullanıldığında yapamayacağı şey yoktur. Lord Godalming'in zengin olmasına minnettarım ve hem o hem Mr. Morris, onun da çok parası var, isteyerek harcamaya gönüllüler. Çünkü harcamasalardı, küçük keşif gezimiz, bu kadar çabuk veya iyi donanımlı olarak başlayamazdı, bir saat içinde başlayacak. Her birimizin ne yapacağının planlanmasının üzerinden üç saat bile geçmedi. Ve şimdi Lord Godalming ve Jonathan'ın harika bir istimbotu var, buharı tütüyor ve kısa sürede yola çıkacak. Dr. Seward ve Mr. Morris altı tane iyi teçhiz edilmiş güzel at aldılar. Bütün haritaları ve olabilecek her türden değişik teçhizatı aldık. Profesör Van Helsing'le ikimiz bu gece 11.40 treniyle Veresti'ye gitmek üzere yola çıkıyoruz, oradan Borgo Geçidi'ne gitmek için bir araba alacağız. Araba ve at satın alacağımız için yanımıza yüklü miktarda nakit para aldık. Arabayı kendimiz süreceğiz çünkü bu meselede güvenebileceğimiz kimse yok. Profesör birçok lisan biliyor, böylece idare edebileceğiz. Hepimiz silahlıyız, benim bile büyük kalibreli bir tabancam var. Ben de diğerleri gibi silahlanmış olmasaydım Jonathan mutlu olmayacaktı. Yazık! Diğerlerinin taşıdığı bir silahı taşıyamıyorum, alnımdaki yara bunu men ediyor. Sevgili Dr. Van Helsing benim, kurtlar olabileceği için tam donanımlı olarak silahlandığımı söyleyerek beni teselli ediyor. Hava her saat soğuyor ve uyarı olarak inceden kar serpiştiriyor.

Daha sonra. – Sevgilime veda etmek için bütün cesaretimi toplamam gerekti. Bir daha buluşamayabiliriz. Cesaret Mina! Profesör sertçe sana bakıyor. Bakışı bir uyarı. Şimdi gözyaşı dökmek yok, Tanrı onların memnuniyet içinde dökülmesini sağlamazsa.

Jonathan Harker'ın Günlüğü

30 Ekim, gece. – Bunu istimbot kazanının kapağından gelen ışıkta yazıyorum. Lord Godalming ateş yakıyor. Yıllar boyunca Thames'de, bir tane de Norfolk Broads'da kendisine ait istimbotları olduğu için bu işte tecrübeli. Planlarımıza gelince, neticece Mina'nın tahmininin doğru olduğuna karar verdik ve Kont'un şatosuna kaçışı için bir suyolu seçildiyse, bu Siret ve kesiştikleri yerde Bistrita olmalıydı. Nehirle Karpatlar arasında ülkeyi geçmek için seçilen yerin 47 derece kuzey enlemi yakınlarında bir yer olması gerektiğini tahmin ettik. Geceleyin nehirden yukarı hızla hareket etmekten korkumuz yok. Bol su var ve nehir kıyıları, karanlıkta bile istimbotla gitmek için oldukça geniş, oldukça kolay. Lord Godalming bana, şimdilik bir kişinin nöbet tutması yeterli olacağı için bir süre uyumamı söyledi. Ama uyuyamıyorum, sevgilim korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyayken ve o feci yere gidecekken nasıl uyuyabilirim... Tek tesellim Tanrı'ya emanet olmamız. Bu inanç sayesinde ölmek yaşamaktan daha kolaydır ve bu da bütün dertlerden arındırır. Mr. Morris ve Dr. Seward biz yola çıkmadan önce uzun seyahatlerine başlamışlardı. Onlar sağ kıyıdan devam edecekler, yüksek tepelere çıkıp nehri uzaklara kadar görebilecekler ve kıvrımlarını atlatabilecekler. Yanlarına ilk etaplarda, merak uyandırmamak için, toplamda dört adet olan yedek atlarını sürecek ve yönlendirecek iki kişi aldılar. Kısa bir

süre sonra adamları azledip atlarla kendileri ilgilenecekler. Güçlerimizi birleştirmemiz gerekebilir. Öyle olursa atlar bütün ekip için yeterli olacak. Eyerlerden birinde çıkartılabilir bir boynuz var ve gerekirse Mina için kolayca uyarlanabilir.

Çılgınca bir maceradayız. Burada karanlığın içinde hızla yolumuzda ilerlerken, nehirden gelen soğuk içimize işlerken, etrafımızda gecenin tüm esrarengiz sesleriyle her şey olacağına varır. Bilinmeyen yerlere ve bilinmeyen yollara savruluyor gibiyiz; karanlık ve dehşet dolu bir dünyaya. Godalming kazanın kapağını kapatıyor...

31 Ekim. – Hâlâ telaşla gidiyoruz. Vakit geldi ve Godalming uyuyor. Ben nöbetteyim. Sabah acı bir soğuk var, kalın kürk paltolarımız olmasına rağmen kazanın ısısı makbule geçiyor. Henüz sadece birkaç tane sandalın yanından geçtik ama hiçbirinde aradığımız kutunun boyutlarında bir kutu veya paket yoktu. Elektrik fenerimizi üzerlerinde tuttuğumuzda adamlar korkuyor, dizlerinin üzerine çöküp dua ediyorlardı.

1 Kasım, akşam. – Bütün gün hiçbir haber yok. Aradığımız türden bir şeye rastlamadık. Şimdi Bistrita Nehri'ne geçtik ve eğer tahminimiz yanlışsa bütün şansımızı kaybettik demektir. Küçük, büyük, her bir sandalı gözden geçirdik. Bu sabah erkenden bir tayfa bizi devlet gemisi zannetti ve ona göre davrandı. Bunda meseleleri kolaylaştıran bir yol bulduk, böylece Bistrita'nın Siret'e kavuştuğu Fundu'da, şimdi çarpıcı bir şekilde dalgalandırdığımız bir Rumen bayrağı aldık. O zamandan beri bu hile, elden geçirdiğimiz her teknede başarılı oldu. Bize her türlü saygı gösterildi ve bir kere bile sorduklarımıza ya da yaptıklarımıza bir itiraz gelmedi. Slovaklardan bazıları bize, büyük bir teknenin onları geçtiğini, olağandan daha hızlı gittiğini ve iki misli mürettebat olduğunu söyledi. Bu, onlar Fundu'ya gelmeden önce-

miş, bu yüzden bize teknenin Bistrita Nehri'ne mi döndüğünü, yoksa Siret Nehri üzerinde mi devam ettiğini söyleyemediler. Fundu'da böyle bir tekne hakkında bir şey öğrenemedik, demek ki oradan gece geçmişti. Çok uykum var. Belki de soğuk beni etkilemeye başladı, insan bazen de dinlenmeli. Godalming ilk nöbeti tutmakta ısrarlı. Sevgili Mina ve benim için yaptığı iyiliklerden dolayı Tanrı onu kutsasın.

2 Kasım, sabah. – Güpegündüz. Bu iyi insan beni uyandırmamış. Huzurla uyuduğum ve derdimi unuttuğum için uyandırmak günah olurdu diyor. Bu kadar uzun uyumak ve onu bütün gece nöbette bırakmak bana gaddarca bencil bir hareket gibi geliyor ama oldukça haklıydı. Bu sabah sanki yeni bir adam gibiyim. Burada oturmuş onun uyumasını seyrederken motorla ilgilenmek, dümeni idare etmek ve nöbet tutmak gibi gerekli her şeyi yapabilirim. Gücümün ve enerjimin geri geldiğini hissedebiliyorum. Mina ve Van Helsing'in şimdi nerede olduklarını merak ediyorum. Çarşamba günü öğle saatlerinde Veresti'ye varmış olmaları gerekiyordu. Araba ve atları almaları biraz vakitlerini almıştır. Yola çıktılar ve hızlı ilerlediler se şimdi Borgo Geçidi'ne varmış olmaları gerekir. Tanrı onları korusun ve yardım etsin! Neler olabileceğini düşünmekten korkuyorum. Keşke daha hızlı gidebilsek. Ama gidemiyoruz. Motorlar hırıldayarak azami düzeyde çalışıyor. Acaba Dr. Seward ve Mr. Morris ne âlemdeler. Dağlardan bu nehre akan sayısız dere var gibi görünüyor ama hiçbiri çok büyük değil, her halükârda şimdilik böyle ama kuşkusuz kışın karlar eridiğinde feci olmalılar, atlılar için büyük bir engel oluşturuyorlardır. Umarım Straja'ya varmadan önce onları görebiliriz. Çünkü o zamana kadar Kont'u yakalayamazsak, bir sonraki adımımızın ne olacağına dair birlikte karar vermemiz gerekebilir.

Dr. Seward'ın Günlüğü

2 Kasım. – Yolda üç gün. Hiçbir haber yok, olsaydı da yazmaya vakit yok, çünkü her an çok değerli. Sadece atlar için gerekli olan bir mola verdik. Ama ikimiz de mükemmel bir biçimde dayanıyoruz. Bizim macera dolu günlerimizin faydası meydana çıktı. Hızlanmalıyız. İstimbotu görene kadar mutlu olmayacağız.

3 Kasım. – Fundu'da istimbotun Bistrita'dan yukarı çıktığını duyduk. Keşke bu kadar soğuk olmasaydı. Kar yağacağına dair işaretler var. Ve çok yağarsa bizi durdurur. Bu durumda yola bir kızakla devam etmeliyiz, Rus usulü.

4 Kasım. – Bugün, istimbotun bir çağlayanda yolunu zorlarken oluşan bir kaza nedeniyle durmak zorunda kaldığını duyduk. Slovak tekneleri bir halat yardımıyla ve dümeni bilerek idare edince kolay çıkıyorlar. Bazıları sadece birkaç saat önce çıkmış. Godalming amatör bir tamirci ama belli ki istimbotu tamir eden yine kendisi olmuş. Nihayet, yerlilerin yardımlarıyla çağlayandan çıkmışlar ve yeniden takibe koyulmuşlar. Korkarım tekne kazadan sonra pek iyi bir durumda değil, çünkü köylüler bize sakin suya geldikten sonra da görünürde olduğu müddetçe ara sıra durduğunu söylediler. Daha da hızlanmalıyız. Yakında yardımımıza ihtiyaç olabilir.

Mina Harker'ın Günlüğü

31 Ekim. – Öğlen vakti Veresti'ye vardık. Profesör bu sabah şafakta beni zar zor hipnotize ettiğini ve benim söylediğim tek şeyin "karanlık ve sessiz" olduğunu söyledi. Şimdi araba ve atları satın almaya gitti. Daha sonra ilave at almaya çalışacağını, böylece yolda onları değiştirebileceğimizi söyledi. Önümüzde 100 kilometreden biraz faz-

la yol var. Ülke hoş ve çok ilginç. Farklı koşullarda olsaydık, bütün bunları görmek ne kadar da güzel olurdu. Jonathan'la ikimiz yalnız seyahat ediyor olsaydık ne kadar keyifli olurdu. Durup insanlarla görüşmek, hayatları hakkında bir şeyler öğrenmek, zihnimizi ve hatıralarımızı bütün bu renkler ve bütün yabanın pitoreskliği, güzel kırsal bölge ve ilginç insanlarla doldurmak! Ama heyhat!

Daha sonra. – Dr. Van Helsing geri geldi. Arabayı ve atları almış. Akşam yemeği yiyeceğiz ve bir saat içinde yola çıkacağız. Ev sahibesi bizim için kocaman bir sepet erzak hazırlıyor. Bir bölük askere yetecek kadar gibi görünüyor. Profesör onu teşvik ediyor ve bana tekrar yemek bulmadan bir hafta geçirmek zorunda kalabiliriz diye fısıldıyor. Kendisi de alışveriş yapmış ve bir sürü harika kürk manto, şal ve her türlü sıcak tutacak şey yollamış. Üşümemize imkân yok.

Yakında yola çıkacağız. Bize ne olabileceğini düşünmeye korkuyorum. Tamamen Tanrı'ya emanetiz. Ne olacağını ancak O bilir ve O'na üzgün ve naçiz ruhumun bütün gücüyle, sevgili kocamı koruması için dua ediyorum. Ne olursa olsun, Jonathan onu ifade edebileceğimden de fazla sevdiğimi ve saydığımı bilsin, son ve en içten düşüncemin onun için olduğunu bilsin.

XXVII. Bölüm

Mina Harker'ın Günlüğü

1 Kasım. – Bütün gün boyunca seyahat ettik, hızlıydık da. Atlar nazikçe muamele gördüklerini biliyormuş gibi hevesle son derece hızlı gidiyorlar. Şimdiye kadar atları o kadar çok değiştirdik ve aynı şeyle karşılaştık ki seyahatimizin kolay olacağını düşünerek cesaretlendik. Dr. Van Helsing kısa ve öz konuşuyor; çiftçilere aceleyle Bistrita'ya gittiğini söylüyor ve atları değiştirmek için onlara bol ödeme yapıyor. Sıcak çorba veya kahve veya çay içip yola çıkıyoruz. Çok hoş bir ülke. Akla gelebilecek her tür güzellikle dolu; insanları da cesur, güçlü, sade ve hoş özelliklere sahip gibi görünüyorlar. Onlar *çok*, *çok* batıl inançlılar. Durduğumuz ilk evde, bize hizmet eden kadın alnımdaki yara izini görünce kem gözleri uzak tutmak için haç çıkardı ve iki parmağını bana doğrulttu. Sanırım yemeğimize fazladan bir miktar sarmısak koyma zahmetine katlanmışlar, sarmısağa tahammül edemiyorum. O zamandan beri şapkamı veya tülümü çıkarmamaya özen gösteriyorum, böylece şüphelerinden kaçınabildim. Hızlı seyahat ediyoruz ve dedikodu yapacak bir sürücümüz olmadığı için skandaldan kurtulduk. Ama galiba kem gözlere karşı duyulan korku bütün yol boyunca bizi takip ediyor olacak. Profesör yorulmak bilmiyor. Uzun bir süre benim uyumamı

sağlamış olsa da kendisi bütün gün hiç dinlenmedi. Günbatımında beni hipnotize etti ve her zamanki cevabı verdiğimi söylüyor: "Karanlık, çarpan su, gıcırdayan ahşap." Yani düşmanımız hâlâ nehirde. Jonathan'ı düşünmeye korkuyorum ama bir şekilde artık ne onun ne de kendim için korkum kaldı. Bunu, bir çiftlikte atların hazırlanmasını beklerken yazıyorum. Dr. Van Helsing uyuyor. Zavallı tatlım, çok yorgun, yaşlı ve gri görünüyor ama ağzı bir fatihinki kadar kararlı duruyor. Uykusunda bile kararlılıkla gerilmiş durumda. Yola çıktığımızda arabayı sürüp onun dinlenmesini sağlamalıyım. Ona, önümüzde daha çok günler olduğunu ve gücüne en çok ihtiyacımız olduğunda bitkin düşmemesi gerektiğini söyleyeceğim... Her şey hazır. Az sonra yola çıkacağız.

2 Kasım, sabah. – Başardım ve gece arabayı sırayla sürdük. Şimdi güneş üzerimizde, soğuk olmasına rağmen aydınlık. Havada tuhaf bir ağırlık var; başka bir söz bulamadığım için ağırlık diyorum. İkimizi de eziyor demek istiyorum. Hava çok soğuk ve ancak sıcak kürklerimiz bizi rahat ettiriyor. Şafakta Van Helsing beni hipnotize etti. Diyor ki, "Karanlık, çatırdayan ahşap ve gürüldeyen su," diye cevap vermişim, yani onlar çıktıkça nehir değişiyor. Umuyorum ki sevgilim gereğinden fazla bir tehlikeyle karşılaşmaz ama Tanrı'nın ellerindeyiz.

2 Kasım, gece. – Bütün gün boyunca araba sürdük. Biz ilerledikçe kırsal bölge giderek daha yabanlaşıyor ve Veresti'deyken bize çok uzak ve ufukta öylesine alçak görünen büyük Karpat sıradağları şimdi etrafımızı sarmış ve önümüzde kule gibi çıkıyormuş gibi görünüyor. İkimizin de keyfimiz yerinde. Sanırım birbirimizi neşelendirmek için gayret sarf ediyoruz ve bu kendimizi de neşelendiriyor. Dr. Van Helsing sabah Borgo Geçidi'ne varacağımızı söylüyor. Burada artık evler çok seyrek ve Profesör değiştirmeye fırsat bulamayabileceğimiz için elimizdeki son atın bizi sonu-

na kadar götürmesi gerekeceğini söylüyor. Değiştirdiğimiz iki taneden başka iki at daha var, yani elimizde dört sağlam at var. Tatlı atlar sabırlı ve iyi ve bize hiç sorun çıkarmıyorlar. Dert edecek başka seyyah yok ve böylece arabayı ben de sürebiliyorum. Geçide gündüz vakti varacağız. Daha erken varmak istemiyoruz. Bu durumda ağırdan alabiliriz ve sırayla uzun bir süre dinlenebiliriz. Ah, yarın bize ne getirecek? Sevgilimin o kadar çok acı çektiği yeri aramaya gidiyoruz. Tanrı gerektiği gibi yolumuzu bulmamızı nasip etsin, kocamı ve ikimiz için de değerli, bu kadar ölümcül bir tehlike içinde olan insanları gözetsin. Bana gelince, O'nun gözünde değerli değilim. Yazık! Ben O'nun gözünde temiz değilim ve O'nun gazabına uğramayanlar gibi O önüne çıkmamı bahşedene kadar da öyle olacağım.

Abraham Van Helsing'in Akıl Defteri

4 Kasım. – Bu, onu göremeyecek olursam, Purfleet, Londra'dan, kadim ve gerçek dostum Dr. John Seward'a. Bu açıklayabilir. Sabah oldu ve Madam Mina'nın yardımıyla bütün gece yanık tuttuğum bir ateşin yanında yazıyorum. Soğuk, çok soğuk. O kadar soğuk ki gri ağır gök karla dolu ve kar yere düştüğünde bütün kış orada kalacak çünkü toprak onu karşılamak için sertleşiyor. Bu durum Madam Mina'yı etkilemiş gibi görünüyor. Bütün gün başını kaldıramadı, kendi hali gibi değildi. Uyuyor, uyuyor ve uyuyor! Genellikle o kadar atikken, bütün gün kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmadı. İştahı bile yok. Her molamızda o kadar sadık davrandığı günlüğüne hiçbir kayıt düşmedi. Bir şey kulağıma bütün bunların hayra alamet olmadığını fısıldıyor. Yine de bu akşam daha *canlı*. Bütün gün uyumak onu tazelemiş ve dinlendirmiş, çünkü şimdi her zamanki gibi tatlı ve canlı. Günbatımın-

da onu hipnotize etmeye çalıştım ama yazık! Etkili olmadı. Gücü her gün biraz azaldı ama bu gece beni tamamen başarısız kıldı. Neyse, Tanrı'nın arzusu, nasıl olmasını ve nereye varmasını isterse öyle olur!

Şimdi tarihle ilgili, Madam Mina stenoyla yazmadığına göre ben yazmalıyım, kendi külfetli eski usulümle ki, hiçbir günümüz kayıt edilmemiş olmasın.

Dün sabah gün doğumundan hemen sonra Borgo Geçidi'ne vardık. Güneşin doğacağının işaretlerini gördüğümde hipnotizma için hazırlandım. Arabamızı durdurduk ve hiçbir rahatsızlık olmaması için indik. Kürklerle bir koltuk yaptım ve Madam Mina uzanarak her zamanki gibi kendini hipnotik uykuya teslim etti ama her zamankinden daha yavaş ve daha kısa bir süre için. Cevap önceki gibi geldi: "Karanlık ve suyun girdaplanması." Sonra uyandı, canlı ve ışıltılıydı ve yola koyulduk, kısa bir süre sonra geçide vardık. Bu sırada ve bu yerde istekle tutuşmaya başladı. İçinde yeni bir yol gösterici güç ortaya çıktı çünkü bir yolu göstererek "Yol burası," dedi.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi ve bir an tereddüt ederek ekledi, "Jonathan'ım bu yolda seyahat edip seyahati hakkında yazmadı mı?"

Başta tuhafıma gitti ama kısa bir süre sonra ancak bir tane böyle bir yan yol olduğunu gördüm. Az kullanılmış ve Bukovina'dan Bistrita'ya giden araba yolundan çok farklı, daha geniş, sert ve daha kullanışlı.

Böylece bu yoldan gittik. Başka yollara rastladığımızda onların yol olduğundan bile emin olamadık, çünkü ihmal edilmişlerdi ve hafif kar yağmıştı; atlar, yalnızca atlar biliyor. Dizginleri onlara bıraktım ve sabırlı bir şekilde ilerlediler. Yavaş yavaş Jonathan'ın o harika günlüğüne yazdığı şeylere rastladık. Sonra uzun saatler boyunca yol aldık. Başta Madam Mina'ya uyumasını söyledim. Denedi ve

başardı. Hep uyudu, sonunda ben şüphelenip uyandırmaya teşebbüs ettim. Ama uyumaya devam etti ve uğraşsam da uyandıramıyorum. Ona zarar vermemek için çok fazla zorlamak istemiyorum. Çünkü çok acı çektiğini biliyorum ve uyku nihayetinde ona iyi gelecektir. Sanırım kendim de uyukladım, birdenbire sanki bir şey yapmışım gibi suçluluk hissettim. Elimde dizginlerle dimdik ayağa fırladım, iyi atlar hep yaptıkları gibi sallana sallana gidiyorlardı. Aşağıya baktım ve Madam Mina'nın hâlâ uyuduğunu gördüm. Günbatımına fazla vakit kalmadı, güneşin ışığı karın üzerinden büyük sarı bir sel gibi akıyor ve öylesine dik dağların yükseldiği yere çok uzun gölgelerimiz düşüyor. Yukarıya, daha yukarıya çıktıkça her şey ah, o kadar yaban ve kayalık ki, sanki dünyanın ucu gibi geliyor.

Sonra Madam Mina'yı kaldırdım. Bu sefer daha kolay uyandı, sonra onu hipnotik uykuya sokmaya çalıştım. Ama sanki uğraşmamışım gibi, uyumadı. Denemeye devam ettim ama birdenbire onu ve kendimi karanlıkta buldum, etrafıma bakınca güneşin batmış olduğunu gördüm. Madam Mina güldü, ben de dönüp ona baktım. Şimdi oldukça uyanık, Carfax'ta Kont'un evine girdiğimiz akşamdan beri ilk defa bu kadar iyi görünüyor. Şaşkınım ve içim rahat değil. Ama o kadar ışıltılı, hassas ve bana karşı o kadar düşünceli ki bütün korkumu unuttum. Bir ateş yaktım, yanımızda odun getirmiştik ve ben atları beslemek için koşumdan alıp güvenli bir yere bağlarken o yemek hazırladı. Sonra ateşin yanına döndüğümde yemeğimi hazırlamıştı. Ona yardım etmeye gittim ama o gülümsedi ve bana yemek yediğini söyledi. Çok acıktığını ve bekleyemediğini söyledi. Bundan hoşlanmadım ve büyük şüphelerim var. Ama onu korkutmaktan korkuyorum, bu yüzden sesimi çıkarmıyorum. Bana yardım etti ve ben yalnız yedim, sonra kürklere sarındık ve ateşin yanında uzandık ve ona, ben nöbet tutarken uyumasını söyledim. Ama derhal

nöbeti tamamen unuttum. Ve birdenbire nöbeti hatırladığımda, sessiz sedasız uyanık bir halde parlak gözlerle bana baktığını gördüm. Aynı şey bir kere, iki kere ve daha fazla tekrarlandı ve sabah olana kadar iyice uykumu aldım. Uyandığımda onu hipnotize etmeye çalıştım ama yazık! İtaatkâr bir şekilde gözlerini kapattığı halde uyuyamadı. Güneş yükseldi, yükseldi, yükseldi ve uyku ona çok geç geldi ama o kadar ağır bir şekilde geldi ki uyanmıyor. Atların koşumlarını takıp her şeyi hazırladıktan sonra onu kaldırıp uyur vaziyette arabaya yerleştirmem gerekecek. Madam hâlâ uyuyor ve uykusunda öncekinden daha sağlıklı ve daha kırmızı görünüyor. Bundan hoşlanmıyorum. Ve korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum! Her şeyden korkuyorum, düşünmekten bile ama yoluma koyulmalıyım. Riske atılıyoruz, bu bir hayat memat meselesi, ya da daha fazlası ve bundan kaçınmamalıyız.

5 Kasım, sabah. – Her şeyi kesin olarak yazayım, sen ve ben birlikte bazı tuhaf şeyler görmüş olsak bile, başta ben, Van Helsing'in deli olduğunu düşünebilirsin. Bir sürü dehşetin ve sinirler üzerindeki o kadar uzun süreli baskının sonunda aklımı başımdan aldığını zannedebilirsin.

Dün bütün gün, gittikçe dağlara daha çok yaklaşarak, daha yaban ve ıssız toprakların içlerine dalarak seyahat ettik. Ürkütücü büyük sarp kayalıklar ve birçok şelale var ve sanki Doğa şenlik yapıyor gibi. Madam Mina hâlâ uyuyor, uyuyor. Ben acıkıp karnımı doyurduğum halde onu yemek için bile uyandıramadım. Vampir vaftizinin lekesiyle buranın ölümcül büyüsünün onu etkilediğinden korkuyorum. "Neyse," dedim kendi kendime, "eğer bütün gün uyursa, ben de gece uyumam." Engebeli yolda ilerlerken, yol kadim ve mükemmel olmayan cinstendi, başımı eğdim ve uyudum.

Yeniden bir suçluluk duygusu ve çok zaman geçmiş gibi bir duyguyla uyandım ve Madam Mina'nın hâlâ uyuduğunu ve güneşin alçaldığını gördüm. Ama her şey ger-

çekten değişmişti. Ürkütücü dağlar uzakta görünüyordu ve biz dimdik çıkan, zirvesinde, Jonathan'ın günlüğünde bahsettiği böyle bir şatonun olduğu bir tepenin yukarısına yakındık. Aynı anda hem sevindim hem korktum. Çünkü iyi de olsa, kötü de, son artık yakındı. Madam Mina'yı uyandırdım ve yine onu hipnotize etmeye çalıştım ama yazık! Çok geç olana kadar nafileydi. Sonra büyük bir karanlık üzerimize çökmeden önce her şey bir süre büyük bir alacakaranlık içindeydi, çünkü güneş battıktan sonra bile gökyüzü batan güneşi karların üzerine yansıttı. Atları çözüp bulabildiğim bir sığınakta besledim. Sonra ateş yaktım ve Madam Mina'yı ateşe yaklaştırdım, şimdi uyanık ve hiç olmadığı kadar sevimli, kilimlerinin arasında rahatça oturuyor. Yemek hazırladım ama yemedi, sadece aç olmadığını söyledi. Nafile olduğunu bildiğim için onu zorlamadım. Ama kendim yedim çünkü şimdi herkes için güçlü olmam gerektiğini biliyorum. Sonra olabileceklerden korkumdan, Madam Mina'nın oturduğu yere rahatı için yeteri kadar büyük bir daire çizdim. Bu dairenin üzerine kutsal ekmeğin bir kısmını serptim, her şeyin iyi korunması için iyice ufaladım. Bu sırada o hareketsiz oturdu, ölü gibi hareketsizdi. Gittikçe solgunlaştı, kar kadar beyazlaştı ve tek söz etmedi. Ben yaklaşınca bana yapıştı ve zavallının başından ayaklarına kadar, acı veren bir sarsıntıyla titrediğini görebiliyordum. Biraz sakinleştiğinde ona hemen şöyle dedim:

"Ateşe yaklaşmaz mısınız?" Çünkü ne yapabileceğini ölçmek istiyordum. İtaat ederek ayağa kalktı ama bir adım atacakken durdu ve tutulmuş gibi kaldı.

"Niye yaklaşmıyorsunuz?" diye sordum. Başını salladı ve geri giderek yerine oturdu. Uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini açarak bana baktı, sadece "Yaklaşamıyorum!" dedi ve sustu. Sevindim, çünkü yaklaşamayacağını biliyordum, korktuklarımızın hiçbiri yaklaşamazdı. Bedeni için tehlike olsa bile ruhu henüz güvendeydi!

Biraz sonra atlar bağırmaya, iplerini koparmaya başladı, ben gidip onları sakinleştirene kadar bu devam etti. Elimi üzerlerinde hissettiklerinde keyiflenmiş gibi yavaşça inlediler, ellerimi yaladılar ve bir süre sakin kaldılar. Gece bütün doğanın en hareketsiz olduğu en soğuk saat gelene kadar birçok sefer yanlarına gittim ve her gidişim onları sakinleştirdi. Soğuk saatte ateş sönmeye başladı ve tam tazelemek için ilerlemek üzereydim ki kar uçuşan esintiler halinde geldi ve beraberinde soğuk bir sis getirdi. Karanlıkta bile, karın üzerinde hep olduğu gibi bir çeşit ışık var gibiydi ve sanki kar tanecikleri ve sis halkaları uzun elbiseler giymiş kadınların şekline bürünmüştü. Her şey korkunç bir ölüm sessizliği içinde olmuştu, sadece atlar en kötüsünden bir dehşet içindeymiş gibi kişniyor ve siniyorlardı. Korkmaya başladım; dehşetli bir korkuydu. Ama sonra bana, bulunduğum dairenin içinde bir emniyet hissi geldi. Ben de gece, kasvet, çektiğim huzursuzluk, yorgunluk ve duyduğum korkunç kaygılar yüzünden hayal gördüğümü düşünmeye başladım. Sanki Jonathan'ın korkunç tecrübesinin hatıraları beni aldatıyormuş gibiydi. Çünkü kar taneleri ve sis etrafta dönmeye başladı ve onu öpmüş olabilecek kadınları bir an gölgelerin arasında görür gibi oldum. Sonra atlar daha çok sindiler, acı çeken insanlar gibi dehşet içinde inlediler. Korkunun yarattığı cinnetle kaçmadılar. Bu tuhaf tipler yaklaşıp etrafta dönmeye başlayınca sevgili Madam Mina için korktum. Ona baktım ama sakin bir şekilde oturuyordu ve bana gülümsedi. Ben ateşi beslemek için adım atacakken beni yakalayarak geri çekti ve fısıldadı, o kadar alçak sesle fısıldadı ki rüyada gibiydi.

"Hayır! Hayır! Dışarı çıkmayın. Burada güvendesiniz!"

Ona doğru döndüm ve gözlerinin içine bakarak, "Ama siz? Ben sizin için korkuyorum!" dedim.

Alçak ve yapmacık bir kahkahayla buna güldü ve şöyle dedi:

"Benim için korktunuz! Benim için neden korkasınız ki? Dünyada hiç kimse onlara karşı benden daha güvende değil." Ve ben bu sözlerin ne anlama geldiğini merak ederken ani bir esinti alevi harlandırdı ve alnındaki kırmızı lekeyi gördüm. Derken, heyhat! Anladım. Anlamasaydım da yakında öğrenecektim çünkü dönen kar ve sis figürleri yaklaşıyor, ancak Kutsal dairenin dışında kalıyorlardı. Sonra cisimleşmeye başladılar ta ki... Tanrı aklımı benden almadıysa, çünkü kendi gözlerimle gördüm... Jonathan'ın o odada boynunu öpmek üzereyken gördüğü aynı üç kadın, ete kemiğe bürünmüş olarak karşımdaydılar. Salınan yuvarlak biçimleri, parlak katı gözleri, beyaz dişleri, kıpkırmızı, şehvetli dudakları biliyordum. Zavallı sevgili Madam Mina'ya gülümsediler. Ve kahkahaları gecenin sessizliği içinde yükselirken kucaklaşıp onu işaret ettiler ve Jonathan'ın su bardaklarının dayanılmaz tatlılığı diye bahsettiği o tatlı şıngırtılı tonlarda şöyle dediler:

"Gel, kız kardeş. Bize gel. Gel! Gel!"

Korkuyla benim zavallı Madam Mina'ma baktım ve yüreğim mutlulukla alev aldı. Çünkü ah! Tatlı gözlerindeki dehşet, tiksinme, korku kalbime ümit veren bir hikâye anlatıyordu. Tanrı'ya şükür, henüz onlardan biri haline gelmemişti. Yanımdaki odunları aldım ve Kutsal Ekmeğin birazını uzatarak ateşe doğru ilerleyip onlara yaklaştım. Önümde gerilediler ve korkunç kahkalar attılar. Ateşe odun attım ve onlardan korkmadım. Çünkü dairenin içinde güvende olduğumuzu biliyordum. Teçhizatım sayesinde bana yaklaşamadılar ve Madam Mina dairenin içinde kaldığı, dışarı çıkmadığı gibi onlar da giremezlerdi. Atların inlemesi durmuştu ve yerde hareketsiz yatıyorlardı. Üzerlerine hafifçe kar yağıyordu ve beyazlaşıyorlardı. Zavallı hayvanlar için artık bir dehşet olmadığını anlamıştım.

Şafağın kızıllığı karın kasvetinin içinden gelene kadar bekledik. Perişandım, korkuyordum, keder ve dehşet içindeydim. Ama o güzel güneş ufuktan tırmanmaya başladığında yeniden canlandım. Güneşin ilk ışıklarıyla korkunç figürler, girdaplanan sis ve karın içinde eriyip gittiler. Kasvetli şeffaf halkalar şatoya doğru hareket ederek kayboldular.

Güneş doğarken içgüdüsel olarak hipnotize etmek maksadıyla Madam Mina'ya döndüm. Ama ani ve derin bir uykuya dalmıştı ve uyandıramadım. Uykusunda hipnotize etmeye çalıştım ama bir karşılık, hiçbir karşılık vermedi ve gün ağardı. Hâlâ uyandırmaya korkuyorum. Ateşimi yaktım ve atları gördüm, hepsi ölmüş. Bugün burada yapacak çok işim var, güneşin yükselmesini bekliyorum. Gitmem gereken yerlerde, kar ve sis havayı karartsa da güneş ışığı benim için bir emniyet olacaktır.

Kendimi kahvaltıyla güçlendireceğim, sonra feci işimi yapacağım. Madam Mina Tanrı'ya şükür hâlâ uyuyor! Sakin uyuyor...

Jonathan Harker'ın Günlüğü

4 Kasım, gece. – İstimbotla kaza yapmamız bizim için çok kötü oldu. Bu olmasaydı tekneyi uzun zaman önce yakalamış olurduk ve şimdiye kadar sevgili Mina'm özgürlüğüne kavuşmuş olurdu. Onu düşünmeye korkuyorum, o korkunç yere yakın bozkırlarda. Atlarımız var ve doğru yolda ilerliyoruz. Bunları Godalming hazırlanırken yazıyorum. Silahlarımız yanımızda. Çiganlar kavgaya niyetlenirlerse ayaklarını denk alsınlar. Ah, keşke Morris ve Seward bizimle birlikte olsalardı. Sadece ümit edebiliriz! Bir daha yazamazsam, hoşça kal Mina! Tanrı seni kutsasın ve saklasın.

Dr. Seward'ın Günlüğü

5 Kasım. – Şafakla birlikte yük arabalarıyla nehirden hızla uzaklaşan bir Çigan güruhu gördük. Küme halinde etrafını çevirmişlerdi ve sanki kuşatmış gibi aceleyle ilerliyorlardı. Hafif kar yağıyor ve havada tuhaf bir heyecan var. Bizim kendi duygularımız olabilir ama kasavette bir tuhaflık var. Uzaklarda kurtların uluduğunu duyabiliyorum. Kar onları dağlardan aşağıya indiriyor, hepimiz için tehlikeler var ve dört bir yandan. Atlar neredeyse hazır ve az sonra yola çıkacağız. At süreceğimiz bu yolculuğun sonunda birinin ölümü bekliyor bizi. Tanrı bilir kimin ya da nerede ya da ne ya da ne zaman ya da nasıl...

Dr. Van Helsing'in Akıl Defteri

5 Kasım, öğleden sonra. – En azından akıl sağlığım yerinde. Bütün olaylardaki merhameti için Tanrı'ya şükürler olsun, her ne kadar bunu kanıtlamak korkunç olsa da. Madam Mina'yı Kutsal dairenin içinde uyur vaziyette bırakıp şatoya yollandım. Veresti'de alıp arabaya koyduğum nalbant çekicinin faydası oldu, bütün kapıların açık olmasına rağmen, kötü niyet ya da kötü şans onları kapatır diye paslı menteşelerini kırdım, yoksa girdikten sonra çıkamayabilirim. Jonathan'ın acı tecrübesinin bana burada faydası oldu. Onun günlüğünü hatırlayarak eski şapelin yolunu buldum, çünkü işimin burada olduğunu biliyordum. Bunaltıcı bir hava vardı. Beni zaman zaman sersemleten sülfür kokusu vardı sanki. Ya kulaklarımda bir uğuldama vardı ya da uzaklarda kurtların ulumalarını duyuyordum. Sonra sevgili Madam Mina'mı hatırladım ve feci bir duruma girdim. İkilem beni boynuzlarının arasına almıştı. Onu buraya getirmeye cesaret edememiş, o Kut-

sal dairenin içinde vampire karşı emniyette bırakmıştım. Ama yine de orada bile kurtlar olabilirdi! İşimin burada olduğuna karar verdim, kurtlara gelince, Tanrı'nın arzusu buysa boyun eğmeliydik. Her halükârda bunun ötesinde sadece ölüm ve özgürlük vardı. Böylece onun adına bir seçim yaptım. Kendim için bir seçim yapacak olsaydım, bu kolay olurdu, kurtların mideleri, ebedi istirahat için, Vampirin mezarından daha iyi bir yer olurdu! Böylece işimi yapmaya devam etmek üzere seçimimi yaptım.

En azından üç mezar aramam gerektiğini biliyordum, içinde yaşanan mezarlar. Böylece aradım, aradım ve bir tanesini buldum. O Vampir uykusundaydı, o kadar hayat dolu ve o kadar şehvetli bir güzelliği vardı ki sanki cinayet işlemeye gelmişim gibi ürperdim. Eski zamanlarda böyle şeyler olduğunda, benimki gibi bir görevi yapmaya kalkışan birçok adamın, en azından yüreklerinin ve sonra sinirlerinin onları başarısızlığa uğrattığından hiç kuşkum yok. Erteler, erteler, erteler, ta ki kötü niyetli Diri-Ölünün saf güzelliği ve cazibesi onu hipnotize edene kadar. Ve orada kalmaya devam eder, ta ki güneş batana ve Vampirin uykusu bitene kadar. Sonra sarışın kadının güzel gözleri açılıp sevgiyle bakar ve şehvetli ağzı bir öpücük sunar ve adam zayıftır. Ve Vampir çukurunda bir kurban daha olur. Diri-Ölülerin gaddar ve ürkütücü saflarını şişirmek için birisi daha!..

Kont'un sığınaklarındaki gibi feci bir koku olmasına rağmen, mezarda yaşla yıpranmış, yüzyılların tozuyla ağırlaşmış bir halde yatıyor olmasına rağmen, böyle birinin varlığından etkilenmiş olmamda kesinlikle bir cazibe vardı. Evet etkilenmiştim; ben, Van Helsing, bütün maksadıma ve nefret gerekçelerime rağmen. Ertelemek için, zihnimin becerilerini felce uğratan ve ruhuma ket vuran bir arzu duymuştum. Bu, doğal uykuya olan ihtiyacımdan olabilirdi ve havanın tuhaf baskısı beni alt etmeye başlamıştı. Uykuya, insanın tatlı bir cazibeye teslim olduğundaki gibi gözü-açık

bir uykuya geçmek üzere olduğum kesindi, o sırada, karın dinginleştirdiği havada uzun ve zayıf bir inilti duydum, öyle acı ve yakarış doluydu ki beni bir boru sesi gibi uyandırdı. Çünkü duyduğum Madam Mina'mın sesiydi.

Sonra korkunç işimi yapmak için kendimi toparladım ve mezar kapaklarını kanırtarak açıp kardeşlerden birini daha, esmer olanını buldum. Bir kez daha büyülenmeye başlarım diye, kardeşine baktığım gibi durup ona bakmaya kalkışmadım. Ama aramaya devam ettim, ta ki kısa bir süre sonra, büyük yüksek bir mezar bulana kadar, sanki Jonathan gibi benim de kendini sis atomlarından oluşturduğunu gördüğüm çok sevilen öbür sarışın kız kardeş için yapılmıştı. O kadar alımlı, göz alacak kadar güzel, zarif bir şekilde şehvetliydi ki benim cinsiyetimi onun gibi birini sevmek ve korumak için çağıran içimdeki erkek içgüdüsü, yeni bir duyguyla başımı döndürdü. Ama Tanrı'ya şükür benim sevgili Madam Mina'mın içten iniltisi hâlâ kulaklarımdaydı. Ve büyü içime daha fazla işlemeden çılgın işimi yapmak için irademi kullandım. O zamana kadar şapeldeki bütün mezarları aramış olduğumu sanıyorum. Ve gece etrafımızda sadece üç Diri-Ölü oluğu için başka faal Diri-Ölünün var olmadığına kanaat getirdim. Diğerlerinden daha azametli büyük bir mezar daha vardı. Devasaydı ve asaletiyle orantılıydı. Üzerinde bir tek kelime yazılıydı:

DRAKULA

O zaman burası, daha birçoklarının düşeceği, Vampir Kralın Diri-Ölü eviydi. Boşluğu benim bildiğimi kesinleştirecek kadar anlamlıydı. Korkunç işimi yaparak bu kadınlara kendi ölümlerini iade etmeye başlamadan önce Drakula'nın mezarına biraz Kutsal Ekmek koydum, böylece onu, Diri-Ölüyü ilelebet mezardan uzaklaştırdım.

Sonra korkunç görevim başladı ve dehşete kapıldım. Bir tane olsaydı, nispeten kolay olurdu. Ama üç tane! Bir dehşet vazifesinden geçtikten sonra iki taneye daha başlamak. Tatlı Miss Lucy'yle feci bir işti, bu yüzyıllar boyunca hayatta kalmış ve geçen yıllarda güçlenmiş bu yabancılarla neler olmazdı ki. Yapabilseler, iğrenç hayatları için mücadele ederlerdi...

Ah, dostum John, ama bir kasabın işiydi. Diğer ölülerin ve hayatta olan, korkuya kapılmış başkalarının düşünceleriyle cesaretlenmiş olmasaydım devam edemezdim. Her şey bitene kadar titremeye devam ettim, Tanrı'ya şükür, sinirlerim buna dayandı. Her şeyden önce sıra son ölüme geldiğinde, ilkinin yüzünde ruhun kazandığının idrakiyle üzerini kaplayan huzur ve memnuniyeti görmüş olmasaydım kasaplığıma devam edemezdim. Kazık yerine saplanırken çıkan acı çığlığa, kıvranan vücudun altüst oluşuna ve kanlı köpükle kaplı dudaklara katlanamazdım. Görevimi yapmadan korku içinde kaçardım. Ama her şey bitti! Ve şimdi zavallı ruhlar için, yok olmadan önce kısa bir süre ölüm uykularında sakin yatacaklarını düşününce, onlara acıyarak ağlayabilirim. Çünkü dostum John, bıçağım her birinin başını ayırır ayırmaz bütün vücut erimeye ve vatan toprağına karışmaya başladı, sanki yüzyıllar önce gelmiş olması gereken ölüm, sonunda kendini ortaya atıyor, derhal ve bağırarak, "Buradayım!" diyordu.

Şatodan ayrılmadan önce girişleri öyle ayarladım ki artık hiçbir zaman Kont oraya Diri-Ölü olarak giremez.

Madam Mina'nın uyuduğu dairenin içine girdiğimde uykusundan uyandı ve beni görünce acıyla benim çok fazla şeye katlandığımı haykırdı.

"Gelin!" dedi. "Bu korkunç yerden uzaklaşın! Gidip kocamla buluşalım, bize doğru geldiğini biliyorum." Zayıf, solgun ve bitap görünüyordu. Ama gözleri temiz bakıyor ve şevkle parlıyordu. Solukluğunu ve hastalığını

görmek beni memnun ediyordu çünkü zihnim al yanaklı vampir uykusunun taze dehşetiyle doluydu.

Böylece inanç ve ümitle, buna rağmen korku içinde Madam Mina'nın bize doğru geldiklerini söylediği dostlarımızla –ve *onunla*– buluşmak için doğuya doğru gittik.

Mina Harker'ın Günlüğü

6 Kasım. – Jonathan'ın geldiğini bildiğimden, Profesör'le doğuya doğru yola çıktığımızda akşamüzeri geç bir saatti. Yol dik bir şekilde yokuş aşağı indiği halde, yanımıza ağır kilimler ve örtüler almak zorunda olduğumuz için hızlı gidemedik. Soğukta ve karda sıcak tutacak bir şeylerden mahrum kalma ihtimalini göze alamadık. Kumanyamızın bir kısmını da almak zorunda kaldık çünkü tamamen ıssızlığın ortasındaydık ve yağan kardan görebildiğimiz kadarıyla yerleşim olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra yürümekten yorulduğum için dinlenmek üzere oturduk. O zaman geriye dönüp baktık ve Drakula'nın şatosunun gökteki belirgin siluetini gördük. Onun olduğu tepenin çok aşağılarında olduğumuz için Karpat dağlarının perspektif açısı onun çok aşağılarında kalıyordu. Onu bütün ihtişamıyla gördük, üç yüz metre yüksekliğinde dik, sarp bir kayalığın zirvesine yerleşmişti ve her bir yanındaki dik dağlarla arasında uçurumlar var gibiydi. Bu yerde vahşi ve esrarengiz bir şey vardı. Uzaklarda kurtların uluduğunu duyabiliyorduk. Uzaktaydılar ama kar yağışının yalıtıcı etkisiyle boğuklaşan ses korku veriyordu. Dr. Van Helsing'in etrafa bakınmasından anlamıştım ki bir saldırı olursa daha az korunmasız olacağımız uygun bir yer arıyordu. Engebeli yol hâlâ yokuş aşağı gidiyordu. Biriken karlardan yolu takip edebiliyorduk.

Kısa bir süre sonra Profesör bana işaret etti ve ben kalkıp onun yanına gittim. Harika bir yer bulmuştu, bu bir kayanın içinde bir çeşit doğal boşluktu, iki büyük kayanın arasında kapı gibi bir girişi vardı. Beni elimden tuttu ve içeri çekti. "Görüyorsunuz!" dedi. "Burada korunaklı olacaksınız. Ve kurtlar gelirse, onları tek tek karşılayabilirim." Kürklerimizi içeri getirdi ve benim için rahat bir yuva hazırladı ve kumanyadan bir miktar çıkartıp zorla önüme koydu. Ama yiyemedim, yemeye çalışmak bile tiksindirici geliyordu, onu memnun etmeyi çok istediğim halde buna teşebbüs edemiyordum. Çok üzgün göründü ama bana sitem etmedi. Dürbününü kılıfından çıkarıp kayanın tepesinde durdu ve ufku gözlemeye başladı. Birdenbire bağırdı:

"Bakın! Madam Mina, bakın! Bakın!"

Ayağa fırlayıp kayanın üzerinde onun yanında durdum. Dürbününü bana verip işaret etti. Kar şimdi daha yoğun yağıyordu ve şiddetle savruluyordu çünkü güçlü bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Yine de, kar yağışı arada bir duruyordu ve etrafımda uzun bir mesafeyi görebiliyordum. Olduğumuz yüksek yerden uzakları görebilmek mümkündü. Çok uzaklarda, havaya savrulan karların ötesinde nehrin siyah bir kurdele gibi kıvrımlar ve büklümler halinde yayıldığını görebiliyordum. Tam önümüzde ve çok da uzak olmayan bir yerde, aslında daha önce nasıl fark etmediğimizi merak edecek kadar yakında aceleyle atlı adamlar geliyordu. Aralarında bir yük arabası vardı, yoldaki bütün engebelerde bir köpeğin sallanan kuyruğu gibi bir yandan öbür yana savrulan uzun bir yük arabasıydı. Karlı zeminde ana hatları görünüyordu ve adamların kıyafetlerinden onların köylü ya da Çingene olduklarını görebiliyordum.

Arabada büyük, kare bir sandık vardı. Görünce yüreğim hopladı, çünkü sonun yaklaştığını hissettim. Gece yaklaşmaktaydı ve günbatımında, henüz orada hapsedilmiş vaziyette olan o Şeyin yeni bir özgürlüğe kavuşacağı-

nı ve herhangi bir biçime girip takipten kurtulabileceğini gayet iyi biliyordum. Korkuyla Profesör'e döndüm, ancak şaşkınlıkla orada olmadığını fark ettim. Bir an sonra onu aşağıda gördüm. Kayanın etrafına, dün gece sığındığımız gibi bir daire çizmişti. Daireyi tamamladığında yeniden yanıma gelip şöyle dedi:

"En azından siz ondan korunmuş olacaksınız!" Dürbünü benden aldı ve kar bir sefer daha durulduğunda aşağımızdaki her yeri gözden geçirdi. "Gördünüz mü?" dedi. "Hızla geliyorlar. Atları kırbaçlıyorlar ve dörtnala geliyorlar." Duraksadı ve boşluktan gelen bir sesle devam etti:

"Günbatımıyla yarışıyorlar. Çok geç kalmış olabiliriz. Tanrı'nın istediği olur!" Bir kere daha kör edici şiddette bir kar esintisiyle bütün manzara yok oldu. Yine de kısa sürede geçti ve dürbün bir kere daha ovaya çevrildi. Sonra ani bir haykırış duyuldu:

"Bakın! Bakın! Bakın! Görüyor musunuz, iki atlı hızla yaklaşıyor, güneyden geliyorlar. Quincey ve John olmalılar. Dürbünü alın. Kar önünü kapatmadan bakın!" Dürbünü aldım ve baktım. O iki adam Dr. Seward ve Mr. Morris olabilirler. Her halükârda ikisinin de Jonathan olmadığını biliyordum. Aynı zamanda Jonathan'ın fazla uzakta olmadığını da *biliyordum*. Etrafa bakınıp gelen grubun kuzey tarafında, tehlikeli bir süratle at koşturan başka iki adam gördüm. Onlardan birinin Jonathan olduğunu biliyordum, diğerinin de tabii ki Lord Godalming olduğunu tahmin ettim. Onlar da arabalı grubu kovalıyorlardı. Profesör'e söylediğimde okul çocuğu gibi neşeyle bağırdı; kar yağışı, görüşü imkânsız hale getirene kadar dikkatle baktıktan sonra Winchester tüfeğini kullanmaya hazır bir şekilde sığınağımızın açıklığındaki kayanın üzerine yerleştirdi. "Hepsi birbirine yaklaşıyor," dedi. "Zamanı geldiğinde her tarafımızda Çingeneler olacak." Tabancamı çıkartıp vermek üzere hazır ettim, çünkü biz konuşurken kurtla-

rın ulumaları daha yüksek ve daha yakından geliyordu. Kar fırtınası bir an için durulduğunda tekrar baktık. Yakınımızda karın öylesine büyük taneler halinde yağdığını, güneşin arkada, uzaktaki dağ zirvelerine doğru batarken daha da parlak bir şekilde ışıldıyor olduğunu görmek tuhaftı. Dürbünü etrafımızda gezdirerek tek, ikili, üçlü ve daha çok sayılarda noktaların hareket ettiğini görebildim. Kurtlar avları için toplanıyorlardı.

Beklerken her saniye bir ömür gibi geliyordu. Rüzgâr şiddetli patlamalar halinde geliyor ve kar hiddetle sürüklenirken anaforlar halinde daireler çizerek üzerimize savruluyordu. Bazen bir metre önümüzü göremiyorduk. Ama bazen de boşluktan gelen bir sesle yanımızdan geçen rüzgâr sanki etrafımızdaki hava boşluğunu temizliyordu ve uzaklara kadar her yeri görebiliyorduk. Son zamanlarda güneşin doğuşu ve batışını gözlemeye o kadar alışmıştık ki ne zaman olacağını hassas bir kesinlikle biliyorduk. Ve çok geçmeden güneşin batacağını da biliyorduk.

Saatlerimize bakmasak çeşitli grupların bize yaklaşmaya başlamalarına kadar o kayalık sığınakta bir saatten daha az beklediğimize inanmak zordu. Rüzgâr şimdi daha da şiddetli ve sert esiyordu, hep kuzeyden esmeye başlamıştı. Kar bulutlarını üzerimizden çekmiş gibiydi, çünkü kar sadece arada bir patlamalar halinde yağıyordu. Her grubun fertlerini açık bir şekilde ayırt edebiliyorduk, kovalananları ve kovalayanları. Kovalananların kovalandıklarını idrak etmemiş ya da umursamıyormuş gibi gözükmeleri oldukça tuhaftı. Yine de güneş dağ zirvelerinin üzerinde giderek alçaldıkça hızlarını ikiye katlayarak acele ediyormuş gibi bir halleri vardı.

Gittikçe yaklaşıyorlardı. Profesör'le ikimiz kayamızın arkasında çömeldik ve silahlarımızı hazırladık. Onlara geçit vermemeye kararlı görünüyordu. Hiçbirinin varlığımızdan haberi yoktu.

Birdenbire iki ses "Durun!" diye bağırdı. Birisi hırsın verdiği yüksek bir perdeden gelen, benim Jonathan'ımındı. Diğeri Mr. Morris'in sakin buyurganlığının güçlü, azimli tonuydu. Çingeneler dili bilmiyor olabilirlerdi ama ne dilde söylenirse söylensin tonu yanlış anlamak mümkün değildi. İçgüdüsel olarak dizginlerini çekip durdular ve o anda Lord Godalming ve Jonathan bir yandan, Dr. Seward ve Mr. Morris diğer yandan daldılar. Çingenelerin, atına sentor* gibi binen mükemmel görünüşlü bir adam olan lideri onlara geri çekilmeleri için eliyle işaret etti ve öfkeli bir sesle yoldaşlarına ilerlemeleri için bir şey söyledi. Atları kamçıladılar ve atlar ileriye fırladı. Ama dört adam Winchester tüfeklerini kaldırdılar ve kesin bir şekilde onlara durmalarını emrettiler. Aynı anda Dr. Van Helsing ve ben kayanın arkasından çıktık ve silahlarımızı onlara doğrulttuk. Etraflarının kuşatıldığını görünce adamlar dizginlerini çekip durdular. Liderleri onlara dönüp bir şey söylediğinde Çingene grubundakilerin her biri taşıdıkları ne silah, bıçak veya tabanca varsa çekip saldırmaya hazır bir vaziyette durdular. Mesele bir anda çözüldü.

Lider, dizgininin hızlı bir hareketiyle atını öne sürdü, önce dağ tepelerine doğru iyice alçalmış olan güneşi, sonra şatoyu işaret etti ve anlamadığım bir şey söyledi. Cevap olarak bizim grubun dört erkeği atlarından atlayıp arabaya doğru hamle ettiler. Jonathan'ı böyle bir tehlike içinde görmekten büyük bir korku duymuş olmam gerekirdi ama savaşın ateşi diğerleri gibi beni de sarmış olmalı. Hiç korkmadım, sadece bir şey yapmak için kabaran çılgınca bir arzu duydum. Grubumuzun hızlı hareketlerini görünce Çingenelerin lideri bir emir verdi. Adamları emri yerine getirmek arzusuyla derhal, disiplinsiz bir çabayla itişip kakışarak arabanın etrafını çevirdiler.

---

* Yunan mitolojisinde başı insan, vücudu at görünümündeki yaratık. (ç.n.)

Bütün bunların ortasında adamların çizdikleri çemberi, bir tarafından Jonathan'ın, diğer taraftan da Quincey'nin arabaya doğru bir yol açmak için zorladıklarını görebiliyordum. Görevlerini güneş batmadan bitirmekte kararlı oldukları açıktı. Hiçbir şey onları durduracakmış, hatta köstekleyecekmiş gibi görünmüyordu. Ne doğrultulmuş silahlar, ne öndeki Çingenelerin parlayan bıçakları, ne de arkada kurtların uluması dikkatlerini çekiyordu sanki. Jonathan'ın ataklığı ve amacındaki kararlılığını ortaya koyuşu önündekileri korkutmuş gibiydi. İçgüdüsel olarak sinerek kenara çekildiler ve onun geçmesine izin verdiler. Bir anda arabanın üzerine atladı ve inanılmaz bir güçle büyük kutuyu kaldırdı ve tekerleğin üzerinden yere fırlattı. Bu sırada Mr. Morris Çiganların halkasının kendi tarafından geçebilmek için güç kullanmak zorunda kalmıştı. Nefesim kesilmiş bir halde Jonathan'ı izlediğim bu süre zarfında göz ucuyla, Mr. Morris'in can havliyle ileriye atıldığını, Çingenelerin arasından bir yol bulduğunda onların bıçaklarının parladığını ve onu yaraladıklarını görmüştüm. Büyük av bıçağıyla saldırıyı savuşturmuştu ve başta onun da yaralanmadan kurtulduğunu zannettim. Ama şimdi arabadan aşağı atlamış olan Jonathan'ın yanına sıçradığında, sol eliyle yan tarafını kavradığını ve parmaklarının arasından kan fışkırdığını görebiliyordum. Buna rağmen zaman kaybetmedi; Jonathan'a gelince, çılgın bir enerjiyle bir taraftan sandığın bir ucuna saldırıyor, büyük kukri bıçağıyla kapağı kaldırmaya çalışıyor, diğer taraftan Mr. Morris av bıçağıyla çılgınca diğer ucuna saldırıyordu. İki adamın gayretleri sonucu kapak teslim oldu. Çiviler gıcırdayan bir sesle yerlerinden oynadı ve kutunun kapağı açılmıştı.

O ana kadar Çingeneler, kendilerini Winchester'larla ve Lord Godalming'le Dr. Seward'ın insafıyla çevrelenmiş görünce teslim olmuşlardı ve başka direnç göstermediler. Güneş dağ zirvelerinde neredeyse batmak üzereydi ve bü-

tün grubun gölgeleri karın üzerine düşüyordu. Kont'un kutusunun içinde, toprağın üzerinde yattığını gördüm, arabadan şiddetle düşerken toprağın bir kısmı üzerine sıçramıştı. Ölü gibi soluktu, mumya gibiydi ve kırmızı gözler, çok iyi bildiğim o korkunç kindar bakışla parlıyordu.

Ben bakarken, gözler batan güneşi gördü ve onların nefret ifadesi zafere dönüştü.

Ama o anda, Jonathan'ın büyük bıçağının hamlesi ve pırıltısı geldi. Onun boğazı biçtiğini görünce çığlık attım. Aynı anda Mr. Morris'in av bıçağı kalbe saplandı.

Bir mucize gibiydi, gözlerimizin önünde ve göz açıp kapayıncaya kadar bütün vücut ufalanıp toza dönüştü ve gözden kayboldu.

Yüzde, o nihai dağılma anında bile, olabileceğini tahayyül bile edemeyeceğim bir huzur ifadesi olduğu için yaşadığım müddetçe memnun olacağım.

Drakula Şatosu şimdi kızıl göğe doğru uzanıyor ve yıkılmış mazgallı siperlerinin her bir taşı batan güneşin ışığında somut hale geliyordu.

Çingeneler, bizi bir şekilde ölü adamın olağandışı yok oluşunun nedeni olarak görüp tek söz etmeden can havliyle atlarına atlayıp uzaklaştılar. Yaya olanlar yük arabasına atlayıp atlılara kendilerini terk etmemeleri için seslendiler. Emin bir mesafeye çekilen kurtlar kendi yollarına gidip bizi yalnız bıraktılar.

Yere çöken Mr. Morris, elini yanına bastırarak dirseğinin üzerine abandı; kan hâlâ parmaklarının arasından fışkırıyordu. Kutsal daire artık beni engellemediği için ona koştum, iki doktor da koştular. Jonathan onun arkasında diz çöktü ve yaralı adam başını onun omzuna dayadı. Güçsüz bir çabayla iç çekerek, lekelenmemiş eliyle benim elimi tuttu. Yüzümde, yüreğimin acısını görmüş olmalı ki, konuşurken bana gülümsedi:

"Yardım edebildiğim için çok mutluyum! Ah, Tanrım!" diye bağırdı birdenbire, oturmaya çabalayarak beni işaret etti. "Bunun için ölmeye değerdi! Bakın! Bakın!"

Güneş artık dağ zirvesinin tam üstündeydi ve kırmızı huzmeler yüzüme vuruyor, yüzüm pembe ışıkla yıkanıyordu. Erkekler hep birlikte dizlerinin üzerine çöktüler, gözleri onun parmaklarının işaret ettiği yeri takip ederken hepsinden derin ve içten bir "Âmin" sesi yükseldi. Ölmekte olan adam konuştu: "Her şey nafile olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun! Görüyorsunuz! Kar onun alnından daha lekesiz değil! Lanet kayboldu!"

Bizi derin bir kedere boğarak, bir gülümsemeyle ve sessizce öldü, yürekli bir centilmendi.

NOT

Yedi sene önce hepimiz alevler içinden geçtik. Ve sanıyoruz ki o zamandan beri bazılarımızın mutluluğu çektiğimiz acılara değdi. Oğlumuzun doğum gününün Quincey Morris'in öldüğü gün olması Mina ve benim için ayrı bir sevinç vesilesi. Biliyorum ki annesi, gizlice, cesur dostumuzun ruhunun ona geçtiği inancını taşıyor. Oğlumuza verdiğimiz isimler bizim küçük ekibimizi birbirine bağlıyor. Ama ona Quincey diye hitap ediyoruz.

Bu sene yazın Transilvanya'ya seyahat ettik ve bizim için canlı ve korkunç hatıralarla dolu olmuş ve halen de öyle olan topraklara gittik. Kendi gözlerimizle görüp kendi kulaklarımızla duyduğumuz şeylerin geçerli hakikatler olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Olup bitenlerin bütün izleri yok edilmişti. Şato eskisi gibi duruyor, harabe yığını halinde yükseliyordu.

Eve döndüğümüzde eski zamanlardan bahsettik, hepimiz kederlenmeden geriye bakabiliyorduk çünkü Godalming ve Seward, ikisi de mutlu evlilikler yaptılar. Kâğıtları, o kadar zaman önce döndüğümüzden beri dur-

dukları kasadan aldım. Kayıtların tutulduğu bu kadar malzeme yığını arasında tek bir orijinal belge olmamasına şaşırdık. Mina, Seward ve benim sonraki defterlerimiz ve Van Helsing'in akıl defteri dışında bir yığın daktilo yazısından başka bir şey yoktu. İstesek bile, bunları, böyle çılgın bir hikâyenin kanıtları olarak kabul eder mi diye kimseye soramazdık. Van Helsing, kucağında oğlumuzla her şeyi özetledi.

"Kanıt istemiyoruz. Kimsenin bize inanmasını istemiyoruz! Bu oğlan bir gün annesinin ne kadar cesur ve yürekli bir kadın olduğunu öğrenecek. Şimdiden onun tatlılığını ve sıcak ilgisini biliyor. Daha sonra birtakım adamların onu ne kadar sevdiğini ve onun uğruna ne kadar çok şey yapmaya cesaret ettiğini öğrenecek."

Jonathan Harker

Bram Stoker'ın 1897 tarihli gotik romanı *Drakula*, vampir efsanelerine dayanan edebi yapıtların hiç kuşkusuz en ünlüsüdür. Drakula'nın hikâyesi, Transilvanya folkloru ve tarihinden yararlanan Stoker'ın imgelemini harekete geçirmeden önce sözlü gelenekte gelişip olgunlaşmıştı. Ancak romanın ve onu izleyen film uyarlamalarının, vampir klişesinin popüler kültüre nüfuz etmesinde önemli rolü oldu. Ana karakterlerin günlük ve mektuplarından oluşan *Drakula*, geçmişi 1600'lere dayanan ve Samuel Richardson'ın *Pamela* (1740) adlı romanıyla popülerlik kazanan mektup romanın da en bilinen örneklerindendir.

Hastalık, delilik ve mahpusluk temalarıyla dikkat çeken romanda, Hıristiyan inancı, batıl inançlar, okültizm ve bilim birbiriyle etkileşim halindedir. *Drakula*'nın özellikle toplumsal cinsiyetin temsili açısından karmaşıklığı, zaman zaman birbiriyle çelişen yorumlara yol açmıştır. Kadın vampirlerin eylemleriyle dönemin beylik toplumsal cinsiyet rollerinin tersine çevrildiğine dikkat çekilirken, Drakula bir yandan da erkeklerin koruması altında kalması gereken kadınları avlamaya çalışan bir figür, kötülüğün vücut bulmuş hali olarak görülür. Anlatısının gücüyle bugün de okurunu büyülemeyi sürdüren roman, zaman içinde kadın araştırmaları ve psikanaliz gibi disiplinlere konu olması sayesinde güncelliğinden hiçbir şey yitirmeyen çok katmanlı bir metin olarak günümüze kadar gelmiştir.

BRAM STOKER (1847-1912): Stoker, İrlanda'nın Büyük Kıtlık olarak anılan kitlesel açlık ve hastalık döneminin en kötü yılında, 1847'de Dublin'de dünyaya geldi. Hayatının ilk yedi yılını esrarengiz bir hastalık yüzünden yatakta geçirdi. Daha sonra hastalığını yendi ve Dublin Üniversitesi'nde öğrenciyken başarılı bir atlet ve futbolcu oldu. Dublin Şatosu'nda devlet memuru olarak çalıştığı on yıl boyunca *Mail* gazetesine tiyatro eleştirileri yazdı. Başyapıtı *Drakula*'nın yanı sıra birçok roman, öykü ve kurgu dışı yapıt kaleme aldı. Diğer önemli romanları arasında *The Mystery of the Sea* (1902; Denizin Gizemi), *The Jewel of Seven Stars* (1904; Yedi Yıldız Mücevheri) ve *The Lady of Shroud* (1909; Kefenli Kadın) sayılabilir.

9 786254 295294

THG
0774406
UZH